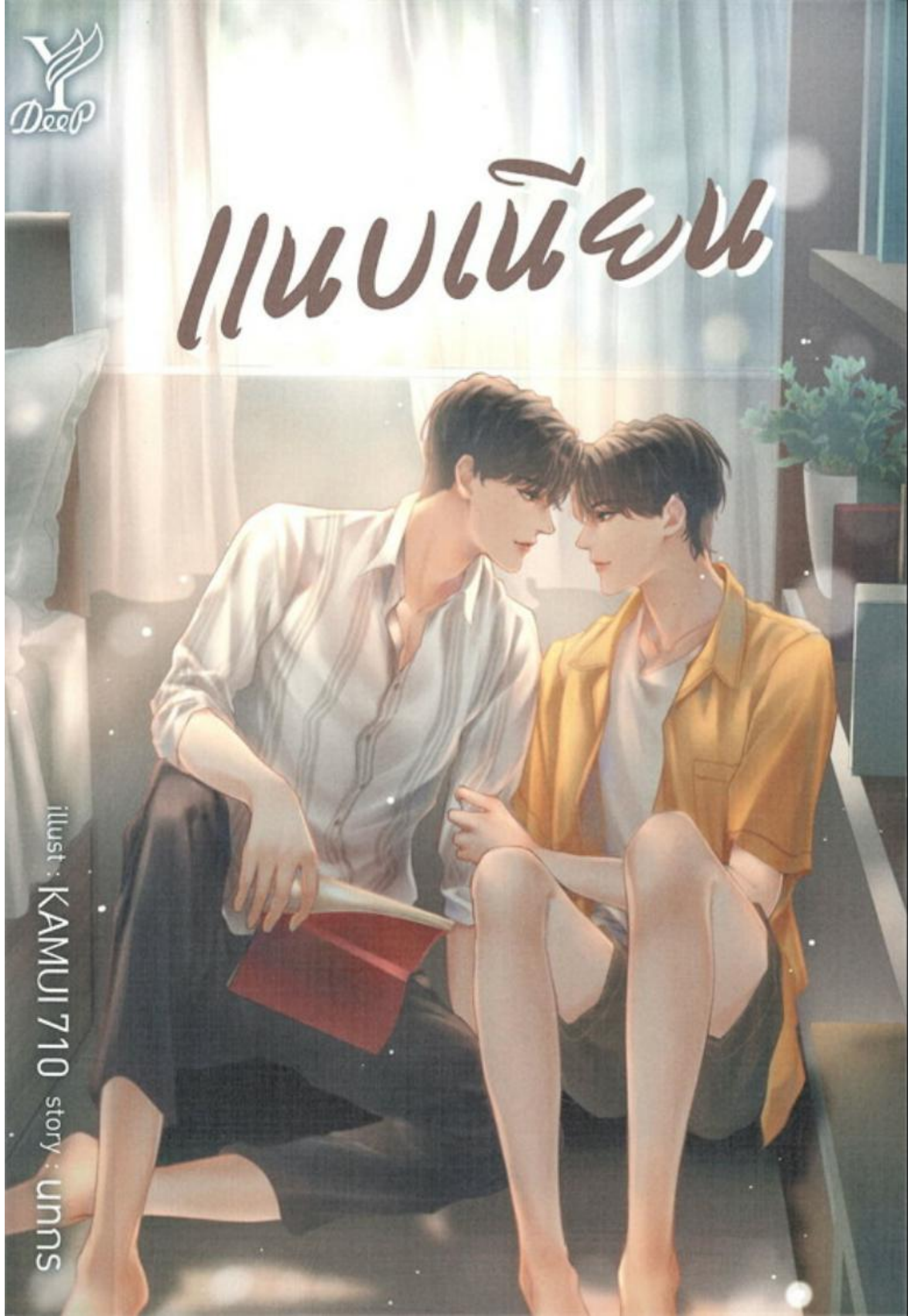

โนบเนชั่น

illust : KAMUI 710 story : umns

ฤดูฝนกับคนเหงาๆ...

‘**เจ้านาย**’ ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าไม่สบอารมณ์
เพราะความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวไม่ลงรอยกัน
วันๆ ก็มีแค่ปลาทองสี่คุณที่ตั้งชื่อตามเพื่อนสนิทในแก๊ง
คุณไม้ คุณต้นหน คุณอินทกะ และ คุณอัยย์
ต้องเหงาแค่ไหนถึงคุยกับปลาทองเป็นงานอดิเรก?!
แต่เจ้าตัวคงไม่ทันสังเกตว่า...

ความเหงานั้นกำลังจะหมดไปพร้อมสายฝนพริ้ว
เมื่อ ‘**ลลิต**’ อาจารย์หนุ่มต่างภาควิชา
ชาประจำสนามบาสเดียวกับ ‘**ต้นหน**’
ที่แอบฝากชื่อโกแลตมาให้คนติดหวานตลอดสี่ปี
เห็นมาดสุขุมนุ่มลึกดังประติมากรรมฝาผนัง
ใครเลยจะรู้ว่าอาจารย์กำลังคิดการใหญ่
ค่อยๆ คืบคลานเข้าไปเกาะกุมหัวใจ
คนเหงาเจ้าของปลาทองอย่าง ‘**แบบเนียน**’

#แบบเนียน

“ผมมาคิดๆ ดูแล้ว ผมว่าผมพลาดที่ตกลงคบกับคุณ”

“ทำไม”

“คุณดูวางแผนเตรียมการมาดีมากลืมนึกไป”

“เปลี่ยนใจตอนนี้ก็ไม่ว่างแล้วนะ”

- Q : สวัสดีอะ เจ็น ไม่ อะ วันนี้รับหน้าที่เป็น
ผู้สัมภาษณ์นาย นาญยะ...มามึงแนะนำตัวหน่อย
- เจ้านาย : มึงก็เพิ่งพูดชื่อกูออกไปไม่ใช่หรอ
- Q : เออเนอะ กางสคริปต์แป็บ ตามอะไรต่อดี
- เจ้านาย : เอ้อออ~
- Q : เพิ่ง เพิ่งอย่าเพิ่งถอนหายใจ นู่มือใหม่ พยายามให้โอกาสนู่นหน่อย
- เจ้านาย : 'เพื่อน' แล้วก็ 'หนู' เมื่อไหร่จะเลิกใช้ภาษาวิบัติ
- Q : ขอโทษครับที่ผมไม่ได้จบเกียรตินิยมเหมือนคุณ
- เจ้านาย : ไม่เกี่ยวเลยกับการใช้ภาษา
- Q : ช่างเถอะเพี๊ยะ กูเจอคำถามละ
คิดยังไงกับการถูกเรียกว่า 'น๊อนนาย'
- เจ้านาย : คนเรียกเขาก็เอ็นดูไ้
- Q : แม่น๊อนนายเต็มไปหมด แม่เยอะนะมึงเนี่ย
กูเป็นแม่ให้มีอีกคนเอาปะ อยากชวนมผว
- เจ้านาย : ขอร้องเลย อยากตบ
- Q : ทำไมเพี๊ยะต้องดูเพี๊ยะ
- เจ้านาย : ไม่ได้ดู กูดำตรางๆ เลยเนี่ย
- Q : ไอ้คนใจร้าย เพี๊ยะ เพิ่งว่าปะว่า
กลุ่มเราแม่งนิสัยไม่เหมือนกันเลยสักคน
แต่ก็คบกันได้เนอะ
- เจ้านาย : เออ ก่อนนอนกูถามตัวเองทุกวันเลยว่าทำไม
เป็นเพื่อนกับพวกมึงได้
- Q : เอ้า? ก่อนนอนเพี๊ยะไม่ได้ฮั่นคุณพ่อลิตเธอ...
ไม่ได้ฮั่นเลยเธอ?
- เจ้านาย : -////- ขอมันก็รู้ๆ กันอยู่ปะวะ

เจ้านาย

แบบเนียน

illust : KAMUI 710 story : unks

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

จากใจนักเขียน

แนบเนียน

คำวิเศษณ์

อย่างสนิทและรัดกุม, กลมกลืน, เหมือนจริง.

เป็นคำที่จู้จี้ ก็โผล่ขึ้นมาในหัวตอนที่คิดชื่อเรื่องของ ‘เจ้านาย’ หนึ่งในแก๊งเทเลทัปปีส์ หรือพวกเซตส์ตัวร้ายที่ไม่แนใจเหมือนกันว่าใครเป็นคนตั้งชื่อเซตเอาไว้ แต่มันก็น่ารัก แล้วก็ดูกวนๆ ดี

แนบเนียนของนทหมายถึงนิสัยของทั้งพระเอก นายเอก แล้วก็โพนเรื่อง ชอบนะเวลาที่พวกเขาค่อยๆ แทรกซึมกันอย่างแนบเนียน รักกันอย่างแนบเนียน เป็นความแนบเนียนเรียบร้อยที่ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป มันยากนิดหน่อยเพราะไม่ใช่งานเขียนแนวที่ทนถนัด แต่ก็ถือว่าเป็นงานเขียนที่ภาคภูมิใจละนะ ^ ^

เราเดินทางมาถึงเรื่องสุดท้ายของจักรวาลนี้แล้ว อันที่จริงถ้าจะให้ไต่ให้ถูกต้องเป็น อัยย์หลงไน้, ต้นหนชลธิ, แนบเนียน แล้วค่อยเติมเซย แต่ว่าบทลับเขียนนิดหน่อย แนบเนียน เลยตามมาสุดท้ายบอกตามตรง ก็ไม่คิดว่าจะเขียนจนครบแก๊ง ใจจะหยุดตั้งแต่ ต้นหนชลธิ แต่ยิ่งเขียนก็ยิ่งผูกพัน เจ้าเด็กพวกนี้มันก็เหมือนลูกนทเนี่ย

แหละ พูดแล้วเจ็บท้องคลอด ฮ่า ๆ ๆ

ยังไงก็ตามแต่ นทฬากเอ็นดูเด็ก ๆ ทั้งหมดด้วยนะคะ หวังเป็น
อย่างยิ่งว่า แม้ตัวอักษรสุดท้ายของหน้ากระดาษจะจบลง เรื่องราว
ของพวกเขาจะยังคงโลดแล่นในใจผู้อ่านต่อไป

ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่สนับสนุนกันมาตั้งแต่ ‘เจ้าโน้
ยัน ‘เจ้านาย’

ขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ดูแลตั้งแต่เล่มแรกในเซตยันเล่มปิดฉาก
ของแก๊งนี้

ขอบคุณนักวาดที่วาดเด็ก ๆ ออกมา

ขอบคุณทุก ๆ อย่างที่ทำให้เราได้เจอกันค่ะ

รัก.

นทกร.

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้วรรณรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

ก๊อสรพีชชูกอสนหางทะลอมหลอก เชื่อเชิญให้ลืมลองแอปเปิลลึกลับแห่งเอเดน

เสียงครี๊ดคราดดังขึ้นในเวลา 06.30 น. เหมือนเช่นทุกวัน
เป็นโทรศัพท์ที่ตั้งปลุกเอาไว้ของนาฏยะ

ในห้องนอนของนาฏยะ

บนชั้นสองในบ้านหลังใหญ่ของนาฏยะเอง

แล้วไม่นานหลังจากนั้นนาฏยะก็เอื้อมมือออกจากผ้าห่มไป
กดปิดนาฬิกาปลุกให้เลิกส่งเสียงนำรำคาญออกมาเสียที

เขาขยับพลิกตัวออกจากกำแพงเย็นเฉียบ การชุกชบขดตัวอยู่
ในมุมแคบๆ ดูคล้ายจะเป็นท่านอนประจำ ดวงตาเรียวรีปริ่เปิดขึ้น
ช้าๆ ผ่านววมฝืนนุ่มอบอุ่นที่ปิดหน้าอยู่ถูกยกออกไป

แสงในเช้านี้ไม่จัดจ้า ฤดูฝนในเดือนมิถุนายนมักมีฝนพรำลาม
ไปถึงตกกระหน่ำในตอนกลางคืน แล้วทิ้งหลักฐานเป็นความฉ่ำชื้น
ที่นอกระเบียงในตอนเช้า กับหยดน้ำเม็ดกลมๆ บนกลีบใบของ
ต้นไม้ที่ปลุกไว้คุยเล่น

ใช่...งานอดิเรกของเขาคือการพูดคุยกับต้นไม้ หรือไม่ก็นั่งคุย

กับปลาทองสีคุณในตู้ปลา

เขาเลี้ยงปลาทองอยู่สี่ตัว ชื่อคุณโน้ คุณตันหน คุณอินทะ และคุณอัยย์ อันที่จริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะเลี้ยงปลารวมถึงตั้งชื่อแปลกๆ ให้พวกมัน แต่จำเป็นต้องเลี้ยงไว้เพราะปลาทองสีคุณที่ว่าได้มาตอนวันเกิด

เพื่อนชื่อปลาทองให้เขาเป็นของขวัญวันเกิดเมื่อปีที่แล้ว พร้อมตั้งชื่อให้ปลาทองกันเองจนเสร็จสรรพ ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาจะได้ไม่เหงาจนเกินไปนัก ในเวลาที่พวกมันไม่ได้อยู่ด้วย

ว่าแล้วก็เดินไปหยอดอาหารปลาให้บรรดาสีคุณทั้งหลาย เอามือลงไปลูบหัวทักทาย จากนั้นก็ถอดเสื้อยืดใส่นอนทิ้งลงไปบนตะกร้าสำหรับใส่ผ้าที่ใช้แล้ว

กิจวัตรอย่างต่อไปคืออาบน้ำ นาฏยะใช้เวลาจัดการตัวเองไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ จากนั้นก็ออกจากห้องนอนลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านทันที

เขาดังกาน้ำร้อนเตรียมชงกาแฟแบบเฟรนช์เพรส ปริมาณกาแฟคั่วบดสองช้อนครึ่งคงพอให้มีแรงไปถึงตอนบ่ายได้ละมั้ง จัดการเทน้ำร้อนอุณหภูมิเก้าสิบสามองศาลงบนผงกาแฟจนปริมาณน้ำสูงได้ระดับ กดฝาครอบอัดความดัน จากนั้นก็รอให้กาแฟได้ที่

ยกมือขยี้เส้นผมที่เพิ่งสระเสร็จเป็นการฆ่าเวลา มองกรอบรูปครอบครัวที่มีระดับบ้านเอาไว้เฉยๆ เท่านั้น นอกจากเขาก็ไม่มีใครคนอื่นอยู่ในบ้านนี้หรอกนะ พ่อแม่แยกทางกันตั้งแต่เขาอยู่ ม. ต้น จากนั้นทั้งคู่ก็มีครอบครัวใหม่ ทั้งหลักฐานของความรักที่ล้มเหลวอย่างเขาเอาไว้ ชดใช้ให้แก่ความรู้สึกผิดด้วยการโอนเงินเข้าบัญชีความล้มเหลวทุกเดือน

นาฏยะไม่เคยขาดสนใจเรื่องเงินทอง
แต่เป็นเด็กมีปัญหาแน่ๆ ในเรื่องการแสดงออกทางอารมณ์
หลังเรียนจบ ทั้งฝั่งพ่อและแม่ดูจะต้องการตัวเขาไปช่วยงาน
มาก และเพราะยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปอยู่กับใคร เขาเลยเลือกขอ
ทุนเรียนต่อป.โทที่มหาวิทยาลัยเดิม

ทุนได้เปล่าเสียด้วย การที่พ่อกับแม่ขู่ว่าจะไม่ส่งเสียเรียนต่อ
เลยไม่ใช่ปัญหาใหญ่โต

นาฏยะรู้ว่าตัวเองชอบเรียนหนังสือ อาจเพราะช่วงชีวิต
มหา'ลัยเป็นช่วงที่สนุกที่สุดของเขาแล้วละมัง แม้หน้าตาตอนเรียน
จะดูไม่สบอารมณ์ตลอดเวลาจนเป็นเอกลักษณ์ก็ตาม

บอกแล้วว่ามีปัญหาในเรื่องการแสดงอารมณ์ไม่ได้หยิ่งอย่าง
ที่ถูกกล่าวหาหรอก

หลังดื่มด่ำรสชาติกาแฟมๆ จนหมดแก้ว นาฏยะก็พาตัวเอง
เข้ามาอยู่ในรถยนต์ส่วนตัวก่อนจะพบว่ามันสตาร์ทไม่ติด

เขาได้แต่สบถเป็นคำสั้นๆ ออกมาว่าฉิบหาย จากนั้นก็ต่อสาย
ตรงหาเลขาคณสันนิทของพ่อเรื่องซ่อมรถในทันที

พ่อติดต่อกลับมาหลังเวลาผ่านไปแล้วเป็นชั่วโมง เพื่อบอกว่า
พรุ่งนี้จะส่งรถยนต์คันใหม่เอี่ยมมาให้ใช้ ส่วนวันนี้ก็จะส่งรถมารับ

แต่ดูเหมือนจะไม่ทันซะแล้วละ

แม้ว่าพ่ออยากจะเอาใจเพราะหวังผลให้เขาไปช่วยงานพ่อใน
ภาคหน้า แต่ว่าไม่ทัน...

เขาตอบกลับเสียงนึ่มอย่างแสนสุภาพว่า *ไม่ต้องเป็นห่วงครับ
ผมอยู่บนรถไฟฟ้า* แล้วเก็บมือถือเครื่องบางลงในกระเป๋าทางเกง
หลังจบธุระ ยืนโหนตัวในตู้รถไฟฟ้าโดยสารแสนอัดอัด อีกไม่กี่สถานีก็
ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

...มหาวิทยาลัย วันนี้เปิดเทอมวันแรก

“ผมไม่เช็กชื่อ ไม่ควิซในคาบ สไลด์ทุกอันจะอัปโหลดให้
หลังสอนเสร็จ ถ้าคิดว่าผมสอนไม่รู้เรื่องก็ไม่จำเป็นต้องเข้า ส่วน
สไลด์นี้เป็น Course Syllabus ของทั้งเทอม อธิบายเสร็จแล้วผมจะ
อัปโหลดให้”

ไมค์ที่จ่ออยู่ที่ริมฝีปากหยักถูกดันออกห่าง เจ้าของคำพูดยืด
ยาวลุกขึ้นจากการนั่งไขว่ห้างมายืนเต็มความสูง เลเซอร์พอยเตอร์
ในมือชี้ไปยังจอภาพ สีที่ฉายออกมาจากจอโปรเจคเตอร์ดูผิดเพี้ยน
ไปจากในแมคบุ๊กพอสมควร

ห้องสไลปยกสูงทำให้คนที่ยืนเบื้องหน้าดูโดดเด่นแม้ว่าไฟบาง
ส่วนจะถูกดับเพื่อให้จอภาพสว่าง อาจเป็นเพราะส่วนสูงหนึ่งร้อย
แปดสิบห้าเซนติเมตร หรือไม่ก็เป็นเพราะใบหน้าหล่อเหลาของ
ศาสตราจารย์อายุน้อย

ไฟที่ฉายออกมาจากเครื่องฉายภาพสาดกระทบไปตามเสื้อผ้า
ของอาจารย์ลลิตตอนที่เขายับ ดวงไฟคล้ายจับภาพการเคลื่อนไหว
ของร่างสูงที่ยืนพิงสะพานกับขอบโต๊ะ ริมฝีปากได้รูปเอยด้วยน้ำเสียง
ทุ้มต่ำ ก้องกังวานน่าฟังแม้ไม่ได้ใช้ไมค์

เรื่อยเรื่อยแต่เต็มไปด้วยพลังงาน มีเสน่ห์ชนิดหาตัวจับยาก
บุคลิกภาพดี มั่นสมองเป็นเลิศ

นั่นแหละเขา ศาสตราจารย์ ดร. ลลิต

“วันนี้พอเท่านี้ มีใครจะถามอะไรผมมั้ย”

ทั้งห้องเงิบกริบคล้ายตกอยู่ในมนตร์สะกด ตาคมสีรัตติกาล
เชกเช่นเดียวกับเส้นผมยุ่งเหยิงกวาดมองโดยรอบก่อนเอ่ยต่อ

“ถ้าไม่มีใครถาม เลิกคลาสได้ครับ”

“อาจารย์คะ ทำไมหมดเวลาเร็วจัง”

“...จะบ่ายสองแล้วนะ” ยืนพูดคนเดียวมาตั้งสองชั่วโมงกว่า
ให้หมดเวลาเถอะ คอแห้ง...

“สอนต่อได้มั้ยคะ” เด็กสาวในชุดนักศึกษาทำตาปริบๆ อยาก
นั่งมองอาจารย์ประจำคลาสคนนี้อีกสักนิตก็ยังดี

แม้เสียงลือลือหนานูว่าวิชานี้ยาก แต่ความหล่อของอาจารย์ดัน
กลบความยากเอาไว้จนมิดมั้น เช็คซ์แอปฟูลสูงอะไรขนาดนั้น ทำ
อะไรก็น่ามองไปหมด

ตอนยกมือขึ้นเสียเส้นผมยุ่งๆ เพราะไม่ได้เซตก็น่ามอง การ
เอนพิงที่ขอบโต๊ะแล้วกอดอกไว้หลวมๆ แบบนั้นทำเอาคนมองตาย
ได้เลยนะ

ชีแมลงวันเม็ดเล็กๆ ตรงใต้ตาก็น่าสัมผัสชะมัด ปากกระจับ
สังกรามชัด จมูกโด่งเป็นสัน ตาคมลึกกลับเหมือนตาเหยี่ยว

โหลปลาร้าได้รูปสวยเผยให้เห็นจากเสื้อเชิ้ตคอลึก ที่หลังโบทู
จนถึงลำคอมีชีแมลงวันไล่เรียงกันอยู่หลายเม็ด

สาม...หรือสี่ไม่แน่ใจนัก

ไม่แน่ว่า...ได้ร่วมผ้าอาจจะมียีก

“วิชาอาจารย์ดีมากเลยคะ” พูดอย่างคนแพ้อ ก่อนถูกดับฝัน
ด้วยประโยคต่อมา

“แต่ผมชอบกวดเกรดนักศึกษานะ”

“จื้อ หนูจะเอา A วิชานี้เพื่ออาจารย์”

“แบบนั้นก็พยายามเข้าแล้วกันครับ” กดยิ้มลึกซึ้งมุมปาก
ลลิตตัดบทเลิกสนทนา จัดการเก็บแมคบุ๊กส่วนตัวลงในกระเป๋า เขา
สะพายเป้ขึ้นพาดบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น รองเท้าหนังส่งเสียง
กึกๆ ตอนย่ำออกมาจากห้องเรียน

มีสอนอีกครั้งในอีกครั้งชั่วโมงข้างหน้า ระหว่างนี้เลยคิดว่าจะไปหากาแฟดื่มสักหน่อย ได้ตึกคณะมีร้านกาแฟที่เขาเป็นลูกค้าประจำ การหยุดยั้งนี้รอบประตูเลื่อนอัตโนมัติเปิดกว้าง ทำให้มีเวลาสังเกตสิ่งรอบตัว

เขาเห็นใครบางคนในร้านยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม
ใครบางคนยื่นคิ้วเมื่อพบว่าแก้วเครื่องดื่มของตัวเองว่างเปล่า
ใครบางคนคนนั้นเลิกสนใจการเติมน้ำแล้วกลับมาสนใจหนังสือเล่มหน้าตรงหน้า

ใครบางคนคนนั้น...

คือนาฏยะ...คือเจ้านาย

ความรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องรวมถึงประหม่าเกิดขึ้นกับเขาอีกแล้ว มันเคยหายไปนานแล้วนะ แล้วเขาก็คิดว่าตัวเองตัดใจจากเด็กคนนั้นได้แล้วด้วย

แต่ไม่เลย...แท้ที่จริงไม่เคยเลย

ใบหน้าเซ็ดหยิ่งถือดียังคงสะกดให้เขาเพลอไพลแอบจ้องมองอย่างไม่ลดละ ท่าทางเหนียวหนำไม่สนใจสิ่งเร้ารอบด้านก็เช่นกัน
เด็กอะไร หน้าหยิ่ง เย็นชา เกรี้ยวกราด ก้าวร้าว...

แต่การยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นดื่มอีกครั้งเพราะลืมไปว่ามันหมดแล้ว ยืนยันกับเขาว่านาฏยะไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร

ออกจะเด๋อดำ มึน ชื่น

ดูน่ารักดี...

จนเพลอตัวยืนจ้องเจ้านายอยู่หลายนาที ไม่รู้ตัวเลยว่าเพลอยิ้มให้แก่คนในสายตาตั้งแต่เมื่อไร ก่อนจะจะมีหนึ่งคำถามเกิดขึ้นในใจว่า เด็กหัวกะทิจากภาคการบินมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงกัน

เรียนต่อ?

น่าจะใช่...

ไว้ค่อยลองไปหลอกถามอาจารย์ประจำภาคนั้นดู

“อาจารย์ลิตรับเหมือนเดิมใช่ไหมคะ” พนักงานที่คั่นหน้าค่าตา
เอ่ยถามลิตที่เดินไปหยุดหน้าเคาน์เตอร์บาร์ เสียวหน้าคมคร้าม
พยักรับก่อนเลือบหางตาไปทางทิศที่นาฏยะนั่งอยู่

ได้เจอกันอีกครั้ง เรื่องบังเอิญหรือว่าคิวปิดตัวน้อยเป็นใจ
ควรจะไปทักทายอย่างหวังผลดีมี

ดี...เลิกปอดแหกได้แล้วลิต

“ผมขอเป็นสองแก้ว”

“อีกแก้วเขียนชื่ออาจารย์เหมือนเดิมนะคะ”

“ไม่...เขียนว่าเจ้านาย”

แต่ระวังไว้ อย่าเพิ่งให้เจ้านายรู้ตัว

แก้วเครื่องดื่มที่มีหยาดน้ำเกาะพรารอุกวางลงบนโต๊ะ
นาฏยะเลือบตาเล็กริขึ้นให้ความสนใจกับมัน เขาจับสังเกตนิ้วเรียว
สวยที่ชักกลับ ก่อนเบนสายตาขึ้นไปมองหน้าคนที่วางแก้วกาแฟ
ลงมา แล้วพบว่าเป็นคนที่เขาคุ้นเคย แม้จะยังไม่เคยคุยกันสักคำ
ก็ตาม

อาจารย์ภาคเครื่องกลคนนั้น...

ลิต

เพลอเสียมารยาทจับจ้องใบหน้าคนนั่งอย่างให้ความสนใจ
การเห็นผ่านๆ อยู่หลายครั้งเคยแอบคิดว่าดูดีอยู่เหมือนกัน ครั้น
พอได้มองจริง ๆ กลับพบว่ามิอะไรบางอย่างในนัยน์ตาดูคมตึงตูด
กันไว้ให้ยากเกินกว่าจะละลายตา

อันที่จริงลิตดูดีมาก...

เขาชอบขี่แมลงวันเมิดเล็กตรงใต้ตาข้างขวา กับตรงปลายจมูก
ที่สุด

แล้วก่อนจะถูกตีดุคให้สติพราเลือนไปมากกว่านั้น นาฏยะก็
จัดการเปลี่ยนท่านั่ง กางขาหยัดพื้นกว้างพอประมาณ คิ้วเข้มเหนือ
ดวงตาเฉยชาเล็กน้อยแล้วถามออกไป

“เมื่อก็เรียกผมเหรอครับ”

“ครับ เห็นคุณนั่งอยู่ตรงนี้มาสักพักเลยเข้ามาทักดู”

“คุณ...เอ่อ ไม่สิอาจารย์นั่งก่อนมัย”

“เรียกคุณก็ได้ ผมไม่ได้สอนคุณ ไม่จำเป็นต้องเรียกอาจารย์”

“ครับ” เผลอตัวประสานมือไว้ที่หน้าตัก ท่าทางของนาฏยะ
ยิ่งดูเย่อหยิ่งเป็นเท่าตัว

ไม่...ไม่ใช่หยิ่ง ที่จริงเขาแค่ประหม่า รู้สึกติดขัดที่ลลิตไม่นั่ง
ลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ทั้งยังดูไม่สบอารมณ์ตอนถูกเขาเรียกว่า
อาจารย์ด้วย

“กาแฟแก้วนี้ให้คุณนะ”

“เนื่องในโอกาสอะไรครับ”

“แค่เห็นว่าเครื่องดื่มคุณหมดแก้วแล้ว...เท่านั้นเอง”

“ขอบคุณครับ”

“ผมมีสอนต่อ ต้องไปแล้ว ไว้เจอกัน”

นาฏยะขยับตัวอีกครั้ง ผงกหัวรับ ประหม่ากับการมาไวไปไว
มากขึ้นทุกที

“ครับ ไว้เจอกัน”

คนพูดไม่เก่งไม่รู้ว่าต้องเอ่ยลาแบบไหน สุดท้ายเลยเลือกใช้
คำลาแบบเดียวกันกับอีกฝ่าย

นาฏยะเผลอตัวมองคนตัวสูงหมุนตัวหันหลังเดินจากไป จาก

นั่นถึงค่อยกลับมาสนใจแกวเครื่องตี๋มที่อยู่ตรงหน้า
ข้างแกวเขียนชื่อ 'เจ้านาย'
ลลิตจำชื่อของเขาได้...ความจำดีจัง
มีหน้าซ้ำยังสังเกตเห็นอีกว่าน้ำในแกวเขาหมด ว่าแต่ว่า...
กันแกวที่ว่างเปล่า ลลิตเห็นได้ยังไงกันนะ

หลงกลกีดกันตามคำเชิญชวน ระลึกจึงเกิดขึ้นในความทรงจำ

ร้านกาแฟได้ตีกคณะวิศวกรรมศาสตร์ถูกระจกขนาด
โอเวอร์ไซส์รอบด้านเพื่อให้มองเห็นบรรยากาศภายนอก
ค่าแล้ว...

นาฏยะบอกกับตัวเองหลังเงยหน้าขึ้นมาจากกองหนังสือ เขา
สังเกตว่าฝนที่ตกหนักติดต่อกันมาหลายชั่วโมงเริ่มซา บางทีนี้อาจ
ถึงเวลาที่เขาต้องเก็บของกลับบ้าน

คิดได้ดังนั้นก็รวบข้าวของบนโต๊ะลงในกระเป๋า โดยไม่ลืมนับ
จำนวนปากกาอันเป็นนิสัยที่ชอบทำเป็นประจำ มันครบตรงตาม
จำนวนที่เคยนับก่อนหน้านั้น ไม่เหมือนตอนอยู่กับกลุ่มเพื่อนรัก
ที่มักขอยืมแล้วลืมคืน

ตอนนั้นเขามาเรียนห้า แต่มักจะเหลือกลับบ้านแค่สอง
เรื่องปากกาที่หายไปน่าจะเป็นไม่กี่เรื่องในชีวิตนี้หรอกที่เขา
ออกปากไวยวาย ครั้นพอเห็นว่าปากกายังอยู่ครบแทนที่จะดีใจ กลับ
กลายเป็นว่าถูกระลอกคลื่นความรู้สึกบางอย่างठाโถมโจมตี

มันถูกเรียกว่าความเจ็บเหงา

ใช่ เหงา...

เหงาจนรู้สึกคิดถึงสี่คูณที่บ้าน และนาฏยะคิดว่าเขาควรรีบกลับไปให้อาหารพวกมัน

ใช้เวลาไม่นาน ข้าวของที่วางเกลื่อนโต๊ะก็ไปนอนแน่นิ่งเรียบร้อยอยู่ในเป้ใบเหลือง นาฏยะยกมันขึ้นสะพายบนไหล่เพียงข้างเดียวเท่านั้น ทว่าตอนที่สองมือคว้าแก้วน้ำกับขวดน้ำดื่มเตรียมจะนำไปทิ้ง ความทรงจำดันหวนคิดไปถึงเจ้าของแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าหนึ่งในสองแก้ว

ลลิตก็สะพายกระเป๋าบนไหล่ข้างนี้ตอนเดินเข้ามาทัก กระเป๋าที่อาจารย์คนนั้นสะพายจะหนักเท่ากระเป๋าบนไหล่เขาหรือเปล่า

อาจเท่า มากกว่า หรือน้อยกว่า

ช่างมันเถอะ ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องสนใจ

สะบัดส่ายหน้าละทิ้งความคิดที่ลงความเห็นเจ็บๆ ในใจว่าไร้สาระ แล้วโยนแก้วเครื่องดื่มว่างเปล่าลงสู่ถังขยะ จากนั้นก็ตามด้วยขวดน้ำดื่มที่เหลือน้ำเปล่าติดอยู่แค่ก้นขวด

หยุดนิ่งรอให้ประตูอัตโนมัติเปิดกว้าง เดินตัวตรงออกนอกอาคาร ตั้งใจเลียบทางเท้าติดถนนมุ่งสู่จุดจอดรถแท็กซี่หน้ารั้วมหาวิทยาลัย

แต่ระหว่างที่กำลังจะเดินไป นาฏยะคิดว่าวันนี้ตัวเองคงโชคไม่ดีเท่าไร เพราะฝนที่เพิ่งขาดเม็ดดันโปรยปรายลงมาอีกที

เขารีบเดินกลับเข้าไปหลบอยู่ใต้ตึกคณะตามเดิมก่อนที่ฝนจะตกหนัก เส้นผมเปียกละอองน้ำจนต้องเสยไปด้านหลังไม่ให้หล่นมาปรกจิ้มตามใบหน้า มือไม้ยกขึ้นเช็ดหน้าเช็ดตา ถอนหายใจ นิ่งเจ็บปล่อยลมกรรโชกพัดผ่านร่างกายไปครั้งแล้วครั้งเล่า

พร้อมกับคำถามที่ว่า เมื่อไรฝนจะหยุดตกสักที
 จังหวะย่าแย้ เนื้อตัวเปียกปอน ดวงตายกเฉียงเล็กน้อย
 เหลือบมองทางที่มีเสียงย่าเท้าใกล้เข้ามา

นาฏยะยืนใกล้บันได คนที่อยู่บนอาคารน่าจะกำลังกึ่งเดินกึ่ง
 วิ่งลงมา ชั่วจิตใจเดียวก็ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า นาฏยะแน่ใจว่าตนเอง
 รู้จักคนที่ปรากฏตัว

อาจารย์ลิต...เจอกันอีกแล้ว
 ก้มหัวลงเป็นการทักทาย ไม่ยิ้ม สีหน้าเฉยชา
 กลับเป็นอีกฝ่ายที่เอ่ยทักขึ้นมาก่อน การสืบทอดเข้าหาดูไม่
 ปรือร้อนให้ใครตื่นกลัว

“ยังอยู่อีกเหรอ”

ยังอยู่อีกเหรอ?

หมายความว่ายังไง

“ครับ”

“ดีอยู่แล้วนะ ทำไมคุณยังไม่กลับบ้านอีก” เสียงทุ้ม ๆ เจ็บปน
 มาด้วยความห่วงใย ตาคมกวาดมองเนื้อตัวเปียกปอนของเจ้านาย

“กำลังจะกลับครับ แต่ว่าฝนมันตก”

“หือ?”

“ผมไม่ได้เอารถมา คงต้องรอให้ฝนหยุดก่อน” ห่างกันเพียง
 หนึ่งช่วงแขน แต่นาฏยะกลับรู้สึกอึดอัด กลิ่นน้ำหอมเย็นชื่นปอดกับ
 แวตาสีกลับคล้ายเป็นด้ายที่พันรัดไม่ให้เขาขยับตัว

ลิตตัวสูงกว่าเขานิดหน่อย สูงพอ ๆ กับไอ้ตันเลย

สงสัยเพราะชอบเล่นบาสเหมือนกัน อันที่จริงก็เจอบ่อยอยู่
 นะ โดยเฉพาะตอนไปหาเพื่อนที่สนามบาส

“คุณกำลังจะกลับบ้านหรือครับ” นาฏยะถามกลับ มือกำ

กระซิบที่สายกระเป๋าลดทอนความอึดอัดที่เกิดขึ้น

“อ้อ เพิ่งเคลียร์งานเสร็จ”

“ทำงานล่วงเวลา เหนื่อยแย่เลย”

“ผมชินแล้ว แล้วคุณอยู่หอแถวนี้หรือเปล่า ผมไปส่งให้ได้นะ น่าจะอีกนานเลยกว่าฝนจะหยุดตก”

“ผมไม่ได้อยู่หอ มีเรื่องนิดหน่อยเลยกลับไปอยู่บ้าน อาจารย์ไปทางไหนครับ ถ้าผ่านรถไฟฟ้าผมขอติดรถไปด้วย”

“ผ่าน ต้องไปเส้นนั้นพอดี บอกแล้วไงว่าไม่ต้องเรียกอาจารย์”
คิวเข้มขมวดเข้าหากัน พริบตาเดียวเท่านั้นก็คลายออก

ลลิตกดยิ้มลึกตรงมุมปากตอนที่เห็นเจ้านายยกมือขึ้นลูบ
ต้นคอด้านหลังอย่างแก้้ง

“ครับ จันทอรบกวนคุณด้วย”

“บ้านคุณอยู่ใกล้รถไฟฟ้าเหรอ” ลลิตขยับตัวเดินนำไปทาง
อาคารจอดรถ เขาเขายับซ้ากว่าปกติ ไม่รีบร้อน ไม่เร่งเร้า มองเงา
ของนาฏยะที่ขยับเพราะอีกฝ่ายเดินตาม

“อ้อ ลงศาลาแดงแต่ต้องต่อวิน”

“งั้นผมไปส่งที่บ้าน”

“ไกลนะ...” ตาเรียวเหลือบมองคนตรงหน้า ก่อนลืมนว่าตัวเอง
พูดอะไรออกไปเพราะชีแมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงหลังต้นคอ

คอลลิตสวอย ปกเสื้อเชิ้ตที่เผยออกเผยให้เห็นจุดเล็ก ๆ วับ
แวมในจุดที่ต่ำกว่าปกเสื้อทางด้านหลัง

นาฏยะคิดว่ามันเป็นชีแมลงวัน โทษลลิตแล้วกันที่สวมเสื้อตัว
ใหญ่ทั้งยังไม่เรียบร้อย เลยต้องถูกลวนลามทางสายตา รวมถึงทำให้
เขาคิดอะไรแปลก ๆ อย่างเช่นการกระซิบของลลิตออกแล้ว
นับจำนวนชีแมลงวันจุดเล็ก ๆ อย่างจริงจัง

มันขับเล่นให้เข่ายวนบนผิวเรียบเนียน

ทุกอย่างที่หลอมรวมมาเป็นเขาดูฮอตจริงอย่างที่เคยได้ยินมา

คนบ้าอะไรวะ ฮอตกระทั่งชี้แมลงวัน

เกินไป...เกินไปมากจริง ๆ

“นาย...เจ้านาย...”

“ครับ” หลุดออกจากภวังค์ความคิด ปรีวิตกเข้ามาแทนที่ความคิดแปลก ๆ

“ผมถามว่าบ้านคุณอยู่ตรงไหน”

“ฮอย A...คุณจะไปส่งผมจริงหรือ” นาฏยะถามย้ำ พลังมอง
นี้ว์ได้รูปกดปลดล็อกประตูรถยนต์

ไฟรถคันหนึ่งสว่างขึ้นในแสงสลัวราง ไม่ต้องบอกนาฏยะก็
รู้ว่าต้องเดินไปที่รถคันไหน

BMW ก็ดูเหมาะกับเขาอยู่ละมั้ง เรียบ หูหრა สมรรถนะยาม
ขับซี่ยอดเยี่ยม

“ใช่ จะไปส่ง แล้วทำไมไม่อยู่หอแล้วล่ะ” คนตัวโตโยนกระเป๋า
ไปไว้ที่เบาะด้านหลัง จากนั้นก็ยัดตัวเข้าไปนั่งตรงฝั่งคนขับทันที

เจ้านายที่ยืนรอให้ลิตนำเข้าไปในรถก่อนจึงเปิดประตูรถตาม
เข้าไปนั่ง

“หอที่เคยอยู่เป็นหอแฟน”

“...”

“แต่เลิกกันสักพักแล้ว ตั้งแต่ก่อนเรียนจบ ผมก็เลยกลับไปอยู่
บ้าน”

“อ้อ...เหงาเลยสิ”

“ไม่ค่อยครับ ชินแล้ว”

“...แอร์มันเย็น เอาเสื้อไปคลุมไว้ ผมชักแล้วยังไม่ได้ใส่ ติดรถ

ไว้เผื่อมีประชุมกับอธิการบดีเฉยๆ”

ไม่ทันปฏิเสธสักคำ เสื้อคลุมสีดำก็โยนแห่มาวางตรงหน้าขา กลิ่นหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มฟุ้งขึ้นมา นาฏยะจับเสื้อขึ้นมากางคลุมตัวตอนที่รถยนต์เคลื่อนตัวพอดิบพอดี

เขาขยับแว่นสายตาแล้วลอบมองเสื้อวุ้นหน้าหล่อเหลาด้านข้าง ลลิตไม่ได้สนใจเขาเพราะยุ่งอยู่กับการเลือกเพลย์ลิสต์เพลง คิวของอาจารย์ดูยุ่งเหยิงเพราะต้องเฟ่งสายตา พอเจ้าของรถกลับไปตั้งสมาธิกับการขับรถ เสียงเพลงแนวอัลเทอร์เนทีฟก็ดังขึ้น

คนไม่ค่อยพูดอย่างนาฏยะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร สุดท้ายก็ปล่อยให้เสียงเพลงทำลายความเงิบงัน ลลิตฮัมเพลงไปตามจังหวะ มีบ้างบางครั้งก็แอบหันไปมองนาฏยะที่ยกเสื้อเขาขึ้นคลุมตัว มองเหม่อออกไปนอกตัวรถ

จนกระทั่งฝารถติดเสื้อวุ้นเข้าไปในซอยบ้านของนาฏยะได้ ลลิตจึงเอ่ยปากขึ้นเป็นครั้งแรก

“เข้าไปในซอยลึกมั๊ย”

“ลึก”

“เหมือนจะมีแต่บ้านคนรวยเลย”

“ครับ คุณกลับรถตรงซอยข้างหน้านั้นก็ได้”

“ถึงแล้วเหรือ”

“ตรงกำแพงสีขาวนั้นแหละบ้านผม”

ลลิตมองตามปลายนิ้วเจ้านายที่ชี้ไปยังกำแพงบ้านหรูหลังหนึ่ง มันค่อนข้างมืดและดูเงิบกว่าบ้านหลังอื่นๆ มีเพียงไฟหน้าบ้านเท่านั้นที่เปิดทิ้งไว้

“ไม่มีใครอยู่เหรือ”

“ผมอยู่คนเดียว”

มันขับเสน่ห์ให้เข้ายวนบนผิวเรียบเนียน
ทุกอย่างที่หลอมรวมมาเป็นเขาดูฮอตจริงอย่างที่เคยได้ยินมา
คนบ้าอะไรวะ ฮอตกระทั่งขี่แมลงวัน
เกินไป...เกินไปมากจริง ๆ

“นาย...เจ้านาย...”

“ครับ” หลุดออกจากภวังค์ความคิด ปริวิตกเข้ามาแทนที่ความคิดแปลก ๆ

“ผมถามว่าบ้านคุณอยู่ตรงไหน”

“ฮอย A...คุณจะไปส่งผมจริงหรือ” นาฏยะถามย้า พลังมอง
นิ้วได้รูปกดปลดล็อกประตูรถยนต์

ไฟรถคันหนึ่งสว่างขึ้นในแสงสลัวราง ไม่ต้องบอกนาฏยะก็
รู้ว่าต้องเดินไปที่รถคันไหน

BMW ก็ดูเหมาะกับเขาอยู่ละมั้ง เรียบ หูหრა สมรรถนะยาม
ขับชี่ยอดเยี่ยม

“ใช่ จะไปส่ง แล้วทำไมไม่อยู่หอแล้วล่ะ” คนตัวโตโยนกระเป๋า
ไปไว้ที่เบาะด้านหลัง จากนั้นก็ยัดตัวเข้าไปนั่งตรงฝั่งคนขับทันที

เจ้านายที่ยืนรอให้ลิตนำเข้าไปในรถก่อนจึงเปิดประตูรถตาม
เข้าไปนั่ง

“หอที่เคยอยู่เป็นหอแฟรน”

“...”

“แต่เล็กกันสักพักแล้ว ตั้งแต่ก่อนเรียนจบ ผมก็เลยกลับไปอยู่
บ้าน”

“อ้อ...เหงาเลยสิ”

“ไม่ค่อยครับ ชินแล้ว”

“...แอร์มันเย็น เอาเสื้อไปคลุมไว้ ผมชักแล้วยังไม่ได้ใส่ ติดรถ

ไว้เผื่อมีประชุมกับอธิการบดีเนี่ย”

ไม่ทันปฏิเสธสักคำ เสื้อคลุมสีดำก็โยนแหมะมาวางตรงหน้าขา กลิ่นหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มฟุ้งขึ้นมา นาฏยะจับเสื้อขึ้นมากางคลุมตัวตอนที่รถยนต์เคลื่อนตัวพอดิบพอดี

เขาขยับแว่นสายตาแล้วลอบมองเสื้อวหน้าหล่อเหลาด้านข้างลลิตไม่ได้สนใจเขาเพราะยุ่งอยู่กับการเลือกเพลย์ลิสต์เพลง คิวของอาจารย์ดูยุ่งเหยิงเพราะต้องเฟ้งสายตา พอเจ้าของรถกลับไปตั้งสมาธิกับการขับรถ เสียงเพลงแนวอัลเทอร์เนทีฟก็ดังขึ้น

คนไม่ค่อยพูดอย่างนาฏยะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร สุดท้ายก็ปล่อยให้เสียงเพลงทำลายความเจียบจั้น ลลิตฮัมเพลงไปตามจังหวะ มีบ้างบางครั้งก็แอบหันไปมองนาฏยะที่ยกเสื้อเขาขึ้นคลุมตัว มองเหม่อออกไปนอกตัวรถ

จนกระทั่งฝ่ารถติดเลี้ยวเข้าไปในซอยบ้านของนาฏยะได้ ลลิตจึงเอ่ยปากขึ้นเป็นครั้งแรก

“เข้าไปในซอยลึกมั๊ย”

“ลึก”

“เหมือนจะมีแต่บ้านคนรวยเลย”

“ครับ คุณกลับรถตรงซอยข้างหน้านั้นก็ได้”

“ถึงแล้วเหรอ”

“ตรงกำแพงสีขาวนั่นแหละบ้านผม”

ลลิตมองตามปลายนิ้วเจ้านายที่ชี้ไปยังกำแพงบ้านหรูหลังหนึ่ง มันค่อนข้างมืดและดูเจียบกว่าบ้านหลังอื่นๆ มีเพียงไฟหน้าบ้านเท่านั้นที่เปิดทิ้งไว้

“ไม่มีใครอยู่เหรอ”

“ผมอยู่คนเดียว”

“หือ?”

“เด็กบ้านแตกนะ พ่อกับแม่มีครอบครัวใหม่ ก็เลย...อยู่คนเดียว”

ลลิตเงิบ ทว่าวันนี้เขาเบรกรถไม่นุ่มนวลเอาเสียเลย

“อ้อ” ได้แค่ส่งเสียงรับคำในลำคอ ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไม นาฏยะถึงมีบรรยากาศเหงาๆ รายล้อมอยู่รอบตัว

แล้วไอ้บรรยากาศพวกนั้นก็ดันกระตุ้นความรู้สึกอยากปกป้องดูแลจากเขาได้ดีเสียด้วย

“ขอบคุณมากครับที่มาส่ง เลื่อนี่ผมจะชักแล้วเอาไปคืนให้นะครับ”

“ได้”

นาฏยะหยิบกระเป๋าเป้ขึ้นมาจากพื้นด้านล่าง พาดเลื้อยคลุมของลลิตไว้ที่ท่อนแขนข้างหนึ่ง ฝนหยุดตกไปสักพักใหญ่แล้ว ไม่จำเป็นต้องห่มมากางให้วุ่นวาย

ก่อนลงจากรถเจ้านายเอี้ยวตัวไปทางลลิตอีกครั้ง

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้เชิญเข้าไปในบ้าน พรุ่งนี้ผมเลี้ยงกาแฟคุณนะ รีบกลับได้แล้วครับ เดี่ยวคนที่บ้านจะรอนาน”

“จันไวเจอกันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้เจอกันครับ”

ก้าวเท้าลงจากรถเมื่อคิดว่าไม่หลงเหลือธุระอย่างอื่นให้คุยต่อนาฏยะรักษามารยาทด้วยการยืมมองไฟท้ายรถของลลิตเคลื่อนที่ออกไปจนลับสายตา แล้วค่อยเปิดประตูเล็กติดกำแพงเข้าไปในบ้าน จัดการเปิดไฟจนสว่าง เปิดใช้งานเครื่องซักผ้าทั้งที่มีเสื้อเพียงตัวเดียวเท่านั้นที่ต้องซัก

ระหว่างรอเสื้อคลุมซักอบจนเสร็จ นาฏยะก็จัดการตัวเอง

กับกิจวัตรประจำวันที่ทำซ้ำจนเคยชิน คือการทำอาหารง่าย ๆ ในห้องครัว ออกมานั่งกินพร้อมดูทีวี ขึ้นไปอาบน้ำ ให้อาหารปลา ก่อนเพิ่มกิจกรรมใหม่ด้วยการกลับลงมาที่หลังบ้านเพื่อเอาเสื้อลิตที่อบจนแห้งสนิทแล้วขึ้นไปรีด...จากนั้นก็วิ่งกลับลงมาที่ชั้นล่างของตัวบ้านอีกทีเพื่อเอาเสื้อที่รีดเรียบร้อยแล้วไปแขวนไว้ในรถคันใหม่กันลม

ไฟในบ้านปิดลงอีกครั้งในเวลาตีสอง เหลือแค่โคมไฟที่หัวนอนของนาฏยะกับแสงไฟจากตู้ปลาของสี่คุณ หนังสือปกอ่อนเล่มหนึ่งถูกพลิกเปิดอ่านไปไม่กี่หน้า พอนาฬิกาดิจิตอลตรงปลายเท้าโชว์เวลาว่าเช้าวันใหม่ นาฏยะก็ปิดทั้งหนังสือ ปิดทั้งโคมไฟ ชุบชบตัวหาความอบอุ่นในมุมประจำ...

เขาไม่ใช่คนหลับยาก ปกติหัวถึงหมอนก็ไร้สติ

แต่วันนี้ดูเหมือนจะต่างจากทุกวัน อาการที่นาน ๆ จะเกิดสักครั้งอย่างอาการนอนไม่หลับจึงเกิดขึ้น

พลิกตัวออกจากการขดตัวติดกำแพง หายมองเพดานสักพัก ก่อนลุกขึ้นนั่ง ยังไม่มองดูนาฬิกาก็คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง นาฏยะเดินอ้อมชั้นหนังสือที่ตั้งติดเตียงไปหัตถ์นอนคว่ำบนโซฟา

ใกล้โซฟามีตู้ปลาของสี่คุณ แสงนีออนจากตู้ช่วยให้เขามองเห็นรอบด้านชัดเจน

“อะไรคุณไ้ คุณบ่นอะไร ชีบ่นเหมือนไอ้ไ้เลย

“แล้วคุณดันกับคุณอัยย์ทำไมยังไม่เลิกกิน กินเยอะ ชีเยอะ ชีติดกันยาวเป็นเมตรแล้ว

“คุณอินทะนอนแล้วเหรอ อยู่นิ่งเหียว”

ส่งปลายนิ้วออกไปหยอกล้อกับสี่คุณทั้ง ๆ ที่ยังนอนคว่ำ ตายกเฉียงเป็นเอกลักษณ์มองเลยตู้ปลาไปอย่างไร้จุดหมาย

ริมฝีปากเอิบอิ่มได้รูปเหยียดกว้าง เผยคำพูดที่มีแต่สีคุณ
เท่านั้นที่จะได้ยิน

“วันนี้เจ้านายของสีคุณเจอคนใจดีด้วย เขาเป็นอาจารย์ภาค
เครื่องกล เจ้านายของสีคุณเคยเห็นเขาอยู่กับต้นหนบ่อย ๆ ไม่เคย
คุยกันหรอก คุยกันวันนี้วันแรก เขาเลี้ยงน้ำเจ้านายของสีคุณทั้งยัง
พามาส่งที่บ้านเพราะฝนตกหนัก ในรถแอร์เย็นเขาก็เอาเสื้อมาให้
คลุมไว้ใจดีมาก ๆ เลยใช้มัย เจ้านายของสีคุณเอาแต่คิดถึงใจดี
ของเขาจนนอนไม่หลับเลยนะ”

พอพูดเยอะเข้าตาก็ชักจะปรือปรอย นาฏยะหัวเราะออกมา
เล็กน้อย เมื่อปลาทองคุณไฉ่ทำปากพะงาบ ๆ ตรงใกล้ ๆ ตู

ออกซิเจนผุดฟุ้งในอ่างน้ำ ฟองอากาศสม่าเสมอคล้ายยาน
นอนหลับชั้นดี นาฏยะชักจะเริ่มง่วงเข้าจริง ๆ เสียแล้วละ แต่ปากยังไม่
ยอมหยุดพูดคุย

“เขามีชีแมลงวันด้วย ตรงใต้ตา ปลายจมูก ต้นคอ...”

มโนภาพก่อนหลับไหลเป็นภาพชัด แมตาปิดสนิท ลมหายใจ
สม่าเสมอ ในหัวก็ยังชัดเจนถึงรอยยิ้มกดลึกช่วงมุมปาก คนใจดีของ
เจ้านายสีคุณพูดคำว่า **จันไว้เจอกันพรุ่งนี้**

เป็นครั้งแรกเลยมั้งที่คนอย่างนาฏยะอยากให้ถึงพรุ่งนี้เร็ว ๆ

ฝ่าฝืน แหกกฎเกณฑ์ของความรู้สึกลำลึกไม่รู้รักกลับตัว

สภาพอากาศช่วงนี้แปลกประหลาด แม้อยู่ในช่วงฤดูฝนจริง แต่ก็เชื่อว่าฝนจะตกทุกวัน อย่างเข้านี้ก็ไร้เงาเมฆฝนซึมซาบอ้าว มีเพียงแสงอาทิตย์เจิดจ้ากับลมร้อนๆ ที่มีอุณหภูมิใกล้เคียงอุณหภูมิร่างกายมนุษย์

สามสิบเจ็ดองศา

ร้อน...

นาฏยะบอกตัวเองทันทีที่ก้าวเท้าลงจากรถรุ่นคันใหม่ เขาสะพายเป้ใบเดิมไว้ที่ไหล่ด้านขวา จากนั้นจึงค่อยเดินไปเปิดประตูด้านหลังเพื่อหยิบเสื้อคลุมที่แขวนอยู่มาพาดบนไหล่อีกข้าง หน้าตาเรียบเฉยดูไม่สบอารมณ์

แต่เปล่า เขาไม่ได้หงุดหงิด

แค่กำลังคิดว่าจะสั่งกาแฟอะไรไปให้ลืมนิด

ครุ่นคิด สงสัย สับสนอยู่ในร้านกาแฟ

สุดท้ายก็เลือกเอาเมนูกาแฟ Cold Brew ดิฉันไปเป็นของฝาก

ให้คนใจดี

“ขอบคุณ” พนักงานที่ดูจะอายุมากกว่าเขาเอ่ยถาม นาฏยะถอนหายใจเบาบางก่อนบอกชื่อเจ้าของกาแฟตัวจริง

“อาจารย์ลลิต”

“เอ? อาจารย์ลลิตเหรอ”

ดูท่าลลิตจะเป็นลูกค้าประจำ เพราะพอนาฏยะพูดชื่ออาจารย์ลลิตออกไป พนักงานก็ทำหน้าที่ทำตาเหมือนว่ารู้จักคนชื่อลลิตเป็นอย่างดี

ทั้งยังขมวดคิ้วสงสัย ก่อนเอ่ยบางประโยคออกมาถามนาฏยะ

“เมื่อเข้าอาจารย์ก็เข้ามาซื้อไปแล้วนะ”

“ครับ แก้วนี้ก็ของเขาอีกเหมือนกัน”

นาฏยะตอบหัวนึ้น ยื่นบัตรสำหรับใช้แทนเงินสดไปที่เคาน์เตอร์เพื่อชำระเงิน

เขาไม่ใช่คนพูดมากอยู่แล้วหากไม่สนิท แม้ว่าตอนนี้จะแอบบ่นพนักงานในใจเรื่องพูดให้เขาเสียความมั่นใจก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าหน้าตาของเขาจะไม่สบอารมณ์เป็นอย่างมาก พนักงานจึงเจียบแล้วรับชำระเงินตามหน้าที่แทนที่จะหาเรื่องมาชวนคุย

นั่งไขว่ห้างรอพลางมองชื่อเมนูที่อยู่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ลักพักเครื่องดื่มที่สั่งก็เรียบร้อย นาฏยะคว้ามาไว้ในมือ ไม่รือร้อที่จะเดินออกไปนอกร้าน จุดมุ่งหมายต่อไปของเขาคืออาคารชั้นสาม เช็คตารางเรียนของภาคเครื่องกลมาแล้วว่าปีไหนห้องไหนที่เรียนกับอาจารย์ลลิตตอนเก้าโมงเช้าของวันนี้

เวลา 08.55 น. ดึกบรรยายชั้นสาม ห้อง E307

ลลิตยังมาไม่ถึงห้องเรียน

นักศึกษาที่นั่งหน้าสลอนเลยจับจ้องมาที่นาฏยะเป็นตาเดียว
หลังจากเขาเดินพรวดพรวดผลึกประตูเข้ามา ความประดักประเดิด
เกิดขึ้นจนร้อนผ่าวตามใบหน้า แต่การตวัดหางตาขึ้นมองก็ทำให้
นักศึกษาหลบสายตาเป็นแถบ

“อาจารย์ลิตยังไม่มาอีกเหรอ”

“ยังค่ะ พี่ไซ่พี่นายเพื่อนพี่ต้นหรือเปล่าคะ”

“อ่า...ไซ่” เกิดคำถามว่าน้องผู้หญิงในห้องรู้จักเขาได้ยังไง แล้ว
คำถามก็ต้องสลายไปเมื่อคิดได้ว่ามักมีคนมารู้จักเขาโดยที่เขาไม่รู้ตัว
อยู่บ่อย ๆ

ผ่านต้นหน มนุษย์ตัวยักษ์ชื่อบ๊อดี้กรีนักกีฬามหาวิทยาลัย
หรือไม่ก็อินทะ เดือนมหาวิทยาลัยสายธรรมะ
หรืออาจจะเป็นคู่รักจอมฉวยเนียบอย่างไอยเรศกับ เงิน ไน่ ก็ได้
ละมั้ง

สักทาง...

“หนูเป็นเอฟซีพี่ต้นหน”

อ้อ...ผ่านไ้ต้น

“ไว้ถ้าเจอดันจะบอกให้ละกันนะว่ามีเอฟซี...ว่าแต่อีกนานมั้ย
กว่าอาจารย์ลิตจะมา ปกติอาจารย์เขาเข้าเลตเหรอ”

“ไม่ค่ะ เดียวก็มาแล้ว ตรงเวลาจะตาย”

“อ้อ”

รับคำในคออย่างเข้าใจ แล้วหมุนปลายเท้าเบี่ยงตัวออกนอก
ประตูมาหยุดยืนนิ่งอยู่ที่หน้าห้อง นาฏยะคิดว่าเขาควรออกมายืน
รอที่ตรงนี้จะดีกว่า จริงอย่างที่น้องผู้หญิงคนนั้นว่า เดี่ยวลิตก็มา...
เดี๋ยวก็ได้เจอ

อึดใจเดียวคนที่เขากำลังรอก็ปรากฏตัว นาฏยะเพลือดัว

กวาดตาสำรวจคนที่เดินสะพายกระเป๋าลงมาจากบันไดชั้นสี่จนดูเสีย
มารยาท ละสายตาไม่ได้เลยกับท่วงท่าการเดินที่ราวกับประติมากรรม
เทพเจ้าบนฝาผนังในพิพิธภัณฑ์สักแห่งที่เขานึกชื่อเท่าไรก็นึกไม่ออก

คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมเล็กสูงตอนที่ลลิตหันมาเห็นเขา ยิ้มลึก
บนหน้าหล่อเหลาเกิดขึ้นที่มุมปาก คนตัวโตสูงใหญ่สืบท้าเข้าหา
แล้วหยุดยืนห่างกันด้วยระยะที่ไม่ทำให้อึดอัดใจ ทว่าใครบางคนก็
คล้ายถูกด้ายเส้นเดิมพันรัดไว้ทั้งตัวอยู่ดี

อึดอัด ประหม่า หายใจไม่สะดวก ออกซิเจนคล้ายหล่อเลี้ยง
สมองไม่เพียงพอ

“ผมเอาเสื้อมาคืน” นาฏยะขยับตัวเล็กน้อย ค่อยๆ ยื่นเสื้อ
ในไม้แขวนออกไปด้านหน้า “แล้วก็เอากาแฟมาให้ด้วย”

“คุณมีเรียนกี่โมง” รับเพียงแก้วกาแฟมา ทว่าเสื้อยังปล่อยให้นาฏยะ
ถือค้างไว้ตามเดิม

“เอ่อ...มีเลิกเชอร์ตอนสิบโมงครับ”

“งั้นผมวานคุณเอาเสื้อไปเก็บที่ห้องพักผมได้มั๊ย”

“...”

“ผมจะสอนแล้ว ในห้องมันไม่มีที่ไว้ ผมกลัวว่าเสื้อจะยับ”

ลลิตพูดเรื่อยเรียบ เสียงนุ่มๆ ขยับกล่อมให้นาฏยะตอบรับ

“ได้ครับ ผมว่างอยู่ ห้องคุณอยู่ชั้นสี่ไหม้ย” ขึ้นขึ้นไปที่ชั้นสี่
ของอาคาร แค่อเอาเสื้อไปเก็บไม่ได้เหลือบ่ากว่าแรงอะไรหรอก

“ฝากด้วย นี่กุญแจห้องผม”

“เอาเสื้อไปเก็บแล้วเดี๋ยวผมเอากุญแจลงมาคืนคุณนะ”

“ไว้ก่อน ผมไม่ชอบให้คนเข้าไปกววนตอนกำลังสอน”

“...” นาฏยะชะงัก เผลอกำกุญแจที่เพิ่งรับมาไว้จนแน่น สัม-
เสียงลลิตเปลี่ยนจากทุ้มนุ่มเป็นกดดัน ชวนให้เขาทำอะไรไม่ถูก

เขาก่อวณอีกฝ่ายนั้นหรือ

“นาย ผมขอเบอร์คุณไว้ได้มั๊ย พักเที่ยงจะโทร. หา แล้วเดี๋ยวผมไปเอากุญแจที่คุณเอง”

“นี่ผม...ไม่ได้กำลังรบกวนอะไรคุณอยู่ใช่มั๊ย”

“ผมมากกว่าที่เป็นฝ่ายรบกวนคุณ”

“ไม่ ไม่ได้รบกวนเลยครับ” ยกมือข้างที่มีกุญแจห้องพักอาจารย์ขึ้นเพื่อใช้ปลายนิ้วเกาขมับ นาฏยะสบายใจขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อแน่ใจว่าไม่ได้กำลังรบกวนอีกฝ่าย แล้วล้วงมือหยิบโทรศัพท์ที่ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา “เอาเบอร์คุณมาก็ได้ครับ เดี่ยวผมโทร. เข้าไปเอง”

ลลิตไม่ได้บอกเบอร์ เขาแค่หยิบนามบัตรที่เหน็บตรงกระเป๋าเสื้อมาส่งให้นาฏยะ ฟันขาวเผยออกมาขบริมฝีปากล่าง ตอนที่ยืนมองเจ้านายกดเบอร์ตัวเองลงในมือถือเครื่องบาง...โทร. ออก

โทรศัพท์ลลิตสั่น

ยืนยันว่าสำเร็จ...ได้เบอร์แล้ว

“ตอนเที่ยงเจอกัน”

นาฏยะพยักหน้าตอนที่สายถูกตัด เดินผ่านตัวลลิตขึ้นไปบนห้องพักอาจารย์ที่ชั้นสี่

มีสายตาของใครบางคนมองตามจนกระทั่งมองไม่เห็นกันอีก จึงเลิกมอง ลลิตเห็นความอ่อนไหวจากแผ่นหลังของนาฏยะ มือเทิ้มสันจากอาการประหม่ายามสนทนากัน ดวงตาไหววูบกับความรู้สึกที่แตกกระเจิงจนจับทิศทางไม่ได้

แบบนั้น...น่ารัก

เห็นแล้วอยากจับมาฟัดให้จมอก!

ไม่บ่อยนักหรอกที่คนอย่างนาฏยะจะหยิบโทรศัพท์มาวางไว้ ในจุดที่มองเห็นได้ง่ายอย่างในตอนนี้ อีกทั้งเขายังเอาแต่จับจ้องหน้าจอสีดำสนิทสลับกับนาฬิกาทรงกลมที่แขวนอยู่เหนือศีรษะของอาจารย์ประจำคาบ

มันชักจะนั่งไม่ติดเมื่อเห็นว่าเลยเที่ยงวันมาหลายนาทีกแล้ว และดูเหมือนอาจารย์ผู้สอนก็ยังไม่มีความเห็นว่า จะจบประเด็นที่นอกเรื่องไปไกลเลยสักนิด

เขาแน่ใจว่าตัวเองไม่ใช่นักศึกษาประเภทที่ชวนคุยเก่งหรือชอบสร้างสีสัน เจียบนี้รวมถึงมีพฤติกรรมอันชวนก่อกวนอีกด้วย

ยกตัวอย่างเช่นการเผลอตัวถอนหายใจหนัก ๆ เสียงดังออกมา แน่ใจว่ามันเป็นการกระทำที่ดูค่อนข้างเสียมารยาท ทุกคนในห้องจึงหันมามองที่เขาเป็นตาเดียว

นาฏยะประหม่า แต่ประสบการณ์ที่มักเผลอตัวเผลอดำทำให้เขายังคงโบหน้าเรียบนิ่งไว้ได้อยู่

“ก่อนเลิกคลาสมีใครจะถามอะไรมั๊ย เจ้านาย คุณมีอะไรจะถามอาจารย์หรือเปล่า”

“ตอนนี้ยังไม่มีครับ”

“จ้ะ เจอกันสัปดาห์หน้าคะ เรื่องทุน ป. เอก ถ้าสนใจเมลหาอาจารย์ได้ตลอดเลยนะ”

“ครับ ไว้ผมจะลองไปคิดดู”

นาฏยะค้อมศีรษะลงเล็กน้อย คว่ากระเป๋าคว่าโทรศัพท์ แล้วเดินออกจากห้องเป็นคนแรกของคลาส ก่อนจะสะดุดหยุดชะงักอยู่ตรงหน้าประตู

ประติมากรรมฝาผนังเดินได้ฟังตัวอยู่ที่ระเบียงเอียงไปทางขวา จุดเด่นอยู่ที่ซี่แมลงวันใต้ตากับรอยยิ้มนุ่มลึกที่มุมปากทั้งสอง

ข้าง

“อาจารย์ลิต...”

“กุญแจห้องผมล่ะ”

“อยู่นี้ครับ มารอนานแล้วหรือยัง” นาฏยะเป็นฝ่ายเดินเข้าหา เว้นระยะห่างไว้ระดับหนึ่งเช่นเดียวกับที่อีกฝ่ายชอบทำ

เขาหยิบกุญแจห้องพักอาจารย์ส่งให้ลิต คนตัวสูงยื่นมือมารับก่อนเอาไปควงเล่นกับนิ้วชี้เรียวยาว

“สั๊กพัก ทำใจเรื่องต้องรอแล้วตั้งแต่เห็นว่าใครสอน”

“อาจารย์หญิงชอบปล่อยช้า...แล้วไหนคุณว่าจะโทร. หาผม ก่อน”

“ไม่อยากจะกวนคุณตอนเรียน ก็เลยเดินมาเอง”

“ข้ามตึกคณะ?”

“ผมจะไปกินข้าวพอดี มันต้องผ่านทางนี้อยู่แล้ว”

“ร้านที่ตึกกลางเหรอ”

“ใช่ ไปมั๊ย ผมหาเพื่อนกินข้าวอยู่พอดี”

นาฏยะเองก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน เขาทำหน้านึกอยู่อึดใจเดียวเท่านั้นแล้วพยักหน้าตอบรับคำเชิญชวน

เดินไปพร้อมกันเพราะคุ้นเคยกับสถานที่เป็นอย่างดี นาฏยะรู้ว่าตัวเองต้องเดินไปทางไหน ลิตเองก็เช่นกัน

คนตัวสูงไม่ปล่อยให้การเดินทางต้องอึดอัด เขาชวนคุยเรื่องทั่วไป อย่างเนบเนียน

“บ่ายนี้คุณมีเรียนอีกมั๊ย”

“หมดแล้วครับ แต่ว่าจะไปห้องสมุด ผมต้องใช้เน็ต ม. โหลด เปเปอร์ ไวไฟที่ห้องสมุดแรงดี”

“เพิ่งเริ่มเรียนได้สองวัน เริ่มโปรเจกต์แล้วเหรอ”

“ก็...ใช่” นาฏยะเหลือบมองคนที่เดินอยู่ด้านข้าง เข้มปาก
ก่อนจะถามกลับ “แล้วคุณ...ช่วงบ่ายมีสอนอีกมั๊ยครับ”

“มีอีกทีตอนสี่โมงเย็น”

“อีกนานเลย”

“กำลังคิดอยู่ว่าจะไปห้องสมุดกับคุณดีมั๊ย ไม่ค่อยได้ไป ฟังดู
น่าสนใจดี”

“ผมเพิ่งเคยได้ยินคนพูดว่าห้องสมุดน่าสนใจเป็นครั้งแรก”

“แล้วที่ชอบไปบ่อยๆ คุณไม่ได้คิดว่ามันน่าสนใจหรือ”

“คุณรู้ได้ยังไงครับว่าผมไปบ่อย” ขมวดคิ้วเข้าหากัน เดินผ่าน
ประตูร้านอาหารที่ลลิตเปิดค้างไว้เข้าไปด้านใน ความประหม่าเริ่ม
จางหาย การพูดคุยเป็นกันเองมากขึ้น

แต่ยังไว้เชิง ตื่นตระหนก ระแวงระวัง

“ถ้าไปไม่บ่อยจะรู้ได้ยังไงว่าไวไฟแรง”

“ไปบ่อยจริงก็ได้ผมยอมรับ แต่ผมไม่ได้รู้สึกว่ามันน่าสนใจ
หรอก”

“แล้วรู้สึกว่ามันเป็นยังไง”

“เร้าใจ”

“หือ...”

“คูรักชอบไปจู้จี้กันในห้องสมุด”

“แล้วคุณก็นั่งดู?”

“บ้าง บางที” นาฏยะยกไหล่ ก้มหน้าก้มตาเลือกอาหารใน
เมนู

แล้วจู้ๆ เขาก็วางเมนูในมือลงบนโต๊ะ โข้วเมนูหน้าหนึ่งไปตรง
หน้าอาจารย์ลลิต ก้มหน้าชี้นิ้วชวนให้คนตัวโตดูอะไรบางอย่าง
ลลิตยื่นหน้าเข้าหา จงใจให้ใกล้เพื่อดมกลิ่นหอมๆ จากเส้นผม

อ่อนนุ่ม

“อันนี้อร่อย แต่มันเยอะ ผมกินคนเดียวไม่เคยหมด คุณสนใจ
กินด้วยกันมั๊ยครับ”

“อ้อได้ ส่งมาเลย”

“เยี่ยม!” ผลุนผลันเงยหน้าขึ้นจากการก้ม ความระแวดระวัง
ก่อนหน้าดูคล้ายว่าจะหายไป จังหวะที่นาฏยะเอี้ยวตัวหันไปมอง
ทางลิตเลยเกิดเรื่องใหญ่ ที่ใกล้กันมากจากความตั้งใจของใครบาง
คน ส่งผลให้ผิวแก้มใสสัมผัสกับปลายจมูกได้

เฉียดเพียงผิวเผินก็ทำให้ตกใจได้ นาฏยะผงะถอยห่าง ลิต
นั่งอยู่กับที่ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หอม...

นิ่ม...

เย้ายวน...

น่ากิน...

“มันอร่อยมาก...ใช่มั๊ย”

“คุ...คุณก็ต้องลองกินดู”

ถวิลหาเยื่อหมายถึงถวิลหา ปรารถนาเพราะปรารถนาเช่นกัน

นาฏยะพอจะรู้ว่าตัวเองเป็นคนตาเล็ก มีหน้าขำมันยังยก
เจียงจนดูขวางโลก ไม่แน่ใจว่าดวงตาของเขาจะเรียกว่าจุดอ่อนทาง
กายภาพได้มัย แต่ที่แน่ ๆ เพราะตาเล็กกริแบบนี้ทำให้ดูหยิ่งผยองทั้ง
ยังดูดุมากอีกด้วย

เขาเหลือบสายตามองรอบด้านในห้องสมุดแสนสงบ จ้อง
สบตากับรุ่นน้องในชุดนักศึกษาที่มองมาทางเขากับอาจารย์ลลิต

เด็กสาวคนนั้นสะดุ้งโหยงหลบสายตา จากนั้นก็เดินหายไป
ที่อื่น

บริเวณติดหน้าต่างที่นาฏยะเลือกนั่งเลยสงบเงียบยิ่งกว่าเก่า
มีเพียงเสียงพลิกหน้ากระดาษของลลิต และเสียงคลิกเมาส์ของเขา
ดังบ้างในบางครั้ง

การอยู่เงียบ ๆ ไร้ซึ่งเสียงสนทนาควรจะทำให้บรรยากาศ
อึดอัด แต่น่าแปลกใจอยู่เหมือนกัน ที่นาฏยะไม่ได้รู้สึกอึดอัดกดดัน
อะไรเลย

เขาลอบมองลลิตที่ยังนั่งไขว่ห้างพลิกหน้าหนังสือเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอ ให้ความสนใจกับชี้แมลงวันที่ได้ตา ปลายจมูก สันกราม
รวมถึงริมฝีปากที่เผยออกอยู่น้อยๆ

ก่อนถูกจับได้ เมื่อคนที่อ่านหนังสือวัดตาคมขึ้นมามอง
นาฏยะรีบก้มหน้าลงมองจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าอีกครั้ง
ความอึดอัดที่เพิ่งจางไปเริ่มแทรกแซงเข้ามาพร้อมเสียงหัวใจที่เต้น
ไม่เป็นจังหวะ

“ว่า?”

ว่าแล้วว่าลลิตต้องถาม คำว่า ‘ว่า’ อาจเป็นคำถามว่านาฏยะ
แอบมองทำไม

“ผมแค่กำลังสงสัยว่าคุณอ่านอะไร”

ตอบไม่ได้ว่ามองลลิตทำไม เลยได้แต่เฉไฉเปลี่ยนเรื่องไปคุย
เรื่องหนังสือแทน

“ปรัชญาความรัก”

“ถ้าอ่านหนังสือปรัชญามันจะจบเร็วนะ” ผ่อนคลายตัวเอง
เล็กน้อย ขยับตัวไปมองชื่อหนังสือที่ลลิตโชว์หน้าปกมาให้ดู แล้ว
กลับมานั่งตัวตรงหลังชนพนักพิง นิ่งฟังคำถามที่ลลิตถามคืน

“ทำไมอ่านหนังสือปรัชญาถึงจบเร็ว”

“ตัวหนังสือมันน้อยไงครับ เป็นแบบนี้แทบทุกเล่ม มีประโยค
เด็ดๆ เป็นคำคมหนึ่งประโยค ที่เหลือก็เป็นภาพ ไม่ก็กระดาษเปล่า
ผมชอบรู้สึกว่าจำนวนตัวอักษรมันไม่คุ้มกับเงินที่เสียไป แต่สุดท้าย
พอเครียดๆ ก็ซื้อมาอ่านอยู่ดี”

“ที่หนังสือปรัชญาส่วนใหญ่เป็นแบบนี้เพราะความว่างเปล่า
มันทำให้เราตกผลึก เป็นการเว้นที่ว่างอย่างมีนัยยะสำคัญ...ผม
คิดว่าจะ”

“ก็...อาจจะเป็นแบบนั้น”

“ว่าแต่ คุณเคยอ่านเล่มนี้มั๊ย” หนังสือในมือลลิตถูกพับปิด เขาวางมันลงบนโต๊ะ ดันไปข้างหน้า เขายังยกไขว่ห้างไว้ไม่ขยับเขยื้อน

นาฏยะคิดว่านอกจากจะเป็นประติมากรรมฝาผนังแล้ว ลลิตยังดูเหมือนพวกруппั้นไร้ที่ติอีกด้วย

เขาชอบจังหวะที่ลลิตเอียงหน้ามาถามเขาเรื่องหนังสือ องค์การวางใบหน้า สายตา มันดูได้ระยะ ได้ระดับไปหมด

“ผมอ่านแล้ว”

“คิดว่าเป็นยังไง”

“คนเขียนน่าจะมีความรักแล้วก็อกหัก ผมว่ามันขายดีได้เพราะมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ นั้นแหละ”

แน่นอนว่าเขาต้องเคยอ่าน นาฏยะเป็นคนชอบอ่านหนังสือ เขาอ่านทุกแนวตั้งแต่การ์ตูนข้ามชั้นจนกระทั่งหนังสือวิชาการเล่มโตๆ

แล้วไอ้เล่มที่อยู่ในมืออาจารย์ลลิตนะ มันเบสต์เซลเลอร์อยู่ตั้งหลายเดือน จะไม่มีได้ยังไงกัน

“มีความรักแล้วก็อกหัก...สรุปจับใจความหนังสือ 115 หน้าได้ดี”

“แต่ผมว่านักเขียนน่าจะเป็นคนรักที่ดีนะ เขาดูเข้าอกเข้าใจความรัก”

“แล้วถ้าผมบอกว่าผมเป็นคนเขียนหนังสือเล่มนี้ล่ะ คุณจะเชื่อมั๊ย”

“หือ...?”

นาฏยะวางเมาส์ พับหน้าจอกอมพิวเตอร์ลงนิดหน่อยเพื่อ

“ผมเคยคิดว่าจะแหกกฏ แต่เขาดันมีแฟนไปก่อน”

“สวยมัย”

“คนที่ผมชอบนะเธอ ก็หน้าตาดี”

“อยากเห็นเลยครับ”

“เจ้านาย...”

“...”

“ที่จริงคุณก็พูดเก่งอยู่เหมือนกันนะ”

ทันทีที่ลลิตพูดจบประโยค แก้มที่ทั้งใสทั้งน่าหอมของนาฏยะ ก็ขึ้นริ้วสีชมพูจาง ๆ เขายกมือขึ้นเกาแก้ม ยิ้มแห้ง ๆ อย่างคนทำอะไรไม่ถูก

“ผมจะพูดเยอะถ้าสนิท”

“งั้นก็แปลว่าตอนนี้คุณกับผมสนิทกันแล้ว”

“...”

“ผมอยากสนิทกับคุณมากกว่านี้นะ”

นาฏยะทำนิ่งขริมประสานมือไว้ตรงหน้า ทั้งที่ความเป็นจริง เขาขัดเขินกับน้ำเสียงนุ่มนวล เวลดาเข้าหยอกที่มองตรงมาสบตาแบบนั้น

มากกว่าการเป็นอาจารย์...เขาลลิตเหมือนใจร พุดแค่ไม่กี่คำก็ขโมยพื้นที่ในใจบางส่วนของเขาไปได้

มันเปราะบางและอ่อนไหวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ภูมิด้านทานที่มีดูเหมือนจะใช้กับคนคนนี้ไม่ได้เลย

“ได้เวลาผมต้องไปสอนแล้วนะ”

“...ครับ”

“ถ้ากลับถึงบ้านแล้วโทร. มาบอกกันหน่อยก็ดี”

ยังไม่ทันที่นาฏยะจะเอะใจเรื่องที่ต้องโทร. รายงานตัวเมื่อ

กลับถึงบ้าน ลูกอมช็อกโกแลตยี่ห้อที่เขาชอบกินก็ถูกหยิบออกมา
จากกระเป๋าทางเกงของลลิต

วางลงในมือของนาฏยะ จากนั้นนิ้วเรียวยาวก็ยกขึ้นแตะ
ริมฝีปากหนาหยัก

ให้เงียบไว้ เป็นความลับ ห้ามบอกให้ใครรู้

“จุ๊ไว้ อย่าบอกใครว่าผมให้ขนม ห้องสมุดห้ามเอาอาหารเข้า
มาทาน”

เขาแหกกฎ...

แถมชักชวนให้นาฏยะทำผิดไปด้วยกัน

“ได้ ไม่บอกใครครับ”

“ได้ดี”

นาฏยะรู้สึกว่าร่างกายเกร็งค้าง เผลอกลั้นหายใจตอนที่มือ
หนาวางลงบนศีรษะ ลลิตลูบเส้นผมเขาเบาๆ อีกไม่กี่ครั้ง จากนั้น
คนตัวโตก็เดินหายเข้าไปในชั้นหนังสือ

กลิ่นน้ำหอมนุ่มลึกยังคงอยู่ ระวังอบอุ่นจากมือบนศีรษะก็
หลงเหลืออยู่เช่นกัน

นาฏยะพุบหน้าลงกับโต๊ะ เกือบกรีดร้องเสียงดังกับการ
กระทำอันอกอากุลมเครือ

เมื่อก็มันอะไรกัน

ลลิตทำเขาปั่นป่วนไปหมด

หนังสือปรัชญาความรักจำนวน 115 หน้ายังคงวางอยู่ที่เดิม
นาฏยะดึงเข้ามาหาตัว เปิดไปยังหน้าซึ่งมีที่คั่นหนังสือคั่นเอาไว้

ถวิลหาอ้อมหมายถึงถวิลหา ปรรณาก็เพราะปรรณาสั้น
กัน

แค่คันไ้เพราะอ่านไปถึงหรือลึกซึ้งกว่านั้น คำตอบไม่แน่ชัด
เอาเสียเลย

ตั้งสติแล้วกดโทร. ออกหาเพื่อนสนิทที่เป็นยอดนักรัก ไม่
แน่ใจว่าต้องการคำปรึกษา หรือว่าแค่อยากหาเพื่อนคุยกลบเกลื่อน
อาการฟุ้งซ่าน

[ครับท่านนาย มีธุระด่วนอะไรให้รับใช้]

“ว่างมั้ย”

[ว่างเสมอค่ะ สำหรับท่านนาย แล้วทำไมเสียงมึงเป็นอย่าง
นั้นวะ เครียดเรื่องเรียนอ่อ]

“เปล่า แค่รู้สึกสับสนนิดหน่อย”

[ต้องการสะเดาะเคราะห์หรือดูดวง]

“ต้องการน้ำมันพรายมั้ง เชี่ยเอ๊ย ไอ้อินกูไม่เล่น!”

[เออ ยังดำได้ แปลว่ายังโอเคอยู่ เอาดี ๆ มีเหี้ยไร เป็นนักบิน
ฝึกหัดไม่ได้ว่างคุยกับมึงได้ตลอดเวลาหรอกนะ โชกสับกุกันเก่ง
ชิบหาย]

“กวนมึงแป๊บเดียวแหละ”

[งั้นฟอยมาจ๊ะ เริ่ม]

“กว่ากูมีความรัก”

[แล้ว?]

“แต่กูไม่รู้ว่าเขาชอบกummั้ยเง เขามีท่าทีแปลก ๆ กับกูนิดหน่อย
ไม่แน่ใจเลย”

[ก็ถามสิ]

“ไม่กล้า”

[เออเนอะ กูลืมไปเลยว่าเพื่อนกummันปอดแหก กูไม่ได้อยู่กับ
มึงแล้วด้วยช่วยจีบไม่ได้นะ งานนี้พึ่งพาตัวเองครับท่าน เรื่องรักให้

เก่งเหมือนเรื่องเรียน]

“มันเป็นประโยคบอกเล่า ให้กำลังใจ หรือคำสั่ง”

[ถึงจะพูดเองแต่ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นประโยคแบบไหน แล้วคราวนี้ท่านมึงไปหวั่นไหวชอบใคร]

“ไว้ค่อยบอกมึงทีหลัง”

[เป็นคนดีใช่ไหม] น้ำเสียงอินทะเจี๊ยนมาด้วยความห่วงใย

นาฏยะถอนหายใจมองไปที่หนังสือปรัชญาความรักบนโต๊ะ

“ไม่รู้ มึงก็รู้ว่าคุณคนไม่เป็น รู้แค่ว่าคุณรักดีกับเขา แล้วเขาก็ใจดีกับกู”

[เป็นห่วงจัง รู้จักกันมานานแค่ไหนแล้วอะ]

“ก็เคยเจอกันผ่านๆ หลายปีแล้ว”

มานึกๆ ดูแล้วตอนเจอกันครั้งแรกน่าจะเป็นในลิฟต์ละมั้ง ตอนนั้นเขาอยู่กับต้นหน เป็นนักศึกษาปีหนึ่งที่ต้องล่าลายเซ็นต้นหนช่วยเขาขอเพราะเขามันพูดไม่เก่ง ส่วนไอ้ต้นเป็นประเภทใจกล้าหน้าหนาไม่กลัวใคร ขอได้กระทั้งอาจารย์ภาคเครื่องกลที่ขึ้นลิฟต์ตัวเดียวกัน

ใช่แล้ว นั่นเป็นครั้งแรกที่นาฏยะได้เจออลิต ต้นหนได้ลายเซ็นอาจารย์ นาฏยะก็ไม่พลาดเช่นกัน

“แต่เพิ่งเคยคุย”

ผมเคยชอบคนคนหนึ่งมาสี่ปี บังเอิญเจอกันในลิฟต์ เห็นเขาครั้งแรกก็ชอบเลย แต่ว่าไม่ได้จีบ สุดท้ายก็หลุดมือไป

ประโยคนั้นคงไม่ใช่หมายถึงไอ้ต้นหรือกมั้ง...น่าจะเป็นเขาเองมากกว่า

[ชะงันไป]

“กูว่ากูได้คำตอบแล้ววะ”

[อะ?! ได้คำตอบเรื่องอะไร]

“เรื่องที่ว่าเขาชอบกูหรือเปล่า”

[เพื่อนกูจะมีเมียแล้วใช้มัยนะ]

นาฏยะเจียบไป เขานึกภาพตัวเองมีเมียเป็นลิตไม่ออก แล้ว
พอดคิดว่าตัวเองต้องเป็นเมีย...

ขอเอาหัวโขกโต๊ะตายดีกว่า

[เฮ้ย ไฉนนายอย่าเจียบ พี่ใจไม่ดีนะหนู]

“ ‘โทษที ดูเปเปอร์อยู่” หาเรื่องมาแก้ตัวเรื่องที่เจียบไป
เปเปอร์อะไร ไม่ได้อยู่ในสมองตอนนี้เลยสักนิด

[เฮอะ ไมโดนสักที่ไม่ดีขึ้นเลย]

“โดนอะไร”

[ผู้หญิง สวยอะ เดินผ่านไปเมื่อกี้ อยากโดนวะ] นอกเรื่องเก่ง
คืออินทะ นาฏยะนิ้วนหน้าแต่มุมปากดันยกยิ้ม

“มึงชอบใครง่ายขนาดนั้นได้ยังไงนะ”

[เรียกว่าถูกใจอะ สัสเฮ้ย หันมายิ้มให้กูแล้ว มันต้องโดนๆ]

“ไปเถอะ ไปโดนสักทีจะได้ดีขึ้น”

กดตัดสายทิ้ง ไม่สนใจเสียงอินทะที่โวยวายตามมาว่าเขา
เย็นชา นาฏยะเปิดหนังสือที่ลิตทิ้งไว้ ยกขึ้นเบื่องหน้า แล้วตั้งใจ
อ่านเนื้อหาในหนังสือเล่มนั้นใหม่ทั้งหมด

ความรู้สึกย่อมแปรเปลี่ยนตามประสบการณ์ จากที่เคยคิดว่า
หนังสือเล่มนี้ธรรมดาสามัญ ออกจะชวนฝันจนดูล่องลอยก็กลับ
กลายเป็นความรู้สึกอื่น

หุ้มนึกอุ่นกรุ่นอยู่ในอก

แต่ละตัวอักษรละเอียดลออ ชวนให้ระลึกถึงเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริง

ทีละเลยมะลิใจก็กลายเป็นแจ่มชัด ลลิตใส่ใจรายละเอียด ความเป็นเขากระทั่งยี่ห้อลูกอม

หน้ากระดาษว่างเปล่าเว้นที่ว่างให้ตกผลึกจริง ๆ นั้นแหละ นาฏยะพักสายตามาแอบกินลูกอม ทำผิดกฎเกณฑ์ของห้องสมุดอย่างจงใจ

รสชาติหวานชานกระจายอยู่เต็มโพรงปาก น้ำตาลเคลือบผิว ด้านนอกเริ่มละลายให้รับรสขมจากช็อกโกแลตที่สอดไส้อยู่ด้านใน

ข้อความฟุ้ง ๆ เปลี่ยนเป็นหงอยเศร้าเมื่อคนเขียนดูเหมือนจะออกหัก ตัดพ้อ ขมขื่น แต่นาฏยะดันซ้ำ เขาเถียงความร้ายกาจที่ลลิตบรรยายถึงเขาในใจอยู่หลายประโยค

ไม่เคยรู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่ามีใครมาแอบชอบ ทั้งยังเพ้อจนเขียนหนังสือได้เป็นเล่ม จะมากล่าวหาว่าเขาใจร้ายไม่ได้นะ ทำแบบนั้นมันไม่ถูกสักหน่อย

เรื่องตลกร้ายคือก่อนหน้านี้เขาอ่านข้อความในหนังสือแค่เพียงผ่าน ๆ

ตลกดีที่ในตอนนี้นัดนัดจจำตัวหนังสือเกือบทั้งหมดได้จนขึ้นใจ เว้นเพียงหน้าคำนำ หน้าคำขอบคุณที่มีตัวหนังสือเยอะจนตาลายเอาไว้ แต่อีกสักพักก็คงจำได้ทั้งหมดจริง ๆ

นาฏยะปิดหนังสือลงเบา ๆ เมื่ออ่านจบ เอาไปเก็บคืนไว้บนชั้น วันนี้เขาไม่ได้ไปเปอร์สก์แผ่นตามที่ต้องการ ทว่าความรู้สึกกลับเต็มอึดได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ควรจะบอกลลิตดีมั้ยว่ารับรู้แล้วทุกอย่าง หรือทำเนียนเหมือนที่อีกฝ่ายทำ

เขียนได้ดีกว่าละมั้ง
ให้ใกล้เคียงกันอย่างแนบเนียนซ้ำ ๆ แล้วรอจนกระทั่งวันหนึ่งที่
ความสัมพันธ์มันคงมากพอ

อนุภาคที่เล็กละเอียดเบียดชิด ย่อมเป็นส่วนประกอบของสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และมั่นคง

ชิ้นส่วนของเรขาคณิตชิ้นสุดท้ายจากเกม Tangram ถูกวางลงในถาดรองรับรูปหกเหลี่ยม นาฏยะยกยืมผ่านริมฝีปากยาวและเต็มอ้อม หลังประกอบรูปทรงที่ทำจากไม้ทุกชิ้นกลับลงไปไว้ในถาดได้เรียบร้อย เขาลดทอนความเบื่อหน่ายจากฝนตกด้วยเกมพอเล่นจนเบื่อก็เหลือบสายตาดูขึ้นมองบานหน้าต่างที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำฝนตรงหน้า บิดคอกที่ก้มมาลึกระยะเพื่อคลายความเมื่อยล้า เบื่อหน่ายกว่าเดิมเมื่อฝนไม่มีทีท่าว่าจะหยุดตก...เมฆก็ครึ้มเสียจนไม่รู้ว่ตอนนี้ก็โหมงแล้ว

จึงเอี้ยวตัวเล็กน้อยเพื่อหันมองนาฬิกาในห้องนั่งเล่น ขมวดคิ้วยุ่งเมื่อพบว่าเวลาเพียงจะห้าโมงเย็นเท่านั้น นาฏยะควานหาโทรศัพท์ เดินเฉื่อยช้าไปทั่วตัวนอนราบบนเบาะนุ่มของโซฟา ใช้หางตามองหน้าจอโทรทัศน์ที่เปิดไว้เสียงดังให้บ้านไม่เงียบจนเกินไป

แต่ความเงียบก็คือความเงียบ

และเขาก็เบื่อสุดๆ ไปเลย

“เบื่อ...” ขยับปากเอื้อนเอ่ยถึงสิ่งที่กำลังรู้สึก วางโทรศัพท์ทิ้งไว้ที่ข้างกาย นาฏยะเบียดตัวเข้าหาพนักงานฟิง ถอดแว่น ชูกตัวกับมุมแคบๆ ตามประสาคนขาดความอบอุ่น ช่มตานอน

แต่แล้วโทรศัพท์ที่วางข้างกายก็ลั่นครี๊ดคราด คนไม่มองจริงจึงรีบพลิกตัวหันไปคว้า ยกขึ้นด้วยหนึ่งมือมาใกล้หน้า แว่นสายตาที่ถอดวางไว้ถูกหยิบมาใส่ในทันที

อาจารย์ลิต ส่งรูปภาพถึงคุณ

ไม่วีรอกที่จะกดเข้าไปในห้องสนทนา นาฏยะกวาดตาดูรูปภาพผ่านๆ ก็พบว่าเป็นโปสเตอร์โปรโมทงานอบรมเรื่องการใช้โปรแกรมจัดขึ้นในวันพรุ่งนี้ตลอดทั้งวัน
ประโยคคำถามสั้นๆ ตามมาหลังรูปภาพ

อาจารย์ลิต : พรุ่งนี้คุณว่างหรือเปล่า

ไม่แปลกใจเท่าไรที่การคุยไลน์กันครั้งแรกของเราจะเริ่มต้นด้วยเรื่องวิชาการ...

I'm Naay : ว่างครับ

นาฏยะตอบรับ ปลายเท้ากระดิกสั้นเล็กน้อย

อาจารย์ลิต : ไปมั๊ย มั่นน่าจะมีประโยชน์กับคุณในอนาคต

I'm Naay : งานมันค่อนข้างไฟรเวท ผมไปได้เหร่อ

อาจารย์ลิต : ก็ไปกับผมไง

I'm Naay : ถ้าแบบนั้นผมรบกวนด้วยครับ

นางุยะลุกขึ้นมานั่ง ตาจ้องเขม็งที่หน้าจอโทรศัพท์ รอว่าลิต
จะพิมพ์ตอบอะไรกลับมาอีก

อาจารย์ลิต : คอมพ์คุณมีโปรแกรมมัย

I'm Naay : ยังไม่มีครับ

อาจารย์ลิต : ผมมีไลเซนซ์ คุณอยู่ไหน อยู่ ม. หรือเปล่า เดียวผมลง
โปรแกรมให้ก่อน

I'm Naay : อยู่บ้านครับ คุณอยู่ ม. เหร่อ

อาจารย์ลิต : ใช่ โปรแกรมมันใช้เวลาลงค่อนข้างนาน ผมว่า...

ลิตกดส่งข้อความไม่ครบ นิ้วเรียวยาวกดอักขระตั้งใจจะ
สนทนาต่อ

ทว่านางุยะมือไวกว่า

I'm Naay : ผมไปหาคุณที่ ม. ได้ครับ

อาจารย์ลิต : ผมเคลียร์งานใกล้เสร็จแล้ว ถ้าคุณไม่ติดอะไร ผม
จะไปลงโปรแกรมให้คุณที่บ้าน

สองข้อความจึงเกิดขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน นางุยะวางโทรศัพท์
ใจเต้นแม้เจ้าของข้อความไม่ได้อยู่ตรงหน้า

เขายังเชิงยังไม่ตอบอะไร ลิตเองก็เงยไปเช่นกัน

หลุกหลิกนั่งไม่ติดเสียแล้วละ เอายังไงดีนะ จะให้ลลิตมาที่บ้านหรือว่าออกไปหาเองดี

I'm Naay : คุณสะดวกแบบไหนมากกว่าครับ มาที่บ้านหรือให้ผมไปหา ผมได้ทั้งหมด

บรรจงพิมพ์ประโยคต่อมาหลังเงยบึ่งกันไปนาน นาฏยะจดจ่อรอข้อความตอบกลับ เฟลอกัตรีมฝีปากล่างไม่รู้ตัว
เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะเลือกทางไหน โยนให้ลลิตเลือกก็แล้วกัน
คำตอบพอจะเดาได้อยู่บ้าง...

อาจารย์ลิต : บ้านคุณก็ดีนะ ที่ ม. วันนี้คนเยอะ วุ่นวาย

I'm Naay : ครับ ถ้าถึงแล้วโทร. มาได้เลย ผมจะเปิดประตูให้

อาจารย์ลิต : ได้ ไว้เจอกัน

ไว้เจอกัน

นาฏยะรีบลุกขึ้นจากการนั่ง ตามหาหุ่นยนต์ดูดฝุ่นเพื่อกดเปิดสวิตซ์ให้มันทำงาน จากนั้นก็เดินง่วนไปรอบบ้านเช็กดูว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี

นับจากนั้นอีกประมาณหนึ่งชั่วโมง คนตัวโตก็เข้ามาอยู่ในบ้านของนาฏยะ ลลิตทักทายเจ้าของบ้านเพียงไม่กี่คำ สีหน้าเรียบนิ่งไม่ได้แสดงออกว่ารู้สึกหรือไม่รู้สึกอะไร เขาลอบมองสำรวจบ้านกว้างด้วยท่าทีมีมารยาท จนกระทั่งเจ้าของบ้านเชื่อเชิญให้เขาไปนั่ง

ทีโตะไม่สำหรับทำงานติดหน้าต่าง

ด้านนอกมืดสนิทเสียแล้วละ ไฟที่เปิดจ้าวอยู่ภายในเลยทำให้
เห็นเงาของคนสองคนสะท้อนอยู่ในกระจก

ฝนยังคงตก...แต่นี้นับว่าซาลงไปมากแล้ว

“บ้านคุณน่าจะอยู่ดีนะ” ลลิตหมุนตัวบนเก้าอี้บาร์ไม้ มองตาม
คนที่อยู่ในชุดเสื้อยืดแขนยาวสีดำกับกางเกงขาสั้นส่วนเข้าไปในครัว

เขาชอบบรรยากาศในบ้านของนาฏยะ เจียบ สงบ มีต้นไม้
สีเขียวโดยรอบชวนให้ดูสดชื่น เฟอ์ริเจอร์ไม่เยอะจนเกินไป ที่
โดดเด่นคงเป็นชั้นหนังสือขนาดใหญ่ที่ถูกจัดไว้อย่างค่อนข้างเป็น
ระเบียบ

ลลิตแน่ใจว่าเขาได้กลิ่นกาแฟเจือจางภายในบ้าน แม้จะมีกลิ่น
น้ำหอมปรับอากาศผสมมาด้วยก็ตามที

“ใครมาบ้านผมส่วนใหญ่ก็บอกแบบนั้น น้ำผมเป็นสถาปนิก
บ้านหลังนี้น้ำออกแบบให้”

“อ้อ ไม่น่าล่ะ...แล้วนั่นคุณจะทำอะไร”

“เอาเครื่องดื่มให้คุณ กาแฟหรือช็อกโกแลตร้อนดีครับ”

“กาแฟแล้วกัน ขอขอบคุณครับ” ลลิตตอบ พอเห็นนาฏยะก้ม
หน้าไม่ได้สนใจเขาอีกก็หมุนตัวกลับมาที่คอมพิวเตอร์ส่วนตัวตาม
เดิม

เขาเปิดคอมพิวเตอร์ของเจ้านายที่วางอยู่ก่อนแล้วขึ้นมา เงาใน
กระจกสะท้อนภาพคนด้านหลังว่าหยุดชะงักมือที่ง่วนอยู่กับการชง
กาแฟเหลือบมองมาทางนี้

คล้ายครุ่นคิดเหมือนมีเรื่องอยากรู้อยากถาม

คล้ายไม่อยากรู้อยากถาม

แต่สุดท้ายริมฝีปากเต็มสยดก็เผยออกมา

“คุณจะนอนหลับหรือ ถ้ากินกาแฟตอนนี้”

“นึกว่าจะถามอะไร...”

“บางทีก็กินแค่ให้มีชีวิตรอดเฉย ๆ” ลลิตตอบติดตลก นึกหน้า
เมื่อหน้าจอคอมพิวเตอร์ของนาฏยะขึ้นให้ใส่รหัสผ่าน “รหัสล่ะ...”

“เดี๋ยวผมไปใส่เองดีกว่าครับ”

“เอาเครื่องกลับไปก่อนมัย เพื่อมีอะไรที่ไม่อยากให้ใครเห็น”

“ไม่มีหรอกครับ ผมก็ตั้งไปอย่างนั้นเอง และถึงมี ผมก็คงซ่อน
ไว้หมดแล้วก่อนคุณจะมา”

“ความลับเยอะเลยหรือยังงั้นนะ”

“ผมบอกไปแล้วว่าไม่มี”

เดินออกมาจากห้องครัวพร้อมแก้วกาแฟที่ส่งควันฉุย กลิ่น
หอมไหม้ฟุ้งกระจายขึ้นในอากาศ นาฏยะรู้สึกว่าการกินกาแฟในวันนี้
ช่างเข้ากับบรรยากาศภายในบ้าน

กาแฟ ฝนพรำ อากาศชื้นฉ่ำ ในบ้านที่มีใครอีกคน

อุ่นดี...

ทั้ง ๆ ที่ไม่มีบทสนทนาชวนครี้นเครง

ทั้ง ๆ ที่ความสัมพันธ์ยังคงคลุมเครือ

“กาแฟครับ”

ลลิตรับแก้วกาแฟที่ส่งตรงมาจากมือของนาฏยะมาถือไว้
เบี่ยงตัวเล็กน้อยให้เจ้าของมากรอกรหัสผ่านเข้าคอมพิวเตอร์

นาฏยะโน้มตัวผ่านหน้า ความร้อนจากผิวกายแผ่ไปถึงกัน
ระดับความใกล้ชิด...อยู่ในระยะอันตราย

“ชม” ชมในปาก การกลืนน้ำลายคล้ายว่าจะยากเย็น

“กาแฟหรือครับ”

“อ้อ แต่ก็เข้มดี”

จดขอบแก้วกาแฟติดชิดกับริมฝีปาก เป่าไล่ความร้อนแล้ว
ค่อยๆ ละเลียดจิบ ลลิตกอดสายตามองนาฏยะผละตัวออกห่าง เขา
กลิ่นของเหลวจำนวนหนึ่งผ่านลำคอยาวจนลูกกระเดือกขยับ

ลอบสังเกตว่านาฏยะให้ความสนใจอยู่ที่ลำคอของเขา จดจ้อง
ด้วยดวงตาวาววับ กลิ่นน้ำลายอย่างผิดสังเกต

“คุณเอาคู่มือไปอ่านดูก่อนก็ดีนะ”

กระแทกแก้วกาแฟลงบนโต๊ะเป็นการเรียกสติที่เตลิด ลลิตก้ม
ตัวไปคว้ากระเป๋าทิ้งไว้บนพื้นขึ้นมา จากนั้นก็หยิบหนังสือเล่ม
หนาส่งให้คนที่เบือนหน้าหนีไปอีกทาง

นาฏยะแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ของเหลวเคลือบกลับปากสีชมพู
สดจนแวววาว

อันตราย ถ้าใกล้กันกว่านี้อันตรายจริง ๆ

“ผมขออนอนอ่านบนโซฟานะครับ ชอบนอนอ่านหนังสือ
มากกว่านั่ง”

“อือ”

“ถ้าคุณมีอะไรก็เรียกแล้วกัน”

“ได้”

“เอ่อ...” นาฏยะตั้งท่าจะพูดต่อ ครั้นพอเห็นลลิตเอี้ยวตัวมา
อีกครั้งพร้อมเลิกคิ้วข้างขวาเป็นเชิงถามเขาก็เงยบลงในทันที

ทั้งช่วงเวลาราวหนึ่งลมหายใจ “ไม่มีอะไรครับ”

ไม่รู้เช่นกันว่าตัวเองตั้งใจจะพูดอะไรกันแน่

“คุณทานมื่อเย็นหรือยัง” กลับกลายเป็นว่าคนที่หันหลังใส่
เป็นฝ่ายตั้งคำถาม ทว่าลลิตยังมองนาฏยะผ่านเงาในกระจก

“ยังเลย คุณล่ะ”

“ผมก็ยังเหมือนกัน ลงโปรแกรมเสร็จแล้วไปหาอะไรกินกัน

มัย”

“ครับ เสร็จแล้วเรียกผมด้วย”

พอเห็นว่าลลิตไม่พูดอะไรอีก นาฏยะก็เดินไปทิ้งตัวนอนลงบนโซฟา เขาवादขาขึ้นมาไขว่กันเอาไว้ กางหนังสือขึ้นตรงหน้าแล้วเริ่มต้นลงมืออ่านอย่างจริงจัง...จากนั้นก็เผลอหลับโดยไม่รู้ตัว

เสียงของนักตกลองกระทบพื้นเกิดขึ้นไม่ดังมากนัก ลลิตที่นั่งเล่นเกม Tangram ของนาฏยะฆ่าเวลาหยุดชะงัก เงยหน้าขึ้นมองเงาในกระจก ก่อนจะเอี้ยวตัวไปมองนาฏยะเต็มสายตาหลังเห็นว่าหนังสือคู่มือที่ให้ไปหล่นร่วงแน่นิ่งอยู่บนพื้น

ที่เสียงไม่ดังอาจเพราะมีพรมหนานุ่มมารองรับไว้ แขนข้างหนึ่งที่ดูไร่น้ำหนักตกลงมาเช่นกัน และนั่นอาจเป็นสาเหตุที่หนังสือหล่น

เจ้านายเผลอหลับซะแล้ว แกมดูท่าว่าจะไม่รู้สึกรู้สิดิ้นรนในเร็ว ๆ นี้ด้วย

สืบเท้าเข้าหาเพราะอยากเห็นท่าทางตอนหลับ ลลิตทิ้งตัวลงนั่งยองข้างนาฏยะ ดึงแว่นที่เอียงกระเท่เร่ออกจากใบหน้าเยอหยิ่งขณะหลับ เผยให้เห็นว่าคนตรงหน้าประกอบขึ้นด้วยผิวเนื้ออันละเอียด

ดวงตาเรียวยาวก็ประดับไว้ด้วยแพขนตาหนา จมูกโด่งร้นชวนให้รู้สึกถือดีเอาแต่ใจ ริมฝีปากแม้ไม่ได้มีม้วนไว้ก็แทบจะเป็นเส้นตรง

ลลิตรู้ว่าเขาชอบนาฏยะมากที่สุดตรงดวงตา ปลายหางตาที่ยกเฉียงขึ้นทำให้ดูเหมือนไม่แคร์ใคร ทว่ากลับดึงดูด เข้ายวนขัดแย้งกับท่าทีเหงาหงอยที่เจ้าตัวมักเผลอแสดงออกมาบ่อย ๆ

เด็กขี้เหงาอย่างนาฏยะ...

แล้วจู่ๆ จังหวะลมหายใจของเด็กชี้เหงาก็แปรเปลี่ยน จาก
ลมท่าเสมอเป็นเข้าออกลึกยาว ลลิตคิดว่าตัวเขาอาจจะป็นสาเหตุที่
ทำให้นาฏยะตื่นจากการงีบหลับ

ตาคู่สวยค่อยๆ ลืมขึ้นเชื่องช้า ลลิตจ้องมันนิ่งไม่กะพริบตา
ยอมปล่อยให้ตัวเองไร้สติ ตีמד้าเสพศิลป์ที่เรียกว่าอาการตกหลุมรัก

จักขุทรงกลมแวววาวสีดำเหมือนแอ่งน้ำลึกชะมัด ภาพเขาที่
สะท้อนอยู่ในนั้นดูเหมือนมือที่ยื่นออกมาจูดรั้งให้จมลง หวังอารมณ์
หมุนเคว้งลึกกลับ ชับซ้อนเสียจนมั่นใจว่าไม่ใช่แค่หลงใหลรูปลักษณ์
ภายนอกหรือแค่อารมณ์ชั่ววูบ

สุขุมยิ่งกว่านั้น นุ่มลึกยิ่งกว่านั้น เราร้อนยิ่งกว่านั้น ต้องการ
ยิ่งกว่านั้น...รักยิ่งกว่ารัก

สะกดไว้ให้ลึกลลิต

“ผมเห็นหนังสือตก เลยเดินมาเก็บให้ ขอโทษที่ทำให้ตื่น”

ยากเหลือเกินกับการข่มใจ ลลิตเลิกมองเจ้านาย เปลี่ยนจาก
การนั่งจ้องหน้าไปนั่งที่ปลายเท้าแทน เอนศีรษะสวยได้รูปแบบกับ
พนักงานไฟฟ้า ลูกกระเดือกที่ขยับขึ้นลงจากการกลืนน้ำลายเลยก
เป็นเป้าสายตาของคนที่ยังไม่ยอมลุก อารมณ์ดิบเถื่อนตามสัญชาต-
ญาณของนาฏยะถูกปลุกให้อาละวาดเพราะเห็นลำคอลลิตเลื่อน
ขยับ มันกริ๊ดร้องสั่งให้ร่างกายเขาทำตามความต้องการ

หยุด สะกดไว้ให้ลึกก่อน...นาฏยะ

“ผมเพลอหลับไปนานมัย”

“ไม่แน่ใจ น่าจะสักสิบนาทึ”

“คุณลงโปรแกรมเสร็จแล้วหรือครับ”

“ยัง กำลังลงอยู่ น่าจะอีกสักสองชั่วโมง ผมบอกแล้วว่ามัน
นาน นึกเครื่องด้วย”

“คุณหิวมั๊ย”

“คุณหิว?” ลลิตถามกลับ เลิกเอนหัวพิงพนัก ตั้งคอให้ตรงแล้ว หันมามองนาฏยะเต็มสายตา ขาที่เหยียดยาวปลายเท้าแนบพื้นชั้น เขย่าช้า ๆ อารมณ์ที่แตกกระเจิงเมื่อสักครู่ ดูเหมือนจะกลับมาเข้าที่ เข้าทางเรียบร้อยแล้ว

“นิดหน่อย ไปกินข้าวกันมั๊ยครับ แถวนีมีร้านอร่อยอยู่นะ”
“ได้”

“ผมจ่าย คราวที่แล้วคุณเลี้ยงไปแล้ว รอบนี้ตาผมบ้าง”

“ผมปฏิเสธ”

“ผมก็ปฏิเสธคำปฏิเสธครับ”

“เจ้านาย...”

“ครับ ลลิต”

เรียกคนที่นั่งตรงปลายเท้าด้วยชื่อจริง ใช้เสียงทุ้มนิ่งเลียนแบบด้วย ออกจะดูล้ำเส้นกันไปสักหน่อย

ใช่ นาฏยะจงใจทำท่าย

“โอเค ผมยอมแพ้ คุณเลี้ยง”

ยอมยกธงขาวให้ง่ายดาย ที่นาฏยะจงใจดูเหมือนจะถูกรู้ทัน ยิ้มมุมปากที่ได้เห็นวันนี้ถึงดูร้ายกาจ แต่แค่แวบเดียวเท่านั้นก็สลายหายไป

“เดินไปกันได้ครับ ร้านอยู่ไม่ไกล”

“คุณมีร่มมั๊ย ฝนยังตกอยู่เลย”

“ผมมีร่ม” นาฏยะลุกขึ้นมานั่ง เสยเส้นผมที่เริ่มยาวไปด้านหลัง หรีตหาหาแว่นมาสวม “แต่มีคันเดียวเอง เบียดกันหน่อยก็น่าจะไปได้ หรือคุณจะรอฝนหยุดตกก่อน”

“น่าจะอีกนานกว่าฝนจะหยุดตก ไปกันเลยดีกว่า”

เริ่มแรกเป็นสีขาว

เมื่อจากรดเรื่องราวจึงแปรเปลี่ยนเป็นอื่น

กลิ่นหอมไหม้ของกาแฟน่าจะเป็นเอกลักษณ์ภายในบ้านของนาฏยะ ลลิตลงความเห็นกับตัวเองเงียบ ๆ ตอนเดินเข้ามา ก่อนจะสะดุดชายเสื้อคลุมล้าลงไปด้วยด้านหลังแล้วหย่อนก้นนั่งลงบนโซฟา

เขามองนาฏยะที่ยังดูไม่เรียบร้อยดีเดินเข้าไปในห้องครัวเหมือนเมื่อคืน พอเห็นว่าตั้งท่าจะชงกาแฟก็รีบร้องปราม

“นาย กาแฟไม่ต้อง ผมเรียบร้อยแล้ว”

“อ้อ...มือเข้าล่ะครับ”

“เรียบร้อยแล้วเหมือนกัน”

“จ้ะคุณนั่งรอข้างล่างคนเดียวได้มั๊ย ผมไปแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อน ไม่นานหรอก” ยกแก้วกาแฟที่ดื่มเหลือไว้เพียงครึ่งเดียวขึ้นจิบหน้าตานาฏยะในเช้านี้ดูค่อนข้างหงุดหงิด

แต่เปล่า ไม่ได้รู้สึกแบบนั้น...เขาก็แค่่วงนอน

“คุณตามสบายเลย ผมมาไวเกินไปเอง”

พลิกนาฬิกาขึ้นดูก็พบว่าตัวเองมาถึงบ้านนาฏยะก่อนถึงเวลา

นัดเกือบครึ่งชั่วโมง “ผมเผื่อเวลาผิดไปหน่อย ลืมไปว่าเช้าวันอาทิตย์
รถมันไม่ติดเท่าวันธรรมดา”

ตาร้ายกอดต่ำลงเล็กน้อย ไม่ได้สนใจคำอธิบายมากนัก เมื่อ
คืนก่อนที่ลลิตจะกลับบ้าน นาฏยะตกลงกับอีกฝ่ายว่าจะมาเจอกัน
ที่บ้านของเขาในตอนเช้า จากนั้นถึงค่อยออกเดินทางพร้อมกันด้วย
รถยนต์ส่วนตัวของลลิต

ลลิตเป็นคนเสนอเรื่องให้ไปรถคันเดียวกัน

นาฏยะที่ไม่ชอบขับรถเป็นทุนเดิมจึงตอบรับในทันที

เขายกมือขึ้นขยี้เส้นผมที่ยังเปียกชื้นเพราะเพิ่งสระ มองลลิต
ขณะก้าวขึ้นบนบันไดบ้าน ก็เห็นว่าคนตัวโตเอาโทรศัพท์ขึ้นมาไถ
เล่น

เขาชอบการแต่งตัวของลลิตวันนี้นะ ผู้ชายเชิ้กซ์แอปเปิ้ลสูง
ขนาดนั้นเวลาอยู่ในชุดสีดำเกือบทั้งตัว...โคตรดูดี นาฏยะเดาต่อว่า
ลลิตน่าจะเป็นคนขี้ร้อนมาก กระดุมเสื้อเชิ้ตที่อยู่ข้างในถึงได้ปลดลง
มาถึงสองเม็ด แผลงอกนั้นแน่นไว้ไรขนสะอาดตา ถ้ามองไม่ผิด คิด
ว่าตรงไหนปลาร้ามีขี้แมลงวันแต่งแต้มอยู่

มีขี้แมลงวันเยอะจัง ทว่าแต่ละตำแหน่งที่จุดสีดำแต่งแต้ม
ไม่ได้ทำให้ดูน่าเกลียด

มันชวนให้ผิวเนื้อตรงนั้นน่ามองมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ มากจน
อยากจะเปลื้องผ้าลลิตออกแล้วสำรวจว่าได้รุ่มผ้ามีขี้แมลงวันตรง
ไหนอีก

ความคิดพิลึกจนต้องย่นหน้า มีหน้าซ้ำคนถูกกลวงลามทาง
สายตาก็ดูเหมือนจะเริ่มรู้สึกตัว

ตาคมเงยขึ้นมาสบกัน ผมที่เช็ดเอาไว้ง่ายๆ ของลลิตพริ้วไหว
ตามการสะบัดศีรษะ

ใบหน้าหล่อเหลาเจือยิ้มเปลี่ยนหน้า เอนเอียงเล็กน้อยเพื่อ
มองนาฏยะให้ถนัดถนี้

“Is anything wrong?”

“It’s not important.”

ตอบห้วน ยักไหล่ ก้าวจับ ๆ ขึ้นบนบ้านตามความตั้งใจเดิม
นาฏยะทอดถอนลมหายใจตอนที่เดินเข้ามาอยู่ภายในห้อง
นอนส่วนตัวเพียงลำพัง

เขามองตู้ปลาสี่คุณ ทั้งผมรุนแรงพลางเดินเอาตัวเข้าไปชนตู้
ตู้ปลามีความสูงอยู่ที่ระดับอกเขาเท่านั้น ออกซิเจนยังทำงานตาม
ปกติ นาฏยะรู้สึกถึงฟองอากาศที่ดันดันฝ่ามือเขาตอนที่หย่อนมือ
ลงไปในตู้ปลาอีกด้วย

ลูบหัวสี่คุณ...พอครบทุกตัวก็ชักมือออก ใช้มือข้างที่ยังเปียก
อยู่เกาะขอบตู้ปลาไว้แทน

จากนั้นนาฏยะก็เริ่มต้นพูดคุย

“เจ้านายของสี่คุณรู้สึกว่ามันไม่ค่อยไหว รู้สึกว่าตัวเองเลวร้าย
คิดอยากถอดเสื้อผ้าลิตตลอดเวลาเลย

“คุณไฉ่หัวเราะสะใจทำไม นิสัยไม่ดี เดียวก็ไม่เทข้าวให้กิน
หรอก”

ขมวดคิ้วเมื่อปลาทองคุณไฉ่ทำปากพะงาบ เจ้าตัวสี่ทอง
หัวงันแค้นเกล็ดสีดำตัวนี้น่าจะอ้าปากบ่นเขาบ่อยที่สุดแล้ว

ขีปนเหมือนไอ้ไฉ่ไม่มีผิด

นาฏยะถอนหายใจอีกครั้งเมื่อไม่เห็นถึงประโยชน์จากการ
คุยกับปลาทอง เขาเลยเลือกที่จะเปลี่ยนมาให้อาหารพวกมันแทน

หยิบกระปุกอาหารมาเปิดออกแล้วตักอาหารเทลงไปใน
ปริมาณที่ตักเป็นประจำ ชะโงกหน้าไปจ้องว่าเจ้าก้อนสี่ทองสี่ตัวว่าย

ขึ้นมากินอาหารครบทุกตัวมัย

ครบถ้วน...สี่คุณกินมือเข้าอย่างอึดหน้าสำราญใจ เจ้านาย
ของสี่คุณที่สบายใจขึ้นมาบ้างจึงเดินเข้าไปในห้องน้ำ ล้างมือให้
สะอาดก่อนจะเริ่มต้นไต้ผม

เส้นผมเส้นเล็กปลิดปลิวตามแรงลม ตาเล็กเฉียดหรือลงหลบ
ความร้อน เขามองใบหน้าเรียบนิ่งของตัวเองอย่างพิลึกพิลั่นเพราะหิ
ด้วย ส่วนสมองก็นึกอะไรไปเรื่อยเปื่อย

แม้ความสัมพันธ์ยังมัวชุ่นและคลุมเครือ แต่นาฏยะกลับคิด
ไปถึงตอนที่ได้คบกันแล้ว เขาแปลกใจที่ไม่ได้นึกถึงเกียจเพราะลลิต
เป็นผู้ชาย ไม่รังเกียจเมื่อคิดภาพตอนจูบกัน แต่พอคิดไกลไปถึงตอน
ร่วมรัก คนคิดไกลก็มีอันเสียวแปลงที่ไขสันหลังขึ้นมา

ในมโนภาพเขาเห็นตัวเองเป็นฝ่ายรับ

ชั้นเลว...

ไม่...ไม่...เรายังเดินไปไม่ไกลถึงขั้นนั้น

แต่ก็ใกล้มัยนะ เขารู้ดีว่าตัวเองเสพติดเช็กซ์พอสมควร...

ปิดสวิทช์ไต้ไฟผมแล้วแขวนเก็บไว้ข้างกำแพงในห้องน้ำ
นาฏยะแบ่งแสงผมให้เข้าที่เข้าทาง ลงเจลดนหน้อยให้มันเป็นทรง
งานที่จะไปกับลลิตในวันนี้ นาฏยะคิดว่ามันค่อนข้างเป็น
ทางการ ครั้นเหลือบมองเช็ดสีขาที่เลือกเอาไว้ตั้งแต่เมื่อเช้าเพราะ
มันสุภาพก็มีอันต้อง...เมิน

เขาคิดว่าตัวเองใส่สีดำจะดีกว่า สีสันที่ไม่ตัดกับลลิตมาก ย่อม
ทำให้เราดูกลมกลืน

แล้วจะไปอยากเหมือนลลิตทำไม...

เพื่อเจอแล้วเจ้านาย สงสัยว่าคาเฟอีนยังไม่ออกฤทธิ์ดี

ใช้เวลาไม่นานนาฏยะก็กลับลงมาที่ห้องนั่งเล่นในสภาพ
เครื่องแต่งกายชุดใหม่ที่เรียบร้อยพร้อมออกไปข้างนอก เขาคิดว่า
ตอนนี้คาเฟอีนเริ่มออกฤทธิ์ เพราะเริ่มควบคุมสติได้ดีขึ้น

“เสร็จแล้วครับ” บอกลลิตที่นั่งไขว่ห้างด้วยท่าที่เรียบนิ่งก่อน
ติดไปทางเย็นชา คนตัวโตเลยเลิกนั่งไขว่ห้างยืดตัวขึ้นมายืนเต็ม
ความสูง

ลลิตลอบมองเจ้านายหัวจดเท้า ครางอื้อในคอเพราะพึงพอใจ
ไม่ใช่เสื้อผ้า แต่เป็นรูปร่าง

ไม่หนา ไม่บาง สมส่วนกำลังดี

“ดูดีนะ”

“ครับ?”

“เสื้อคุณไง”

“อ้อ แม่เคยบอกว่ามันหลวมไป แต่ผมชอบใส่เสื้อหลวมๆ
มากกว่าแบบที่พอดีตัว ตอนเด็กผมอ้วน...มาก”

“อยากเห็นรูปตอนเด็ก”

“นั่นไง แต่ว่าในรูปนั้นก็ผอมลงมานิดนึงแล้วนะ”

กระตักยิ้มที่มุมปาก ซึ่ไปที่รูปครอบครัวที่ตั้งไว้ ลลิตไม่ได้
สำรวจอะไรในบ้านเขาเลยสินะ ถึงไม่เห็นว่ตรงโต๊ะไม้ที่อยู่ไม่ไกลมี
รูปครอบครัวตั้งอยู่

แสนสุขภาพ ไม่ละลาบละลั้ว

“อ้วนจริงด้วย ในรูปนี้คุณอายุเท่าไร” นิ้วเรียวยับกรอบรูป
ขนาดพอดีมือขึ้นมาใกล้ จ้องอยู่ชั่วครู่จนจำได้ก็วางลงที่ตำแหน่งเดิม

“น่าจะสิบสองมั้งครับ ถ้าผมจำไม่ผิด”

“จำมา ผิดกับตอนนี้เลย”

“ผอมไปหน่อยนะ ว่ามัย เวลาถอดเสื้อมันมีซี่โครงตรงนี้ ไม่

ทะเล” กัดนิ้วไปตามซี่โครง นาฏยะไม่รู้ตัวหรือกว่าเพลอพุดอะไร
ออกมาให้คนตรงหน้าคิดอะไรแปลกๆ

เขาอยากเห็นซี่โครงที่นาฏยะว่า แต่แบบนั้นมันต้องถอด
เสื้อผ้าก่อน

“ผมไม่เคยเห็นซี่โครงคุณ”

“...ก็จริง” หน้าม้านเมื่อรู้ตัวแล้วว่าพุดอะไรออกไป นาฏยะ
เลิกจับเนื้อตัวของตัวเอง เลี้ยงเดินไปหยิบกระเป๋ากลับมายืนนิ่ง

“พอดูคุณพุดถึงซี่โครง ผมนึกถึงซี่โครงอบ”

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ซี่โครงผมทำให้คุณหิวขึ้นมาได้”

“ไปกินด้วยกันมั๊ย”

“ตอนไหน”

“เย็นนี้”

“ไม่กลับดึกมากนะครับ”

ลลิตขมวดคิ้วกับคำว่าไม่ดึกมาก เขายัดตัวเข้าไปในรถ นั่งตรง
ตำแหน่งคนขับ พร้อมๆ กับที่นาฏยะยัดตัวเข้ามานั่งด้านข้าง คนไม่
กลับดึกเฉลยว่าทำไมกลับดึกไม่ได้ “คือผมเลี้ยงปลาทองไว้ ต้องรีบ
กลับมาให้อาหารพวกมัน”

“คุณเลี้ยงปลาทองไว้ในห้องนอน?”

“ครับ ตู้ใหญ่พอสมควร แต่ว่ามีแค่สี่ตัวเอง ผมเรียกพวกมัน
ว่าสี่คุณเพราะได้มาจากเพื่อนสี่คน มีคุณโน้ คุณตันหน คุณอิน แล้ว
ก็คุณอัยย์” เจ็อยแจ้วด้วยท่าทีสบายๆ กดรีโมตคอนโทรลเพื่อเปิด
ประตูบ้าน พอร์ถยนต์ของลลิตเคลื่อนตัวออกมาบนถนนก็กดปิด
ประตู

“คุณก็มีมุมน่ารักเหมือนกันนะ”

“...ผม?”

“อ้อ ผมมาส่งคุณที่บ้านไม่เกินสี่ทุ่ม ตกลงมั๊ย”

“ครับ คุณอยากไปดูสี่คุณมั๊ย”

ท้ายประโยคเสียงดังผะแผ่ว นาฏยะรู้ดีว่าลลิตจะได้ยิน เพราะ
ในรถค่อนข้างเงียบ ไม่มีเสียงเพลงดังรบกวน

“ถ้าคุณอนุญาต”

“ผมก็ต้องอนุญาตอยู่แล้ว ผมรู้ว่าคุณจะไม่ขโมยปลาทองของ
ผมหรอก”

ขโมยปลาทอง...

ลลิตหลุดคำออกมา และเขาแน่ใจว่าตัวเองได้ยินเสียงหัวเราะ
ของนาฏยะเช่นกัน ระหว่างการเดินทางวันนี้ลลิตไม่ได้เปิดเพลง
อย่างทุกครั้ง

เขาเพลิดเพลลินกับการเล่าวีรกรรมปลาทองสี่คุณของนาฏยะ
ที่เว้นช่วงการเล่าแต่ละครั้งห่างกันพอสมควร เพลิดเพลลินพร้อมกับ
รู้สึกดี

นาฏยะพูดกับเขามากขึ้นแล้ว...ดูเหมือนว่าจะเปิดใจให้กัน
เพิ่มขึ้นอีกนิด

เรื่องวีรกรรมอัปาทพะงาบๆ ของสี่คุณ รวมถึงเรื่อง
สี่โครงหมอบมีอันต้องพักไปก่อน เพราะทันทีที่ถึงงานอบรมเชิง
วิชาการ เข้าไปนั่งในโรงประชุมกว้างได้เรียบร้อย นาฏยะกับลลิตก็
ถูกแยกออกจากกัน

เขาลืมไปได้ยังไงนะว่าลลิตเป็นถึงศาสตราจารย์ วางกระเป๋
ลงบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ติดกันไม่ทันไร ก็ถูกเรียกไปคุยกับคนนั้นที่คนนี่ที่
ที่ด้านนอก...นอกห้องประชุม

นาฏยะถ่มมือเข้าหากันเพราะรู้สึกหนาวจากแอร์ที่เปิดจนเย็น

จำเกินพอดี สลับกับคลิกเมาส์ทำตามคำอธิบายที่โปรเฟสเซอร์ชาวอังกฤษกำลังอธิบายอยู่ เขารันโปรแกรมเสร็จเป็นคนแรกของคลาส โปรเฟสเซอร์คนที่ว่าเดินมาดูผลลัพธ์ พอเห็นว่าไม่ติดปัญหา นาฏยะจึงขอตัวออกไปเข้าห้องน้ำ

เขาผลักประตูบานหนาหนักเพื่อเดินออกสู่พื้นที่นอกห้องประชุม ที่ด้านนอกมีเครื่องปรับอากาศเปิดเอาไว้เช่นกัน แต่อากาศอบอุ่นกว่าด้านในมาก อาจเป็นเพราะแสงแดดยามบ่ายที่สาดเข้ามาจากกระจกบานกว้างรอบด้าน

นาฏยะเห็นลลิตในวงสนทนา มือข้างหนึ่งถือแก้วเครื่องดื่มชนิดเย็น จับมันอยู่ที่ปलอกกระดาดสวมแก้ว

เขาดูเป็นผู้ฟังที่ดี รวมถึงเป็นผู้ร่วมสนทนาที่ดีเช่นกัน มือไม้อีกข้างที่ว่างเคลื่อนไปทั่วถึงดีมาก...

อยู่ตรงแถวผู้หญิงสวยๆ ข้างกาย วางได้ระดับกำลังดี

อ้อดี...ก็ดีแหละ

ดี...ก็ได้

จังหวะหนึ่งลลิตหันมาเห็นนาฏยะที่ยืนหน้าตึง ปากหยักเหยียดยิ้มกว้างจนเห็นระเบียงฟัน พอนาฏยะผงกหัวลงให้หนึ่งครั้ง ประติมากรรมฝาผนังเคลื่อนที่ได้ก็เคลื่อนตัวเข้าใกล้ในทันที

“นาย...จะไปไหน”

“ห้องน้ำครับ”

“ผมไปด้วยดีกว่า...แล้วทำไมหน้าซีดแบบนั้น”

“แอร์ข้างในมันหนาว”

ณมือเข้าหากันขณะเดินตามป้ายบอกทางไปยังห้องน้ำ ลลิตเหลือบมองคนบ่นหนาว ขมวดคิ้วให้แก้มหน้าซีดเขียว

“เอาเสื้อผมไปใส่”

ผลลงเอยด้วยการที่ลลิตถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกมาให้ เขา
วางแหมะลงบนศีรษะของนาฏยะ ตอนที่อีกคนหันหน้าหมุนตัว
เข้าหาอ่างล้างมือ

เสียงน้ำดังซู่ซ่า มือเรียวขาวจ่อแช่ค้าง

“ว่าแล้วว่าน้ำต้องอุ่น”

“หือ...?”

“ก็แดดข้างนอกมันแรง ผมเลยคิดว่าน้ำต้องอุ่นแน่ๆ ออกมา
แช่มืออาจจะอุ่นขึ้น หนาวจนมือแข็งไปหมดแล้ว” นาฏยะให้เหตุผล
ไม่กล้าขยับตัวแรงเพราะกลัวเสื้อลลิตบนหัวจะหล่นไปที่พื้น “แล้ว
คุณไม่ทำธุระเหรอ”

“ไม่ละ เห็นคุณก็เลยเดินตามเข้ามาเฉยๆ”

“โรคจิต...”

“หือ...?” เสียงฉุนหลบลึกอยู่ในลำคอ ลลิตที่ยืนพึงสะโพก
เข้ากับเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้ามองนาฏยะที่สะท้อนอยู่ในกระจก

เขาเห็นใบหน้าเล็กกริเวยขึ้นมา ตาเฉียงขวางสะท้อนภาพของ
เขาอยู่เช่นกัน

นาฏยะละมือจากกระแสน้ำอุ่น ดึงกระดาษทิชชูมาซับมือ
เปียกให้แห้ง

“คุณจะไม่กลับเข้าไปในห้องประชุมใช่ไหมครับ”

“น่าจะ...”

“งั้นเสื้อนี้ผมขอยืมไว้ก่อนแล้วกัน” กระแทกไหล่ลลิตแล้วเดิน
ผ่านหน้า นาฏยะไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงได้ทำตัวไร้มารยาทแบบ
นั้น เขาดึงเสื้อคลุมของลลิตจากหัวลงมาพาดบ่า ปิดประตูหน้า
ห้องน้ำเสียงเบากริบ เร่งฝีเท้าอีกนิดเพื่อกลับเข้าไปในห้องโถงกว้าง

กลิ่นน้ำหอมเย็นลึกติดอยู่ตามเสื้อคลุมที่นาฏยะสอดแขน
สวมใส่จากทางด้านหน้า เขานั่งสุดตมไปพร้อมกับฟังโปรเฟสเซอร์
บรรยายเครื่องมือในโปรแกรมขึ้นไป อารมณ์คุกรุ่นจนเฉียวดู
เหมือนจะดีขึ้น

พอมานั่งคิดดูก็พอจะรู้ว่าตัวเองหงุดหงิดเรื่องอะไรกันแน่ คน
ขึ้นหวงอย่างนาฏยะจะรู้สึกอะไรไปได้นอกจากหวงลลิต

ใช่ เขามั่นคนขึ้นหวง

นิสัยเสียอยากให้คนที่บอกว่าชอบกันมาเอาอกเอาใจด้วย

นึกแล้วก็หงุดหงิดอีกครั้ง ลิตไม่เคยสัมผัสตัวเขาอย่างจริงจัง
แต่กับผู้หญิงคนนั้นดันโอบเอว

ก็...

ดินสอหัก นาฏยะหลุดจากภวังค์ วางด้ามดินสอในมือลงตรง
ร่องกึ่งกลางของสมุดด้วยอารมณ์แข็งๆ

มันต้องเปลี่ยนแท่งใหม่สำหรับจดสิ่งสำคัญแน่อยู่แล้ว แต่ยังไม่
ทันที่เขาจะก้มลงไปหยิบดินสอหรือปากกาแท่งใหม่ขึ้นมา ปากกา
สีเงินยี่ห้อหรรษาที่ถูกวางลงมา

เขาจำนิ้วมือเรียวยาวของลลิตได้ พอเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นว่า
คนตัวสูงกว่าเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตัวด้านข้าง

เครื่องดื่มแบบร้อนวางลงพร้อมปากกาใกล้มีนาฏยะ ลลิต
ดันแก้วให้ใกล้ขึ้น กระซิบขิดใบหูเพราะกลัวเสียงจะดังรบกวนคนอื่น

“ดื่มซะ ตัวจะได้อุ่นขึ้น”

“ไหนคุณว่าจะไม่เข้ามา”

“หงุดหงิดผมหรือเปล่าที่ปล่อยให้คุณอยู่คนเดียว”

“ใครจะไปเง่าแบบนั้น”

“หรือหัวเสียที่ผมเอาเสื้อวางบนหัวคุณ หรือเรื่องที่ผมเดิน

ตามเข้าไปในห้องน้ำ”

“พวกนั้นก็เง่าเหมือนกัน”

“ฉันสรุปคุณเง่าเรื่องอะไร นาฏยะ”

“ลลิตครับ ไว้ผมค่อยบอกคุณทีหลัง”

ทั้งเป็นปริศนาให้อีกฝ่ายย่นหัวคิ้วเข้าหากัน ลลิตไม่เข้าชี้ถามซ้ำ เพียงมองนาฏยะใช้สองมือกุมแกวเอาไว้หลวม ๆ

“แกวนั้นผมซื้อมาให้คุณกินนะ”

“ผมรู้แล้วครับ” เอนตัวฟังไหล่ลลิตอย่างอุกอาจ ฟันคมขบกัดไปตามปากแกวให้มันบี้แบน

“เจ้านาย”

“ผมรู้...”

“รู้อะไร”

“ผมรู้ว่าคุณไม่ถนัด แต่ที่ผมเมื่อย...”

“เมื่อไรจะหายเมื่อยกันนะ” มองตรงไปด้านหน้า ปรกกายรอยยิ้มปรากฏในดวงตา ลลิตขยับตัวเพื่อให้นาฏยะฟังกันได้มากขึ้น

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

จบคำ บทสนทนาก็เงียบลง นาฏยะดูอารมณ์ดีขึ้นแล้วละ ลลิตจึงงำไถลหุมนาฏยะอีกครั้ง มีเพียงคนสองคนเท่านั้นที่ได้ยิน

“ถ้ารู้ว่าเข้ามาแล้วคุณจะนั่งฟังกันแบบนี้ ผมเข้ามาตั้งนานแล้ว”

ต้นตระหนก ลนลาน กับความแปลกประหลาดที่ได้สัมผัส เป็นครั้งแรก

จากพยากรณ์อากาศเมื่อเช้ารายงานเอาไว้ว่าวันนี้จะมี
พายุเข้า ฝนฟ้าคะนอง

นาฏยะอ่านรายงานข่าวนั้นเพียงผ่านๆ ไม่ใคร่จะสนใจนัก
ข่าวพายุเข้าทำให้เขาเดินปิดหน้าต่างทุกบานของบ้านให้เรียบร้อย
เท่านั้น รวมถึงเก็บชั้นต้นไม้บางส่วนที่ไม่ทนน้ำมากเข้ามาไว้ด้านใน
อีกเล็กน้อย ด้วยมั่นใจว่าตลอดทั้งวันของวันนี้เขาคงอยู่แต่ภายใน
อาคารที่มิดชิด รวมถึงอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฝนเริ่มตกตั้งแต่ตอนไหน

แล้วก็เป็นอย่างที่คาด เพราะหลังจบงานอบรม นาฏยะถึง
พบว่าฝนตกลงมาแล้ว ค่อนข้างกระหน่ำหนัก พื้นที่เจ็มนองไปด้วย
น้ำนอกหน้าต่างเป็นหลักฐานชั้นดีว่าฝนตกหนักมาได้สักพักใหญ่

ห้องฟ้ามีดครีมี ไฟรายทางรวมถึงไฟจากอาคารสถานเสาะแสง
จัดจ้านไล่ความมืดตั้งแต่ยังไม่หกโมงเย็นดี

นาฏยะแค่รับรู้ว่ามีฝนตก จากนั้นเขาก็เดินตามศาสตราจารย์
ตัวสูงไปยังรถยนต์ที่จอดไว้ในที่ร่ม ไม่มีฝนสาด รถยังแห้งสนิทดี

จนกระทั่งมันเริ่มเคลื่อนตัวนั้นแหละ เม็ดฝนขนาดใหญ่ถึง
ตกกระทบกับกระจกรถด้านหน้า ไม่นานก็ลามเปียกไปทั้งคัน

การจราจรบนท้องถนนค่อนข้างติดขัด ทว่าใช้เวลาเพียงไม่นาน
ลลิตก็พานาฏยะมาหยุดยืนที่หน้าลิฟต์โรงแรม

ร้านอาหารที่ชั้นสามสิบเจ็ดคือเป้าหมาย ลลิตยังไม่ลืมเรื่อง
ซีเครทหมอบที่คุยกันเมื่อเช้า บรรยายภาคโดยรวมนับว่าราบรื่นดี แม้
จะมีบทสนทนาที่นาน ๆ ครั้งจะดังขึ้นสักทีเท่านั้น

นาฏยะไม่ได้ถืออัด ลลิตเองช่วงที่เจียบไปไม่ได้คุยกัน บ่อย
ครั้งเขาเลือกที่จะฮัมเพลงในคอ

“คุณดื่มหรือเปล่า” เสียงกระซิบดังใกล้ใบหูของนาฏยะหลัง
เดินเข้ามาในลิฟต์ และเพราะภายในลิฟต์ไม่ได้มีแค่พวกเขาเท่านั้น
ลลิตจึงรักษามารยาทด้วยการไม่พูดเสียงดัง

“บ้างครับ”

“ค็อกเทลที่นี่ดีนะ”

“คุณจะดื่มหรือ”

“ไม่ละ ผมไม่ชอบน้ำหวาน ๆ อีกอย่างต้องขับรถด้วย”

“แล้วจะให้ผมดื่มคนเดียว?”

“ใช่”

“จะมอมผม?” คิ้วเรียงเส้นสวยเล็กขึ้น นาฏยะกับลลิตยืนอยู่
ด้านในสุดของตัวลิฟต์ พื้นที่กว้างยังเหลืออยู่มาก ไม่ใกล้เคียงคำว่า
แออัด แต่หัวไหล่ทั้งสองดันชนกันอยู่

“คุณพูดเหมือนจะเมาด้วยค็อกเทลไม่กี่แก้วนั้นแหละ” คำตอบ
รู้ทัน เสียงหัวเราะขำขันดังขึ้นให้ได้ยิน

“ก็ไม่แน่นะ”

“คุณไม่ได้ค่ออ่อนขนาดนั้นหรอกเจ้านาย”

“คงนั้น ถึงแล้วครับ เดินออกไปสิ” มือข้างหนึ่งดันลิตให้เดิน
นำเมื่อลิฟต์เปิดกว้างออกที่ชั้นสามสิบเจ็ด

ลิตเดินนำออกไปก่อน จากนั้นนาฏยะถึงเดินตาม คนตัวสูง
จัดการบอกพนักงานเรื่องที่จองโต๊ะเอาไว้ พวกเขาได้ที่นั่งค่อนข้าง
ดีติดหน้าต่าง แสงไฟของกรุงเทพมหานครช่วงหัวค่ำดูอ่อนแรงเมื่อ
มีม่านน้ำฝนปกคลุม

ดูสวยไปอีกแบบ แม่นั่งอยู่ในร้านอาหารที่เปิดเครื่องปรับอากาศจนเย็นฉ่ำ นาฏยะกลับรู้สึกได้ถึงความฉ่ำชื้นของน้ำฝน และ
กลิ่นไอของดินที่ฟุ้งขึ้นมา

เขามองออกไปด้านนอก จากนั้นก็หันกลับมามองผู้ร่วมโต๊ะ
ประติมากรรมฝาผนังกำลังสั่งอาหาร นาฏยะเผลอจ้องจนกระทั่ง
เมนูถูกส่งคืนให้พนักงาน ดวงตาคมปลาบแวววาวถึงได้หันกลับมา
สบตากัน

นาฏยะถอนหายใจเสียงเบา หลบเลี่ยงไม่มองหน้า ริมฝีปาก
เต็มอึดอัดขึ้นเพื่อเป็นฝ่ายพูด

“คุณชอบฝนตกตอนไหนมากกว่ากัน ระหว่างตอนที่คุณอยู่
ในร่มกับตอนที่คุณอยู่ด้านนอก”

“แล้วแต่อารมณ์ละมั้ง”

“ที่ผมถามมันมีแค่สองตัวเลือกให้คุณตอบ”

“ผมตอบตามความรู้สึก”

จงใจตอบก่อกวน แต่นาฏยะกลับไม่ได้รู้สึกหรือหัวเสียกับคำ
ตอบของลิต เขาก็แค่ถามต่อ

“งั้นอารมณ์ไหนคุณจะชอบฝนตกตอนที่คุณอยู่ในร่ม แล้ว
อารมณ์ไหนคุณจะชอบฝนตกตอนที่คุณอยู่ด้านนอก”

“ถ้าอยู่ด้านนอกคือผมหมายถึงต้องตัวเปียกนะ”

“ได้ สมมติว่าคุณต้องเปียก...ตั้งแต่หัวจดเท้าไปเลย”

“อ้อ...ฉันผมคงต้องบอกคุณว่าการพอใจตอนฝนตกตอนอยู่ในที่ร่มหรือที่แจ้งของผมขึ้นอยู่กับว่าเสื้อผ้าเปียกหรือไม่เปียก ผมคงพอใจการอยู่ในร่มก็ต่อเมื่อผมไม่อยากจะให้เสื้อผ้าของตัวเองเปียก และพอใจการอยู่ข้างนอกก็ต่อเมื่อผมอยากให้เสื้อผ้าของผมเปียก”

เฉฉวน วกวน ก่อทวนอารมณ์ของนาฏยะไปเรื่อย ๆ

น่าดูจะตายตอนที่อีกฝ่ายขมวดคิ้วงุนงงแล้วทำหน้าสงสัย...

“แล้วตอนไหนคุณอยากให้เสื้อผ้าตัวเองเปียก”

“ตอนที่ผมอยากถอดเสื้อผ้าไง”

“แล้วตอนไหนคุณถึงจะอยากถอดเสื้อผ้า”

“ตอนจะเปลี่ยนชุด...กับตอนมีเซ็กซ์”

ลลิตพูดด้วยท่าทีสบาย ๆ แต่คนฟังดันหน้าร้อนขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ

นาฏยะคิดว่าตัวเองไม่ควรถาม...เพราะนอกจากจะไม่ได้คำตอบ คำพูดของลลิตยังทำให้เขาคิดอะไรแปลก ๆ ขึ้นมาด้วย

เครื่องดื่มที่มาเสิร์ฟชวนนาฏยะหนีออกจากความคิดแปลก ๆ ของตัวเองได้ทันท่วงที เขาพบว่าลลิตสั่งน้ำเปล่าให้ตัวเอง ส่วนของเขาคือค็อกเทลในแก้วทรงสวย ตัวเครื่องดื่มเป็นสีขาวใส มีเปลือกมะนาวทวิสต์หั่นเสี้ยวจมนั่นอยู่

“Martini?”

“ดื่มได้ไหม้ย”

“ได้ แต่ชอบ Sidecar กับ Old Fashioned มากกว่า”

ลองจิบเครื่องดื่มที่ไม่คุ้นเคยเพราะมักเป็นตัวเลือกท้าย ๆ ที่จะสั่ง นาฏยะพบว่าเขาไม่ชอบเหล้าจินที่เป็นส่วนผสมหลักจริง ๆ นั้นแหละ

มันมีกลิ่นเครื่องเทศ รสขม...แต่สุดท้ายเพื่อไม่ให้เป็นการ
หักหาญน้ำใจคนสั่ง นาฏยะจึงดื่มจนหมด

“ถ้าคุณไม่ชอบ ให้ผมแก้ตัวสั่งให้คุณอีกแก้วได้มั้ย”

“คุณก็ตั้งใจจะมอมผมจริง ๆ นั่นแหละ...ลลิต”

นาฏยะไม่ได้ห้ามปราม ลลิตเลยจัดการเรียกพนักงานเข้ามา
สั่งเครื่องดื่มเพิ่ม

ด้วยเหตุนี้แก้มใสของนาฏยะจึงเริ่มขึ้นสีในอีกไม่กี่นาทีต่อมา
ตาเชื่อม แต่ท่าทางยังเชิดหยิ่งอย่างถือดีอยู่

เขาจัดการอาหารรสชาติดีจนพนักงานเดินเข้ามาเก็บจาน
ท้องเขาอืดมาก ทว่าลลิตดันสั่งขนมหวานต่อ

มูสเค้กช็อกโกแลตของโปรด...

“ลิต คุณกะให้ผมเมาจริง ๆ นั่นแหละ”

ก้มหน้าเอาหน้าผากแนบโต๊ะ นาฏยะที่นั่งนิ่งมานานถึงกับ
โอดครวญ รู้ทั้งรู้อยู่แกล้งว่ากินของหวานกับแอลกอฮอล์มันไม่ดี แต่
มือในตอนนี้มีช้อนคันเล็กสำหรับทานขนมเรียบร้อยแล้ว

เห็นหยิ่ง ๆ หน้านิ่ง กินกาแฟรสขมจัด แต่ที่จริงแล้วนาฏยะ
เป็นโรคแพ้ช็อกโกแลตกับขนมหวาน เห็นแล้วด้านทานไม่ได้เลย

“เอากลับไปกินที่บ้านก็ได้นะ” ลลิตเสนอตัวเลือก ยิ้มมุมปาก
เมื่อเห็นนาฏยะพุบหน้าลงไปแบบนั้น แล้วแก้มสีหน้าขริบเมื่อ
อีกฝ่ายเงยพรวดขึ้นมา ตาเฉียงขวางโลกกะพริบหนึ่งครั้ง...

“ไม่ละ ผมกินให้หมดที่นี่เลยดีกว่า”

“ตามใจ”

“คุณไม่กินเหรอ”

“ขอผ่าน ผมไม่ชอบของหวานเลย”

“แล้วคุณจะสั่งมาทำไม” มูสเค้กละลายในปาก นาฏยะดื่มด่ำ

กับรสชาติหวานๆ จนเต็มอิม เขาลงมือตักมูสเค้กคำต่อไป ตาก็มอง
ลลิตไปด้วย

ยังไม่ได้เมา ที่หน้าแดง ตัวแดง ตาปรือปรอยมันเป็นแค่อาการ
เบื้องต้นของร่างกายที่ตอบสนองต่อฤทธิ์แอลกอฮอล์เท่านั้นเอง

คนที่เคยมอมเขาจนเมาและแบบจริงจัง น่าจะเป็นอินทะ...ที่
ตอนนั้นมี เงิน ไน่ ร่วมมือด้วย

“ให้คุณไ้”

“ต้องค่อยๆ กินแล้วละ”

“ไม่ต้องหรอก ผมซื้อเค้กให้คุณกินได้เรื่อย ๆ แหะละ”

ไม่แน่ใจว่าแก้มทั้งสองข้างร้อนวูบขึ้นมาเกิดด้วยสาเหตุอะไร
กันแน่ นาฏยะดูกลิ่นชนเพดานปาก ปล่อยหัวใจเต้นตามจังหวะที่
มันอยากจะเป็น

เขามั่นคนอ่อนไหว แม้ลลิตจะพูดด้วยท่าที่ไม่จริงจังอะไร แต่
ความใจดีที่อีกฝ่ายแสดงออกก็ทำให้หัวใจเขาเต้นผิดจังหวะ

จะเป็นไปได้มั๊ยที่ความใจดีนี้จะคงอยู่ตลอดไป หรือวันหนึ่ง
มันจะละลายเหมือนมูสเค้กที่อยู่ในปาก

“คุณ...” คล้ายมีบางสิ่งอยากขอ

“ว่า?”

“ช่วยใจดีกับผมแบบนี้ไปตลอดเลยได้มั๊ย”

ไม่มีคำตอบว่าได้หรือไม่ได้

มีแค่รอยยิ้มใจดีที่ส่งกลับมา แต่นาฏยะคิดว่ามันไม่เพียงพอ
กับคำยืนยัน...

ฝนยังคงตกกระหน่ำตอคนที่รถยนต์คันหรูของลลิตเลี้ยวเข้า
มาจอดภายในบริเวณบ้านหลังจบมื้ออาหาร บรรยากาศภายในรถ

อิมครีมพอกันกับสภาพอากาศ เมื่อนาฏยะนั่งเฝ้าตลอดการ
เดินทางในช่วงขากลับ

เขาไม่ได้ไม่พอใจอะไรนอกเหนือไปจากไม่พอใจตัวเอง จู่ๆ
ก็เรียกร้องจะเอาบุญนี้ นั่น หงุดหงิดเมื่อพบว่าตัวเองอาการหนัก
ในความลัมพันธ์ที่ยังไร้ชื่อเรียก

เขาหยิบกระเป๋าทิ้งอยู่ตรงที่วางเท้าขึ้นมาวางไว้บนดัก ไม่แน่ใจ
ว่าควรบอกาลลิตเลย หรือเอ่ยถามถึงเรื่องการขึ้นไปดูปลาทอง
สีคุณบนห้อง

แต่ที่แน่ๆ เขายังไม่อยากจะลลิตกลับ

“ไปเล่นกับสีคุณก่อนมั๊ยครับ ฝนชากว่านี้คุณค่อยกลับ
เหมือนฝนมันจะตกแรงขึ้นเลย”

นาฏยะไม่ได้พูดอะไรเกินจริง ฝนในคืนนี้ดูทำยิ่งดึกจะยิ่งหนัก
ท้องฟ้าเป็นสีแดงดำตัดผ่านด้วยเส้นแสงสีเงินวูบวาบ มีเสียงร้อง
ครืนครันดังลั่นตามหลังมา แต่คนที่ไม่กลัวทั้งฟ้าร้องฟ้าผ่า ไม่ได้ให้
ราคากับปรากฏการณ์ตามธรรมชาติทำนองนี้

นาฏยะหันไปมองลลิตซึ่งพยักหน้ารับ เครื่องยนต์ถูกดับ
ประตูดจากทั้งสองฝั่งเปิดออกในเวลาไล่เลี่ยกัน

กลิ่นดินกลิ่นน้ำฝนโชยผ่านตัวเมื่อลมหอบใหญ่พัดเอามันมา
นาฏยะไขเปิดประตูบ้าน เปิดไฟจนสว่างก่อนโยนกระเป๋าทิ้งไว้ที่
โซฟา จากนั้นก็เดินขึ้นบันไดโดยมีคนตัวใหญ่เดินตามมาติดๆ

ลลิตดึงชายเสื้อเชิ้ตออกนอกกางเกงตอนที่เดินตามนาฏยะ
ขึ้นไปบนชั้นสอง เสื้อตัวนอกถูกโยนทิ้งไว้ในรถเพราะอึดอัด เขาไม่ใช่
คนแต่งตัวเรียบร้อยมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้วละ สมัยเรียนเซอร์กัว่านี่
ด้วยซ้ำ ผมยาว ชอบมัดครึ่งศีรษะ สวมเสื้อตัวหลวมโพรกใส่รองเท้า
ผ้าใบ

เหมือนเด็กเกเรมากกว่านักเรียนหัวกะทิ
แต่เรื่องนั้นมันผ่านมาหลายปีแล้ว และอาชีพตอนนี่ของเขาก็
คืออาจารย์ ก็ต้องวางตัวให้ภูมิฐานบ้าง จะได้ดูน่าเชื่อถือ

ลอบสำรวจชั้นสองของบ้านนาฏยะ เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นยิ่ง
กว่าชั้นล่างเสียอีก ครั้นพอนาฏยะเปิดประตูห้องนอนเพื่อไขว่ดูปลา
ลลิตถึงกับต้องขมวดคิ้วเมื่อพบว่าภายในห้องกว้างนั้นเต็มไปด้วย
ข้าวของ

ตู้เสื้อผ้า ชั้นวางหนังสือ ทีวี โซฟา ดัมพ์เบลล์ โต๊ะทำงาน ชั้น
วางต้นไม้จำพวกกระบองเพชร ที่อิงที่สุดคงเป็นโต๊ะไม้ขนาดกลางที่มี
มีตู้ปลาวางอยู่ติดกับเตียงหลังเล็กที่วางชิดกำแพง

ของเยอะ จัดวางแปลกๆ แต่โดยรวมก็สะอาดเรียบร้อยดี

“ผมเดาว่าเวลาคุณอยู่บ้าน ส่วนใหญ่คุณหมกตัวอยู่แต่ในห้อง
นอน”

“ก็ประมาณนั้นครับ รกมัย” ก้าวเท้าเดินตรงไปยังตู้ปลา คว้า
กระป๋องอาหารแล้วเอี้ยวตัวมายิ้มนิดๆ ให้ลลิต คล้ายเรียกเร่งให้
เดินเข้าไปใกล้

“ไม่ แค่นี้ของเยอะ” คนตัวสูงกว่าจึงก้าวไปหยุดนั่งด้านข้าง ตา
มองปลาทองอ้วนต๊อบในตู้แหวกว่ายขึ้นมากินอาหารที่นาฏยะเท
ลงไปเมื่อสักครู่

“ผมไม่ชอบที่กว้างๆ รู้สึกเหงาเวลาเห็นอะไรโล่งๆ”

“งั้นเหวอ...”

“ตัวนี้ชื่อคุณอัยย์ ตัวใหญ่แล้วก็กินเก่งกว่าเพื่อนเลย ส่วนตัว
นี้คุณไฉ่ แยกง่ายเพราะมีเกล็ดสีดำแต้ม อันนี้คุณตันสีขาวสลบสีทอง
ชอบเอาหัวชนตู้ อันนี้คุณอิน อยู่ในตู้จะดูเฉยๆ แต่พอหย่อนมือลง
ไปคุณอินจะว่ายมาคลอเคลียเป็นตัวแรก เจ้าจะแะแะเก่ง คุณจะจับ

พวกมันก็ได้ล่ะ แต่ว่าต้องล้างมือก่อน”

“พันธุ์อะไร ตัวใหญ่จัง”

“ออวันด้ายักษ์ เลี้ยงมาตั้งแต่ไซซ์เด็กจนตอนนี้ตัวเท่ามือผม
ละ”

“จะใหญ่กว่านี้อีกมั๊ย”

“ครับ ใหญ่ได้มากกว่านี้ ผมเผื่อไซซ์ตู้ไว้เยอะเลยว่าจะเปลี่ยน
ต้นไม้ใหม่กับของเล่นให้คุณๆ เขาอยู่ แต่ยังไม่มีเวลาว่างไปดูเลย”

“คุณไฉนน่ารักจัง ทำปากพะงาบกับสະบັดหางตลอดเลย”

“เป็นปลาทองเมายา มันติดตลอดเวลาแหละ”

นาฏยะเล่าพร้อมขำ ไม่แน่ใจว่าลลิตเห็นด้วยกับประโยค
ไร้สาระที่เขาพูดหรือเปล่า

แต่มันก็แค่เรื่องปลาทอง จะไร้สาระสักหน่อยก็คงไม่เป็นอะไร
หรอก

“คุณจะกลับยัง...”

เปรี้ยง!

ฟืบ...

“โอะ!”

“Shit...”

เสียงอุทานแรกเป็นของนาฏยะ ก่อนจะตามด้วยการสบถ
หยาบของลลิต

เมื่อครู่ฟ้าผ่าเสียงดังมาก มิน่าซ้ำไฟฟ้ายังดับ ไฟจากตู้ปลา
ที่คุณมิดลงพร้อมออกซิเจนขาดหายไป ห้องนาฏยะเองก็มีดสนิท
เครื่องปรับอากาศหยุดทำงาน ในห้องตอนนี้จึงเหลือเพียงลมร้อนที่
เกิดจากลมหายใจรินรดกัน

นาฏยะไม่แน่ใจว่าควรจะหยิบโทรศัพท์มาเปิดไฟฉายดีมั๊ย

แต่ลลิตยีนนิ่ง ๆ อยู่ตรงหน้า ไม่มีทีท่าว่าจะทำอะไรนอกจากนั่ง

เขา...ก็อยากอยู่มืด ๆ อย่างนี้เช่นกัน

“คุณ...” นาฏยะลองเรียก

“ครับ”

“ไฟดับ...”

“ผมอยู่เป็นเพื่อนคุณจนกว่าไฟจะมาแล้วกัน”

“ถ้าไฟดับทั้งคืนล่ะครับ”

“นั่งกันก่อนดีกว่านะ ผมเริ่มเมื่อยแล้ว”

มืออุ่นจับที่ข้อมือของนาฏยะ ลลิตนั่งลง เอาหลังพิงชั้นวาง
ตู้ปลา จากนั้นก็กระตุกให้นาฏยะนั่งตาม

ทันทีที่หย่อนกันลงนั่งข้างกัน มือที่จับไว้ก็คลายออก นาฏยะ
ขมวดคิ้วเมื่อมืออุ่นละห่าง ลลิตสัมผัสตัวเขาน้อยมากจนนับครั้งได้
ความคุ้นเคยจากการเห็นมืออีกฝ่ายอยู่ที่เอวหญิงสาวตอนบ่ายจึง
หวนกลับมาอีกที

เขาถอนหายใจเพราะหงุดหงิด ลลิตร้องหือในลำคออย่าง
สงสัย

“ผู้หญิงสวย ๆ ที่คุณคุยด้วยเมื่อบ่ายคือใครกันครับ”

“อย่าบอกนะว่าชอบ”

“เปล่า แค่เห็นว่าสนิทกับคุณดี”

“ไม่ะ ไม่ได้สนิทกัน”

“แต่ผมเห็นคุณโอบเอวเขา”

“อ้อ...เขาเสียหลักจากสันสูงจะล้ม ผมเลยประคองไว้เฉย ๆ”

“แบบนั้นหรอครับ” นาฏยะพยักหน้าให้แก่ตัวเอง ที่หงุดหงิด
ดูเหมือนจะดีขึ้นมาสายตาเขาปรับเข้ากับความมืดได้บ้าง เห็นเงา
วาง ๆ รับรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“ร้อนจัง”

“เดี๋ยวผมลุกไปเปิดหน้าต่างให้” นาฏยะใช้มือดันพื้นตั้งท่าจะลุกขึ้นไปเปิดประตูหน้าต่าง ทว่ามือหนาตันคว้าท่อนแขนของเขาไว้ นาฏยะลดตัวกลับมา นั่ง หันไปมองลลิตทั้งตัวด้วยความสงสัย

“คุณไม่พอใจที่ผมโอบเอวเขา?”

...

....

.....

“แล้วผมรู้สึกแบบนี้ได้หรือเปล่าครับ”

หลังเจียบไปนาน นาฏยะก็เคลื่อนไหวหน้าเข้าไปใกล้ลลิต มีดสนิท แต่ยังเห็นเค้าโครงใบหน้าชัดเจน นาฏยะยกมือขึ้นจับ คลำลูบอยู่ที่ซีกแก้มข้างขวาของคนตัวโต

ลลิตไม่ได้ว่าอะไร มีเพียงเสียงลมหายใจที่ติดขัด

นาฏยะเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้มาก กลืนหอมจากเนื้อตัวอีกฝ่ายกับความร้อนที่กระจายออกมาดึงดูดให้เข้าหาจนเลยเถิด

ปลายจมูกแตะหยอกแสนเบา นาฏยะคลอเคลียตรงตำแหน่งที่จดจำได้ว่าเป็นขี้น้แมลงวัน ชิมซาบลมหายใจขาดหวังผิดจังหวะ มือที่ยันต้นขาของลลิตไว้กำคู้

ตัดสินใจในเสี้ยววินาทีแล้วใช้ปลายจมูกตัวเองดันปลายจมูกอาจารย์ ให้น้ำหล่อรับกับองศาที่เขาจะประทับริมฝีปากลงไป

ครั้งแรกนาฏยะขบเล่นที่ริมฝีปากล่าง ส่วนครั้งต่อมาส่งลิ้นไปเลียก่อนดูดตึง

นุ่มนวล...

กระแสความร้อนแล่นพล่านไปทั่วร่างของคนที่ยังนิ่งงัน เสียงฟาร้องดังลั่นไม่เข้าหูของลลิตเลยสักครั้งนับตั้งแต่ปลายจมูกนาฏยะ

เข้ามาคลอเคลีย

สติเขาขาดกระเจิงตอนที่นาฏยะสอดลิ้นมาบังคับให้เขาเปิดปาก ลลิตยอมตาม สัมผัสรสชาติหวานๆ จากปลายลิ้นที่เข้ามาพัวพัน

จากผู้ตามแวบเดียวก็กลับมาเป็นผู้นำ ลลิตใช้มือดันดันคอกนาฏยะเข้าหา บดจูบลึกล้ำ ย่ำว่านี่คือจูบ

พอคลายออก นาฏยะก็กอบเอาลมหายใจเข้าไปเฮือกใหญ่ ไร้บทสนทนา ไร้คำต่อต้าน คนตัวโตกว่าก้มลงจัดการริมฝีปากเหยียดกว้างเต็มอิมอีกที

ลลิตผลักตัวนาฏยะให้ออนราบ ปลายเข่าดันขาเรียวให้แยกกว้างออกจากกัน มือข้างหนึ่งยันทรงตัวเหนือศีรษะ อีกข้างทั้งขยี้ขยี้ตรงเอวนิมๆ

ตัวนิม...

ปากนิม...

แต่มันคงบวมเจ๋อเสียแล้วละ เพราะตั้งแต่เริ่มจูบกัน ลลิตแทบจะไม่ยอมละริมฝีปากออกไปไหนเลย

นั่นเป็นข้อปฏิบัติที่ไม่รู้เช่นกัน ว่าใครเป็นคนเริ่มต้นกำหนด

แสงแปลบปลาบเกิดขึ้นที่นอกหน้าต่าง เว้นระยะพอ
ประมาณก่อนจะเกิดเสียงดังเพราะท้องฟ้าคำรามตามมา ที่เป็นแบบ
นั้นเพราะคลื่นแสงเดินทางได้เร็วกว่าคลื่นเสียง...ฟ้าแลบจึงเกิดขึ้น
ก่อนฟ้าร้องทุกครั้ง

และดูเหมือนว่าไฟฟ้าที่ติดขัดจะได้รับการแก้ไขรวดเร็วพอ ๆ
กับการเดินทางของคลื่นแสง

เพราะระหว่างที่มีไม้ของลลิตสอดเข้ามาได้เสื้อเชิ้ตสีเข้มของ
นาฏยะ ไฟที่ตู้ปลาและไฟที่ติดไว้บนเพดานห้องดันสว่างเจิดจ้าขึ้น
มาพร้อมกัน ยกเว้นเพียงเครื่องปรับอากาศเท่านั้นที่ยังไม่ส่งเสียงว่า
กลับมาทำงาน ทว่าทั้งห้องกว้างจึงมีแค่เสียงหอบหายใจ

ลลิตชะงักตอนไฟมา ผละออกห่างแต่ยังคร่อมทับอยู่

นาฏยะตัวแดงจัด วงหน้าได้รูปอัดอั้นไปด้วยความสับสน เขา
จ้องตอบสายตาคมของคนตรงหน้า ค่อย ๆ คลายขาที่ยกขึ้นพันกับ
ขาลลิตไว้ออกเมื่อเริ่มรู้สึกตัว

“ผมต่อได้มัย...” มันเป็นคำขออนุญาตที่เอ่ยมาจากน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าดวงตาคมกริบกลับแวววอน ลลิตจ้อง จ้องไปพร้อมกับลุ้นว่านาฏยะจะตอบตกลง

นาฏยะจึงตกอยู่ในช่วงที่ต้องตัดสินใจ เขาสับสน กังวล รวมถึงตื่นกลัวด้วย ดูจากสถานการณ์เขาเป็นคนรับแน่นอนอย่างไม่ต้องสงสัย

เขาไม่ได้รังเกียจลลิต...แต่ว่ายังไม่พร้อม ไม่มีถุงยาง ไม่มีเจลหล่อลื่น รวมถึงพรุ่งนี้ต้องไปเรียนแต่เช้าด้วย

“หยุดก่อนเถอะครับ ผมแค่เมา” นี่จัดเป็นคำแก้ตัวที่โง่งงที่สุดเท่าที่นาฏยะพอจะนึกออก

ลลิตที่ได้ฟังถึงกับกัดริมฝีปากกลั่นหายใจ เขามองคนนอนระทวยหันหน้าหนีไปอีกทาง แล้วสั่งให้ตัวเองหยุดทุกการกระทำ ขยับออกไปนั่งด้านข้างแทนการคร่อมทับทันที

ไม่สัมผัส ไม่รูกล้ำ ต้องไม่ทำให้ตื่นกลัว

“ขอโทษที ผมคิดว่าคุณเต็มใจ”

“คือผม ไม่ได้รังเกียจคุณนะ แต่ว่า...ไม่พร้อม”

“ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ ยังไงก็ต้องขอโทษอยู่ดี”

“คุณ...”

“ไฟมาแล้ว ผมขอตัวกลับก่อนดีกว่า คุณจะได้พักผ่อน”

ลลิตลุกขึ้นยืนเต็มความสูง มองไปรอบตัวแต่หลีกเลี่ยงการมองใบหน้านาฏยะ เสียงสวบسابบอกได้ดีว่าเจ้านายลุกขึ้นมานั่งตั้งสติได้ก็ลุกขึ้นยืนเหมือนกันกับเขา

“ผมไปส่งที่รถครับ”

“ได้”

ความกระอักกระอ่วนเกิดขึ้นระหว่างคนสองคน นาฏยะใช้

สายตามองท่าทางไว้ตัวของลลิต ก่อนก้าวนำไปข้างหน้าในฐานะ
เจ้าบ้าน

เขาส่งแขก...แล้วยื่นชะเง้อคอมองจนกระทั่งรถยนต์คันหรูลับ
สายตาไป จากนั้นถึงค่อยเดินกลับเข้ามาข้างในอีกที

กระแทกปิดประตูห้องนอนเสียงดังลั่นตอนที่เดินกลับมาถึง
ห้องนอน ใบหน้าที่เคยเรียบเฉยฉายชัดว่าไม่สบอารมณ์ มันคุกรุ่น
อัดแน่นอย่างไม่แน่ใจในสาเหตุ

อาจจะหงุดหงิดตัวเองที่ปฏิเสธ

หรืออาจหงุดหงิดท่าทางมึนตึ๊งเย็นชาของลลิต...

แต่น่าจะเป็นเพราะหงุดหงิดตัวเองมากกว่า ลลิตทำถูกแล้ว
ละที่ออกห่างเว้นระยะหลังเขาบอกว่าไม่พร้อม

มือที่ปลดกระดุมเสื้ออยู่หยุดชะงักเพราะฉุนเฉียวจัด นาฏยะ
ขยี้ทิ้งเส้นผมจนมันยุ่งเหยิง ไม่มีอารมณ์แม้แต่จะระบายความในใจ
กับสี่คุณ ผลเลยลงเอยด้วยการเดินลงไปชั้นล่างของตัวบ้าน แล้ว
กลับขึ้นมาพร้อมขวดวิสกี้นมมือ

ผมแค่เมา

ตกลงสินดี ปริมาณแอลกอฮอล์จากค็อกเทลแค่ไม่กี่แก้ว ต่อ
ให้ตามด้วยของหวานอีกหลายจานก็ไม่ได้ทำให้เขาเมาได้ง่ายดาย
ขนาดนั้นหรอก

เสื้อเชิ้ตตัวนอกถูกกระชากออกด้วยมือเพียงข้างเดียวหน้า
ห้องน้ำ เข้มขัด กางเกง ตามลงไปกองอยู่ที่พื้นเช่นกัน นาฏยะมอง
ตัวเองเปลือยเปล่าในกระจก ก่อนหย่อนตัวลงนอนแช่ในอ่างอาบน้ำ
น้ำเย็นจัดถูกเปิดเพิ่มปริมาตรสำหรับชำระล้างความคุกรุ่น

ขวดวิสกี้นี้ถูกกระดกดื่มดับอารมณ์

รสชาติร้อนแรงเริ่มแผดเผา นาฏยะวางขวดคริสตัลทรงสวย

ไว้ด้านข้าง เขาเอนศีรษะพิงขอบอ่าง หลับตา ควบคุมความคิดที่
ล่องลอยเรื่อยเปื่อยให้เข้าที่

รังรองจนความหงุดหงิดมอดดับ ตาเฉียงเย่อหยิ่งจึงลึ่มขึ้นมา
เสียงจ่อมแจ่มเกิดขึ้นตอนนาฏยะขยับตัวในอ่างอาบน้ำที่มีน้ำเกือบ
จะล้นอ่าง เขาจิบวิสกี้เพียว ๆ เข้าไปอีกนิดหน่อย ก่อนเริ่มต้นสำรวจ
ร่างกายของตัวเอง

มือซ้ายเริ่มลูบที่หัวเข่า ไตสูงขึ้นเรื่อย ๆ มายังต้นขา กันที่วาง
ชิดอ่างน้ำยกสูงขึ้นมา เพื่อที่จะสอดมือสัมผัสรอยจีบได้ถนัดถนี้

ไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดที่จะไม่รู้ว่าผู้ชายกับผู้ชายร่วมรักกัน
ตรงไหน และปฏิเสธไม่ได้ว่าการวนนัววนวดคลึงเบา ๆ ที่ส่วนนั้น
ทำให้รู้สึกดี

นาฏยะเหิมเกริมสอดนิ้วชี้

“อะ...”

เขานิ้วหน้า ยอมแพ้ให้ความคับแน่นบีบขัดด้วยการดึงนิ้วที่
เข้าไปได้เพียงข้อเดียวเท่านั้นออก

ยกนิ้วตัวเองขึ้นมาดูจากใต้น้ำ อาจเพราะไม่มีเจลมันเลยเข้า
ยาก โชคดีแล้วละที่เขาปฏิเสธลลิต ห้องเขาไม่มีเจลสำหรับร่วมรัก
หรืออะไรก็ตามแต่ที่สามารถใช้แทนกันได้ ลลิตเองก็คงไม่พกของ
จำพวกนั้นไปอบรมเชิงวิชาการเช่นกัน

ดีแล้วละมัง...วันหลังก็คงไม่สายเกินไป

แช่ตัวจนมือเปื่อย นาฏยะก็จัดการแปรงฟันอาบน้ำ ในสภาพ
อารมณ์ที่กลับมาเป็นปกติเรียบร้อย ทุกอย่างค่อนข้างราบรื่นดี

เขาสวมชุดนอนกลับออกมาถึงตัวบนเตียงนุ่ม ปิดไฟเตรียม
เข้านอน แต่ตายังจ้องแสงไฟจากตู้สี่คูณ มองออกซิเจนบู่ ๆ กล่อม
ตัวเอง

นิ้วแตะคลึงริมฝีปากเมื่อความคิดไร้ระเบียบอีกแล้ว โหยหารสจูบที่ทั้งอ่อนโยนและเร้าร้อนในเวลาเดียวกัน ขณะที่ลลิตเคลื่อนไหวบดจูบอยู่บนตัวเขานั้น ตอนนั้นเองที่เขาเริ่มแน่ใจว่าตัวเองตกหลุมรักลลิตโดยสมบูรณ์

รักเกิดขึ้นง่ายตาย ที่ยากคือสานต่อและประดับประดา

นาฏยะขยับพลิกตะแคงตัวเข้าหามุมกำแพงมุมประจำ เขาดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปง วิสกีที่ดื่มเข้าไปพอสมควรเริ่มช่วยให้ง่วงนอน

แต่ยังไม่ทันที่จะเข้าสู่ภวังค์ฝัน โทรศัพท์ที่วางไว้บนหัวเตียงก็ลั่นครืดคราด นาฏยะเอื้อมมือไปดึงมันลงมา เกิดเป็นแสงไฟสว่างโร่อยู่ในผ้าห่ม

อาจารย์ลิต : ผมถึงบ้านแล้ว

อาจารย์ลิต : คุณเข้านอนหรือยัง

I'm Naay : กำลังครับ

อาจารย์ลิต : ฝันดิ้นะ

I'm Naay : อีกนานมั๊ยครับกว่าคุณจะนอน

อาจารย์ลิต : อาบน้ำเสร็จก็นอนเลย มีอะไรหรือเปล่า

I'm Naay : งั้นคุณอาบน้ำเสร็จแล้วพักมาได้มั๊ย เพื่อผมยังไม่หลับ

อาจารย์ลิต : งั้นรอเดียว

นาฏยะพลิกตัวนอนหงาย วางโทรศัพท์ไว้ที่หน้าอก เขามองลมแกำปองระหว่งรอ ในหัวคิดเรื่องที่จะพูดไว้เต็มไปหมด แต่ดูแล้วก็ไม่เห็นมีเรื่องไหนเข้าท่า

โทษตัวเองละนะที่ชวนคุยไม่เก่งเอาซะเลย

นอนนิ่งอยู่เกือบสิบนาที โทรศัพท์เขาก็สั่น ตอนแรกนาฏยะ

คิดว่าเป็นไลน์ แต่ไม่ใช่...เป็นลิตโทร. มา

กดรับหลังลงเลไม่นาน เสียงแหบพร่ากรอกไปไม่ดังไม่เบา
“ครับ”

[ตอนขับรถกลับบ้านผมเพิ่งนึกออกว่ารู้จักร้านที่ขายอุปกรณ์
สำหรับสัตว์น้ำดี ๆ เห็นคุณบอกจะเปลี่ยนไม้ทำให้สีคุณ อยากลอง
ไปดูมัย ผมพาไปได้]

ที่คิดไว้ว่าจะชวนคุยเรื่องอะไรล้วนเป็นหมันทั้งหมด เพราะ
ลิตชวนคุยเก่งกว่าเขามาก แถมทำเนียนลืมนึกเรื่องที่เราเพิ่งเกิดขึ้นก็เก่ง
อีก นาฏยะคิดว่าดีแล้วที่เป็นแบบนี้

ดี...คงดีแล้วจริง ๆ

“ครับ”

[เสียงคุณดงว]

“ตอนแรกยังไม่งว แต่พอได้ยินเสียงคุณก็เริ่มงวเลย”

[ถ้าเรียนวิชาผมแล้วพูดแบบนี้ ผมปรับคุณตกแน่นอน]

“จะไปได้เรียนได้ยังไง อยู่กันคนละภาคนี้ครับ”

[ผมเปิดเสรีคุณก็ไม่ลงอยู่ดี]

“เคยคิดจะลง แต่มันเต็มไวเกินไป ผมไม่ชอบแย่งชิง”

[เต็มไว?]

“ม. เปิดให้ลงปั๊บก็เต็มทันทีเลย”

[เพราะเสรีผมปล่อยเกรดเกินไปหรือเปล่าอะ]

“ไม่รู้สิ ไม่ใช่ นักเรียนคุณ”

[นาย...จะหลับแล้วหรือ]

“ง่วงมาก ๆ แล้วละครับ” พลิกตัวเข้าหาหมวกกำแพงมุมประจำ
อีกครั้ง แบนโทรศัพท์ไว้ที่ใบหู แทบไม่ขยับตัวเพราะกลัวหล่น “คุณ
วางเลยก็ได้ครับ”

บทสนทนาระหว่างเขากับลลิตข้างไร้สาระ ทว่าคนไม่ชอบรับ
โทรศัพท์รวมถึงไม่ชอบตอบไลน์คันสมัครใจทำในสิ่งที่เรียกว่าไร้สาระ
[ไว้้แหละ คุณหลับผมค่อยวาง]

“คุณไม่ได้โทรผมเรื่องเมื่อค่ำไ้มัย เห็นหน้าตึง ๆ ตอนเดิน
ออกไป”

[เปล่า ไม่ได้โทร คุณละ โทรผมหรือเปล่า]

“ไม่ครับ”

[ดีจัง]

“วันหลังมาดูปลาทองที่ห้องผมอีกมัย”

ปลายสายเงียบไป ลักพักก็หัวเราะในลำคอ

[ผมขอคำอธิบายเรื่องการดูปลาทองเพิ่มได้มัย]

“อ้อ...Z...z...z”

[นาย...เจ้านาย หลับแล้วสินะ ถือว่าชวนแล้วก็แล้วกัน ไว้วัน
หลังผมจะไป]

ฟังเสียงลมหายใจส่ม่าเสมอจากคนที่หลับไปแล้วต่ออีกลักพัก
เมื่อเห็นว่าดีก็มากแล้วลลิตจึงวางสาย ห้องของนาฏยะกลับสู่ความ
สงบเหมือนเคย เหลือเพียงแสงไฟจากตู้ปลา และปลาทองอีกสี่ตัว
ที่สะบัดสายแหวกว่ายไปมา

ถ้าสี่คุณพูดได้ มันคงถามเจ้านายของมันว่า

จะชวนผู้ชายมาบ้าน แล้วเกี่ยวอะไรกับพวกกู...

นาฏยะมาถึงมหาวิทยาลัยในตอนเช้าของวันถัดมา เขามี
คลาสบรรยายตอนแปดโมงครึ่ง ตอนนี้อยู่เหลือเวลาอีกนิดหน่อยให้
ทอวะซื้อเครื่องดื่มไปดื่มในห้องเรียน

เดินเรื่อยเอื่อยไปยังร้านกาแฟได้ตีกเจ้าประจำ ไม่แปลกใจ

เท่าไรที่ได้พบประติมากรรมฝาผนังเดินสวนออกมาหน้าประตู

ลลิตยังคงดูดีในเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวหลวมโพรกับกางเกงสลิม-
ฟิตสีดำ ท่อนขาขาวที่ถูกกางเกงแนบรัด เลื่อนสายตาขึ้นอีกนิดก็
เป็น...

ช่างเถอะ นาฏยะคิดว่าเขาควรมองหน้าลลิตจะดีกว่า

ทว่าเขาคิดผิดถนัด เพราะทันทีที่เงยหน้าขึ้นสบตากัน ไฟกัศ
สายตาที่ดันไปหยุดที่ริมฝีปากหยักลึก นาฏยะเผลอตัวกลืนน้ำลาย
หยุดนิ่งไม่ขยับ จนลลิตเป็นฝ่ายพยักหน้าลงเล็กน้อย เบี่ยงตัวไปทาง
ขวาเพื่อขอทางเดิน

จังหวะนั้นนาฏยะเองก็ขยับตัวไปในทิศทางเดียวกัน ไม่ได้
ตั้งใจจะขวางกัน แต่เพราะกำลังงุนงง

ลลิตขยับตัวไปอีกทางเมื่อถูกขวาง นาฏยะเองก็เช่นกัน
เผชิญหน้ากันอีกแล้ว...

มันคงเป็นภาพที่ตลกชะมัด ผู้ชายสองคนยืนยึกยักกันอยู่
หน้าร้านกาแฟ มองผิวเผินอาจเป็นเรื่องปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้
จากนั้นก็แยกย้ายกันไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่สำหรับนาฏยะนี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ อุบัติเหตุ หรืออะไร
ก็ตามแต่ เพราะมันคืออาการลอนลันที่นานๆ ครั้งจะเกิดขึ้นกับเขา
สักที

“หยุดอยู่นิ่งๆ ก่อน” ลลิตยึดไหล่ข้างหนึ่งของนาฏยะให้อยู่
นิ่ง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายจะขยับตัวไปในทิศทางเดียวกันกับเขาอีกแล้ว
ถ้าขวางกันไปมา มีหวังวันนี้ไม่ต้องไปทำอะไรกันพอดี

“ขอโทษครับ คุณจะไปทางไหน ผมจะได้ไปอีกทาง”

“ขวา คุณก็ควรจะไปทางขวาของคุณเหมือนกัน”

“ได้ครับ” นาฏยะตอบรับ ขยับออกไปทางขวามือของตัวเอง

ลลิตเองก็ขยับขวาเช่นกัน การประจันหน้าทำให้ทิศทางขวาของแต่ละคนไปกันคนละฝั่ง นาฏยะผ่อนลมหายใจผ่านริมฝีปาก เอี้ยวตัวหันกลับมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงของลลิตเอ่ยถาม

“คุณมีเรียนเข้าหรือ”

“ครับ คุณมีสอนเข้ามั๊ย”

“มี...” มันเป็นเวลาประดักประเดิด ลลิตขมวดคิ้ว วางแผนเจียบๆ ในใจ เขารู้ว่าเขากับนาฏยะเริ่มเป็นจุดสนใจจากรอบด้าน การยืนอยู่ด้วยกันนานๆ ในท่าทางเก๋กึ่ง อาจสื่อพิรุณถึงเรื่องบางอย่างที่ยังไม่อยากจะให้ใครรู้

“ช่วงบ่ายคุณว่างหรือเปล่า ผมมีหนังสือจะให้คุณ”

“ผมต้องทำแล็บถึงบ่ายสาม ช่วงนั้นคุณยังว่างอยู่มั๊ยครับ”

“ว่าง คุณว่างเมื่อไรก็มาแล้วกัน”

“ครับ” นาฏยะหลุบตารับคำ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง เอ่ยหนึ่งประโยคที่ลลิตมักชอบพูดทิ้งทวนก่อนลา “ไว้เจอกันครับ”

“ได้ ไว้เจอกัน”

แยกย้ายกันไปคนละทาง ลลิตเดินไปหยุดยืนหน้าลิฟต์ขึ้นอาคาร ส่วนนาฏยะเดินเข้าไปสั่งกาแฟ

คนละมุมแต่ทั้งคู่กลับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูพร้อมกัน

อีกเจ็ดชั่วโมงโดยประมาณ

ช่างเป็นเจ็ดชั่วโมงที่ให้ความรู้สึกว่ายาวนานเหลือเกิน

เก็บกัก ชุกซ่อน

แล้วอย่าให้ใครรู้ อย่าให้ใครเห็น

นาฏยะใช้เวลาอยู่ในห้องลับนานเกินกว่าเวลาที่ตั้งใจไว้
กว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยจนกระทั่งได้ฤกษ์เริ่มต้นเก็บข้าวของ เวลา
ก็ล่วงไปจนเกือบจะสี่โมงเย็นแล้ว

วินาทีที่รู้สึกตัวว่าเลยเวลานัด นาฏยะรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา
ดูว่ามีสายเรียกเข้าหรือเปล่า ทว่าหน้าจอโทรศัพท์ของเขาว่างเปล่า

ไม่มีการโทร. ตามหรือส่งข้อความมาถามว่าทำไมเขาถึงเลต
มาเป็นชั่วโมง

นาฏยะไม่แน่ใจว่าเขาควรดีใจหรือเสียใจ เขาอาจเสียใจที่
ไม่ได้รับการใส่ใจตามที่คาดหวังไว้ หรือดีใจที่ไม่ถูกจับ

เพราะถึงถูกโทร. ตามจริง เขาก็ลুকออกไปไหนไม่ได้อยู่ดี...
เพราะว่าลับไม่เสร็จ

ดังนั้นเมื่อทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย นาฏยะจึงออกจากตึก
ลับ เขาเดินหน้าหนึ่งผ่านทางเชื่อมไปยังตึกบรรยาย รู้ดีว่าห้องของ
ลลิตอยู่ตรงไหน เลยใช้เวลาเพียงสิบนาทีเท่านั้นก็มายืนอยู่หน้า

ห้องพักของคนตัวโต

เหลือบมองป้ายชื่อหน้าห้องที่ติดไว้ว่า ศ.ดร. ลลิต โอเกอร์
ลงมือเคาะประตูอยู่สองสามครั้ง อึดใจเดียวเสียงทุ้มต่ำก็ดัง

ขึ้นมา

“เชิญครับ”

นาฏยะบิดลูกบิดหน้าประตูห้องลลิตให้เปิดกว้าง ศาสตราจารย์
ที่ดูเด็กเกินกว่าจะเป็นศาสตราจารย์ได้เหลือบสายตาดูขึ้นมามอง
นิดหน่อยว่าเป็นใครกันที่บุกรุกความเป็นส่วนตัว

พอพบว่าเป็นนาฏยะ มุมปากบุ่มลึกก็กดยิ้ม เขาขยับเหยียด
ริมฝีปากนิดหน่อยขณะมองนาฏยะปิดประตู จากนั้นถึงค่อยลุกขึ้น
ยืนเต็มความสูง บิดชี้เกยจเล็กน้อย เดินอ้อมมาหาคนหน้าหยิ่งที่ยืน
เก้งก้าง

“ผมไม่ได้มากวนใจมั๊ย”

“ไม่ ผมบอกแล้วว่าผมว่าง คุณอยากมาหาเมื่อไรก็ได้เลย...
แล้วแليبเพิ่งเสร็จเหวอ” ท้ายประโยคลลิตถามพร้อมเลิกคิ้วขึ้น เขา
เดินไถลนาฏยะมากขึ้นอีกหน่อย ท่าทางสบายๆ ผิดกับตอนที่เดิน
สวนกันเมื่อเช้าลิบลิบ

เพราะไม่ต้องระวังเรื่องการวางตัวมาก ในห้องนี้มีเพียงเขากับ
นาฏยะแค่สองคน

“ครับ ผมรอผลทดลองจากพี่อีกคน เขาทำข้ามันเลยเลต แล้ว
นั่นคุณทำอะไร”

“ล๊อกประตู”

ล๊อกประตูทำไม

“หือ...?”

เกิดเสียงกึกตรงลูกบิดประตูที่อยู่เยื้องไปทางด้านหลังนาฏยะ

เสียงสงสัยเกิดขึ้นในลำคอ ก่อนที่หน้าท้องเรียบแบนจะถูกดันให้
ถอยไปด้านหลัง ตัวติดกำแพง ไกล่กันจนปลายจมูกจะแตะกันอยู่
รวมร่อ

คนถูกรุกรานไม่ได้ต่อว่าหรือขยับห่าง เขาแหงนหน้าขึ้นนิด
หน่อยเพราะลลิตตัวสูงกว่า หรือไม่ก็เพราะรู้สึกของตัวเองตัวเล็กเกินไป
ไปในสถานการณ์ล่อแหลมแบบนี้

ดูดวงตาแพรวพราวร้ายกาจที่จับจ้องเขาอยู่นั่นสิ

ริมฝีปากที่คลี่ยิ้มน้อยๆ นั่นอีก มันทำเอานาฏยะคิดถึงรสจูบ
เมื่อคืนจนแทบคลั่ง เขากลั่นหายใจ ทว่าหัวใจยังเต้นดัง สมอมีน
เบลอ ยิ่งเผลอมองลำคอยาวกับแผงอกวับแวมยิ่งรู้สึกเข้าอ้อนขึ้น
มาดื้อๆ

ไอ้อาการอ้อนระทวยพวกนี้ ใ้โน้เป็นกับไอ้อัยย์บ่อยๆ ไม่รู้
ว่าแกล้งเล่นหรือเป็นจริง แต่พอเห็นที่ไรก็อดไม่ได้ที่จะออกปากด่า

ดัดจริต อย่าสาวแตกได้มัย น่ารำคาญ

เพิ่งรู้ว่าการว่าคนอื่นมาก ๆ กรรมมันตามสนองเข้าหาตัว...

เครื่องปรับอากาศยังคงทำงาน แสงแดดสีอ่อนแต่ร้อนแรง
สาดผ่านมู่ลี่เข้ามาให้เห็นเป็นเส้นสาย ตั้งแต่พื้นไล่ขึ้นมาจนถึงโต๊ะ
ทำงาน อากาศควรจะอบอุ่นแต่ดันเย็นเฉียบจนตัวเย็น

“ทำไมคุณไม่ติดกระดุมเสื้อเม็ดนี้ครับ”

“ผมขี้ร้อน”

“ร้อนอะไร เปิดแอร์จนเย็นขนาดนี้” ถือวิสาสะติดกระดุมตรง
หน้าอกให้ นาฏยะที่เคืองคว้างพยายามหาที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ แต่ดู
เหมือนว่าการติดกระดุมให้ลลิตจะไม่ช่วยให้ใจเย็นลงได้เลย

“ก็เพราะว่าผมขี้ร้อน”

“...ห้องคุณเย็นอย่างกับอยู่ขั้วโลก”

“นักศึกษาบางคนบอกเหมือนห้องดับจิต”

“เพราะคุณดูมั่ง”

“คุณคิดว่าผมดูเกินไปเหรอ”

ไม่รู้ ไม่เคยเรียนด้วยสักหน่อย

แต่ถ้าถามเรื่องทั่วไป ลิตก็...อือ...ใจดี

“แล้วจริงมั้ยล่ะครับ” มือยังอ้อยอิ่งที่سابเสื้อแม่ว่าจะติดกระดุมให้ลิตเสร็จไปตั้งนานแล้ว นาฏยะรู้สึกว่ามีไม้ของตัวเองมันเกะกะไม่รู้เลยว่าควรจะไปวางไว้ตรงไหนดี

เคยได้ยินมาว่าที่ปลายนิ้วมีเซลล์ประสาทรับความรู้สึกอยู่ลึกมากเพราะหนังที่ปลายนิ้วมันหนา และเคยทำการทดลองในคาบวิทยาศาสตร์สมัยมัธยมต้น ตอนนั้นครูให้เอาเข็มลองจิ้มเบา ๆ แต่เขาดันบ้าเกี่ยวหนังกำพืดขึ้นมาเล่น แน่نونว่ามันไม่เจ็บ ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น เชื่อหมดใจตามที่วิทยาศาสตร์อ้างอิง

แล้ว...

ผิวตรงแผงอกของลิตก็ไม่ใช่ของมีคมนี้หว่า ทำไมตอนที่นิ้วเฉียดไปโดนมันถึงเจ็บจี๊ดขึ้นมาเหมือนถูกเข็มนับสิบเล่มจิ้มแทงเข้ามาพร้อมกัน

ความรู้สึกไวมาก ชั่วโงะวิทยาศาสตร์อาจหลอกลวงเขาเสียแล้ว

“ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา”

“งั้นเหวอครับ”

“อือ...” มือที่ดันตรงหน้าท้องไม่ได้ละออก ลิตกางนิ้วทั้งห้ากดวางไว้หนึ่ง ๆ ตาคมจับจ้องอยู่ที่ริมฝีปากเต็มอิมส์สิด

ไม่แน่ใจว่านาฏยะกำลังคิดอะไรถึงได้กัดปาก แต่ทำแบบนั้น...ไม่ดีเอาซะเลย

“ผมมีเรื่องจะถาม”

“ว่ามาสิ”

“นามสกุลคุณ...คุณไม่ใช่คนไทยเหรอ”

“ทวดนะที่ไม่ใช่ ส่วนผม ถ้าไม่เห็นนามสกุลก็ 모르หรือว่ามี
เชื้อ ผมถือสัญชาติไทย แต่โตเมืองนอก”

“แล้วทำไมกลับมาล่ะครับ”

“อยากจะทำความรู้จักกันอีกสักนิด นาฏยะรู้สึกว่าคุณตัวเองรู้เรื่อง
ของลลิตน้อยเกินไป

“น้ำผมป่วยหนัก แม่เลยตัดสินใจกลับมาอยู่ไทย ตอนนี้อยู่
เสียไปแล้วละ ที่จริงผมไม่คิดว่าตัวเองจะอยู่ที่นี้นานเหมือนกัน แต่
ก็นั่นแหละ สัญญาจ้างยังอีกหลายปี”

“เสียใจด้วยครับเรื่องน้ำคุณ...พอสังเกตคุณดี ๆ บางส่วนก็
ไม่เหมือนคนไทยนะ”

“ส่วนไหนครับ” ยิงยื่นหน้าเข้าไปชิดใกล้ เข้าแหงนรูกหนักจน
นาฏยะตอบเสียงติดขัด ผิวแก้มขึ้นริ้วสีแดงระเรื่อ

“ตา...กับจมูกมั้ง” สดส่วนลงตัวจากการผสมสายเลือดเกิดเป็น
โครงหน้าหล่อเหลาสम्บูรณ์แบบ

“ไม่เกินไปนักที่นาฏยะจะบอกว่าลลิตเป็นประติมากรรม อย่าง
น้อยก็เขาคคนหนึ่งละที่มองผลงานชิ้นนี้อย่างหลงใหลละลายตาไม่ได้

“อ้อ...คุณมีอะไรจะถามผมอีกมั๊ย”

“ไม่มีแล้ว” นาฏยะสั่นศีรษะ เตรียมตัวออกจากการกักกันของ
ศ.ดร. ลลิต ถ้าเกิดว่าเขาขยับตัวออกห่างอะนะ

แต่ไม่ คนตรงหน้าทำสิ่งที่เหลือเชื่อกว่านั้น...

“ฉันผมก็จับคุณได้แล้วสิ”

ว้ายร้าย ถ้าจะถามแล้วตามด้วยการประกบริมฝีปากลงมา

ทันที ประโยคที่พูดออกมาเมื่อก็มันไม่สามารถเรียกว่าประโยค
คำถามได้หรอกนะ!

นาฏยะบ่นในใจยาวเหยียด แต่ร่างกายกลับตอบสนองด้วย
การสะดุ้ง เพราะเขาตกใจนิดหน่อยที่ถูกจู่โจม ทว่าพอตั้งตัวได้ก็เคลิ้ม
ไปกับสัมผัสฉ่ำชื้นที่ริมฝีปาก มือไม้ที่เคยไร้ที่วางยกขึ้นคล้องรอบ
ลำคอหนาเอาไว้อหลอม ๆ

เขาชอบตอนที่ลิตผละปากออก ยิ้มน้อย ๆ แล้วจับปลายจมูก
ของเขาเล่น

ชอบตอนที่ประสานสายตากัน จากนั้นริมฝีปากก็ทาบทับกัน
ใหม่

ลิตจูบเก่ง...เขารู้ เขารู้

ประสบการณ์เรื่องจูบเขาก็มีไม่น้อยนะ แต่ตามการชักนำของ
ลิตแทบไม่ทันเลย

คล้ายจะอ่อนโยน แต่บางครั้งก็รู้สึกถูกระทำรุนแรงด้วย
จนเจ็บริมฝีปาก ดูดดึง ตวัดพัน จนกระทั่งลืมไปแล้วว่านี่เป็นห้องพัก
อาจารย์

มันคงไม่ดีเท่าไร...

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ ‘จารย์ครับ ผมเอางานมาส่ง”

มันก็ไม่ดีจริง ๆ นั่นแหละ

นาฏยะพยายามดันลิตออกห่าง แต่ดูเหมือนคนตัวโตจะ
หน้าหนามากกว่าที่เขาคิด ริมฝีปากหยักจึงบิดขี้ริ้วสลับร้อนแรง
แล้วกระซอกข้อมือของนาฏยะพาไปซุกซ่อนที่หลังตู้ล็อกเกอร์ใต้
เอกสาร

กระแทกตัวนาฏยะให้แผ่นหลังสัมผัสแนบกับตัวตู้จนเกิดเสียง

ตั้ง ตามมาทาบทับ ขยี้ขบกัดหลายต่อหลายครั้ง...เมื่อพอใจจึงถอย
หลังไปยืนปั้นหน้านิ่งขมิ้มจัดการเสื้อผ้ายับย่นให้เรียบร้อย

ลลิตใช้ปลายนิ้วสวยแตะริมฝีปาก เป็นทั้งการเช็ดคราบน้ำตาล
และบอกใบ้ให้รู้กันว่าให้นาฏยะอยู่เงียบ ๆ ตรงนี้ก่อน

แย่งชิงมัดที่เสียงหัวใจนางูยะไม่ยอมทำตาม ดันเดินโครมคราม
จนนึกว่าจะหลุดออกมากองที่พื้น

ส่อพิรุณ แตกตื่นจนถึงชั้นล่าง คนใช้ชีวิตมีระเบียบแบบแผนมา
ตลอดทำเรื่องน่าละอายถึงขนาดนี้ได้ยังไงกัน...

สี่คุณต้องรู้เรื่องนี้...

เสียงปลดล็อกประตูทำให้นาฏยะเจียหุฟังเสียงที่ดังขึ้นไม่ไกลจากจุดที่เขาอยู่เท่าไรนัก เขาได้ยินเสียงรองเท้าหนังหัวแหลมของใครสักคนเดินเข้ามา พร้อมกับเสียงฝีเท้าของลลิตที่เดินไปทางโต๊ะทำงาน

“คุณเอางานวางไว้บนโต๊ะผมได้เลย”

“อาจารย์...เอ๋อ...ให้ผมรออาจารย์ตรวจแก้มัยครับ”

“ผมมีงานค้างอยู่ คุณมารับพรุ่งนี้ช่วงเช้าก็แล้วกัน จะเขียนปากกาแดงตรงจุดที่ต้องแก้ไขให้”

“ครับ จั๊นผมไปนะ”

“เชิญครับ”

มีเสียงแก้วกาแฟถูกยกขึ้นจากจานรอง เสียงเปิดประตู เสียง
กันแก้วกระทบจานรองของมันอีกครั้ง นาฏยะเดินออกจากที่หลบ
ซ่อนชั่วคราว ใบหน้าหนึ่งเฉยติดออกไปในทางบึงตึง เขามองหน้าลลิต
ที่ยิ้มมา คล้ายกับว่าเรื่องที่กระทำก่อนหน้านี้เป็นแค่การละเล่นเท่านั้น

ร้ายกาจ วายร้าย...เนียนเก่งเกินไปแล้วนะ แต่ดันน่าหลงไหล

นาฏยะถอนหายใจ กอดอกใช้ไหล่พิงตู้ ริมฝีปากเขามันบวม
เจ่อจนรู้สึกเจ็บนิด ๆ

“กาแฟมัย”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมว่าจะกลับบ้านแล้ว”

“ทำไมวันนี้รีบกลับจัง ปกติคุณชอบกลับช่วงค่ำนี่”

“ผมเบื่อคนชอบทำเนียน”

“หือ...?”

“เมื่อที่เราจูบกัน แล้วคุณก็เอาผมไปซ่อนไว้หลังตู้ ส่วนตอนนี้
ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“คุณต้องการคำอธิบายสักหน่อยมัย” ลลิตนั่งลงที่ขอบของ
โต๊ะทำงาน มือสอดล้วงกระเป๋ากางเกง เท้าไขว้กัน นอกจากจะ
เหมือนประติมากรรมฝาผนัง ยังดูเหมือนนายแบบในแมกาซีนอีก
ด้วย

“สักนิดก็ดีครับ”

“เอาคืนที่เมื่อคืนคุณจูบผมก่อนมั่ง”

“คุณนี่มัน...”

โกรธนิดหน่อยแต่ขำมากกว่า นาฏยะหมุนตัวซ้ายขวา เห็น
หมอนรองคาวางอยู่ใกล้มือก็หยิบขึ้นมาปาใส่

ลลิตรับได้ทันควัน จากนั้นก็หัวเราะ

“เพิ่งรู้ว่าคุณมีนิสัยชอบปาของ”

“ครับ ผมชอบทำแบบนั้น”

“อย่าปาของแข็งมากนะ กลัวเจ็บ”

“ผมจะไปชื้อน้ำกับขนม จะฝากอะไรด้วยมัยครับ”

เล่นอยู่ได้ สายตาก็เอาแต่ล้อเลียน

“ถ้าผมไม่ฝาก คุณจะกลับขึ้นมาอีกหรือเปล่า”

“ผมต้องกลับมาเอากระเป๋า” นาฏยะปลดกระเป๋าวางไว้ที่
เก้าอี้ตัวหนึ่ง อันที่จริงเขาเองก็ยังไม่อยากกลับไปอยู่ที่บ้านคนเดียว
เหมือนกัน

ที่พูดไว้ว่าจะกลับบ้านก่อนหน้านี้ ลืม ๆ มันไปซะเถอะ

“ฉันผมไม่ฝาก”

“ครับ”

“รีบขึ้นมานะ”

นาฏยะพยักหน้ารับก่อนเดินออกจากห้องพักอาจารย์ เขาจัด
เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ให้เข้าที่เล็กน้อย ดึงแว่นสายตาที่ขึ้นรอยนิดหน่อย
ออกมาเช็ดด้วยชายเสื้อ ใส่กลับเข้าไปเพื่อให้ภาพเบื้องหน้าแจ่มชัด
คือหมวดเมื่อจู่ ๆ โทรศัพท์ในกระเป๋าทางเกงก็ลั่นครืดคราดขึ้นมา

เขาเดินไปได้อีกแค่ไม่กี่ก้าว ก็เจอพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการ
หยุดนิ่งแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู

เลขาฯ ของพ่อ...

“ครับ เจ้านายพูดครับ”

[วันเสาร์นี้วันเกิดคุณทิม ท่านให้โทร. มาชวนคุณไปที่บ้าน]

“ผมไม่ว่างครับ”

[ท่านจะโกรธเอานะครับ]

“ผมมีนัดทำงานกับอาจารย์ที่มหา’ลัยครับ จะส่งของขวัญตาม
ไปให้ทิมทีหลังเอง ฝากบอกคุณพ่อด้วยว่าติดเรื่องเรียนจริง ๆ”

[ครับ...ผมจะเรียนท่านให้ ถ้าเกิดคุณเปลี่ยนใจก็โทร. บอกผม
ได้เลยนะครับ]

“ครับ ขอบคุณ”

นาฏยะกดวางสาย เป้าหมายการเดินทางลงบันไดเปลี่ยนแปลง
ไปเล็กน้อย เขาเดินกลับไปห้องของลลิต กระชากประตูเปิด ชะโงก

หน้าเข้าไปโดยที่ไม่ได้เคาะประตู

ลลิตที่นั่งตรวจงานอยู่เงยหน้าขึ้นมา สีหน้าบ่งชี้ถึงคำถาม
นาฏยะไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายต้องสงสัยนาน เขาเป็นฝ่ายเริ่มต้น
ถามเรื่องบางเรื่องออกไปก่อน

“วันเสาร์นี้คุณว่างมั๊ยครับ”

“ถ้างานเสร็จไวก็ว่าง มีอะไรหรือเปล่า”

“จะชวนไปซื้อไม้เท้ากับของตกแต่งตู้ปลาให้สี่คุณ”

“ฉันผมว่าง”

“ถือว่าเรานัดกันแล้วนะ” นาฏยะชี้หน้า ลลิตแปลกใจนิด
หน่อยกับท่าทางแปลก ๆ ของอีกฝ่าย

“อ้อ เรานัดกันแล้ว”

“ห้ามเบี้ยวผมนะครับ”

“ได้ ไม่เบี้ยว”

แล้วลลิตก็ต้องแปลกใจมากกว่าเดิมเมื่อนาฏยะขยับนิ้วชี้ไป
มา...ไม่พูดอะไร แล้วก็ปิดประตูลง ทิ้งเขาไว้คนเดียวตามเดิม
อะไรของเจ้านาย...

ช่างเถอะ...น่ารักดี

ถ้ามีโอกาสกลับไปยืนที่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง พนันได้เลยว่าทุกอย่างจะเหมือนเดิม

แย่น้อยที่เช้าวันเสาร์ดันมีฝนตกลงมา เวลานั้นดหมายที่นาฏยะนัดลิตไว้เลยถูกเลื่อนออกไปนิดหน่อย ใครคนหนึ่งเลยต้องรอคอยด้วยการใช้ดวงตาเรียวรีเหลือบมองออกไปนอกตัวบ้านเป็นระยะๆ

นาฏยะนอนเอกเขนกกระดิกเท้า เหนื่อยหน่ายกับบรรยากาศอึมครึม

แม้หอมกลิ่นดิน เย็นไฉนจากการเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ แต่ไอ้ความอึมครึมจากบรรยากาศห่อหุ้มของเขา ก็ดูเหมือนจะไม่ดีขึ้น เขาเปลี่ยนมามองพัดลมเพดานที่หมุนเอื่อยๆ มีหน้าซำยังส่งเสียงครืดคราดสั้นๆ เคล้าคลอไปกับเสียงฝนตก

...ฝนไม่มีทีท่าว่าจะหยุดตกง่าย ๆ หรือ นาฏยะทำใจแล้วหันกลับมาสนใจหนังสือปกอ่อนเล่มเล็กในมือแทน เขาจับหนังสือไว้ด้วยมือขวาเพียงมือเดียวเท่านั้น ส่วนนิ้วชี้จากมือข้างซ้ายถูกส่งไปพลิกหน้ากระดาษที่ละหน้า

ลายตาโล่กวาดอ่านเป็นภาพรวมมากกว่าจะลงรายละเอียด
ไล่เรียงทีละตัวอักษร อ่านเพียงพอแค่จับใจความได้ ชั่วเวลาที่ใช้รอ
ใครบางคน

ไม่ช้าหรือกตอนทีลลิตมาถึง เขาบีบแตรส่งสัญญาณให้นาฏยะ
เปิดประตูบ้านก่อนเวลานัดจริงด้วยซ้ำ หนังสือในมือยังอ่านไม่จบ
ดันถูกปิดดังฟุบ จากนั้นคนที่นอนเหยียดตัวยาวก็ถลันตัวลุกขึ้นนั่ง
กตรีโมตเพื่อเปิดประตูบ้าน รถยนต์คันคันตาเลี้ยวเข้ามาจอดใน
ลานจอดรถยนต์ เคียงคู่กับรถคันที่นาฏยะใช้เป็นประจำ

ความเงิบเหงาในช่วงฝนตกหนักถูกขจัด ซึ่งนับว่าเป็นเรื่อง
น่ายินดี

นาฏยะชะเง้อคอมองออกไปที่รถของลลิต ดูว่าคนตัวสูงเปิด
ประตูรถแล้วเดินลงมาหรือยัง แอบตื่นเต้นในการพบหน้ากันช่วง
วันหยุด แม้ความเป็นจริงจะได้เจอกันทุกวันอยู่แล้วก็ตาม

คนตัวสูงเดินลงมาจากรถในวินาทีต่อมา ที่ชักช้าดูเหมือนว่า
จะเป็นเพราะหนังสือหลายเล่มในมือ

ลลิตเดินตรงเข้ามาหานาฏยะพร้อมรอยยิ้มมุมปาก ไม่มีคำ
ทักทาย ประติมากรรมฝาผนังแค่ทิ้งตัวลงนั่งตรงพื้นที่ว่างด้านข้าง
วางหนังสือที่หอบหิ้วเข้ามาลงที่ตักของนาฏยะ มันคือ...

การเลือกซื้อพรรณไม้น้ำสำหรับมือใหม่

ตั้งหลายเล่ม...

“ซื้อมาให้เธอ” ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่การพูดกันมันดูห้วนสั้น
ช่องว่างระหว่างกันและกันเหมือนจะเลือนหายไป อาจจะมีตั้งแต่
วันที่จูบกันครั้งแรกวันนั้น หรือเพราะระยะเวลาที่ทำให้สนิทกัน
นาฏยะไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะเรื่องไหน แต่ช่างมันเถอะ เรื่องบางเรื่อง
ก็ไม่ต้องไปสนใจมันขนาดนั้นหรอก

“แค่รู้สึกดี...ก็พอ

“อ้อ”

“หลายเล่มจัง”

“แล้วคุณทำอะไรอยู่ก่อนผมมา”

“นอนอ่านหนังสือ”

“เล่มนี้นะเหรอ” ลลิตหยิบหนังสือเล่มที่นาฏยะยังอ่านไม่จบขึ้นมาดู เขาพลิกดูไม่กี่หน้าก็วางลง ไม่ใช่ว่าไม่น่าสนใจ แต่มีบางสิ่งที่เขาสนใจมากกว่าอยู่ตรงหน้า

นาฏยะในวันนี้ดูน่ารัก เสื้อสีครีมแขนยาวกับกางเกงห้าส่วนสีเดียวกันดูเข้ากับผิวเนียนละเอียดที่อมชมพูไปแทบทั้งตัว ตัวแดง... ปกติตัวก็แดงๆ อยู่แล้ว ถ้าเหยยให้เขินอีกหน่อยตัวจะแดงเหมือนกุ้งต้มสุกเลย

“ผมอยากออกไปข้างนอกแล้ว เบื่อฝนตกมากครับ”

“บ้านคุณตอนฝนตกบรรยากาศดีออก ผมชอบนะ ไม่เห็นต้องรีบร้อนออกไปไหนเลย” คำพูดของลลิตไม่เกินไปเลยสักนิด เขามองออกไปทางประตูที่เปิดกว้าง ฝนที่ร่วงกราวมาดูเหมือนม่านน้ำตกขนาดย่อม มันหลังรดสีเขียวของต้นไม้ยืนต้น ชวนให้ผ่อนคลาย

“กลัวกินเวลาคุณ”

“ผมว่างให้คุณทั้งวันแหละ”

“ดีจังเลยครับ ผมไปเอาน้ำส้มมาให้คุณลองชิมดีกว่า คั้นไว้ตั้งแต่เมื่อเช้า”

“หือ...? คุณคั้นน้ำส้ม”

“ทำไมล่ะ มันมีปัญหาอะไรหรือติดขัดตรงไหนครับ ลลิต” น้ำเสียงยียวนหาเรื่องคนที่ส่งเสียงประหลาดใจออกมา ทว่ามุมปากของนาฏยะกลับอมยิ้ม เขาเอาหนังสือออกจากตักเป็นลำดับแรก

จากนั้นก็ใช้มือทั้งสองข้างยันตัวขึ้นจากเบาะโซฟา เหลือบหางตามองไปทางคนตัวโตเล็กน้อย จากนั้นถึงค่อยเดินเข้าไปในโซนครัว

ลิลิตลุกขึ้นเดินตามเขามา จากการนั่งมองฝนตกด้วยก้นบนโซฟาเลยเปลี่ยนมาแออัดกันในครัว

นาฏยะเปิดประตูตู้เย็นขนาดใหญ่ ก้มตัวเล็กน้อยเพื่อหยิบเหยือกน้ำส้ม เขาหาแก้วมาเทน้ำ ขณะที่ลิลิตยืนกอดอกมองเขาอยู่

“ปกติคุณทำอาหารกินเองมั๊ย”

“ทำบ้างครับ แต่ส่วนใหญ่ผมซื้อกิน ชี้เกียจเก็บล้าง”

“ไฉนวันหลังผมลองทำอาหารให้คุณทานดีกว่า แลกกับน้ำส้มแก้วนี้”

“ทำไมต้องมีคำว่าลองครับ” นาฏยะส่งแก้วน้ำให้ลิลิต หัวคิ้วแทบชนกัน หน้าเย่อหยิ่งยิ่งดูบึ้งตึงตอนที่กำลังสงสัย

“ก็เพราะว่าผมทำอาหารไม่เป็น ก็เลยต้องมีคำว่าลอง”

“งั้นคุณซื้อวัตถุดิบมาแล้วผมทำให้คุณกินดีกว่า”

“ช่วยกันทำดีมั๊ย ซื้อหนังสือทำอาหาร หรือไม่ก็เปิดคลิปสอนทำอาหารดู”

“จะทำเมื่อไรดี”

“เย็นนี้เลยเป็นไง”

นาฏยะยกไหล่ เขาแล้วแต่ลิลิตเลย

เทน้ำส้มให้ตัวเองเพียงครึ่งแก้ว จากนั้นก็เบี่ยงตัวเล็กน้อยเข้าหาอ่างล้างจาน นาฏยะกระดกดื่มน้ำผลไม้รสเปรี้ยวหวานจนหมดแก้ว วางแก้วลงในอ่าง หมุนตัวกลับหลังลิลิตอีกครั้ง

ลิลิตกำลังดื่มน้ำส้มที่เขาอุตส่าห์ตื่นแต่เช้ามาคั้น ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงอย่างน่ามอง เขาเผลอดื่กลืนน้ำลายอย่างไคร่กระหายจมอยู่กับความคิดลามาก ไม่รู้ตัวว่าถูกมองกลับมาด้วยสายตาแบบ

เดียวกัน

คงเหลือเพียงแก้วเปล่าในเวลาต่อมา ลลิตวางมันลงในอ่าง
มือวางที่เอวของนาฏยะเพื่อดันเปิดทางให้ตัวเองเข้าไปวางแก้วได้
ถนัด

ควรจะปล่อยเอวบางหลังวางแก้วน้ำเสร็จ แต่ไม่...ลลิตไม่
ปล่อยนาฏยะ เขาตวัดตัวของอีกคนเข้าหา มือเลื่อนขึ้นมาวางที่แก้ม
อ้อมแล้วก้มหน้าลงไปจูบ

รสชาติของน้ำส้มอมล่ออยู่เต็มโพรงปาก ลื่นร้อนรูกไถ่กวาด
ต่อนจนรสสัมผัสลงจึงค่อยคลายออก

นาฏยะหอบหายใจเหนื่อยอ่อน ลมหายใจถูกช่วงชิงจนสิ้น
มือเขาขยุ้มเสื้อของลลิตจนยับ ต้องทิ้งหน้าผากวางราบชบกับอก
กว้างเป็นหลักพยุงตัว ท้องน้อยเริ่มร้อนผ่าวเหมือนมีคนมาสูมก่อกองไฟ

ปวดหนึบที่ส่วนกลางกาย ทว่ารู้สึกดีจนเท้าแทบลอยจากพื้น
เช็ทส์สามารถเกิดขึ้นได้

ที่นี่...

เวลานี้...

แต่เดี๋ยวก่อน เเท่าที่หาข้อมูลมา เขาบอกว่าจะเจ็บมากจนอาจลุก
ไม่ขึ้น...

สี่คุณยังต้องการตู้ใหม่อยู่ ตอนนี้ยังทำไม่ได้ ไว้ก่อนก็แล้วกัน

“นาย...คุณโอเคมั๊ย”

“ผมโอเค”

เขากับลลิตจูบกันทุกวัน ลลิตไม่เคยเร่งเร้าให้มีอะไรเกิดขึ้น
มากกว่าการจูบ อาจเพราะความสัมพันธ์ระหว่างกันยังไม่มีชื่อเรียก
หรือไม่ก็เป็นเพราะเคยถูกปฏิเสธด้วยคำว่าไม่พร้อมมาแล้วหนึ่งครั้ง

ลิตอดทนแก่งจ้ง เป็นเขานี้แหละที่เริ่มทนไม่ไหวแล้ว
อยากให้เรื่องระหว่างเรามันเดินหน้า

อยาก...มีเช็ทซ์

“ฝนเริ่มซาแล้ว ไปกันเลยมัย”

“ก็ได้ครับ เอารถใครไปละทีนี้”

“รถผมก็ได้”

“ดีครับ ผมไม่ชอบขับรถ” นาฏยะพยักหน้าหงิกหงัก เดินนำไปเอากะเป๋ผ้าขึ้นสะพานบ่า แล้วหันมาทาลิตเพื่อเร่งให้อีกฝ่ายเดินตาม

...จากนั้นก็เดินขึ้นไปนั่งบนเบาะรถข้างคนขับ ปรับระดับเบาะเพื่อเอนนอน เปิดเพลงที่ชื่นชอบจากเพลย์ลิสต์ในโทรศัพท์ของลิตฟิง

เจ้าของรถที่เป็นเจ้าของโทรศัพท์ด้วยก็แค้มหวาน นาฏยะจะรู้มัยนะ...ว่าทำตัวเหมือนแฟนเขามากเข้าไปทุกที

ก็แฟนแหละ...ขนาดนี้แล้ว จะเป็นอย่างอื่นไปได้ยังไง

ตอนที่มาถึงร้านขายอุปกรณ์สำหรับตกแต่งตู้ปลา ฝนที่ตกมาตั้งแต่เช้าแม้เบาลงแต่ก็ยังไม่ขาดเม็ดดี ท้องฟ้ายังเป็นสีเทาอึมครึมมาก ดูว่าวันนี้ฝนคงตกตลอดทั้งวัน ทว่าวันนี้นาฏยะกับลิตมีร่วมคนละคันแล้ว คนที่เคยพูดไว้ว่าจะซื้อรถให้จัดแจงทำตามอย่างที่เคยพูดไว้จริง ๆ

ลิตงุนงงตอนที่นาฏยะยื่นรถมาให้ แต่พอได้ฟังเจ้าตัวเฉลยในสิ่งที่เคยพูดไว้ มุมปากมุมลึกก็เหี้ยมยิ้มกว้าง เขากางร่มแล้วดึงนาฏยะเข้ามา ถึงตอนนี้มีร่วมสองคัน คนตัวโตก็ประสงค์จะเบียดกันในร่วมคันเดียวอยู่ดี

จุดจอดรถกับร้านอยู่ไม่ไกลกันหรอก รับรองจะไม่ให้เจ้านาย
เปียกแม้แต่นิดเดียว

ไม่นานก็เข้ามาอยู่ด้วยกันข้างในร้านในสภาพตัวแห้งสนิท
ความเย็นฉ่ำจากเครื่องปรับอากาศเย็นกว่าอากาศข้างนอกเพียงนิด
หน่อยเท่านั้น ตะแกรงทรงเหลี่ยมสีสแตนเลสถูกส่งตรงจากพนักงาน
มาให้ทั้งลิตและนาฏยะ สำหรับใส่น้ำที่เลือกมาจากในตู้ปลา
พนักงานแจ้งว่าเลือกให้เสร็จค่อยมาคิดเงินตรงเคาน์เตอร์

ส่วนพวกหินกรวดกับอุปกรณ์ตกแต่งอย่างอื่นขายเป็นเซต...
ไม่แยก

วิธีซื้อไม่ยาก...นาฏยะกวาดตามองรอบๆ หนึ่งครั้ง แล้วเดิน
ตรงไปหาตู้ปลาที่ไม่มีปลาอยู่ มันตั้งเรียงกันเป็นแถวยาว ช้อนกัน
อยู่สองชั้น มีจำนวนหลายสิบตู้ สีเขียวๆ ชวนให้นาฏยะรู้สึกตื่นตา
ตื่นใจ

อยากเหมา แต่รับรองไม้่น้ำพรรณเล็กสีสดใส ถ้าซื้อไปพวก
สีคุณชดเรียบไม่มีเหลือ

ปลาทองจอมล้างผลาญ พวกชอบกินไม้่น้ำ...ช่างรื้อ

กล้านเพราะเกิดจากประสบการณ์ตรง...

นาฏยะจึงเลือกแค่ที่จำเป็นเท่านั้น ตอนที่ลิตเดินเข้ามาใกล้
แล้วเห็นเขาเลือกแต่ช้อนเปล่าขนาดใหญ่กับอนุเบียสและอเมซอน
ติดขอนไม้ คนตัวโตถึงกับขมวดคิ้ว

“ซื้อแค่นี้?”

“ครับ เอาไปเปลี่ยนกับของเก่าที่พวกคุณๆ เขาอดเล่นจน
พัง ไม้่น้ำไม่ถูกกับปลาทอง เอาไปแค่นี้ก็พอ ที่เหลือเดียวไปดูกรวด
กับของเล่นให้คุณๆ เอา”

“ความรู้ใหม่เลยนะเนี่ย”

“คุณเลี้ยงสัตว์หรือเปล่า”

“ไม่...ผมไม่ค่อยมีเวลา แต่ก็อยากลองเลี้ยงอยู่เหมือนกัน”

“อยากเลี้ยงตัวอะไรครับ”

“ปลาทอง” ยกยืมแพรวพราวใส่นาฏยะที่เอียงหน้ามองเขาเล็กน้อย ลลิตโชว์หีบสมบัติจำลองสำหรับใส่ท่อออกซิเจนในมือขึ้นมา อธิบายต่อไปอีกว่า **“เลี้ยงสี่คุณกับเจ้านาย”**

มันฟังดูเป็นประโยชน์ธรรมดา แต่นาฏยะดันเงินจืด เขายกมือขึ้นลูบต้นคอ หัวเราะแห้งๆ ออกมานิดหน่อยก่อนจะยื่นมือออกไปรับหีบสมบัติในมือลลิตมารวมไว้ในตะแกรงทรงเหลี่ยม

“ฉันให้คุณเป็นคุณพ่อของสี่คุณแล้วกัน”

“คุณเป็นแม่?”

“อะ?! ไม่ ผมเป็นเจ้านายพวกมัน” สองแก้มร้อนจัด นาฏยะตีหน้าขริบแต่เดินเลี้ยวไปทางอื่น

เขารู้อยู่แล้วว่าลลิตจะเดินตามมาแน่ๆ

คุณพ่อของสี่คุณ สถานะนี้...ก็ไม่เลว

คุณพ่อมือใหม่ ได้ลูกมาถึงสี่ตัวในเวลาไม่ทันข้ามวัน แถมแต่ละตัวยังบึกบัก อ้วนมากจนตอนจับแยกมาใส่กะละมังเล่นเอาเหนื่อยหอบ

ลลิตเพิ่งพบว่าการเล่นน้ำตุ๋ปลาไม่ใช่งานง่าย แม้นาฏยะจะทำมันอย่างคล่องแคล่ว จนตอนนี้อยู่ในขั้นตอนการสูบน้ำเดิมออกจากตุ๋แล้วก็ตาม

ลลิตเป็นได้แค่ลูกมียกถังน้ำไปเททิ้งในห้องน้ำ เขาพับขากางเกงมาครึ่งแข้ง พับแขนเสื้อเช็ดขึ้นมาจนถึงข้อศอก ส่วนนาฏยะคอยดูหน้า พร้อมกับใช้ฟองน้ำขัดกระจกสลับกับขันน้ำที่กันตู้ไปด้วย

ไม่นานนั้ตู้ที่เคยมีน้ำอยู่เต็มเปี่ยมก็ว่างเปล่า นาฏยะรื้อของ
ตกแต่งรวมถึงที่กรองออกมา ก่อนจะจัดการตกแต่งเข้าไปใหม่

เขาหันมาถามคุณพ่อสี่คุณว่าของเล่นลูกชายอันใหม่วางอย่าง
นี้ใช้ได้มั้ย คุณพ่อไม่ว่าอะไรนอกเหนือไปจาก ขยับขวาหน่อย อัน
นั้นอยู่ซ้าย ซ้ายคุณไม่ใช่ซ้ายผม คุณวางไม่ตรงเจ้านาย มันไม่
สมมาตร

เกือบจะได้วางมว้ยกันเพราะเรื่องเปลี่ยนตู้ปลา นาฏยะคือ
เงียบบ้าง บางครั้งที่ลลิตบอกเขาก็ไม่ทำตาม บทสรุปเลยลงเอยที่
ต่างฝ่ายต่างเงียบงัน จนกระทั่งถึงขั้นตอนการเติมน้ำใหม่กลับลงไป
ในตู้...ด้วยถึงน้ำขนาดสิบแปดลิตร

“ผมช่วยยกดีกว่า ยกคนเดียวหมดนี้คุณไหล่หลุดกันพอดี”

“ขอบคุณครับ” นาฏยะดีใจที่มีลลิตช่วยยกน้ำ “ผมทำคนเดียว
ที่ไรปางตายทุกทีเลย”

“วันหลังก็เรียกผมได้ เต็มใจมาช่วยคุณอยู่แล้ว”

“ครับ...ผมลดแอร์ให้ดีกว่า คุณเหงื่อออก” นาฏยะเดินไปลด
แอร์ตอนที่ลลิตกำลังยกถึงน้ำถึงสุดท้ายเทลงไป น้ำใหม่ในตู้ปลา
สี่คุณใสแจ้ว เหนือยลงแรงเปลี่ยนหน่อย แต่พอเห็นผลลัพธ์ก็นับว่า
คุ้ม สี่คุณจะได้มีบ้านสวย ๆ สะอาด ๆ อยู่ น่ายินดีจริง ๆ

“ทำไมคุณถึงเลี้ยงปลาในห้องนอนกันนะ”

“เพราะว่าผมเหงา...”

“แล้วสี่คุณช่วยให้หายเหงาได้บ้างมั้ย”

“บางทีก็ได้ บางทีก็ไม่ได้ครับ” รอยเกลือกสมุทรลงในตู้ปลา
ระหว่างรอเกลือกละลายก็ลงไปนั่งเล่นกับสี่คุณที่พื้น ลลิตหย่อนตัว
นั่งบ้าง มองนาฏยะนั่งเล่นกับปลาทองด้วยสีหน้าอ่อนโยน

“ผมไม่อยากจะให้คุณเหงา ผมช่วยอะไรได้บ้าง”

“จึ้น...คีนนี้้อยู่เป็นเพื่อนผมหน่อยได้มั้ยครับ”

“...”

“ค้างคีนที่บ้านผม...กินข้าวด้วยกัน นั่งดูทีวีด้วยกัน มีเซ็กส์
กัน เข้านอนพร้อมกัน ตื่นนอนพร้อมกัน...”

“รู้ตัวมั้ยว่าพูดอะไรออกมา”

“รู้ คำตอบของคุณละ”

“ได้...คีนนี้้อยู่กับคุณ”

“เกลื่อละลายหมดแล้ว เอาสี่คุณกลับลงไปในตู้ก่อนดีกว่า”

“ผมช่วยนะ”

“ครับ ต้องพึ่งคุณอีกแล้ว”

นาฏยะรู้ดีว่าพูดอะไรออกไป แม้เขาจะกระดากอาย แต่สิ่งที่
เกิดขึ้นเขาจะไม่เสียใจ เพราะหากเดินกลับไปจุดเริ่มต้นได้ นาฏยะ
ก็เลือกแบบเดิมอยู่ดี :)

ที่เกิดขึ้นแล้ว ย่อมดีเสมอ

ฝนหยุดตกไปแล้วตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ แสงแดดที่เกิดขึ้นหลังจากฝนหยุดช่างดูอ่อนแรง ไร้ร้อน เหลือเพียงอุณหภูมิอุ่นๆ ให้พอรับรู้ถึงการมีอยู่ มีหน้าซ้ำในช่วงฤดูฝนดูเหมือนพระอาทิตย์จะไม่ได้รับความเป็นธรรมมากนัก เพราะทอแสงได้เพียงระยะสั้นๆ ลมกระโชกแรงก็พัดเอาเมฆครึ้มก้อนใหญ่มาบดบังมันไว้จนมืด

จากนั้นหยदनํ้าก็โปรยปรายลงมาจากผืนฟ้ากว้าง กระหน่ำหนักยิ่งกว่าตอนเช้าเสียด้วยซ้ำ เส้นแสงฟ้าแลบแปลบปลาบตัดความมืดดำ ท้องฟ้าคำรามคล้ายว่าจะถล่ม

พายุคงเข้า...นาฏยะไม่ได้อ่านข่าวเกี่ยวกับสภาพอากาศ แต่ก็ได้ไม่ได้แปลกใจอะไรมากกับการที่ฝนกลับมาตกหนักอีกหนในช่วงค่ำ ไม่ได้เอือมระอา เพราะเขาอยู่ในบ้านและที่กำลังจะเข้านอน...

ทว่าห้องนอนที่เคยมีแค่เขากลับมีใครอีกคนมาปรากฏตัวอยู่ คุณพ่อของสี่คุณ นาฏยะแอบเรียกกลลิตในใจว่าอย่างนั้น

ขณะที่คนตัวโตเดินออกมาจากในห้องน้ำ หยदनํ้ายังคงเกาะ

พรารบนเส้นผมสีดำสนิท ตอนนี้ประติมากรรมฝาผนังอยู่ในเสื้อยืด
คอกลมสีขาวของนาฏยะ พอดีตัวเสียจนเจ้าของเสื้อนี่กอยากยกเสื้อ
ตัวนั้นให้ลลิตใส่ไปตลอด เขาแอบมองมัดกล้ามเนื้อสวยเต็มสายตา
ก่อนจะเปลี่ยนไปมองที่กางเกงผ้าเนื้อดี

รุนแรงกับหัวใจจังเลยนะ...

นาฏยะดึงผ้าห่มขึ้นมากอดแนบอก หัวใจไปหมดเมื่อลลิตสืบท
เท้าเข้าใกล้เตียง

แน่นอนอยู่แล้วว่าต้องแชร์พื้นที่เตียงนอนด้วยกัน อันที่จริง
นาฏยะเป็นเจ้าของห้องทั้งยังเป็นฝ่ายเอ่ยชวนให้ลลิตมานอนค้าง
ด้วย แต่ห้องในวันนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่ห้องนอนของเขา

เป็นของใครก็ไม่รู้...

ของลลิตละมัง... เพราะลลิตดูไม่มีอาการตื่นเต้นหรือแพนิค
ออกมาเลย แค้นนั่งลงตรงปลายเตียง ใช้ผ้าขนหนูผืนนุ่มซับไปตาม
ใบหน้า พอเสร็จก็พาดผ้าไปบนตู้ปลา เจ้าสี่คุณทำปากพะงาบๆ
คล้ายไม่รับรู้ว่ามีเรื่องราวความเป็นไปอย่างไร

“ดูทีวีมั๊ย” ลลิตเอี้ยวตัวมาหานาฏยะ เขาถามพร้อมระบาย
ยิ้มจางเกลื่อนหน้า ผิดกับอีกคนที่หน้านิ่งคิ้วขมวด

“คุณอยากดูเหรอ เปิดสิ ดูอะไรกันดี ปกติผมไม่ค่อยได้ดูทีวี
จะเปิดทิ้งเอาไว้แค่ไม่ให้บ้านเงียบ...”

“เปล่า ที่จริงผมไม่ชอบดูทีวี”

“...” หน้านาฏยะฉายชัดถึงคำว่า แล้วยังไงต่อ? ลลิตยิ้มปาก
กว้าง หันหน้าไปมองอีกทางที่ไม่มีนาฏยะ

“ก็คุณบอกว่า ค้างคืนที่บ้านผม กินข้าวด้วยกัน ดูทีวีด้วยกัน...
มีเช็กกัน ที่เหลืออะไรต่อเนะ ผมจำไม่ได้”

“...”

“ผมค้างคืนกับคุณแล้วเจ้านาย กินข้าวด้วยกันก็ทำแล้ว เหลือ
ดูทีวี ถ้าดูแล้วก็ได้...”

“หยุด หยุดพูดก่อนครับ” กดหน้าร้อนจัดซ่อนไว้กับผ้านวม
หนา อยากหนีออกจากห้องเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของคนที่นั่งปลาย
เตียง “ไม่พูดให้ผมเงินได้มัย”

“สาบานเลยว่าไม่ได้มีเจตนาจะทำอย่างนั้น” ปีนขึ้นเตียงมา
หยุดใกล้นาฏยะ เจ้าของดวงตาเรียวรีขวางโลกค่อย ๆ โผล่หน้าออก
มาจากการซุกซ่อนหลังผ้าห่ม

นาฏยะขดขาขึ้นมากอด จ้องใบหน้าหล่อเหลาของลลิตแทบ
ไม่กะพริบตา

“ลิต ผมขอถาม คุณเคยมีเซ็กซ์กับผู้ชายด้วยกันมัย”

“เคย”

ไม่แปลกใจที่ลลิตจะเคย ในเมื่อไม่ใช่เด็ก ๆ กันแล้ว

ส่วนนาฏยะ “ผมเคยกับผู้หญิง แต่กับผู้ชายไม่เคยเลยครับ”

“ผมรู้” ส่งมือข้างหนึ่งไปสัมผัสต้นคอด้านหลัง โน้มคนหน้า
หญิงเข้าหา ดันให้หน้าผากแนบกัน “รังเกียจหรือเปล่า”

“ไม่ ไม่ได้คิดมาก รู้สึกดีก็อยากทำด้วย”

“ฉันขออนุญาตอย่างเป็นทางการ”

“อนุญาตอย่างเป็นทางการเช่นกัน แต่ต้องป้องกันนะครับ”

“ผมมีถุงยาง” ถอยห่างตั้งท่าจะลุกไปหยิบของที่ว่า แต่ข้อมือ
ดันถูกคว้าเอาไว้ก่อน

“ผมมีทั้งถุงยาง ทั้งเจล” นาฏยะรู้ดีว่านี่ไม่ใช่การร่วมรักแบบ
ฉาบฉวย เขาตั้งใจ จึงเตรียมตัวมาอย่างดี “ผมเตรียมตัวมาให้คุณ
แล้วด้วย สะอาดแล้ว...อ่านมาจากในเน็ต”

“มีอะไรจะส่งเสียก่อนเริ่มมัย”

“เฮ้ยคุณ ยอมให้ขนาดนี้แล้วอย่าพูดให้ใจเสียดิ”

คันมือตรงหน้าออกหนักแน่น สายตาบอกชัดว่าตำหนิ แต่แล้วก็ยิ้มออกเพราะลลิตหัวเราะออกมา ถึงรู้ตัวว่าถูกแกล้งเข้าให้แล้ว

ดวงตาคู่คมแพรวพราว ทรงกลมสีนิลอ่อนโยนกว่าเดิมเป็นเท่าตัว แต่ชั่วแวบเดียวเท่านั้นนาฏยะก็มองไม่เห็นดวงตาคู่นั้นอีก

เพราะริมฝีปากหยักหนาฉกฉวยลงมาที่ริมฝีปากเขา มือเรียวยาวทำงานรวดเร็วพอกันกับริมฝีปาก ดึงแวนของนาฏยะออกจากใบหน้า คันร่างบอบบางลงบนเตียงนุ่ม

ไร้จังหวะกระเดื่องกระดอนจากการที่ถูกเนื้อตัวใหญ่โตตามเข้ามาทับ น้ำหนักที่มากกว่าทำให้นาฏยะอึดอัด ทว่าปฏิเสธไม่ได้ว่าการบดเบียดจนผิวหนังเห่อร้อนทำให้รู้สึกดี

นาฏยะได้ยินเสียงแก๊กเบาๆ เกิดขึ้นทางหัวนอน เขาเดาว่าลลิตวางแวนเขาเอาไว้ตรงนั้น กำลังจะเงยหน้าขึ้นไปมอง แต่กลับถูกกดปลายคางให้ใบหน้าที่ยืดอยู่ลดกลับมาบรรจบตามเดิม

เอาแต่ใจ เพื่อบีบบังคับให้นาฏยะไปรับการปรนเปรอเอาใจ

คนได้ร่างก็ไช่ย่อยเสียเมื่อไร มือไม้ซุกชนปิดปายไปทั่ว หนักเข้าก็ดึงชายเสื้อยืดสีขาวของลลิตออกทางศีรษะ บีบขยำก้ามเนื้อแน่นตึงระหว่างที่ลื่นร้อนรูกไล่แลกเปลี่ยนน้ำลาย

การสนทนาระหว่างผิวกายต่อผิวกาย เชื้อไฟถูกเติมรอเวลาปะทุ เปรี้ยวร้อนและอ่อนหวาน นาฏยะไม่รู้เลยว่าจะบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนนี้ยังไง

เขาชอบที่ถูกกลลิตกอดก่าย พูดไม่ถูกว่าลิตฮอตแค่ไหนตอนถอนริมฝีปากออกแล้วหายใจหอบเสียงเครือ

ลลิตซึ้นร้อน เหงื่อเขาออกจนเหนอะหนะไปทั้งตัว ชี้นแมลงวันตรงหน้าอกเขาเริ่มถูกนาฏยะประทับร่องรอย มันเปลี่ยนสีเป็น

แดงซ้ำ อีกทั้งหน้าอก ลาดไหล่ ไหลปลาร้าล้วนถูกดูดดึง

...แล้วลิตจะพลาดได้ยังไงกับการเอาคืน เขาปลักนาฏยะด้วย
แรงที่ค่อนข้างมากแต่มั่นใจว่าอีกฝ่ายจะไม่เจ็บ กดตริ่งข้อมือที่เล็ก
กว่าทั้งสองข้างไว้ด้านข้างลำตัว เรียวนิ้วสอดประสาน ริมฝีปากจูบ
หลังใบหูก่อนจะค่อย ๆ ลากมาขบเม้มที่ตึงนุ่ม ผ่านลำคอ ไหลปลาร้า
ยอดดอก เลือกสร้างรอยเฉพาในจุดที่จะไม่มีใครเห็น

เป็นของเขา แค่นี้ของเขา...

“อ้า...” เสียงเล็ก ๆ เล็ดลอดออกมาจากปากอิมบวมซ้ำ นาฏยะ
เกร็งกล้ามเนื้อทุกส่วนขึ้นพร้อมกัน เจ็บจี๊ดผสมเสียวซ่าไปถึงสมอง
เพราะลิตกัดดยอดดอก

ก้มมองดูก็เห็นว่าเสือนอนชุ่มน้ำลายทั้งสองข้าง มันต้องขึ้น
รอยฟันแทง ๆ ความร้ายกาจบ้าคลั่งของคนที่คุณคามเริ่มปรากฏให้
เห็น

นาฏยะเสียวสันหลังนิดหน่อย ตอนถูกจูบปลอบที่หน้าท้อง
ข้อมือเขาถูกปล่อยออกให้เป็นอิสระ ลิตเคลื่อนที่ลงต่ำ เลิกขย
เสื่อเขาขึ้น จูบไรขนสีอ่อนต่ำลงเรื่อย ๆ

ขอบยางยึดกางเกงถูกเหนี่ยวรั้ง นาฏยะยกสะโพกขึ้นให้ลิต
จัดการถอดกางเกงออกได้สะดวก แล้วยกแขนข้างซ้ายปิดทับดวงตา
ไม่อยากจะเห็นอะไรต่อมิอะไรที่มันลามก แม้ส่วนที่ชี้หน้าลิตอยู่
จะเป็นของเขาเองก็เถอะ

จ๊วบ...

น่าละอาย...

“ลิต...อ้อ...”

เรียบร้อย ส่วนชูชันที่ชี้หน้าลิตอยู่ถูกจัดการ มันถูกรอบ
ด้วยโพรงปากอุ่น ดูดดูดจนเกิดเสียงดังจ๊วบจ๊าบ สลับกับการขบเม้ม

ประทับใจรักที่ซอกขา

น่าละอาย...ปลาทองคุณตันที่กำลังเอาหัวชนตู้เล่นดูเหมือน
จะเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด

นาฏยะแอ่นตัวขึ้นสูงตามการดูคุณ เซ็กซ์ที่ผ่านมานี้ไม่ค่อยมี
คนใช้ปากให้ และถึงแม้จะมีเขาก็มักจะปฏิเสธให้หยุดกลางคัน

ไม่มีเหตุผลมากไปกว่าการใช้ปากทำให้รู้สึกมากเกินไป ตอน
นี้นาฏยะอยากผลัดไส้ แต่มือที่ยึดกลุ่มผมของลลิตพร้อมออกแรง
ผลัด ดันถูกปิดทึบโดยแรง

ร้ายกาจ...

“ลิต...ไม่ไหว พอก่อน”

ตอดเต้นกระตุกในโพรงปาก นาฏยะบิดกายซ้ายขวา หางตา
ปริ้มหยาดน้ำตาเพราะความรัญจวน

“อ้อ...คุณ...อีก”

จนได้...นั่นหมายถึงคาปาก

จนได้...นี้อาจหมายถึงนาฏยะเสร็จสมอ่นระทวย

ลลิตออกแรงดูดเพื่อกลิ้นกิน ตาคมเหลือบมองคนที่ทิ้งตัว
นอน หายใจหอบ ทั้งหน้าทั้งตัวแดงจัด...สะอื้นในคอผะแผ่ว

ตาเรียวรีเย่อหยิ่งที่คิดว่ายั่วยวนปรือปรอย คิดว่าจะได้ความ
สงสาร?

ไม่ ลลิตอยากทำมากกว่านี้อีก

เขาคลายปากออกจากผิวเนื้อของนาฏยะ แลบปลายลิ้นเลีย
เพื่อทำความสะอาด มันอ่อนตัวลงเล็กน้อยแต่ยังแดงกำ ลลิตขยับ
ตัวลุกขึ้นนั่ง เช็ดคราบขาวที่มุมปาก จากนั้นจึงพลิกตัวนาฏยะนอน
คว่ำลง

กอนเนื้อกลมกลึงถูกชายเสือนอนปิดบังไว้บางส่วน ยั่วยวน

ให้ลลิตรู้สึกปวดที่ส่วนนั้นขึ้นมาบ้าง เขาลองเอากำปั้นกดเบา ๆ ไปที่ก้นนาฏยะ ไม่แปลกใจเท่าไรที่พบว่ามันเกร็งอยู่

“เด็กดี อย่าเกร็ง”

“คุณมันเอาแต่ใจ”

“เจออยู่ไหน”

“ลั่นชักบนหัวนอน ผมกำลังต่อว่าคุณอยู่นะ”

“ไว้รวบยอดทีเดียวก็ได้ คุณได้ต่อว่าผมอีกเยอะ” ยกยิ้มที่นาฏยะลงความเห็นว่ามันร้ายกาจออกมาขณะที่ยึดตัวไปหีบทั้งขวดเจลหล่อลื่นและถุงยางอนามัย ลลิตกลับมานั่งทับต้นขาด้านหลังของนาฏยะอีกครั้ง พร้อมกับแกะพลาสติกซิลขวดเจลหล่อลื่นไปด้วย

แล้วเทลงบนฝ่ามือ ซิลิมไปบนก้นนี้ยาว กดแผ่นหลังใต้เนื้อผ้าของนาฏยะให้สะโพกกลมแอ่นขึ้นมา ภูไทเจลใส่ไปที่ร่องแคบนวดคลึงให้คลายตัว แล้วสอดแห่ควานหาผนังอุ่นนุ่มพร้อมพรมจูบไปตามแก้มเรียบเนียน

“ฮะ...”

“ตรงนี้เหวอ”

“อะไร...”

“จุดที่คุณรู้สึก” ลลิตกดย้ำ นาฏยะส่งเสียงคล้ายเสียงสะท้อนออกมา ตอนนี้ถึงจะตอบหรือไม่ตอบ ว่าใช่หรือไม่ใช่ ลลิตก็จะทักท้วงเอาเองว่าจุดรับความรู้สึกของนาฏยะอยู่ตรงนี้

เขาควานนิ้วซึ้อยู่ลึกพักจนความคับแน่นเริ่มคลายตัวจึงเพิ่มจำนวนนิ้วเข้าไป

อดทน ไม่เร่งร้อน พอคิดว่านาฏยะพร้อมก็จุดแขนข้างหนึ่งของคนที่ตัวอ่อนปวกเปียกไปแล้วขึ้นมา

“คุณขึ้น จะได้ไม่เจ็บมาก”

“ผมอายุมากเลยครับ...” นาฏยะสารภาพ ไม่กล้าลืมตามอง ฉากที่ลลิตถอดกางเกงออก เขาเห็นสัดส่วนตรงนั้นแวบเดียวเท่านั้น พอลืมต้ามันจะต้องเข้ามาอยู่ในตัว สติก็กระเจิงไปหมด

แล้วทำไมช่องทางถึงตอดตูปๆ เหมือนเรียกหา เงินสายตาลลิตจะตายอยู่แล้ว

นาฏยะใช้เข้าตั่งชั้นบนเตียง กุมชายเสื้อไว้ตรงแอ่งสะดือ หมุนตัวหันหลังหนีสายตาที่มองกันอย่างร้อนแรง นั่งยองบริเวณต้นขาของลลิต มือขวานจับสัดส่วนคอกแข็งที่สวมปราการป้องกันเรียบร้อย

ลลิตช่วยขโมยเจลเพิ่มขึ้นอีกหน่อย จับตั่งให้ตรง ที่เหลือเขาปล่อยให้นาฏยะควบคุม

กตสายตามองส่วนที่ถูกกลืนกิน มันยากมากที่จะควบคุมไม่ให้ตัวเองรู้สึกมากเกินไปเมื่อถูกบีบรัดจากความคับแน่น

นาฏยะส่งเสียงซัดปากอยู่หลายครั้ง บางทีก็เหมือนสะอื้น บางครั้งก็เหมือนสำลัก เหงื่อออกจนผมเปียกชุ่ม เสื้อแนบลูไปกับตัว

“เจ็บเหรือ”

“อ้อ จุกด้วย จูบหน่อย” เอี้ยวใบหน้าไปด้านหลัง ลลิตที่จูบลาดไหล่จึงเปลี่ยนมาจูบปาก เขาเอื้อมมือไปรูปร่างส่วนนั้นให้นาฏยะที่ด้านหน้า

เป็นไปกันอย่างช้าๆ เนิ่นนานหลายนาทีกว่าจะเข้าไปได้หมด นาฏยะถึงกับหอบหนัก ลลิตเริ่มต้นขยับเข้าออกอย่างนิ่มนวล เสื้อนาฏยะถูกถอดโยนออกไปแล้ว ผิวเนื้อขึ้นเหื่อเลยสัมผัสแนบชิด

ร้อนขึ้น เดือดระอุ มือไม้ปิดป้ายขยี้ซึ่งกันและกัน

นาฏยะถูกจับต้นขาแยกออกกว้าง จังหวะกระแทกกระแทกเริ่ม

ถึร้ว เขาสะอื้นร้องให้ออกมาตอนถูกกระแทกหนักหน่วงแบบนั้นใน
คออีกอ๊ก ความรู้สึกปะปนจนมั่วไปหมด

เช็กซ์กับลิตไม่ได้แย่หรือเจ็บปวด เขารู้สึกดีมาก อาจถึงขั้น
มากไปด้วยซ้ำตอนที่ส่วนปลายของลิตกระทบกับจุดรับความรู้สึก
ด้านใน

ลิตนะรู้มาก พอเขาเปล่งเสียงคราง คนตัวโตด้านหลังก็ยัง
กระแทกย่ำที่จุดนั้น ผิวหนังบอบบางแทบชาจนตอนนี้แทบจะไม่
รู้สึก

เตลิด...

เสพรสรักรหยาบโชน...และคิดว่าตัวเองจะเสพติดในไม่ช้า
เพราะเพียงแค่ส่วนร้อนจัดชักออกไป ความหงุดหงิดระลอกเล็ก ๆ
ก็แทรกซึมเข้ามา ก่อนจะถูกละเลี่ยนทำให้บนหงายสบตากัน ท่อน
ขาถูกยกสูงพาดอยู่บนไหล่กว้าง ที่ห่างออกไปกลับเข้ามาแล้ว
กระแทกต่อทันที

เนิบนาบ เร่งเร้าจนสับสน นาฏยะจิกทั้งปลายมือปลายเท้า
เข้าหากัน ไม่รู้หรือกว่าสีหน้าตัวเองยั่วอารมณ์อีกคนแค่ไหน รู้แค่
ทุกสิ่งในร่างกายจะต้องแหลกละเอียดเมื่อถูกบิดคลึงซ้ำ ๆ

ด้วยรสรักร

ด้วยความดิบเถื่อนตามสัญชาตญาณ

จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ

“You’re always have bedroom eyes!” (ตาคุณเม่งเหมือน
ชวนให้มีเช็กซ์ด้วยตลอดเวลาเลยอะ)

“Please sir,...professor harder...pls.” (...ขออนุญาตไม่แปล)

Long as you got me,
won't need nobody else.

แดดยามสายส่องผ่านผ้าม่านเข้ามา ฝนหยุดตกไปตอน
ประมาณตีสาม ตอนนั้นสติของนาฏยะเลือนราง จำได้คลับคล้าย
คลับคลาว่าลลิตเป็นคนกระซิบบอกว่าฝนหยุดตกแล้ว

ตอนที่ฝนหยุดตกเขาทำอะไรอยู่กันนะ
นอนส่งเสียงครางอื้ออึงในคอ...หรือว่าซุกตัวเข้าหามุมประจำ
น่าจะเป็นอย่างหลัง เพราะจำได้เลือนรางอีกนั่นละว่าถูกกอด
รัดเอาไว้โดยศาสตราจารย์ที่ทั้งตัวอุ่นและตัวใหญ่กว่า มีหน้าข้าลลิต
ยังพ่นลมหายใจหลังต้นคอเขาเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

เรา...เข้านอนพร้อมกัน

แถมตอนนี้ยังตื่นนอนพร้อมกันด้วย...

มืออุ่นร้อนเกาเบาๆ ให้ตามแผ่นหลัง นาฏยะรู้สึกเคลิ้มไปกับ
สัมผัส แต่ถ้าจะให้นอนต่อก็คงนอนไม่หลับแล้ว จึงพลิกตัวขึ้นนอน
หงายจากมุมประจำ กะพริบตาเรียวรีหยิ่งร้ายเพื่อปรับโฟกัสตรงหน้า
ให้ชัดเจน

“คุณไม่นอนต่ออีกหน่อยละ ยังเข้าอยู่เลย”

“ผมชินกับการตื่นเวลานี้ คุณละทำไมรีบตื่น”

“คงชินเหมือนกันมั้ง...รู้สึกปวดตัวมีไข้หรือเปล่า”

“ไม่ครับ ผมแค่เมื่อยตัวแล้วก็เจ็บตรงนั้น กินยาน่าจะดีขึ้น”

ตอบตามความจริงพร้อมมุดหน้าเข้าหาอกเปลือยของลลิต ยังไม่มีใครได้ใส่เสื้อผ้า สภาพเตียงนอนยังสกปรกยับเยนจากการร่วมรักเมื่อคืน

ลลิตสอดแขนไปกอดนาฏยะ กดปากจูบกลุ่มผมนุ่มพร้อมทั้งวางมือไว้ที่หลังนั่ง ๆ

จนกระทั่งคนถูกกอดร้องขออะไรแปลก ๆ

“ลิต...เกาหลังให้ผมหน่อย เกาแบบเมื่อกี้”

“คุณชอบให้ผมเกาหลังให้เหรอ”

“ครับ รู้สึกสบายมาก ๆ”

“แค่ห้านาทีนะ”

“ครับ...ขอบคุณ”

แค่ห้านาทีก็ดีแล้ว

“ผมจะได้รีบไปเตรียมมือเข้าให้ คุณต้องกินข้าวกินยาด้วย”

“ถ้าผมกินข้าวกับยาแล้ว คุณเกาหลังให้ผมต่อได้มั๊ย”

“ได้ เดี่ยวเกาให้ เ้านี้ต้องให้อาหารสี่คุณด้วยหรือเปล่าอะ”

“เดี๋ยวผมจัดการเองครับ”

“ให้ผมทำ ผมอยากลองให้อาหารลูก ๆ ดูบ้าง”

นาฏยะหลุดปากกับคำว่าลูก ๆ ของลลิต เขาผละออกห่างจากเนื้อตัวอุ่น ๆ จากนั้นก็หรีดารีเล็กจนมันดูเล็กลงไปอีก

“เกาหลังให้ผมก่อน แล้วเดี๋ยวค่อยให้อาหารสี่คุณ”

“คุณอินหิวแล้วแน่ ๆ ผมเห็นมันพ่นน้ำขออาหารด้วย”

“ขัดจังหวะ” นาฏยะขยับตัวลุกขึ้นมา นั่ง ชมวดคิ้วจ้องเขม็งไปที่ตู้ปลา หน้าตาคุณหงุดหงิดเกินกว่าความเป็นจริง “อยากเป็นไข่ตุนหรือคุณอื่น คุณไฉ่อย่าเถียงแทนเดียวจะได้ลงมือไปด้วย”

ลลิตขยับตัวลุกขึ้นมา กึ่งนอนกึ่งนั่งบ้าง ยิ้มกว้างให้การคุยกับปลาทองของนาฏยะ จากนั้นก็มองเจ้านายควานหาเสื้อผ้ามาสวมใส่ หน้าตาเย่อหยิ่งเหวเกเป็นระยะ หลุดเสียงครางในคอออกมา ผสมโรงเล็กน้อยจากการขยับตัวไวเกินไป

แล้วหันมามีไม่ให้ลลิตตอนที่ยื่นมือส่งกางเกงขายาวไปให้นาฏยะนั่งที่ปลายเตียง ปิดตัวซ้ำๆ ระมัดระวังไม่ให้ที่เจ็บอยู่ต้องกระทบกระเทือน

“เจ็บขนาดนั้นเลยหรือ”

“ก็ครั้งแรกนี่ครับ”

คนตัวโตสวมกางเกงทั้งๆ ที่นอนอยู่นั้นแหละ พอเรียบร้อยถึงเดินอ้อมไปยังตู้ปลา เขาหยิบกระป๋องอาหารที่วางไว้ใกล้ตู้ออกมาถือ เปิดฝา หยิบช้อน แล้วค่อยหันมาเลิควัณณานาฏยะว่าควรใส่อาหารปลาลงไปมากเท่าไรถึงจะพอดี

“สองช้อนครึ่งครับ”

“ต้องให้อาหารสี่คุณอีกครั้งตอนไหน” เม็ดอาหารปลาโปรยปรายลงไปในตู้ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า กระเพื่อมยวบไหวลอยตัวอยู่เหนือผิวน้ำ ภายในเวลาไม่นานปลาทองสี่คุณก็ว่ายขึ้นมากิน

เพลินอยู่เหมือนกันนะตอนดูปลากินอาหาร แต่มองเจ้านายสี่คุณเพลินกว่า ลลิตจึงเอี้ยวหน้าไปมองนาฏยะที่นั่งอยู่ปลายเตียง

“อีกครั้งตอนเย็นครับ สองครั้งต่อวัน”

“ผมคงไม่ได้ช่วยให้อาหารพวกสี่คุณตอนเย็น” น้ำเสียงแสนเสียดาย นาฏยะที่ก้มหน้ามองพื้นอยู่จึงเงยหน้าขึ้นมาสบตา

“ผมก็ลืมถามไปเลยว่าวันนี้คุณมีธุระที่ไหนหรือเปล่า”

“ผมมีนัดทานข้าวกับเพื่อน ช่วงเย็น”

“อ้อ ครับ”

เก็บอาการ ทั้งที่นาฏยะคิดว่าตัวเองเริ่มเกิดปัญหา เพราะเขา
อยากให้ลลิตอยู่ด้วยกันอีกสักคืน ความซึ้งเหงาดูเหมือนจะทำให้เสพ
ติดกันและกันมากจนเกินไป เขาอยากเรียกร้อง แต่การเรียกร้องที่
มากเกินไปแบบนี้มักจะทำให้อีกฝ่ายอึดอัด จนสุดท้ายความรักอาจ
พัง จบด้วยการลงเอยแบบเดิม ๆ คือแยกทาง

ไม่อยากจะเริ่มใหม่กับใครอีกครั้งแล้วนะ

ไม่อยากจะบอกตัวเองซ้ำ ๆ ว่ารักครั้งใหม่ต้องดีกว่าเก่า
เขาอยากให้ความรักทุกครั้งที่เกิดขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายเสมอ
เป็นไปได้มั๊ย ที่ลลิต...จะเป็นคนสุดท้ายแล้วจริง ๆ

“คุณต้องกลับก็โงะ”

“บ้ายสอง...”

“อีกตั้งนาน มีเวลาอยู่กับคุณอีกตั้งเยอะ”

“นาย คุณอยู่คนเดียวได้ใช่มั๊ย”

“ก็อยู่คนเดียวประจำ อย่าพูดเหมือนผมยังเป็นเด็กสิครับ”

“ได้ คุณไม่เด็ก โตแล้ว” ลลิตพยักหน้า เก็บกระป๋องอาหาร
ปลาไว้ที่เดิม

“กาแฟสักหน่อยมั๊ยครับ”

“ก็ดี...”

อยู่ ๆ บรรยากาศก็มาคุ นาฏยะยกมือขึ้นลูบหลังต้นคอเมื่อ
เห็นลลิตหมุนตัวเข้าไปในห้องน้ำ เขาขยับตัวลุกขึ้นยืนบ้าง อากาศ
เข้านี้ปลอดโปร่งดี แต่ระหว่างเขากับศาสตราจารย์ลลิต จู่ ๆ ก็ไม่ดี
ขึ้นมาเฉยเลย

ไม่สิ คงมีแค่เขามากกว่าที่รู้สึกไม่ดี ทั้งขุนซึ่ง ทั้งกังวลใจ โคตร
อยากถามลลิตว่าจะออกไปไหน ไปกินข้าวกับใคร ไปด้วยได้มั๊ย หรือ
ไม่ก็กินเสร็จแล้วกลับมานอนเป็นเพื่อนผมได้หรือเปล่า

การถามแบบนี้มันโคตรละลาบละล้วง เขาเกรงใจลลิตพอที่
จะเจียบนิ่งมากกว่าถามออกไป

นาฏยะจึงเลี้ยวเดินไปลูบหัวสี่คุณจนครบทุกตัวเพื่อกักเก็บ
อารมณ์ฟุ้งซ่าน จากนั้นถึงเดินลงไปชั้นล่างเพื่อชงกาแฟ

ยาแก้ปวดลดไข้ที่กินเข้าไปได้ผลดีเกินคาด นาฏยะนอน
หลับลึกอยู่ที่โซฟา กว่าจะตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่า เป็นช่วงเย็น เขา
นอนนิ่งมองเพดานในบ้านที่ว่างเปล่า รับรู้ความเป็นไปของ
บรรยากาศด้านนอกด้วยการมองผ่านประตูกระจก

สี่ครามกระจายตัวเต็มผืนฟ้า มีดมิดแทนที่สว่าง กระดิ่งลม
แขวนส่งเสียงกึ่งกึ่งเพราะถูกลมพัด เครื่องปรับอากาศไม่ได้ทำงาน
นาฏยะแน่ใจว่าได้กลืนดินขึ้นฉุนกึก

ฝนกำลังจะตกอีกแล้ว...น่าเบื่อ

นาฏยะขยับตัวลุกขึ้นมานั่งจ้วงเจียพร้อมด้วยอาการคอแห้ง
ผาก เขาเห็นว่าที่โต๊ะกลมด้านหน้ามีแก้วน้ำวางอยู่ ตอนนั้นมันน่า
จะเป็นช็อกโกแลตเย็นหรืออะไรสักอย่าง ก่อนที่น้ำแข็งจะละลายจน
ดูแทบไม่ออกว่ามันเคยเป็นน้ำอะไรกันแน่

เขาน่าจะนอนนานเกินไป ลลิตออกไปตอนไหนไม่รู้เรื่องเลย
ด้วยซ้ำ แถมแม่โทร. มาตั้งหลายสายก็ยังไม่ได้รับอีกต่างหาก

เสยผมยุ่งเหยิงยาวระตันคอไปด้านหลัง เมื่อสายเรียกเข้าดัง
ขึ้นอีกครั้ง เขากดรับสายพร้อมลุกขึ้นเดินไปหาน้ำเย็นๆ ดื่มจากใน
ครัว

“ครับแม่ นายครับ”

[โทร. ไปตั้งหลายสายแล้วทำไมเพิ่งรับ]

“นอน เพิ่งตื่น”

[เรียนหนักหรือช่วงนี้ ไม่เห็นโทร. มาหาแม่บ้างเลย]

“นิดหน่อยครับ กว่าจะเลิกก็ดึกแล้ว แม่...ผมนายยาวแล้วอะ”

[จะตัดไซม์]

“อ้อ รำคาญ”

[แม่อยู่บ้าน แต่อีกครึ่งชั่วโมงเจอกันที่ร้าน]

“ขอสีลิปห่านาที่ ขอข้าวเย็นด้วย”

[ข้าวให้ซื้อไปให้มั้ย แม่ทำเดียวกับบ่นว่าเค็มอีก]

“ไม่เอา ให้แม่ทำ”

[เยอะ]

“เดือนละครึ่งเองนะ”

[จะขบ่อยกว่านั้นแม่ก็ไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย]

“อีกสีลิปห่านาที่เจอกันครับ”

กดตัดสายโดยไม่รอให้อีกฝ่ายตอบรับ น้ำเย็นจัดถูกดื่มจากกระบอกไหลลงสู่ลำคอเรียกความสดชื่น นาฏยะคิดว่าตัวเองเริ่มมีสติขึ้นมานิดหน่อย เขาขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ คว่ำกฤษฎาจรดเพื่อออกจากบ้านที่ทั้งเจียบเหงาและว่างเปล่าในเวลาต่อมา

ปีนี้นาฏยะอายุยี่สิบสามแล้ว ตั้งแต่เกิดมา เขาจำได้ว่าตัวเองไม่เคยถูกตัดผมด้วยฝีมือใครเลยนอกเหนือจากแม่...

ความจริงแม่เขาไม่ใช่ช่างทำผมหรอก แต่เป็นเจ้าของธุรกิจนำเข้าและจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เสริมความงาม รวมถึงเป็นเจ้าของร้านทำผมชื่อดังหลายร้าน แต่ฝีมือ...เอาเป็นว่าตัดแล้วไม่แหงฟอ

ส่วนสาเหตุที่แม่ต้องตัดผมให้เขาตลอดเป็นเพราะว่าตอน
เด็กๆ เขาชอบร้องไห้เวลาคนอื่นจะตัดผมให้ เรื่องนี้แม่เล่าให้ฟังตอน
อายุสิบกว่าขวบ แต่เป็นเรื่องจริงหรือเปล่านั้นไม่รู้

“ลูกชาย ตัดทรงนี้ดีมัย”

“ไม่ เอาเหมือนเดิม”

“แต่แบบนี้มันกำลังฮิต”

“เอาเหมือนเดิม”

“มันเนิร์ด”

“เอาเหมือนเดิม”

“โอเคทรงเดิม แต่ทำสี”

“ไม่เอา”

“ลูกชาย แม่ขอร้อง”

“เล็บยาวจัง ห้ามเกาตอนสระนะ” ถกเถียงกันตั้งแต่เจอหน้า
เพราะการนำเสนองทรงผมตามสมัยนิยมของแม่...แค่เหลือบตามอง
นาฏยะก็ปฏิเสธแบบที่ไม่ต้องคิดอะไรให้มากเลย

“พูดถึงเล็บลีมอวดเล็บเลย เพิ่งทำมา ลูกว่าดีมัย”

“จ้ะ”

“ชมแม่บ้างก็ได้ล่ะ เราไม่เคยชมเลย”

“ก็คนชมแม่เยอะแล้วนี่ครับ”

นาฏยะเดินเบี่ยงตัวเข้าไปในร้าน ร้านทำผมขนาดใหญ่ในห้าง
ดังช่วงหัวค่ำไม่ค่อยพลุกพล่านเท่าที่ควร มีลูกค้าแค่ไม่กี่คนเท่านั้น
นาฏยะถูกลูกค้ากับช่างมองจนอึดอัด น่าจะเป็นเพราะผู้หญิงสวยๆ
ทำทางคุณนายจัดที่กำลังยื่นเปิดพลิกหน้านิตยสารเพื่อเสนอทรงผม
ให้ลูกค้า VIP...ทว่าลูกค้าอย่างนาฏยะดูไม่มีทีท่าว่าจะสนใจ

จบด้วยการที่แม่ปัดนิตยสารดังฟุบ สะบัดหน้าให้นาฏยะไป

นอนที่เตียงสระ จะให้คนอื่นมาสระแทนเพราะกลัวเจ็บพัง แต่ถ้าทำ
อย่างนั้นมีหวังลูกชายหัวรั้นได้โกรธแล้วไม่คุยด้วยเป็นเดือน ๆ

ช่วงเวลาที่ลูกชายยอมให้ใกล้ชิดด้วยอาจมีแค่เวลานี้เท่านั้น
ตอนที่ได้สระผมให้

“นาย...ช่วงนี้ชีวิตดีมั๊ย”

“เรื่อย ๆ ครับ”

“เขาดีกับลูกใช้มั๊ย”

“...”

“คนที่ทำรอยไ้ตรงคอเรา”

“อ๊ะ...”

ผลุนผลันจะลุกขึ้นเมื่อถูกทัก แต่ช่างสระกิตติมศักดิ์ไวกว่า กด
ไหล่ของนาฏยะทั้งสองข้างไว้ให้อยู่นิ่ง

“ไม่ได้ว่าอะไร อยู่นิ่ง ๆ ยังสระไม่เสร็จ”

“มีรอยเยอะมั๊ย”

“เยอะ...อยู่ในร่มผ้า ถ้าไม่นอนแล้วเสื้อมันเผยออกก็ไม่เห็น
หรอก คนทำเลือกตำแหน่งได้ดีเลยละ”

“ข้าวเย็นของนายอะ”

“อย่ามาเปลี่ยนเรื่อง ใจคอจะไม่เลอะอะไรให้ฟังเลยหรือไง”

“ก็มีเซ็กส์ใจ แค่นั้น”

“ไม่ใช่แฟน?”

“ยังไม่ได้เป็น”

“เด็กสมัยนี้...ช่างเถอะ เอาเป็นว่าถ้าคบกันแล้วพามาเจอ
แม่ด้วยนะ”

“จะพาเขาหนี”

“นิลย”

“แม่...” ที่จะเล่ามีมากมาย แต่สุดท้ายเรื่องราวก็จบลงที่คำว่า
แม่

“อะไร”

“บอกว่าอย่าเถาใจ นายเจ็บนะ”

“ยังไม่ได้เถาเลยเถอะ!”

“เมื่อไรจะสระผมเสร็จสักทีเนี่ย!”

นาฏยะได้ทรงผมใหม่มาแทนทรงผมเดิม เขาโกรธแม่มาก
หลังเห็นทรงผมของตัวเองในกระจกหลังจากมันถูกตัดจนเสร็จ
เรียบร้อย เขายอมรับก็ได้ว่าทรงผมใหม่ดูดีกว่าทรงเดิมมาก

แต่ทรงเดิมที่หมายถึง ทรงเดิมที่เขาร้องขอทำไมแม่ถึงไม่ยอม
ทำตามคำขอของเขาละ

นาฏยะจำได้ว่าตัวเองแสดงอาการต่อต้านด้วยการเงี้ยว
จากนั้นก็หิวกล่องอาหารออกมาจากร้านในทันที

เขามั่นเด็กนิสัยไม่ดี เริ่มรู้สึกผิดขึ้นมาตอนขับรถตากฝนกลับ
บ้านนั้นแหละ

ใช้เวลาไม่นานก็กลับมาถึงบ้านที่เงี้ยวเหงาว่างเปล่าอีกครั้ง
นาฏยะขมวดคิ้วเมื่อเห็นรถหรูคันคันตาจอดเทียบชิดกำแพงบ้าน

รถ...คันที่เขาจำได้ดีว่าเป็นรถใคร

นาฏยะจอดรถของตัวเองชิดท้าย บีบแตร จากนั้นก็หยิบ
โทรศัพท์ที่คว่ำไว้ตรงเบาะด้านข้างขึ้นมาดู

สามสายที่ไม่ได้รับ หนึ่งเป็นของแม่ อีกสองของลลิต

เขาจงใจปิดเสียงเพราะรู้ว่าแม่จะต้องโทร. มา แต่ไม่ได้คิดว่า
ลลิตเองก็จะโทร. หาเขาด้วยเช่นกัน นาฏยะตัดสินใจโทร. กลับใน
ช่วงเวลาแค่เสี้ยววินาทีเท่านั้น

บางทีแล้ว...

“คุณจอตระวางแผนขโมยปลาทองผมที่หน้าบ้านผมเหรอ
ครับ”

[เปล่า กำลังวางแผนลักพาตัวเจ้านายปลาทอง...แต่เจ้านาย
ดันไม่อยู่บ้าน]

“ผมออกไปตัดผมมา”

[เปิดประตูได้มัย อยากเข้าไปดูปลาทอง]

“จะดูนานมัย”

[จนกว่าเจ้านายจะไล่]

“ไม่ ไม่ไล่คุณหรอก ผมเพิ่งรู้ตัวเมื่อไม่กี่นาที่มานี้เองว่าผมมัน
เด็กน้อย...”

[ยังงี้]

“แค่เห็นท่ายรุดคุณก็ไม่อยากอยู่คนเดียวเลย”

[คุณเป็นอะไร...]

“เปล่านี้”

[นาย...กับผมคุณไม่จำเป็นต้องเกรงใจหรอกนะ]

นาฏยะเจียบไป ถ้าหากว่าไม่ต้องเกรงใจ

บางทีแล้ว...

“ก็ได้ ยอมรับ ผมเหงา...” มันยากมากที่ต้องบังคับไม่ให้เสียง
สั่น รวมถึงบังคับไม่ให้ขอบตาร้อนผ่าวไปมากกว่านี้ด้วย นาฏยะเห็น
ลลิตเปิดประตูรถเดินลงมา จากนั้นก็กลายเป็นประตูรถของเขาที่
เปิดออก

เขาสวมกอดลลิตทันทีที่เห็นหน้า ทั้ง ๆ ที่ยังนั่งอยู่ในรถ ทั้ง ๆ
ที่ฝนข้างนอกยังตกหนัก

เปียกปอนไปด้วยกัน...

“โกรธผมหรือที่ให้คุณอยู่คนเดียว”

“เปล่า ผมแค่เหงา เหงามากๆ”

“ขอโทษ”

“อย่าทิ้งผมไว้คนเดียวอีกนะ”

“คุณเคยถามผมใช้มั้ยว่าผมชอบเปียกฝนตอนไหน”

“ครับ...”

“ผมได้คำตอบที่คิดว่าดีพอแล้ว”

“...”

“ตอนที่ผมเปียกไปด้วยกัน”

อ้อมกอดหลวมเริ่มกระชับ นาฏยะชุกหน้ากับหน้าท้องแกร่ง
เขาเริ่มเปียก แต่ไม่คิดว่าจะต้องวิ่งวนหาที่หลบฝน

เพราะตรงนี้อุ่นแล้ว ปลอดภัยแล้ว

“ผมก็ชอบครับ ที่ได้เปียกฝนไปกับคุณ”

ไม่ได้ต้องการความรักหรือ ถึงกล่าวพูดว่าความรักไม่ใช้การครอบครอง

สภาพเปียกปอนถูกจัดการทันทีที่เข้ามาในบ้าน ทั้งนาฏยะ
และลลิตอาบน้ำพร้อมกัน แต่ไม่มีอะไรเกินเลย

เป็นไปได้เหรอ...

เป็นไปได้สิ...

ลลิตยืนนิ่งอยู่ใต้ฝักบัวขณะที่เขาแช่อยู่ในอ่างอาบน้ำ ม่านสี
ขาวบางขวางกั้นทำให้นาฏยะเห็นเพียงร่างกายเปลือยเปล่าครึ่งบน
ของลลิตเท่านั้น เขาหัดค่ออยู่ในน้ำ พยายามสะกดลมหายใจให้เป็น
ปกติที่สุด

มันยาก เพราะหูดอยแอบฟังเสียงหยดน้ำกระทบพื้นอย่างไร
จังหวะ หางตากก็เหลือบมองรูปร่างสมบูรณ์แบบที่โหวงยับอยู่เรื่อย ๆ
การเสยผมที่ปรกหน้าไปด้านหลังรวมถึงการเช็ดหน้าขึ้นรับละอองน้ำ
มันชวนให้เขาหายใจไม่ทั่วท้องเอาจริง ๆ

แย่มาก...

ใส่เสื้อผ้าอยู่ก็ว่าฮอตแล้ว แต่การแก้ผ้าอาบน้ำแล้วเห็นแค่

วบ ๆ แวม ๆ แบบนี้ยิ่งฮอตกว่า

ร้อน นาฏยะรู้สึกร้อนมาก แต่จะให้เรียกกลิตเข้ามาร่วมวงใน
อ่างแล้วขอให้มีเซ็กซ์กัน ร่างกายเขามันก็ไม่เอื้ออำนวย

ยังเจ็บอยู่เลย เจ็บตัวไว้บ้างนาฏยะ

ให้หายดีก่อนนะ...ค่อยว่ากันอีกที

“นาย ผมอาบน้ำเสร็จแล้ว”

“อ้อ ครับ”

ลามกซะมัด คิดเลยเกิดอะไรก็ไม่ว่า

“คุณจะแช่น้ำอีกนานมั๊ย”

“อ้อ อีกสักพัก”

“ฉันผมไปนั่งทำงานข้างล่างนะ”

“ได้ เดี่ยวผมอาบน้ำเสร็จจะตามลงไป ยังไม่ได้กินข้าวเย็น
เลย”

ยังคงแอบมองเรือนร่างสมบูรณ์แบบอยู่ในอ่างอาบน้ำ นาฏยะ
มองแผ่นหลังกว้างของคนตัวโตโกล้งออกไป จากนั้นเขาก็ได้ยิน
เสียงแฉกปิดประตูห้องน้ำให้แผ่วเบาเพื่อบอกให้รับรู้ว่าคุณที่ดูเหมือน
ประติมากรรมฝาผนังหวัจจได้เดินออกไปแล้ว

ก็ดี นาฏยะจะได้พักหายใจสักที

จ่อม...แจ่ม

เขาลุกขึ้นจากอ่างอาบน้ำหลังจากอยากลุกมาเป็นเวลานาน
ก้าวขาทั้งสองข้างข้ามขอบอ่าง เอื้อมมือเปิดม่านเพราะต้องการจะ
ใช้ฝักบัว

เพียงแค่นั้นหน้าเข้าหากำแพงลายหินอ่อนสีดำ มือที่กำลังจะ
เปิดน้ำชำระคราบเหนียวลื่นของสบู่ก็มีอันต้องชะงักค้าง

ประตูห้องน้ำถูกเปิดผวเข้ามามีตัวไปสบตาที่ไม่แปลกใจ

เลยที่เป็นลลิต

นาฏยะนึ่ง เตอดำทำหน้าไม่ถูกตอนที่กำลังถูกลวนลามด้วย
สายตา ลลิตกวาดมองเขาตั้งแต่ข้อเท้า ปลิ้น่อง ต้นขาด้านหลัง จาก
นั้นก็...กัน

ดูๆ แล้วคนตัวโตเองก็คงไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน เพราะตาม
เบิกกว้าง กลืนน้ำลายลงคอเสียงดัง ริมฝีปากสั่น นี่อาจจะเป็ครั้ง
แรกที่นาฏยะได้เห็นลลิตเสียอาการ

แต่ก็แค่ชั่วแวบเดียวเท่านั้นแหละ พอถูกรู้ทันศาสตราจารย์
ลลิตก็โค้งหัวต่ำขอโทษแล้วปิดประตูห้องน้ำลงตามเดิม

นาฏยะลอบถอนหายใจในเวลาต่อมา ในห้องน้ำเปียกชื้นดู
เหมือนจะมีเพียงเสียงหัวใจของเขาที่เต้นผิดจังหวะ ทหารแบกปืน
มารวป็นกลไ้ละมั้ง เต้นระร่วไม่ปรานีกันเลย

แต่ว่าเมื่อกี้นะ...ลิตเหมือนจะพุ่งเข้ามาเขมือบเขาทั้งตัว
อันตราย...

“นาย ผมจะบอกคุณว่าผมให้อาหารสี่คุณแล้วนะ คุณไม่ต้อง
ให้ซ้ำ”

“คุณลูปหัวพวกมันด้วยหรือเปล่า”

“เปล่า ผมชี้เกียจล้างมือ”

“โอเค จันเดียวผมออกไปจัดการเอง มันต้องถูกลูปหัว ไม่งั้น
สี่คุณจะนอนไม่หลับ” อยากตบปากตัวเองที่พูดจาไร้สาระ ปลาทอง
นอนไม่หลับบ้าอะไรกันวะ พูดจาเหมือนเด็กห้าวขบ

“ผมอุ้นข้าวให้คุณเลยแล้วกัน”

อันตรายแต่ก็เป็นผู้ใหญ่ ลลิตนึ่งพอที่จะไม่ถือสาหาความกับ
ประโยคเพี้ยนๆ

แต่ใครจะรู้ว่าเขาแอบอมยิ้มอยู่หลังประตูหรือเปล่า ไม่นแน

หรือกว่าตอนนี้อาจจะกำลังอ้อมยิ้มร้ายๆ อยู่ด้านนอก

“ก็ได้ครับ คุณจะกินด้วยกันมั๊ย”

“ไม่ ผมยังอ้อมอยู่เลย”

“ลิต...”

“ว่า?”

“ถ้าผมถามอะไรสักอย่างที่มันอาจจะลบล้างความเป็น
ส่วนตัวของคุณ คุณจะว่าอะไรมั๊ย”

“แก้ผ้าต่อหน้ากันมาแล้ว ยังมีอะไรที่เป็นส่วนตัวอีกเหรอ”

“ฉันผมไม่เกรงใจแล้วนะ...วันนี้คุณไปกินข้าวกับใครมา”

นาฏยะยกมือขึ้นลูบใบหน้าหลังได้ยินคำว่าแก้ผ้า มันใจเหลือ
เกินว่าลิตจะต้องยิ้มร้ายกาจอยู่หน้าประตูแน่ๆ

“เพื่อนไง”

นาฏยะเม้มริมฝีปาก ตาจ้องกำแพงห้องน้ำ มือจับที่วาล์ว
ฝักบัวอีกครั้งแต่ไม่ยอมลงมือเปิดน้ำสักที รู้แล้วว่าไปกับเพื่อน แต่
อยากรู้รายละเอียดมากกว่านั้น

“เพื่อนผู้หญิงหรือผู้ชายครับ”

“ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย คุณไม่พอใจอีกแล้วเหรอ”

“เปล่า ครังนี้ผมหึง”

เหมือนจะได้ยินเสียงหัวเราะต่ำๆ ดังมาจากหลังประตูบาน
นั้น นาฏยะหน้าม่าน เขาเมาฝนหรือเปล่านั้น ถึงเอาแต่พูดจาไร้สาระ
อยู่เรื่อย

“หึง?” ลิตสู้อุตส่าห์ไม่พูดคำนั้นออกมาตรงๆ เป็นนาฏยะ
เองนั่นแหละที่ออกปากพูดออกมาก่อน

เขาถูกหึง

โรคจิตแล้ว

โคตรรู้สึกดี...

“ผมดูจุกจิกเจ้าก็เจ้าการกับคุณเกินไปมัย”

“ไม่เป็นไร เพราะผมรู้ว่าคุณจุกจิกแล้วก็เจ้าก็เจ้าการมานานแล้ว แต่ไม่ยกรู้ว่าชี้หึงด้วย”

“เหมือนผมถูกต่อว่าทางอ้อมยังงี้ก็ 모르ครับ”

“เปล่า สาบานได้ว่าไม่เคยคิดจะว่าคุณเลยสักครั้ง แล้วก็...ผมชอบนะที่ถูกรัง”

“มันไม่ดี ทำไม่ถึงชอบครับ”

“รสนิยมผม คุณมีปัญหาตรงไหนไม่ทราบ”

“ใครมันจะกล้ามีปัญหากับรสนิยมของศาสตราจารย์”

“คุณง...อยากให้ผมช่วยอาบน้ำมัย”

พนนได้ว่ามันจะไม่ใช่แค่การช่วยอาบน้ำธรรมดา...

ยัง...ไม่ใช่วันนี้

“ลลิต วันนี้ผมอาบน้ำเองได้ ยังไม่รบกวนคุณครับ”

“ผมเข้าใจ ถ้าอาบน้ำเสร็จแล้วก็ตามลงไปนะ ผมรอข้างล่าง อย่าพูดคนเดียวล่ะนาฏยะ”

“ครับ จะรีบตามลงไป”

นาฏยะไขก้นหน้าผากเบาๆ เข้ากับกำแพงหินอ่อน เขาเปิดวาล์วน้ำจนเกิดเสียงน้ำกระทบพื้นดังขึ้น และนั่นน่าจะเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ลลิตเดินออกจากห้องนอนไป ทิ้งเขาไว้กับความคิดว่า

...มันดีจริง ๆ นะ กับการที่ไม่ต้องอยู่คนเดียว

และมันก็ดีมาก ๆ กับการเป็นตัวของตัวเองเวลาอยู่กับใครสักคนหนึ่ง

นาฏยะยังไม่ได้เปิดกล่องข้าวดูด้วยซ้ำว่าแม่ทำอะไรมาให้กิน ลลิตเป็นคนเห็นก่อนเพราะอาสาลงมาอุ้มรอไว้ให้ เขาเพิ่งจะได้เห็นว่ามันเป็นไข่ตุ๋นใส่หมูสับกับปูอัดจนล้นก็ตอนที่ลลิตส่งซอสน้อมมา มีหน้าข้าคนตัวโตยังแนบโน้ตแถมมาให้ด้วยอีกหนึ่งแผ่น

ทว่าโน้ตใบนั้นเป็นของแม่ ไม่ใช่ของลลิต

‘กินเยอะ ๆ นะลูกชาย แม่รักลูกเสมอ’

“ไปเจอแม่มาด้วยเหรอ”

“ครับ...ผมนัดเจอกับแม่ ขอให้เขาทำมือเย็นกับตัดผมให้”

“แม่คุณเป็นคนตัดผมให้คุณ?”

“ครับ ตั้งแต่เด็กผมไม่เคยตัดผมกับคนอื่นเลย เวลาจะตัดผมที่ไรต้องเดือดร้อนแม่ตลอด”

“ดูดีนะ ผมชอบ”

แค่เอามือวางบนกลุ่มผมของนาฏยะแล้วออกแรงขยี้จนมันยุ่งเล็กน้อยเท่านั้น คนถูกชมก็คอแข็งตั้งขึ้นมา ดูจะตกใจที่ถูกชมซึ่งหน้าแต่แป๊บเดียวใบหน้าเย่อหยิ่งก็กลับมาเกือบเป็นปกติ

“แต่ผมไม่ชอบ”

“โหงงนั่น”

“ก็ผมบอกให้แม่ตัดทรงเดิม แต่สุดท้ายเขาก็ตัดตามใจตัวเองก็เลยทะเลาะกันมานิดหน่อย”

“ตอนนี้คุณเลยรู้สึกผิด ว่าจั้น...”

“รู้ได้ยังไงครับว่าผมกำลังรู้สึกผิด”

“สีหน้าคุณมันฟ้อง”

“ได้ ผมยอมรับว่าผมรู้สึกผิด ผมควรขอโทษแม่ แต่ก็ไม่อยาก

บอกว่าขอโทษตรงๆ คุณเข้าใจผมไหม ชัย จดที่แบบ...ผมก็ไม่ได้คิด
นี่หว่า แต่ก็ควรไปขอโทษก่อน แต่ก็ไม่ว่าต้องเริ่มต้นยังไง

“อ้อ เข้าใจ” ตวัดเอวนาฏยะเข้ามาใกล้ แล้วเนียนดึงให้นั่งลง
บนตัก นึกว่านาฏยะจะไว้วายด้วยซ้ำ

แต่เปล่า เจ้านายเนียนกว่าด้วยการดึงจานข้าวมานั่งกิน แค
คำแรกที่เข้าปากก็วิพากษ์วิจารณ์ออกมาถึงรสชาติ

“เค็มเหมือนเดิม ไม่เคยเปลี่ยนแปลง”

“เริ่มด้วยการไลน์ไปบอกแม่ว่ามันเค็ม”

“คนเนียนเก่งกำลังสอนให้ผมเนียนไปคุยกับแม่สินะ”

“ก็จะได้ไม่ต้องเอ่ยปากขอโทษไง แต่แม่คุณก็จะรู้ด้วยตัวเอง
แหละว่าคุณขอโทษแล้ว”

“ผมไม่เคยคุยกับแม่ก่อนเลยสักครึ่งเวลาโกรธกัน เดือนนึงโดย
ประมาณ จนเขาโทร. มาตามให้ไปตัดผมนั่นแหละถึงคุย”

“ทำไมเป็นแบบนี้”

“แม่ไม่ค่อยว่าง และผมก็ไม่มีข้ออ้างที่ดีพอที่จะไปหาแม่ตอน
แม่อยู่กับครอบครัวใหม่ ผมไม่รู้จะพูดอะไร มันยาก มันยากมาตั้งแต่
เขาหย่ากับพ่อ...แต่คุณว่าถ้าผมส่งไลน์ไปบอกแม่สักหน่อยว่าไข่ตุ๋น
เค็มมาก มันดีไหม มันจะไม่รบกวนเขาเกินไปไหม”

“คิดเยอะเกินไปแล้วนะ”

“คิดน้อยก็ไม่ใช่เจ้านายนะสิ”

“ส่งไปเถอะ ผมยืนยันว่ามันดีแล้วจริง ๆ” ฝั่งจุมกลงที่ช่วงไหล่
โยกตัวเจ้านายบนตักไปมา คนที่คิดเยอะจนเหมือนจะเตลิดไปไกล
คล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นตบกลับมาให้เข้าที่เข้าทาง

แค่คำยืนยันสั้น ๆ ว่าสิ่งที่ทำมันดีแล้วจริง ๆ ความมั่นใจที่
ไม่เคยมีก็ล้นปรี่ขึ้นมา

นาฏยะจึงจัดการถ่ายรูปไข่มุกที่หายไปเกือบครึ่งส่งไปให้ผู้ติดต่อในรายชื่อ จากนั้นก็ตามด้วยคำสั้นๆ อย่างคำว่า ‘เค็ม’

จะมีใครรู้บ้างมัยว่าเขาลุ้นแค่ไหนตอนที่กดส่งออกไป จะมีใครรู้มัยว่าเขารอแค่ไหนกับข้อความตอบกลับ

แล้วแม็กก็โทร. กลับมาทันทีที่ข้อความถูกอ่าน นาฏยะสบตา ลลิตเรียกความมั่นใจ แล้วกดรับโดยไม่ได้ลุกไปคุยที่อื่น

“ดึกแล้ว จะโทร. มาทำไมครับ”

[ไม่สบายหรือเปล่า อยู่ๆ ถึงไลน์มาได้]

เพราะก่อนหน้านี้ห้องสนทนาว่างเปล่า ใครจะคิดว่านาฏยะจะไลน์หา

นึกว่าจะไม่ได้คุยกันเป็นเดือนเหมือนทุกครั้ง...

[แม่ขี้ตาตั้งหลายทีว่าเป็นนายจริง ๆ]

“ขอโทษ...”

“แม่อะ ขอโทษนายมาเลย”

มีคนหลุดเข้ากับคำขอโทษที่ทั้งเบาทั้งสั้น พอหันไปทำตาขวางใส่ มือที่คล่องเอาจอกเขาไว้หลวมๆ ก็กระชับแน่นขึ้น

ถือว่าเขาขอโทษแม่ไปแล้วก็แล้วกัน รู้สึกเบาใจขึ้นมานิดหน่อย ตาแม่แล้วที่ต้องขอโทษบ้าง

[เรื่องทรงผมเราเหรอก ขอโทษจะ คราวหน้าเดี๋ยวตัดกลับเป็นทรงเดิมให้นะ]

“ดีครับ แค่นี้แหละ ผมจะวางแล้ว”

[เดี๋ยว...] คำจุกจิกทั้งเบาและแสนสั้น ทว่าทรงพลังจนนาฏยะไม่กล้ากดวาง เขาเฝ้าปากตอคนที่รอว่าแม่จะพูดอะไร

“ว่าไงครับ”

[เมื่อวานวันเกิดน้องทิมได้ไปงานวันเกิดมาหรือเปล่า]

“ไม่ได้ไป...แต่พ่อก็ให้คนโทร. มาชวนอยู่ แต่นายบอกนายติดงานทีม. แล้วจู่ๆ ทำไมแม่มาถามนายเรื่องนี้”

[แค่อะไรก็ได้เจอพ่อบ้างมั้งแค่นั้นแหละ]

“ไม่ค่อย ส่วนใหญ่จะโทร. คุณกันมากกว่า ไม่อยากมีปัญหากับผู้หญิงคนนั้น”

[นั่นเรียนจบก็มาทำงานกับแม่]

“ไม่ครับ”

[ใจร้าย]

“แต่กับพ่อก็ว่าจะไม่เหมือนกัน”

[แล้ว...]

“นายเอาตัวรอดได้ แม่ไม่ต้องห่วงหรอก”

[เข้าใจแล้วคนเก่ง จั๊นไปพักผ่อนเถอะ ส่งไลน์มาหาแม่บ่อยๆ ก็ดี]

“ไม่รับปาก แค่นี้ละ ราตรีสวัสดิ์ครับ” ตัดบทจบก็กดวางสาย สีหน้าที่เจื่อนอยู่ดูดีขึ้นมาก ถึงขั้นยิ้มกว้างใส่หน้าจอโทรศัพท์ พร้อมโซวistikเกอร์ Nice Night ที่แม่ส่งมาให้ลลิตดูด้วย

“แม่ฝากบอกคุณครับว่า Nice Night”

“โมเมได้เก่งมาก แม่คุณไม่รู้จักผมสักหน่อย”

“ฉันผมบอกคุณเองก็ได้ครับ ว่าแต่พຽ່งนี้ตอนเย็นคุณว่างมั้ง”

“จะชวนไปไหน”

“ชื่อของขวัญให้ทีม น้องชายคนละแม่นะครับ...รับปากพ่อไว้ว่าจะส่งของขวัญไปให้ ผิดคำพูดมันไม่ดี”

ลลิตพยักหน้าตกลง ไม่ได้เอ่ยถามอะไรมากเกินกว่าที่นาฏยะอยากจะเล่า

“รีบกินข้าวให้หมดได้แล้ว จะได้รับเข้านอน”

“แล้วไหนคุณว่าต้องทำงาน”
“สไลด์สอนนะ เอาของปีที่แล้วมาใช้ก็ได้ เนื้อหามันไม่ได้
เปลี่ยน”

“ถ้าทำสไลด์ผมช่วยมัย ทำสวยนะ”

“ไม่ อยากนอนเล่นกับคุณมากกว่า”

“เสียการเสียงานหมดเลยนะเรานะ” พูดเองแล้วก็หัวเราะ
คิกคัก นาฏยะอารมณ์ดีมาก อาจเป็นเพราะว่าวันนี้เขาไม่ต้องนอน
คนเดียว

“รู้มัยเพราะใคร”

“ใครครับ”

“ต้องให้บอกจริงเหวอ”

“ก็ใครล่ะครับ”

“จะเป็นใคร ถ้าไม่ใช่คุณ” นิ้วชี้จิ้มไปที่ปลายจมูกของนาฏยะ
ย้าให้รู้ว่าคนที่ว่าคือใคร หน้าลิตขยับเข้าไปใกล้ ในไม่ช้าริมฝีปาก
ก็สัมผัสกัน

จูบไม่นานอย่างทุกครั้ง ลิตก็ถอนปากออกพร้อมเอนตัวพิง
เก้าอี้ ท่อนขายังรับน้ำหนักตัวของคนที่งุนงไว้ แต่มือคลายไม่กอด
กันแล้ว

“เค็ม...”

“ปากผมใช่มัย”

“ใช่ รู้สึกเหมือนจะเป็นโรคไตได้เลย” นาฏยะกลืนน้ำลาย
ตอนลิตบ่นออกมาแบบนั้น เขาหมุนตัวบนตักแกร่ง กลับมาตั้งอก
ตั้งใจกินอาหารรสชาติเค็มจัดตรงหน้าต่อ

“กับข้าวฝีมือแม่นะ ผมกินแค่เดือนละครั้ง ไม่ถึงกับเป็นโรคไต
หรอก...”

“รอกุณແປງຟົນກ່ອນ ແລ້ວພມຄ່ອຍຈູບໃໝ່”

“ໄດ້ ແຕ່ຕື່ນນີ້ເກາຫລັງໃຫ້ພມດ້ວຍນະຕອນເຂົ້ານອນ”

“ເປັນປະໂຫຍດຄຳສັ່ງຫຼືອາວຸໂສ?”

“ໄມ້ໃຫ້ທັງສອງຢ່າງ ພມແຄ້ອ້ອນຊຸດຮັບ”

ຄົນເຈັບໜ້າຕາຍເປັນຍັງໄວ້ໃຫ້ດູທີ່ນາງຍະ ເຂົາເກັບອາກາຣຜ່ານ
ນ້ຳເສີຍງຣາບເຮີຍບ ແຕ່ໂບຫູແດງຈັດເພາະຂັດເຈັບ

“ຖ້າຊຸດອ້ອນ ພມເກາຫລັງໃຫ້ຍັນເຂົ້າຍັງໄດ້ເລີຍ :)”

ให้อยู่ในใจกลางของความรู้สึก

การตื่นนอนในเช้าวันนี้ดูแตกต่างไปเล็กน้อยจากในทุก ๆ วัน แน่นอนว่าเสียงนาฬิกาปลุกยังแผดลั่น และนาฏยะยังเอื้อมมือขึ้นไปบนหัวเตียงเพื่อหยิบโทรศัพท์มากดปิด เขาซุกตัวนอนคิดว่าหน้าติดกำแพงมุมประจำเช่นเคย ที่แปลกไปอาจเป็นสัมผัสอุ่นร้อนที่แผ่นหลัง มันเริ่มขยับยุกยิกอีกครั้งเมื่อเขาขยับตัว

มือของลิต เมื่อคืนศาสตราจารย์นอนเกาหลังให้เขาแทบทั้งคืนจริง ๆ

หลับสบายมากเลยละ เข้านี้เลยตื่นมาแล้วสดชื่นเป็นพิเศษ

“ตื่นแล้วก็ลูก”

“อีกห้านาที่ครับ”

“งอแง”

“อือ...”

อย่าว่าแต่เขา งอแงเลย ลิตเองก็ไม่ยอมลุกเหมือนกัน ทั้งยังเริ่มออกแรงเกาหลังเบา ๆ ให้อีกครั้ง ถ้าเขาจะหลับต่อก็ไม่ต้อง

แปลกใจเลย

แต่ไม่...แบบนี้นอนไม่หลับ เพราะสัมผัสที่ถูบได้เบาๆ อย่าง การเกาหลังดูเหมือนจะเปลี่ยนไปนิดหน่อย ลลิตเริ่มสอดมือเข้ามา จากทางซ้ายเลื้อยด้านล่าง แล้วลากผ่านเส้นกลางสันหลังด้วยการกด นิ้วมือนวดคลึงลงไปด้วย

“อือ...” นาฏยะหลุดเสียงคราง ถ้าเคยคิดว่าการเกาเบาๆ นั้นสบายมาก การถูกดในลักษณะนี้เรียกได้ว่าสบายกว่าเป็นเท่าตัว

“ลูกได้แล้วเจ้านาย คุณมีเรียนแต่ปตอนสิบโมงเช้า”

นาฏยะยอมพลิกตัวขึ้นนอนหงาย หน้าตาดอนตื่นเหมือนจะบวมอยู่หน่อยๆ เมื่อคืนเขาไม่น่ากินเค็มเยอะเลย

“จำตารางเรียนผมได้ด้วยหรือครับ” มองลลิตลุกขึ้นไปนั่งที่ปลายเตียง เมื่อเนื้อตัวหอมกรุ่นอุ่นจัดผละออกไป นาฏยะก็คิดว่าเตียงนอนของเขามันไม่ได้่านอนต่อไปอีกแล้ว

ว่าแล้วก็ลุกตามไปนั่งคุกเข่าซ้อนที่ด้านหลัง แดดสีอ่อนลอดม่านเข้ามากระทบพื้นไม้จนเกิดริ้วด่าง พระอาทิตย์ทำงาน ไม่มีเสียงหยาดน้ำกระทบหลังคา กับพื้นระเบียง นั่นแปลว่าฝนไม่ตก

ลลิตเอี้ยวตัวมามองทางเขานิดหน่อย คนตัวโตอยู่ในชุดนอนของตัวเอง ลิตเตรียมเสื้อผ้ามาเปลี่ยนทั้งชุดนอนและชุดทำงาน ถ้ามเมื่อคืนถึงได้ความว่าหลังจบมีคำกับเพื่อนก็แวะกลับไปที่คอนโด เพื่อเอาของใช้บางส่วนกับเสื้อผ้าสำหรับมานอนค้างด้วย

“จ้องเหมือนมีอะไร...คุณสงสัยอะไรอยู่กันนะ”

“คุณถอดเสื้อหน่อยได้มั๊ยครับ”

“หือ...?”

“ผมอยากรับชี้แมลงวันที่หลังคุณ”

เป็นประโยคที่ฟังดูแล้วแปลกนิดหน่อย ลลิตยกมือขึ้นเสยผม

ยิ้มมุมปาก แต่ยอมถอดเสื้อออกให้นางูยะลงมือจับขี้แมลงวัน

น่าจะเป็นการนับ...อย่างจริงจังซะด้วย

“เคยมีใครนับขี้แมลงวันตามตัวคุณมั้ย”

“ไม่ คุณคนแรกเลย”

“ดีจัง...”

“ต้องแก้ผ้าทิ้งตัวให้คุณนับหรือเปล่า”

“ผมขอนับแค่ที่หลังก่อน...แค่หลังก็พอแล้วครับ”

ก้านนิ้วยาวแตะลงที่หลังต้นคอ ลลิตถึงกับพ่นลมหายใจออกมาหนัก ๆ เพราะผิวหนังที่ถูกนางูยะแตะต้องลงไปในนั้นคล้ายถูกกระแสไฟอ่อน ๆ ช็อต เขาจึงใจหลับตาฟังเสียงนางูยะนับ พร้อมกับพูดอะไรบางอย่างที่ชวนให้ใจสั่น ความอดทนลดต่ำจนน้ำใจหาย ถ้าเทียบกับเบตเตอร์ ตอนนี้คงเป็นขีดสีแดงบาง ๆ

หนึ่ง...ของเจ้านาย

สอง...ของเจ้านาย

สาม...ของเจ้านาย

ปากนุ้มหยუნกดจูบลงไปตามตำแหน่งจุดเล็ก ๆ สีดำด้วย แรงดูดดึงแน่นอนว่าเป็นการทำรอยรัก สีกุหลาบจะกระจายเต็มแผ่นหลัง นางูยะ...ทำเกินไปแล้วจริง ๆ

สี่...ของเจ้านาย

ห้า...ของเจ้านาย

หก...ของเจ้านาย

“เจ้านาย ลิตไม่ได้อดทนเก่งอะไรขนาดนั้นนะ”

นางูยะหยุดนิ่งไปสักพัก เก็บมือเก็บปากออกจากการสัมผัส เขากวาดตานับจำนวนทั้งหมดโดยไม่จำเป็นต้องถูกเนื้อต้องตัวกัน
เก้าแน่นอนว่าทั้งหมดเป็นของเจ้านาย

มืออยู่เก้าจุด กระจายตัวตามตำแหน่งที่เหมือนมีใครสักคน
บรรจงใช้ปลายพู่กันแต่งแต้มลงไป

งานศิลปะ...

นาฏยะคิดว่าชี้แมลงวันบนแผ่นหลังลิตเป็นงานศิลปะ ดูท่า
ว่าเขาคงจะเพี้ยนไปแล้ว

“ลิตใช้ห้องน้ำข้างบนก็ได้ เดี่ยวผมลงไปอาบข้างล่างเอง”

ช่วงเวลาที่ไม่มีการพูดอะไรนั้นกินเวลาอยู่นานหลายอึดใจ
นาฏยะเป็นฝ่ายทำลายความเงียบงัน เขาขยับตัวไปนั่งด้านข้างลิต
อมยิ้มนิด ๆ แล้วลุกขึ้นยืน

ศาสตราจารย์เปลือยเปล่าครึ่งบนเอาแต่กลืนน้ำลาย ก่อนจะ
โค้งหัวตอนที่นาฏยะเลียงเดินออกไป เขารู้สึกว่าตอนนี้ตัวเองกลายเป็น
หมิดตัวโตที่ทั้งงุ่นง่านและโง่งม

สารภาพตามตรงว่าเมื่อคืนเขานอนไม่ค่อยหลับ มีหน้าซำเมื่อ
สักครูส์ตรัวยที่ซ่อนเร้นตัวอยู่ในซอกหลับส่วนลึกของจิตใจก็ดูคล้าย
ว่าจะถูกปลุก มันร้องคำรามจนหูหวิวเขาอื้ออึง

ดีแล้วที่นาฏยะหยุด

ดีแล้วที่นาฏยะเดินออกจากห้องไป

เขายังไม่อยากจะกลายเป็นผู้ชายใจร้ายต่อหน้าคนที่ชอบ
หรือกนะ

กริตร้องอยู่ภายใต้หน้ากากคนใจดี จากนั้นลิตก็พลิกตัวลง
นอนคว่ำกลับไปทีเดียวอีกครั้ง ท่อนแขนยาวเหยียดเต็มไปด้วย
เส้นเลือดเอื่อมไปด้านหน้า นิ้วเกียวด้านล่างของตุลีนชักเพื่อเปิด
ออก หยิบเจลหล่อลื่นที่นอนแฉ่งแฉ่งอยู่ออกมา มันถูกใช้ไปค่อนข้าง
มากสำหรับการร่วมรักครั้งแรกของนาฏยะ

แต่ว่ายี่ห้อนี้มันไม่ค่อยดีนะ มันแห้งง่ายไปหน่อย...

มีอยู่เก้าจุด กระจายตัวตามตำแหน่งที่เหมือนมีใครสักคน
บรรจงใช้ปลายพู่กันแต่งแต้มลงไป

งานศิลปะ...

นาฏยะคิดว่าชีแมลงวันบนแผ่นหลังลิตเป็นงานศิลปะ ดูท่า
ว่าเขาคงจะเพี้ยนไปแล้ว

“ลิตใช้ห้องน้ำข้างบนก็ได้ เดี่ยวผมลงไปอาบข้างล่างเอง”

ช่วงเวลาที่ไม่มีความพูดอะไรนั้นกินเวลาอยู่นานหลายอึดใจ
นาฏยะเป็นฝ่ายทำลายความเงิบงั้น เขาขยับตัวไปนั่งด้านข้างลิต
อมยิ้มนิดๆ แล้วลุกขึ้นยืน

ศาสตราจารย์เปลือยเปล่าครึ่งบนเอาแต่กลืนน้ำลาย ก่อนจะ
โค้งหัวตอนที่นาฏยะเฉียงเดินออกไป เขารู้สึกว่าตอนนี้ตัวเองกลายเป็น
หมิดตัวโตที่ทั้งงุ่นง่านและโง่งม

สารภาพตามตรงว่าเมื่อคืนเขาอนไม่ค่อยหลับ มีหน้าซ้ำเมื่อ
สักครูส์ตรัวยที่ซ่อนเร้นตัวอยู่ในซอกหลังส่วนลึกของจิตใจก็ดูคล้าย
ว่าจะถูกปลุก มันร้องคำรามจนหูหวิวเขาอื้ออึง

ดีแล้วที่นาฏยะหยุด

ดีแล้วที่นาฏยะเดินออกจากห้องไป

เขายังไม่ยากกลายร่างเป็นผู้ชายใจร้ายต่อหน้าคนที่ชอบ
หรือกนะ

กริดร้องอยู่ภายใต้หน้ากากคนใจดี จากนั้นลิตก็พลิกตัวลง
นอนคว่ำกลับไปทีเดียวอีกครั้ง ท่อนแขนยาวเหยียดเต็มไปด้วย
เส้นเลือดเอื่อมไปด้านหน้า นิ้วเกียวด้านล่างของตุลีนชักเพื่อเปิด
ออก หยิบเจลหล่อลื่นที่นอนแฉ่งแฉ่งอยู่ออกมา มันถูกใช้ไปค่อนข้าง
มากสำหรับการร่วมรักครั้งแรกของนาฏยะ

แต่ว่ายี่ห้อนี้นั้นไม่ค่อยดีนะ มันแห้งง่ายไปหน่อย...

ทิ้งเออะ ไว้ค่อยไปซื้อใหม่ตอนเย็น

ใครบางคนที่ไม่ได้เจอกันมาสักพักมาปรากฏตัวตรงหน้า
นาฏยะ ในร้านกาแฟยามเช้าที่คนค่อนข้างพลุกพล่าน ในเวลา
เก้าโมงกับอีกสิบห้านาที

จู่ๆ ก็มา จู่ๆ ก็โทร. หาให้มาเจอกัน

คนตรงหน้าเขาสวมแค่เสื้อยืดสีดำ นิ้วมือเรียวยาวที่ประสาน
กันอยู่ที่นิ้วนางข้างซ้ายสวมแหวนไว้บอกให้รู้ว่ามีเจ้าของแล้ว

ใบหน้าคมติดออกไปทางดุน คิ้วข้างหนึ่งมีจิวส์เงินประดับ
วาวรับสะท้อนแสงเข้าตาจนน่ารำคาญ แต่การก้มตัวลงไปใช้ปากดูด
หลอดน้ำปั่นที่โต๊ะแบบนั้น...

ต้นหน ไฉ่ยักษ์โง่!

“ไม่หยิบแก้วขึ้นไปแตกดี ๆ วะ”

“มันเย็นมือ”

“แล้วกินน้ำหวานขนาดนี้แต่เข้าไม่เป็นไรเหรออ” นาฏยะยก
แก้วกาแฟของตัวเองขึ้นจิบบ้าง แนนอนว่าในแก้วของเขาไม่มีทั้งนม
และน้ำตาล การยกแก้วขึ้นก็เป็นเพียงการแตะชิมเท่านั้น

เขาไม่ต้องการคาเฟอีนมากเกินไปกว่านี้แล้วในตอนเช้า ดื่ม
มาแล้ว...กับลิต ชินต้องดื่มแก้วตรงหน้าเข้าไปอีก หัวใจอาจทำงาน
หนักเกินกว่าที่ควร

“ไม่ ก็ไม่เคยเป็นอะไรนี่”

“แล้วมึงมาทำอะไรที่กรุงเทพฯ”

“มีประชุมตอนสิบเอ็ดโมง นี่มาอยู่กับชลตั้งแต่วันเสาร์ละ”

“อ้อ...แล้วน้องอะ” นาฏยะหมายถึงชลธิ

ต้นหนกลับไปนั่งไขว่ห้าง มือผลักแก้วน้ำหวานให้ห่างตัว

“ไปเรียนแล้ว ส่งมันเข้าห้องเรียนแล้วก็มาหาผิงเนี่ย”

“ห่างเมียแล้วหน้าหงอยเป็นหมาโดนทิ้งเลยวะ”

“เออดี นี่ท่าน...หน่วยข่าวกรองลับขั้นสุดยอดของกองรายงาน
มาว่าผิงมีความรัก”

“หน่วยข่าวกรองลับขั้นสุดยอดของผิงนี่ใคร ไอ้อินหรือไอ้นู
ไอ้นู”

“นั่นแปลว่าไอ้อินเล่าให้โนฟังก่อนผิง ผิงมันไม่สำคัญก๊ี้แหละ
ต้น”

“จริงปะ ทำไมทำกับก๊ี้อะ คอยดู ตอนเจอหน้าก๊ี้จะชกมัน”

“หาตัวแม่งให้เจอก่อน ไม่ทำงานก็อยู่วัดไอ้ห่านี้นะ”

“ช่างเหอะ แล้วสรุปยังไงความรักของท่าน”

“ก็ไม่ยังไง” ยกนิ้วขึ้นเกาหลังใบหู ตาคมกริบสีดำสนิทจ้องมา
ที่เขาอย่างไม่ลดละ นาฏยะขยับตัวอย่างอึดอัด ก่นด่าต้นหนในใจ
ไปอีกนิดหน่อย

ไม่ใช่เพราะเพื่อนสอดรู้สอดเห็น แต่เพราะรู้สึกตัวร้อนเมื่อ
นึกถึงคนที่เพื่อนเรียกว่า...ความรัก

“เหี้ย เสียอาการขนาดนี้...เพื่อนก๊ี้ตัวจริงใช่มะ? ว่าแต่ใคร คน
ที่ ม. เหรอ คบกันยัง?”

นาฏยะกัตรีมีฝีปากกว้างเบา ๆ ก่อนพยักหน้าตอบรับไม่ปฏิเสธ

เขากับศาสตราจารย์...อ้อ เรียกว่าคบกันแล้วมั้ง

“คนไหน ไปเรียกมาให้ก๊ี้ดูตัวเดี๋ยวนี้นะ”

“ลัธ อย่าเสียดัง” ปรามเพื่อนด้วยสายตา เพราะต้นหนเริ่ม
เสียดังจนคนหันมามอง

แต่ถามว่าแม่งสนใจมั้ย...ก็ไม่

“เร็ว ๆ ตามมาเลย”

“ไว้ก่อน เขายังไม่ว่าง”

“แค่พูดถึงก็เสียงอ่อน ‘ทานโทษนะครับ สงสัยมาก ๆ ว่านี่ใช่นาฏยะตัวจริงหรือเปล่า’”

“ไม่ต้องยืหน้าเข้ามาใกล้ รำคาญ จะเอาดินยันยอดหน้าให้”

“เกรี้ยวกราดขนาดนี้ ยืนยันแล้วว่าตัวจริง” ดันหนส่ายปาก แล้วกลับไปนั่งกอดดอกพิงเก้อตามเดิม เขาเหลือบมองไปรอบตัว จมับบรรยากาศที่คุ้นเคย จนกระทั่งสายตาปะทะเข้ากับใครบางคน ที่ดึงความสนใจเขาไว้ได้เกือบทั้งหมด

ดันหนลืมสังเกตว่าผู้ร่วมโต๊ะอีกคนก็เสียอาการ เขายกแขนขึ้นในอากาศ โบกมือให้คนที่มองมาตรงโต๊ะที่เขานั่งอยู่พอดี

“ฟิิด!”

นาฏยะอยากทิ้งตัวลงไปนอนได้แก้อี เขาเห็นลลิตเดินเข้ามาเช่นกัน จะบอกว่าคนตัวโตมาซ็อกกาแฟก็คงไม่ใช่ เพราะเมื่อเข้าตอนมาถึงมหา’ลัย เขาถามลิตแล้วว่าจ๊ะดื่มอะไรเพิ่มหรือเปล่า

คำตอบคือไม่ หลังจากนั้นเขากับลลิตก็ขึ้นไปหมกตัวอยู่ในห้องพักของศาสตราจารย์ จนกระทั่งดันหนโทร. ตามเขาให้มาเจอที่ร้านกาแฟนั่นแหละ

มุมปากประติมากรรมฝาผนังเคลื่อนที่ได้กระตุกเป็นรอยยิ้มเล็ก ๆ ลลิตเหลือบทางตามองนาฏยะ ก่อนจะเบนความสนใจทั้งหมดไปที่ดันหน

“ไ ไม่เจอกันนานเลย” มือสอดล้วงลงไปในกระเป๋ากางเกง หลังเหยียดตึง คอตั้งตรง บุคลิกภาพดีมาก นาฏยะอยากมุดตัวลงไปใต้โต๊ะให้ได้เลยจริง ๆ เมื่อปากเสื้อเชิ้ตลลิตเผยออก และเขาเห็นรอยติตราสีกุหลาบจาง ๆ ที่ตัวเองเป็นคนทำไว้เมื่อเช้า

“นั่งก่อนดิพี่ เช้านี้ไม่มีสอนอ้อ”

“ไม่มี” ลลิตยังไม่ได้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างตามคำเชิญชวน เขาจึงใจมองไปที่นาฏยะคล้ายขออนุญาตว่าเขาจะขอนั่งด้วยได้หรือเปล่า ต้นหนจึงมองตาม เห็นสีหน้าบึ้งตึงของเพื่อนก็ดีความไปอีกแบบ

“นั่งเลย มันไม่ว่าอะไรหรอก หน้ามันเป็นแบบนี้แหละเวลาเจอคนแปลกหน้า”

แปลกหน้าเหี้ยไรละ

นาฏยะกริรร้องในใจ พื้นที่ใต้โต๊ะมีมากพอให้เขาขดตัวลงไปในงออดเขาได้หรือเปล่านั้น

“แล้วคุณมาทำอะไร”

“พ่อใช้ให้มาประชุมที่ออฟฟิศกรุงเทพฯ ครับ มาอยู่กับชล ตั้งแต่วันเสาร์ละ กลับทำเรื่อเย็นนี้แหละ”

“งานหนักเลยสิ?”

“นิดหน่อยครับ นี่เพื่อนผม ไฉนนายที่เคยเล่าให้ฟัง”

“มึงเล่าอะไรให้อาจารย์ฟังอะต้น!” หันไปพูดกับเพื่อนตาขวาง หางตาที่ยกเฉียงตัววัดขึ้นอย่างเอาเรื่อง ต้นหนหรือตาลงเล็กน้อย รู้สึกอยู่เหมือนกันว่าเพื่อนตัวเองทำตัวแปลกๆ

เหมือนกำลังกังวลกับอะไรสักอย่าง ไม่นิ่งเงียบเก็บอาการเหมือนทุกที

ปกติใครพูดถึงก็เฉย ใครนินทาก็เฉย ใครไม่ชอบก็เฉย

“...ก็แค่เล่าว่ามึงเรียนเก่ง มึงเป็นอะไรเนี่ย”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร”

“แปลกๆ นะมึง หรือแฟนเดินผ่านเลยเสียอาการ”

“พะ...แฟนอะไรวะ”

“ไม่ใช่ว่าเขาเดินอยู่แถวนี้แล้วมึงไม่บอกกูนะ”

“มะ...ไม่ ไม่ได้อยู่แถวนี้” ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบหลังเสีย
อาการ ตาเรียวรีลอบมองไปทางลลิต มือไม้เขาเย็นไปหมด หัวใจ
เต้นตึกตักกับสถานการณ์น่าอึดอัด

จะอะไรเสียอีกล่ะ ก็เขาค้นบอกต้นหนก่อนจะตกลงกับลลิต
ว่าเป็นแฟน

“เพื่อนผมมันเพิ่งมีแฟน ฟीलิตเคยเห็นมันเดินกับสาวที่ไหน
มัย”

ก็คิดว่าจะไม่เป็นไรถ้าจะบอกไปแบบนั้น...

ไม่คิดว่าสองคนนี้จะมาเจอกัน ทั้งยังคุยกันอย่างสนิทสนม

“ไม่เคยเห็นนะ...ว่ามี ‘แฟน’ ”

ท้ายประโยคเขาฟังไม่ผิดหรอกว่าลลิตตั้งใจเน้นย้ำคำว่า ‘แฟน’
ล้อเลียน...หรือตั้งใจจะปฏิเสธว่ายังไม่ใช่แฟนกัน

นาฏยะอยากหายไปจากวงสนทนาซะมิด เขาค่อนข้างสับสน
กับความรู้สึกของตัวเองนิดหน่อย ไม่แน่ใจว่าเจ็บปวดกับคำตอบของ
ลลิตที่ว่าไม่เคยเห็นแฟนเขา หรือเสียหน้าเพราะรู้สึกเหมือนถูก
ปฏิเสธ

เขาอาจจะคิดไปเอง ทั้งในเรื่องของความรู้สึกและความสัมพันธ์
นี้เงี่ยบ ด้านการต่อต้านด้านแรกที่ใช้เมื่อไม่พอใจได้เกิด
ขึ้นแล้ว นาฏยะปิดกั้นตัวเองแล้วหันไปมองทางอื่น

ไม่เคยเห็นก็ไม่เคยเห็น ไม่ใช่ก็ไม่ใช่...

“ผมต้องไปแล้ว”

จะไปไหนก็ไปเลยไป

“ให้คุณ”

อันนี้คงหมายถึงต้นหน เพราะลิตยื่นอะไรบางอย่างไปให้อั
ต้นไม่ใช่เขา

“ไว้เจอกัน”

ส่วนประโยคนี้ไม่รู้ว่าบอกใคร

“พี ผมบอกไปร้อยครั้งแล้วว่าผมไม่ชอบกินช็อกโกแลต”

“รับไว้เถอะ มันช่วยให้อารมณ์ดี”

เสียงขาเก้าอี้เลื่อนเสียดพื้นดังขึ้นในเวลาต่อมา นาฏยะหันกลับมามองก็เห็นว่าลลิตเดินห่างออกไปแล้ว เก้าอี้ที่คนตัวโตเคยนั่งว่างเปล่า เหลือแค่เขากับต้นหนแค่สองคน

“หรือเพราะกูชอบกินน้ำหวานวะ ‘จารย์เขาถึงคิดว่ากูชอบกินช็อกโกแลตด้วย”

“จะไปรู้มั้ยะ”

“ตั้งแต่ตอนเรียนแล้ว ชอบเอาช็อกโกแลตมาให้ช่วงสอบ บอกว่าไม่กินก็เอามาให้อยู่ นั่น แล้วต้องยี้ห้อนี่ยี้ห้อเดียวด้วยนะ งง”

นาฏยะเหลือบตามองช็อกโกแลตบาร์ในมือต้นหน ที่คุกรุ่นดูเหมือนจะดีขึ้นมานิดหน่อย

“นาย มึงชอบกินไม่ใช่หรอ...เอาไปสิ แต่มึงอย่าไปบอกอาจารย์นะว่ากูเอาช็อกโกแลตที่ได้มาให้มึงหมดเลย”

นาฏยะคว้าช็อกโกแลตที่ต้นหนยื่นมาให้ ภาพเก่าๆ เริ่มฉายเข้ามาในความทรงจำ เขามักได้รับช็อกโกแลตยี้ห้อโปรดจากต้นหนบ่อยๆ ในช่วงสอบ เพราะมันได้มาแต่ไม่กิน

แค่ยี้ห้อนี้เท่านั้น...

ยี้ห้อที่เขาชอบกินที่สุด

“กูว่าไม่ต้องบอกอาจารย์เขาก็รู้อยู่แล้วมั้ง”

“หือ...?”

“กูไปก่อนนะ แล็บเลตไม่ได้”

“เออ รีบไป กูก็จะไปแล้วเหมือนกัน ไว้มึงกับไอ้พวกนั้นว่าง

ไปเที่ยวบ้านใหม่ภูกันนะ จองตัวไว้ล่วงหน้าเลย”

“อ้อ...ได้ ไกลๆ บอกกูอีกที”

นางุยะตอบรับคำเชิญชวน เขายัดช็อกโกแลตลงในกระเป๋า
กางเกงอย่างลวกๆ พร้อมคว้ากระเป๋าเป้ขึ้นพาดบ่า จากนั้นก็ผลุน-
ผลันออกไปนอกร้านกาแฟอย่างรวดเร็ว

กึ่งวิ่งกึ่งเดินไปหยุดตรงบันไดทางขึ้นอาคาร เห็นหลังลลิตไว ๗
ก็ร้องเรียก

“อาจารย์ อาจารย์ลลิตครับ”

คนตัวสูงหยุดฝีเท้า เอี้ยวตัวพร้อมลดสายตาลงต่ำมองไปที่
นางุยะ

“เย็นนี้ผมเอางานไปส่งที่ห้องอาจารย์นะ”

ลลิตพยักหน้ารับ แล้วเริ่มเดินต่อในทันที

เรื่องทั่วๆ ไปกับการที่นักศึกษาจะร้องบอกอาจารย์ถึงการ
นัดหมายส่งงาน

แต่ว่านะ...นางุยะนะ ไม่มีวิชาที่ลงเรียนกับเขาเลยสักตัว!?

I will stop missing you
when we are together again.

นัดหมายของนาฏยะมาถึงตอนเกือบห้าโมงเย็น เด็กดีที่
ลลิตชอบเรียกไม่มืงานมาส่งอย่างที่ว่า มีเพียงสีหน้าซีดเซียวและทำ
เดินสะโหลสะเหลเท่านั้น นาฏยะที่ดูอ่อนล้าหย่อนก้นนั่งลงที่เก้าอี้
ฝั่งตรงข้ามกับศาสตราจารย์ จากนั้นก็พับหน้าลงบนโต๊ะ

“ผมเหนื่อยมาก”

“ดูจากสภาพก็พอจะรู้”

“หิวแล้ว”

“เย็นนี้อยากกินอะไรเป็นพิเศษมั๊ย”

“เปิดเอ็มเค”

“ก็ดี ในห้าง คุณจะได้ไปซื้อของขวัญด้วย”

“อ้อ...”

“เล่าให้ฟังได้มั๊ยว่าวันนี้ทำอะไรมาบ้าง ทำไมดูล้าขนาดนี้”
ลลิตผลักเอกสารที่วางเกลื่อนโต๊ะไปกองไว้ด้านข้าง แล้วส่งปลายนิ้ว
ไปนวดคลึงให้ที่ขมับของนาฏยะ

เจ้านายนอนหลับตาทั้ง ๆ ที่ยังสวมแว่นตา พรืมเคลิ้มไปกับ
การถูกนวนั้น แพนตาขยับไหวเหมือนระลอกคลื่นลูกเล็กกระทบ
หาด บอกให้รู้ว่าแค่พักสายตา ไม่ได้ฟูบหน้าตังใจนอนหลับจริงจัง
เปลอจ้องจนกระทั่งนาฏยะลืมตาขึ้นอีกครั้ง ลลิตไม่ได้หันหนี
ไปทางไหน เขาจึงกลับดวงตาคู่สวยที่ปรือปรอย ระบายยิ้มเกลิอน
หน้า ลองเอ่ยถามอย่างอื่นดูบ้าง ทั้ง ๆ ที่นาฏยะยังไม่ได้ตอบคำถาม
ก่อนหน้านี้เลย

“ผมเดาว่าวันนี้คุณเรียนหนัก?”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ผมแค่รู้สึกเหนื่อยเพราะเอาแต่คิดเรื่อง
คุณ”

“เรื่องผม? เรื่องอะไร” เสียงทุ้มลึกก้องอยู่ในลำคอเพราะ
แปลกใจ ลลิตเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ คล้ายคาดหวังกับคำตอบ

“ไว้ค่อยบอก คุณเหลืองานอีกเยอะมัย”

“ไม่มีอะไรต้องทำแล้ว ไปกันเลยก็ได้”

“ก็ดีครับ ผมหิวมาก ๆ เลย”

นาฏยะกะพริบตาไล่ความอ่อนล้า ไม่รู้เลยว่าการเคลื่อนไหว
ช้า ๆ จะทำให้ใครหายใจลำบาก แสงแดดยามเย็นสีอ่อนส่องผ่าน
ช่วงแก้มก่อนไล่ไล่มาตามผิวกาย นาฏยะขยับตัวหลบแดดนิดหน่อย
มือปิดปากที่อำหาวหวอด ๆ ตอนลุกขึ้นมานั่งดี ๆ

เขาเห็นลลิตมองเขาอยู่ตอนหันกลับมาสบตา ครั้นพอเผชิญ
หน้า คนตัวโตกลับเหมองไปที่อื่น

พอจะเดาได้ว่าลลิตคิดอะไร

ไม่ต่าง...แรงดึงดูดมหาศาลชวนให้ปั่นป่วนไปทั้งตัว

“ลิต คินนี้คุณจะนอนที่ไหนครับ นอนกับผมอีกมัย”

แทบล้าลากับประโยคท้าย คนตัวโตกระแอมไอ ตอบรับด้วย

ประโยคอ้อมโลกยืดยาว

“ผมต้องแวะเข้าไปเอาเสื้อผ้ากับของใช้ที่คอนโดก่อน คินนี้อาจจะกลับดึกกันนิดหน่อยนะ”

“ได้ครับ...”

“จะพยายามไม่ให้เกินสี่ทุ่ม ผมรู้ว่าคุณต้องรีบกลับไปให้อาหารสี่คุณ”

“สี่คุณต้องคิดถึงคุณมาก ๆ”

“ทำไม”

“ก็...มันไม่ได้คุยกับคุณมาตั้งหลายชั่วโมงแล้ว”

“งั้นคินนี้ผมคุยกับพวกมันเยอะหน่อยดีมั้ย”

“ไม่ได้ครับ”

“หือ...?”

“เจ้านายของสี่คุณจะยึดคุณเอาไว้...ให้เกาหลังให้”

“เจ้านายตัวร้าย”

“ใช่ ผมใจร้ายและผมต้องเสียใจกับสี่คุณเรื่องนี้ด้วยจริง ๆ”

ลลิตหัวเราะออกมาเล็กน้อยตอนเห็นนาฏยะทำท่าทางอย่างคนไม่แคร์ปลาทอง เขาเดินอ้อมโต๊ะไปกดจูบลงบนกลุ่มผมนุ่ม คาจุมุกคาปากไว้ชั่วคราว “ไปกันได้แล้ว...เจ้านาย”

“ซ็อกโกแลตที่คุณให้ฉันไว้เมื่อเช้า...ผมกินหมดไปแล้วนะ”

“จะเอาเพิ่มอีกมั้ย”

“ครับ ขอเพิ่มอีก เยอะๆ เลย”

การเลือกซื้อของขวัญให้น้องชายต่างแม่ของนาฏยะง่ายดายมาก ลลิตสรุปอยู่ในใจว่านาฏยะเลือกไปแบบส่งๆ เท่านั้น แค่เดินเข้าไปในร้าน กวาดตาหนึ่งครั้ง ชี้นิ้วสั่งแล้วก็จ่ายเงิน บอก

ตามตรงว่าตอนนาฏยะใช้เวลาดูเมนูอาหารเลือกว่าจะกินอะไรเป็นมือค้ำ ยังพิถีพิถันใช้เวลามากกว่าเป็นเท้าตัว

สรุปแล้วนาฏยะก็ได้นาฬิกาแบรנדหรูเรือนหนึ่งเป็นของขวัญวันเกิดให้น้องชาย นอกจากจ่ายเงิน คนตาเฉียงหน้าเหวี่ยงก็ไม่ได้ทำอะไรเลยจริงๆ เพราะของขวัญราคาแพงระยับถูกพนักงานจัดการห่อให้จนเรียบร้อย มีหน้าซำตอนออกจากร้าน ลลิตยังเป็นคนถือให้ เพราะเจ้านายมือไม่ว่าง สายตาก็แทบไม่มองทาง

นาฏยะกำลังตอบไลน์หาใครบางคนให้มาเอาของขวัญที่เพิ่งซื้อและไม่ได้ห่อเองไปสักที

สถานที่นัดหมายคือในห้าง นาฏยะเงยหน้าขึ้นมองลลิตเมื่อนัดหมายจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“อีกประมาณสิบห้านาทีจะมีคนมาเอาของครับ คุณรอเป็นเพื่อนผมได้ไหม?”

“ถ้าฉันผมขอไปซื้อของก่อนดีกว่า คุณนัดคนที่จะมาเอาของไว้ตรงไหน?”

“ร้านหนังสือครับ ว่าจะไปดูหนังสือด้วย คุณจะไปซื้ออะไรเดี่ยวผมโทร. บอกเขาก็ได้ว่าให้ไปเจอที่อื่น”

“ไม่เป็นไร ผมซื้อแป็บเดียว คุณไปรอที่ร้านหนังสือก็ได้ ผมซื้อของเสร็จแล้วจะรีบตามไป”

“ถ้าคุณหาผมไม่เจอคุณโทร. มานะ”

“ไม่โทร. หรอก”

“ครับ?”

“ไว้เดี๋ยวไปประกาศหาที่ประชาสัมพันธ์”

“ผมไม่ใช่เด็กหายสักหน่อย ล้อเล่นอยู่ได้”

“ชอบจังเวลาคุณทำหน้าเหวี่ยง”

“เปล่าทำครับ หน้ามันเป็นแบบนี้อยู่แล้ว” นาฏยะเถียงพลาง
กัดปากเลียอบตามองลลิต

นี่แหละที่เรียกว่าเหวียง ทั้งยังเริ่มเถียงเก่ง
แต่ดันเป็นการเถียงที่ลลิตคิดว่าน่ารักมาก ๆ เลย

“โอเค ไม่เหวียง คุณเด็กดี”

“ผมไปร้านหนังสือแล้วดีกว่า”

“เจอกันที่ร้านหนังสือนะ”

“รีบตามมานะครับ ผมรอ”

นาฏยะยื่นมือไปรับถุงของขวัญที่ลลิตยื่นมาให้ เขาหยีตาเล็ก
ให้ดูยิ่งเล็กเข้าไปใหญ่เมื่อถูกมืออุ่นเอื้อมมาขยี้ผมบนศีรษะ การที่
ไม่ได้เซตผมเอาไว้อยู่แล้วเลยทำให้ไม่กลัวว่ามันจะยุ่งเหยิง

เขามองศาสตราจารย์เดินถอยหลัง ไม่ก็ก้าวเท่านั้นลลิตก็หมุน
ตัวหันหลังแล้วเดินไปอีกทาง

นาฏยะจึงเดินไปร้านหนังสือตามที่ตั้งใจ หน้าเหวียง ๆ อมยิ้ม
มุ้มปากตอนที่เดินผ่านเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

คุณเด็กดี...

อ้อ...เด็กดีของคุณ

เรื่องลำบากใจจบลงหลังส่งถุงของขวัญของทิมไปให้ใคร
สักคนที่นาฏยะเองก็ไม่ใช่จ้ะ ผู้ชายตัวไม่สูงมากท่าทางสุภาพเดินเข้า
มาถามเขาเมื่อสิบนาทีก่อนหน้านี้ว่าใช่คุณนาฏยะหรือเปล่า

แล้วหลังตอบรับว่าใช่ ผู้ชายคนนั้นก็บอกว่ามารับของขวัญ
นาฏยะส่งถุงกระดาษในมือไป โดยไม่มีให้แม้แต่คำอวยพร เย็นชา
หนักข้อด้วยการหันหน้าเข้าชั้นหนังสือทำที่เป็นเลือกหนังสือต่อแทน

นาฏยะปฏิบัติตัวเหมือนคนถูกบังคับให้ซื้อของขวัญให้ทิม จะ

พูดแบบนั้นก็คงไม่ผิด เพราะตั้งแต่ไหนแต่ไรมาความสัมพันธ์ของเขากับบ้านใหม่ของพ่อก็ไม่ได้ดีเท่าไรอยู่แล้ว

เขาไม่ลงรอยกับน้องชายอายุสิบหกที่ชื่ออติยะ อายุห่างกันแค่เจ็ดปี ตัวเลขเล็กน้อยแค่นี้เป็นสิ่งยืนยันว่าพ่อมีบ้านเล็กตั้งแต่ยังไม่ได้หย่าขาดกับแม่

อันที่จริงก็ไม่ยุติธรรมที่เขาจะใจร้ายกับน้องชายต่างมารดา แต่เอาเถอะ คนเราก็มักจะเป็นตัวร้ายในเรื่องราวของใครสักคนอยู่แล้ว

เขาอยู่กับพ่อตอนที่พอกับแม่เริ่มแยกทาง วันเกิดปีแรกของทิมเขาคิดว่าพ่อจัดให้อย่างใหญ่โตจนน่าหมั่นไส้ ปีที่สองเขาเลยแกล้งผลักมันตกบันได

เป็นตัวร้าย...จำได้ว่าทิมต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล ส่วนเขาถูกคุณทรายภรรยาใหม่พ่อใช้ไม้ฟาดจนมือแตก โดยที่พ่อยืนมองพร้อมบอกให้เขายื่นมือไปให้คุณทรายตีสติๆ เลือดออกแล้วนั่นแหละ ถึงได้เข้ามาห้าม

ดื้อแพ่ง ไม่กินไม่นอน ไม่คุยกับใครอยู่หลายวันจนแผลหาย ความน้อยใจเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชา...ก็แค่เดินไปหาพ่อแล้วขอออกมาอยู่คนเดียว

ชะงักมือที่วางอยู่ตรงสันหนังสือเมื่อเพลอหวนนึกไปถึงเรื่องเก่า ความทรงจำสีเทาชวนให้รู้สึกกระอักกระอ่วนจนคลืนได้ นาฏยะสะบัดหัว ตั้งใจจะออกไปรอลลิตที่หน้าร้าน ทว่ายังไม่ทันขยับ กลิ่นน้ำหอมหอมฟุ้งคุ้นเคยก็ลอยเข้ามาระทบนาสิกประสาท เนื้อตัวใหญ่โตซ้อนทับด้านหลัง นิ้วมือเรียวยาวกรีดไปตามสันหนังสือเล่มที่มีเขาทาบอยู่เมื่อครูเพื่ออ่านชื่อเรื่อง

“คุณเคยอ่านเล่มนี้หรือยัง”

“ยังครับ”

“ผมก็ไม่เคย ซื้อมาติดไปด้วยดีกว่า คุณดูสนใจมัน”

“ผมยังไม่ได้อ่านชื่อเรื่องเลยด้วยซ้ำ”

“แปลกจัง เมื่อก็ยังดี ๆ อยู่เลย ทำไมตอนนี้เศร้าอีกแล้ว”

“ตรงไหนที่ว่าเศร้า”

“ตาคุณ”

“สงสัยคุณหายไปนานจัง”

“ว่า ขอโทษนะ เอาลูกอมมั่งอ้อก็แล้วกัน”

“ซื้อมาด้วยเหอ”

“อ้อ ชื่อของโนชูปเปอร์ฯ มา เห็นแล้วคิดถึงคุณเลยซื้อมาด้วย”

“อยู่กับคุณมาก ๆ ผมเป็นเบาหวานแน่เลย”

ลูกอมยี่ห้อโปรดหนึ่งเม็ดล่อหลอกอยู่ตรงหน้านางุยะ ริมฝีปากเต็มอิมเหยียดตรงลงเลแล้วก็ยกยิ้มขึ้นมา เขาเอื้อมไปคว้าลูกอมสอดใส่ซ็อกโกแลตเม็ดยั้้นนั้น แกะเปลือกออกแล้วอมเข้าไปในปาก ความหวานช่วยให้รู้สึกดีขึ้น

เสียงดูดใส่ซ็อกโกแลตที่สอดอยู่ด้านในเกิดขึ้นเบา ๆ ในเวลาต่อมา เพราะใกล้กันมากลิตจึงได้ยินเสียงพวกนั้นทั้งหมด

เขาได้ยินเสียงลมหายใจของนางุยะ

เสียงลิ้นเล็ก ๆ พลิกลูกอมไปกระทบฟัน

เสียงเคาะลิ้นเล่นอีกครั้ง

ดูเหมือนนางุยะที่ดูซึม ๆ ไปนิดหน่อยคนนั้นจะหายไปแล้ว

เด็กจ้ง ได้ขนมก็อารมณ์ดี

“อ่อยมัย”

“อ้อ...”

“อยากกินด้วย”

“ก็มีตั้งหลายเม็ดไม่ใช่เหรอ”

“อยากกินจากปากคุณ”

“ถอยเลยน้ำมันในห้างครับ”

“จ้ะก็แปลว่าจับได้ถ้าไม่ใช่ในห้าง”

“จะซื้อก็เอาไปจ่ายเงินเลยครับ” หนังสือเล่มที่ลลิตบอกว่าจะ
ซื้อถูกนาฏยะหยิบออกมา คนตัวเล็กกว่าดันหนังสือไปที่หน้าอกคน
ตัวโตเพื่อเปลี่ยนเรื่องคุย “คุณอ่านจบแล้วผมยืมอ่านต่อ”

“อ่านพร้อมกันเลยก็ได้”

“ยังงี้”

“ไว้ทีหลัง เดี่ยวทำให้ดู”

ไม่ได้หยุดหงิดหรือไม่พอใจกับคำว่าไว้ทีหลังของลลิต นาฏยะ
ทำเพียงเดินตามศาสตราจารย์ไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน

“ผมชอบคำว่าไว้เจอกัน กับคำว่าไว้ทีหลังของคุณครับ”

“หือ...?”

“รู้สึกว่าจะต้องได้เจอกันอีก ส่วนเรื่องที่ไว้ทีหลังก็จะทำให้
เราได้คุยกันมากขึ้น ชอบ...ที่ได้ยินแบบนี้ ดูนี่ไม่ค่อยมีเหตุผลเลย
เนอะ”

“แล้วมีอะไรที่ชอบอีกมั๊ย”

“ผมจะบอกตอนนี้ก็ได้ ไม่ไว้ทีหลังหรอกนะ”

“ว่ามา เจ้านาย”

“คุณ”

นิ้วชี้จิ้มอกลลิตย้ำๆ “แค่คุณ”

ทันทีที่รถยนต์คันหรูเลี้ยวเข้าไปจอดในคอนโดของลลิต
คิวเรียงเส้นสวยของนาฏยะก็ขมวดมุ่นเข้าหากัน เขาหันไปมองเสี่ยว
หน้าคมคร้ามของคนขับ ริมฝีปากเผยอขึ้นพร้อมเสียงที่ดังออกมา

“คุณอยู่ที่นี้?”

“อ้อ บ้านผม”

“คนละทางกับบ้านผมเลยนะครับ”

“...” เริ่มรู้ตัวว่าถูกจับได้ ลลิตปรายหางตามาทางนาฏยะเช่น
กัน เขาอมยิ้มที่มุมปาก ไม่ได้พูดอะไรเพราะกำลังตั้งใจฟังนาฏยะ
บ่นไปเรื่อย ๆ

“ตอนที่คุณไปส่งผมที่บ้านครั้งแรก คุณจำได้มั๊ยว่าคุณบอกว่า
อะไร คุณบอกว่าบ้านเราไปทางเดียวกัน ผมเลยยอมให้คุณไปส่ง”

“ถ้าผมบอกว่ามันไกลกันมากคุณก็ไม่ยอมให้ผมไปส่งนะสิ”

“เนียนเกินไปแล้วนะครับ”

“ธรรมดา...มุกจีบอันนี้ดี้นมาก”

“จีบ?”

นาฏยะทวนคำถาม ลลิตจีบเขา...ใช่เหวอ

“อ้อ” ดับเครื่องยนต์เมื่อจอดรถเสร็จเรียบร้อย คนตัวสูงเดิน
นำลงมาก่อนหลังยอมรับออกมาสั้น ๆ นาฏยะเดินตามลงมา เห็น
ลลิตเดินเข้าไปในตัวอาคารที่มีผู้คนอยู่บ้างก็ไม่ได้ถามอะไรอีก

คนตัวโตกดลิฟต์ไปที่ชั้นสามสิบสี่ พอลอยู่ด้วยกันสองคน ลลิต
จึงเป็นฝ่ายเริ่มต้นพูดคุย

“ผมจีบคุณติดหรือยังนะ”

“เรื่องแบบนี้เขาต้องถามกันด้วยเหวอครับ”

“ผมอยากรู้จริง ๆ นะนาย”

“ไม่ ไม่ติด”

“ขอเหตุผลเพิ่มว่าทำไมไม่ติด”

“ไม่รู้”

“ไม่จริง”

การโต้เถียงดูไร้สาระ จนกระทั่งลิฟต์เปิดออกที่ชั้นสามสิบสี่
แน่นอนว่านาฏยะรอให้ลลิตเดินนำออกไปก่อน เขามองแผ่นหลัง
กว้าง เนื้อตัวสูงใหญ่ ถอนหายใจแล้วก้าวเท้าเดินตาม

ก็รู้ว่าจับติดจนไม่รู้จะติดยังไงแล้ว ยังจะถามทำไมอีก
เขามั่นใจง่าย...

ก็ชอบ ชอบลิตง่าย ๆ เลย

“คิดอะไร คิ้วขมวดเชียว”

“คุณจะจับผิดผมเก่งเกินไปแล้วครับ”

“เรียกว่าสังเกตนะ”

“ครับ จ้ะสังเกตเก่งเกินไปแล้ว”

“มานีก่อน...เรื่องอื่นไว้คุยทีหลัง” คำว่าเขื่อนาฏยะแล้วดึงให้
เข้าไปใกล้ ลลิตยิ้มปากกว้าง ตาพราวระยับตอนผล็อนนาฏยะเข้าไป
ในห้องส่วนตัว

เขาเดินตามเข้าไป...จากนั้นก็ปิดประตูลง

มันมีอะไรอยู่ในความมืดเพียงแต่ว่านาฏยะยังมองไม่เห็น เขา
ได้ยินเสียงลลิตกดเปิดสวิตช์ไฟ

ความคิดในตอนแรกคือไฟทั่วทั้งห้องจะสว่าง

แต่เปล่า ไฟบนเพดานไม่ได้ทำงาน หลอดไฟสี่หลอดเล็ก ๆ
ที่พื้นต่างหากที่สว่างขึ้นมา

คล้ายจะเป็นทางเดิน นาฏยะหันขวับไปหาลลิต ชี้ไปที่ทางเดิน
แล้วชี้กลับมาที่ตัวเอง พอลลิตตอบกลับแบบบ๊ายด้วยการพยักหน้า
รองเท้าผ้าใบสีขาวก็เดินไปทางนั้น

จนสุดทางหยุดที่กำแพง บนเพดานเต็มไปด้วยลูกโป่งห้อย
ระย้า ต้องยอมรับเลยว่าเขินมาก...ทั้งคนที่ตั้งใจทำ แล้วก็คนที่ยืน
มองประโยคสั้น ๆ บนกำแพง

Please be my Valentine? (เป็นแฟนกันมั๊ย)

“มาทำไว้ตั้งแต่เมื่อไรครับ”

“ชื่อของเมื่อเช้า แล้วก็ทำทั้งช่วงบ่าย ลุ้นมากกว่าจะกลับไปนั่ง
เขียนในห้องทันทีก่อนคุณเข้าไปหาหรือเปล่า”

“โດดงาน ไม่ดีเลย”

“เพราะไม่สบายใจที่ถูกคนบางคนแกล้งอนเมื่อเช้า”

“รู้ด้วยเหรอว่าผมงอน”

“ก็คุณเพิ่งพูดไปเองว่าผมช่างสังเกต”

“รู้สึกดีจังเลยครับ”

“ผมเจอคุณครั้งแรกในลิฟต์ จำได้มั๊ย ตอนนั้นคุณยังไม่ใส่แว่น
สายตา อยู่ในชุดนักศึกษาถูกระเบียบเกือบทั้งตัว”

“ผมจำได้ ดันขอลายเซ็นคุณ มั่นขอให้ผมด้วยตอนคุณเดิน
เข้าลิฟต์มา ช่วงนั้นผมโดนรับน้องอยู่ก็เลยต้องลาลายเซ็น”

“แต่คุณดูไม่ใส่ใจ ดันเป็นคนดึงป้ายชื่อคุณมาให้ผมเซ็นด้วยซ้ำ
ตอนนั้นคุณดูไม่ชอบผม แต่ผมสนใจคุณ”

“ผมไม่ได้ไม่ชอบ ก็มอง อ้อ คนนี้อาจารย์เครื่องกล”

“แต่หลังจากตอนนั้นผมก็มองแต่คุณนะ”

“ไม่เห็นรู้ตัวเลย”

“แล้วตอนนี้รู้ตัวหรือยัง”

“อ้อ รู้ตัวแล้วก็ได้ครับ แล้วทำไมตอนนั้นไม่...เอ่อ...ไม่จีบ”

มันอุ่นๆ ในใจตอนพูดถึงเรื่องเก่าๆ
รู้สึกดีจนเหมือนจะตาย ตอนที่รู้ว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ
“ลองถามไถ่เรศกับอินทะ”
“ไอ้อัยย์ ไช้อินเกี่ยวอะไรด้วย”
“เพื่อนคุณหวังคุณจะตาย”
“ไม่เข้าใจ”
“ผมก็ไม่มีคำอธิบายเหมือนกัน”
“งั้นไว้ตอนเจอพวกมันผมจะลองถามดู”
นาฏยะบันทึกรื่องที่สงสัยอยู่ลงในสมอง แล้วหันกลับไปมอง
ตัวหนังสือที่เรียงเป็นประโยคที่กำแพงอีกครั้ง
“คำตอบว่ายังไงเจ้านาย”
“คุณก็รู้คำตอบดีอยู่แล้ว”
“:-)”
“*Yes, I will.*” (ครับ เป็นแพนกัน)

สีสนับนปลายพู่กันที่มากเกินไป ยอมทำให้น้ำในแก้วเปลี่ยนสีตาม

เพราะใครบางคนโอดงานเกือบทั้งวันเพื่อไปวางแผนขอ
ใครอีกคนเป็นแฟน ผลเลยลงเอยที่ใครบางคนคนนั้นต้องรับกรรม
ด้วยการแบกงานกลับมาทำต่อที่บ้านนาฏยะ

ลลิตนั่งตรวจงานนักศึกษาอยู่ภายในห้องนอนขณะที่เจ้าของ
ห้องเข้าไปอาบน้ำ เป็นอีกคืนที่เธอไม่ได้นอนที่บ้าน ทว่าไม่ได้รู้สึก
ไม่สะดวกหรือไม่สบายใจ

เขาชอบที่นี่จะตาย ที่ๆ มีเจ้านายเดินไปมา

เสียงประตูห้องน้ำเปิดออกมาพร้อมกลิ่นสบู่หอมๆ ลลิตเงย
หน้าขึ้นมองก็เห็นนาฏยะส่งยิ้มจางมาให้ ผ้าขนหนูผืนนุ่มเช็ดซับไป
ตามเส้นผมเปียกหมาด นาฏยะยื่นเช็ดเท้าที่พรมหน้าห้องน้ำ พอ
เท้าแห้งสนิทจึงเดินไปที่ตู้ปลาสีคุณ

หย่อนมือลงไปในน้ำแล้วลูบหัวหุ่นจนครบทุกตัว โปรยอาหาร
เสียงคุยกับปลาทองเริ่มดังมาให้ลลิตได้ยิน

“สีคุณ บอกพ่อไปอาบน้ำเร็ว”

“...”

“บอกพ่อด้วยว่าตั้งใจทำงานนะ รีบทำให้เสร็จไวๆ เจ้านาย
อยากให้มาเกาหลีให้แล้ว”

“...”

“สี่คุณถามพ่อให้หน่อยว่ามีอะไรให้เจ้านายช่วยมั๊ย”

“สี่คุณพ่อฝากไปบอกเจ้านายหน่อย ถ้าว่างอยู่มาช่วยดู
เปเปอร์ที่ให้นักศึกษาไปแปลเปเปอร์มา ช่วยตรวจหน่อยว่าเด็ก ๆ
แปลถูกหรือเปล่า”

“สี่คุณบอกพ่อนะว่าเจ้านายโอเค งานสบาย เจ้านายเก่ง”
อมยิ้มเมื่อคนตัวโตที่ดูเหมือนจะเคร่งเครียดรับมุกโต้ตอบกันผ่าน
ตัวกลางอย่างปลาทองสี่คุณ บรรยากาศที่ดูเรียบเรื่อยจึงดูน่าสนใจ
ขึ้นมาบ้าง นาฏยะเลิกสนใจปลาทองสี่ตัวในตู้ปลา ก่อนเดินยิ้มกว้าง
เข้าไปหาลลิตที่นั่งอยู่กลางห้อง

ห้องเขามีโต๊ะทำงานนะ แต่ลิตไม่ยอมใช้ คนตัวโตเลือกที่จะ
นั่งตรวจงานบนพื้นโดยวางเอกสารกองหนึ่งไว้ที่โต๊ะญี่ปุ่นตัวเล็ก ๆ

สี่คุณได้ฤกษ์ยุติการโดนใช้เป็นสื่อกลางเสียที หลังนาฏยะนั่ง
ลงไถ่ลลิต มองกองงานแล้วพูดกับคนตัวโตตรง ๆ

“กองนี้คุณตรวจไปแล้วหรอ”

“อ้อ ส่วนตรงนี้คือที่เหลือ หหมดนี้ก็เสร็จแล้ว”

“ตรวจไวจ้ะครับ”

“ก็ไม่ได้ยากนี่”

“ลิตพักไปอาบน้ำก่อนก็ได้ เห็นนั่งตรวจมาตั้งแต่มาถึงแล้ว”

“จ้ะเดี๋ยวผมมา ไปเอาของที่รถก่อน”

“ครับ” นาฏยะหยิบเปเปอร์มาดูบ้าง แต่ละชุดหนาไม่เกินสี่
แผ่น มีเปเปอร์ตัวจริงอยู่ด้านหน้า ส่วนข้างหลังเป็นเนื้อหาที่ถูกแปล

ไว้ โดยรวมแล้วก็ไม่ได้ตรวจยาก เพราะอย่างนั้นตอนที่ลิดไปเอาของกลับขึ้นมา นาฏยะจึงตรวจงานในมือไปได้เกินครึ่งแล้ว

เขาเหลือบตาขึ้นมองคนตัวโตเดินเข้าห้องน้ำ ไม่ได้พูดอะไรกันแล้วจมหายไปกับเนื้อหาที่กำลังสนใจอยู่ เขาเลียนแบบลิดด้วยการเอาปากกาแดงวงไว้ตรงที่แปลผิด เลียนแบบลายมือชุกชุกเหมือนเด็กชายเลียนแบบลายเซ็นของพ่อ

รู้ตัวอีกทีก็ตอนอาจารย์ตัวจริงมาหยุดดูเขาในตำแหน่งที่สูงกว่า นาฏยะวางงานที่ตรวจเสร็จแล้วที่หน้าขา ยิ้มมุมปากขยับไปนั่งบนโซฟาแทนการนั่งบนพื้น

“เสร็จไปหนึ่งแล้วครับ”

“ก็ทำเร็วเหมือนกัน”

“คุณมานั่งที่โซฟาครับ นั่งที่พื้นเดี๋ยวปวดหลัง”

ลิดตยอทำตาม เขาเดินเอาผ้าขนหนูสำหรับเช็ดผมไปตากก่อนจะเดินกลับมานั่งร่วมเบาะกับคนตัวขาวที่ใส่เพียงเสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงขาสั้น

นาฏยะนั่งไม่ระวัง การขดขาขึ้นไปแบบนี้ทำให้เห็นขาอ่อนด้านในชัดเจน สีสันแดงกำจากการดูดนมเมื่อวันก่อนยังคงอยู่ รอยฟันที่กัดไว้ดูเหมือนจะจ้ำเล็กน้อย

ไม่รู้ตัวเหมือนกันว่าฝาก่องรอยรักไว้มากขนาดนั้น

“ไม่นั่งเหวอครับ”

“จะนั่งเดี๋ยวนี้อะหละ”

ขยับตัวนั่งลงเคียงข้างกัน จากนั้นเด็กดีก็เป็นฝ่ายจัดทำทางให้ตัวเอง นาฏยะรุ่มร่ามกับร่างกายเขานิดหน่อยเพื่อจะเอาหัวมาวางไว้ที่หน้าอก เอนชบจนคนตัวโตที่ถูกใช้ไม่ต่างจากเบาะรองนั่งที่ขยับไม่ได้

เขานับหนึ่งรวมถึงหายใจเข้าลึก ๆ
“เอาอันนี้มาตรวจสิ ชักติดใจแล้ว เป็นอาจารย์บ้างดีมั้ยนะ”
อาจจะต้องนับสองแล้วหายใจเข้าลึกมากกว่าเก่า...
“คุณใช้สบู่อะไรอะครับ หอมจัง”
ไม่นับแล้วได้มัย ความอดทนตลอดทั้งวันมันขาดสะบั้นตอน
ที่นาฏยะเชิดหน้าขึ้นมามองตา
เมื่อกัณนาฏยะถามเขาเธอว่าใช้สบู่อะไร...
ไม่รู้ จำไม่ได้ ตอนนี้ได้กลิ่นแค่กลิ่นหอมอ่อน ๆ ที่ออกมาจาก
ตัวเจ้านาย
“ลิต...ลิตครับ”
“ไม่ต้องตรวจแล้วดีกว่า ทำอย่างอื่นกัน” ไม่พูดเปล่า มือเรียว
ยาวดึงกระดาดออกจากมีอนาฏยะด้วย เขาซ่อนคนตัวบางขึ้นจาก
การนั่ง อุ่มจนตัวลอยไปทิ้งไว้บนเตียง
นาฏยะขยับตัวลุกขึ้นเหมือนจะโวยวาย เขาอยากให้ลลิต
ทำงานให้เสร็จก่อน แต่คนตัวโตฟุ้งที่ไหน เขากำลังจะอ้าปาก ก้าน
นิ้วยาวก็แตะไว้เบา ๆ
“ที่เหลือเดี๋ยวผมจัดการเอง”
“...”
“นะ เจ้านาย”
“ครับ”
ตัวมันอ่อนปวกเปียกไปกับสายตาดอดอ่อน นาฏยะไม่เข้าใจ
ตัวเองขึ้นทุกวันว่าทำไมจู่ ๆ ถึงกลายเป็นคนใจอ่อนได้ขนาดนี้
เขาคำลังมือเข้าที่รอบลำคอแกร่งของลลิต หลบตาซ่อนความ
เขินอาย
“เป็นเด็กดีจัง”

ใช่เป็นเด็กดี

สบตากันอีกครู่เดียวริมฝีปากอุ่นร้อนก็โน้มลงมาทาบทับ บด
รูปเคล้าคลึงจนเกิดเสียงดัง ความป่วนป่วนอัดอั้นเหมือนแปรงจุ่มสี
ที่จะลายอยู่ในแก้วน้ำ

สิ...มีมากเกินไป

ทันทีที่จุ่มแปรงลงไปใต้น้ำใส น้ำจึงเปลี่ยนเป็นสีอื่น

จุดติดกันง่ายดายเพียงจุ่มหนึ่งครั้ง ร่างกายบิดเร่ากระสับ-
กระล่ายบนเตียงกว้างอย่างต่อเนื่องเมื่อรสจุ่มหนต่อไปตามมา

เราจุ่มกันไปพร้อมกับกอดก่าย มือร้อนๆ ของนาฏยะสอด
เข้าไปในชายเสื้อของลลิต พริบตาเดียวคนตาเฉียวก็จัดการแก้ผ้า
ท่อนบนของคนตัวโตออก

ถ้าลิตร้อนเขาจะร้อนบ้าง

ถ้าลิตเย็นเขาจะเย็นตาม

เขาเป็นเด็กดี รวมถึงโอนอ่อนเป็นผู้ตามที่ดีเช่นกัน

กางเกงขาสั้นถูกถอดออกทางปลายเท้าขาว ในห้องนาฏยะ
ยังไม่ได้ปิดไฟ ภาพทุกอย่างจึงชัดเจน

ลิตเปลือยเปล่าด้านบน ผิวเนื้อเรียบเนียนมีขี้แมลงวัน
ประปราย ที่แผ่นหลังมีอยู่เก่า ข้างหน้าล่ะ...

อยากรู้จ้ะว่ามีอยู่เท่าไรกันแน่

ผลักคนตัวโตลงไปนอนด้านล่าง นาฏยะนะเหลื่อแค่เสื้อตัว
โคร่งกับกางเกงชั้นใน ปากสั้นระริกเพราะความร้อนที่แผดเผาอยู่ใต้
ผิวหนัง ตัวก็เล็กกว่า มือก็แค่นั้น แต่กลับกดหน้าอกลลิตไม่ให้ขยับ
ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ปลายนิ้วเริ่มต้นทำงานด้วยการลูบไล่ไปบนอกกว้าง ทำแบบ
เดิมคือกดจุ่มไปบนเมดสีดำนํ้าเล็ก ๆ

ที่ไพลาร้าแล้วหนึ่ง แถวน้าออกเป็นสอง จากนั้นก็กระตุก
เชิงกรานเป็นตำแหน่งสุดท้าย นาฏยะลดตัวต่ำลงไปอยู่ในจุดที่
หวาดเสียวและน่ากลัว

เขาจับเบา ๆ ไปที่วีไลน์ด้วย ลื่นร้อนแลบเลียจนลมหายใจลิด
กระตุก

“มีแค่นี้?”

“อ้อ แค่นั้น”

“ข้างในนี่ล่ะครับ”

“ไม่มี ออย่าชน”

“เด็กชนเป็นเด็กฉลาดไง”

เพิ่งเคยเห็นนาฏยะยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างนี้เป็นครั้งแรก ลลิตกลืน
น้ำลายเหนียวข้นลงคอ ส่วนกลางกายเขาถูกหยอกเข้าผ่านเนื้อผ้า
นิดเดียวเท่านั้นก็ตื่นตัวดันเป้ากางเกงจนมันปูดออกมา

ติดฝิงโชว์ตัวเพราะนาฏยะชนหนัก ลลิตเลยลงโทษด้วยการ
ใช้ส่วนนั้นตีแก้มเด็กชนเบา ๆ

“ดื้อ”

“เมื่อกี้อย่างเรียกผมเด็กดี ผมไม่ดีแล้วเหรือ น้อยใจแล้วนะ”

“ก็ได้ เจ้านาย...เด็กดี”

ก็แค่เรื่องควาว ๆ บนเตียงนอน

ก็แค่เราแก้ผ้า

ก็แค่เราเปิดเปลือยอีกด้านของกันและกัน

ลลิตที่ดูสุภาพมาตลอดเริ่มหยาบคายด้วยการเอาไอนั้นตีหน้า
ตีปากเขาเบา ๆ ยอมรับว่าตื่นกลัวในตอนแรก แต่พอตั้งสติได้
นาฏยะก็เริ่มหยาบคายไปพร้อมกัน

เขาเริ่มต้นด้วยการจับส่วนนั้นของลลิตให้อยู่ในตำแหน่งที่

ณัด ภาพที่สมองจดจำมาจากคลิปร่วมรักระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย
ฉายเข้ามาในหัว

เขาศึกษามาพอสมควรเลยละก่อนจะมาปฏิบัติกับลิตจริง ๆ
ทฤษฎีคิดว่าแน่นปึกแล้วนะ คราวนี้ก็ลองวิชา...ลองกับของจริง

แอบเลียไปตามความยาวพร้อมซ้อนสายตาขึ้นมองอาการ
ผู้ถูกกระทำ ศาสตราจารย์หน้านิ่งเหมือนไม่รู้สึกละไรทั้งนั้น นาฏยะ
เลยลงมือหนักข้อคือเปลี่ยนมาครอบก้น

ก้น...ลึกลงในลำคอ

คราวนี้ลิตเริ่มมีอาการ สีหน้ายุ่งยากเมื่อนาฏยะเริ่มขยับ
เส้นเลือดตรงขมับปรากฏ สันกรามขบบดจนเห็นชัด ลูกกระเดือก
เริ่มเคลื่อนที่ขึ้นลง สะโพกยกขึ้นมาเมื่อถูกลงมือหนักข้อขึ้น ที่อยู่ใน
ปากนาฏยะขยายขนาดจนเต็มที

ลิตแทงลึกสวนเข้าไปจนคนอยากลองของน้ำตาคลอ

นาฏยะจึงคายปากออก สำลักจนตาแดง หน้าแดง หนูกี้แดงกำ
ช่วงจังหวะเพลอตัวตำแหน่งที่อยู่ก็ถูกเปลี่ยนอีกครั้ง

“ล้อเล่นกันพอแล้วมั้ง”

“ลิตครับ”

“ผ่อนคลายน้อยได้ก็ดี”

ข้อพับขาถูกท่อนแขนแกร่งสอดซ้อน พริบตาเดียวขายาวของ
นาฏยะก็ไปพาดอยู่บนไหล่กว้าง ชันในถูกถอดจนเปิดเผยผิวเนื้อ
ส่วนลึกกลับ

“เด็กดีน่ารักมากครับ น่ารักทั้งหมดเลย”

เก่งกาจในการเลือกใช้คำพูดมาทำให้หน้าร้อนจัด นาฏยะ
เบนหน้าหนีแล้วกัดปาก รู้สึกได้ดีว่าริมฝีปากตัวเองบวมเจอเพราะ
ถูกจูบก่อนหน้า

ลลิตหยาบคายกับเขาจริง ๆ นะวันนี้ ถอดเสื้อก็ไม่ถอดออกให้ตี ๆ เหลือมัดคาวัวตรงข้อมือให้นาฏยะไม่สามารถขยับมือได้อย่างเป็นอิสระ เหมือนความอ่อนโยนวันนั้นเป็นเพียงภาพลวงตา

สายตาจวบจ้วงมองช่องทางสีหวานที่ถูกปลายนิ้วยาวของคนที่นั่งตรงเท้าตะตอง...

หยาบคายมากจริง ๆ

แต่ถึงใจ...

ถ้าเขาชอบ เรื่องหยาบคายหรือใจร้ายไม่นับว่าเป็นปัญหาเลย นาฏยะซัดปาก เกร็งตัวจนหายใจไม่ออกเมื่อถูกส่วนร้อนนุญไถเบา ๆ ร่างกายเขาเรียกร้องสัมผัสสุกราน นาฏยะช่วยเตรียมพร้อมด้วยการเอื้อมมือที่ถูกมัดอยู่ไปเปิดลิ้นชักหาเจลหล่อลื่น ก่อนต้องแปลกใจเมื่อพบว่าที่ความมือไป ในนั้นว่างเปล่า

“ลิต...ไม่มีเจล”

“ผมเอาไปทิ้งเอง ยี่ห้อนั้นมันไม่ค่อยดี”

“ถ้าไม่ใช้มันจะเจ็บมากมั๊ยครับ” เร่งเร้าอย่างเอาแต่ใจ ตอนนีถึงไม่มีเจลก็จะช่างแม่งแล้ว

“เจ็บ แต่ได้ดี ผมแค่เปลี่ยนยี่ห้อ ใครจะกล้าทารุณคุณขนาดนั้น”

“จึ้นเร็ว ๆ ได้มั๊ยครับ”

“ร้อนจิงนะบนเตียงเนี่ย”

นาฏยะบ่นจิมำออกมาเล็กน้อยในลำคอ ไม่มีใครฟังออกว่าเขาพูดว่าอะไร เขาชอบหายใจกับการถูกคลึงนิ้วนวดตรงส่วนนั้น ตาเล็กริมองคนที่แก้งเขาอยู่

ลิตเอาเจลออกมาจากในกระเป๋ากางเกง...

“ที่ว่าไปเอาของคือไอ้เนี๊หรอ”

“ใช่ ซื้อมาพร้อมลูกอมเมื่อเย็น”

ชโลมไปทั้งสองส่วนคือที่ช่องทางกับแท่งร้อนที่ดูไถ่โกลั ๆ

“ผมมาคิด ๆ ดูแล้ว ผมว่าผมพลาดที่ตกลงคบกับคุณ”

“ทำไม”

“คุณดูวางแผนเตรียมการมาดีจนน่ากลัวเกินไป”

“เปลี่ยนใจตอนนี้ก็ไม่ทันแล้วนะ”

“รู้ครับ รู้แล้ว”

ปลายนิ้วกวาดความเปิดช่องทาง ตาคมเอาแต่มองนาฏยะ
ที่ตัวแดงจัด

เด็กดียั่วยวนอย่างไม่รู้ตัว

ด้วยตาปรือปรอย

ด้วยลมหายใจติดขัด

ยั่วเขาทั้งหมด สัตว์ร้ายถูกปลุกให้ตื่นแล้วเริ่มออกอาละวาด
นิ้วยาวถอนออกจากช่องทาง สัดส่วนใหญ่โตเข้าแทนที่ตำแหน่งนั้น

ลลิตควบคุมจังหวะการดันตัวเข้าหา ไม่เร่งเวลา ไม่รีบร้อนจน
เกินไปเพราะกลัวนาฏยะบาดเจ็บ

ท่อนขาที่พาดอยู่บนไหล่กระดูกสัน นาฏยะจิกกำทั้งปลายมือ
ปลายเท้า เขาถูกเติมเต็มความรู้สึกที่ว่างเปล่า แอ้งว่างโหวงในจิตใจ
เต็มตื่นขึ้นมา

รู้สึกดีจนน้ำตาไหล เผลอสั่งเสียงพึงพอใจให้สัตว์ร้ายได้ยิน

แรงกระแทกกระทั้นจึงเพิ่มถี่ ส่วนแข็งขึงที่ทะยานเข้าสู่ข้างใน
ร้อนจัดจนสัมผัสได้ มันกระแทกซ้ำ ๆ ที่จุดรับความรู้สึกด้านใน ลึก
แล้วเหมือนจะลึกเข้าไปมากกว่านั้นอีก

ลิตลดตัวมาจูบเขาเป็นระยะ ซอกคอ แฉกอก ถูกปรนเปรอ
ด้วยจูบจนพรวดไปหมด กลางกายก็โดนรุดรั้ง

ถูกแก้งหนัก เริ่มไม่ไหวที่จะทน

“อีก...”

“ผมชอบเห็นคุณร้องไห้ตอนนี้มาก ๆ” ม่านน้ำตาบาง ๆ ใน
นัยน์ตาเยื่อหยิ่ง อยากจะแก้งให้ร้องไห้มากกว่าเดิม ชอบจริง ๆ ที่
เห็นนาฏยะสดีแตก

เด็กดีลวนสะโพกขึ้นมาตามจังหวะ บีบรัดเหมือนกล้วยส่วน
เชื่อมประสานจะหลุดออก

เจ้านายไม่รู้ตัวหрок

ไม่รู้ตัวเลยว่าท่าทางตอนมีเช็ท้อาจฆ่าคนตายได้จริง ๆ

ลลิตแล้วหนึ่ง...

ไม่สิ ลลิตตายคนเดียว เพราะทั้งหมดนี้ จะมีเพียงแค่เขา
เท่านั้นที่ได้เห็น

“มากไป...อีก...ครับ”

ความอดทนเริ่มพังทลาย มากไป...ลึกมากเกินไปจนนาฏยะ
ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

เขาคลายตกลงมาจากที่สูง หวิดเสียงร้องพร้อมกระตุกสั้น
อีกราว ๆ หนึ่งนาทิจากนั้น ก็ทิ้งตัวลงมานอนหมดแรงบนเตียง
นุ่ม ส่วนแข็งร้อนตามเข้ามกระชั้นถี่ ไม่กี่ทีลลิตก็ซบตัวลงบนบำ ฟัน
คมกัดขบเบา ๆ เกล้าเสียงคำราม ความอุ่นร้อนฉุดพุงในช่องทาง

หยดเยิ้มออกมาด้านนอก นาฏยะหลับตาเมื่อถูกจูบตรงหน้า
ผาก เขาชอบความอบอุ่นที่แผ่แผ่จากร่างกายของกันและกัน ชอบ
กลิ่นควาคลั่งจากรสรักที่พิเศษเฉพาะสำหรับคนพิเศษ

“ลิตครับ...”

“หือ...?”

“อีกครั้งได้มั๊ย...”

๗)

172

เสพติดลลิตจนอันตราย แต่แน่ใจว่าไม่ได้เสพติดความรื่น
ร่ายนี้เพียงคนเดียว

“ผมให้จนหมดแรงเลยที่รัก”

ที่รัก

ดีจริงๆ นะ ที่ได้เป็นที่รักของใครสักคน

ตอนที่เรต่างก็สัมผัสกัน จะไม่มีผู้กระทำ และจะไม่มีผู้ถูกกระทำเช่นกัน

การที่ฝนตกหนักไม่ได้ส่งผลกระทบอะไรมากนักในช่วงหัวค่ำหลังจากลลิตกับนาฏยะกลับถึงบ้านแล้ว เพียงแต่ว่าการที่ฝนตกหนักขนาดนี้ดันทำให้อุณหภูมิภายในตัวบ้านเย็นลงเล็กน้อย เครื่องปรับอากาศจึงถูกเพิ่มอุณหภูมิให้สูงขึ้น

นาฏยะกับลลิตตัดสินใจที่จะไม่ออกไปทานมื้อค่ำที่ไหน แต่เลือกที่จะกลับมาทดลองสูตรอาหารใหม่ๆ ด้วยกันที่บ้าน เมนูวันนี้เป็นซีโครงหมอบ ของโปรดของลลิต

เอาความจริงนาฏยะคิดว่าการทำอาหารกินเองที่บ้านยุ่งยากกว่าการออกไปทานข้างนอกเสียอีก เพราะเขากับศาสตราจารย์ไม่ใช่กูรูด้านอาหาร มันยุ่งยากตั้งแต่เริ่มต้นไปเลือกซื้อวัตถุดิบแล้ว

แต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้อย่างดีเพราะข้อมูลในอินเทอร์เน็ต พวกเขาซื้อของมาไม่ขาดและดูเหมือนจะหยิบกันเพลินจนล้นด้วยซ้ำ มีหน้าซำยังได้แปรงสีฟันใหม่มาคนละอัน

นาฏยะเพิ่งสังเกตว่าข้าวของเครื่องใช้ในบ้านของเขามันเริ่ม

เพิ่มเติมจากหนึ่งขึ้นเป็นสองเกือบทุกอย่าง ทั้งแปรงสีฟัน แก้วน้ำ
จานชาม รองเท้าสลิปเปอร์ใส่เดินในบ้าน ผ้าเช็ดตัว หมอนหนุนนอน
เขาไม่ได้รู้สึกแปลกอะไรกับการที่สิ่งของต่างๆ เริ่มเพิ่มขึ้น
เพราะมันเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ ค่อยเป็นค่อยไปจนกระทั่งลงหลักปักฐาน
อย่างมั่นคง

คบกันมาได้สักพักแล้ว นอกจากเถียงกันในเรื่องทั่วไปนิด
หน่อยๆ อย่างอื่นก็นับว่าร่าเริงดี

แน่นอนว่าความสัมพันธ์ระหว่างนาฏยะและศาสตราจารย์ยัง
เป็นความลับ แต่มันสำคัญอะไรล่ะ ในเมื่อความรู้สึกที่พวกเขาให้กัน
มันชัดเจน

“ลิต ตรงนี้เสร็จยังครับ?” นาฏยะยืนเท้าเอวอยู่หน้าเตา มอง
หมูที่ตุ๋นอยู่ในกระทะกำลังเดือดปุดๆ

ที่ถามนี้ไม่ใช่อะไรหรอก เขาแค่หิวมากแล้วเท่านั้นเอง

“อีกแปดนาทินะ” เสียงตอบกลับมาดังขึ้นจากโซฟา อาจารย์
ลลิตยังคงนั่งทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ในเวลาสองทุ่มเศษ

เขาเจียดเวลาทำงานมาทำมื่อค่ำ แต่ตั้งหม้อเสร็จที่เหล็อก็เป็น
หน้าที่ของนาฏยะ ลลิตจะทำงานบ้านอีกครั้งตอนล้างจาน ทว่า
ตอนนี้เขาก็เริ่มหิวแล้วเหมือนกัน

“คุณต้องตุ๋นให้มันครบเวลาเลยเหวอ”

“ผมแค่ทำตามสูตรในเน็ต”

“อา เข้าใจแล้ว งั้นผมดักข้าวรอดีกว่า”

“วันนี้ผมเอาข้าวเยอะนะ หิวมาก”

“ได้ครับ เสร็จแล้วเดี๋ยวเรียก”

นาฏยะตอบกลับลลิตด้วยระดับเสียงที่ค่อนข้างดัง เขารู้ว่าหมู
ในกระทะต้องรออีกแปดนาทิจึงจะเสร็จเรียบร้อย แต่ความอยากรู้

ว่าหมูเปื่อยหรือยังทำให้ซิงลงมือเปิดฝาครอบออกก่อนเวลา แล้วใช้
ที่คีบคีบหมูออกมาหนึ่งชิ้น

เขาเลือกชิ้นไม่ใหญ่มากนัก แอบชิมเจี๊ยบๆ ในครีวก่อนคงจะ
ไม่เป็นอะไร เอาส้อมจิ้มๆ ก็พบว่าเนื้อหมูล่อนหลุดออกจากกระดูก
มาง่าย ๆ นาฏยะยิ้มออกมานิดหน่อยแล้วถึงจิ้มเนื้อหมูมากิน

“เด็กดี้อแอบกินก่อนอีกแล้ว”

“อ้อ ร้อน...”

“ระวังสิ” คนที่แอบย่องเข้ามาจับผิดเด็กดี้อที่แอบกินข้าวก่อน
ควานหาน้ำดื่มอย่างรีบร้อนมาส่งให้ นาฏยะน้ำตาคลอชนิดน้อย **อ้า**
ปากค้างก็เห็นว่ามีควันออกมา “ลั่นพองมัย”

“ไม่...แฮ้ยคุณ อร่อยอะ”

ดูเหมือนจะไม่เป็นอะไรมาก เพราะพอหมูในปากหายร้อน
นาฏยะก็เคี้ยวแก้มตุ้ย ช่วงนี้ดูเหมือนเขาจะมีแก้มขึ้นมา พอดีว่าเป็น
ประเภทที่อ้วนแล้วออกแก้มก่อน

“เหลืออีกหกนาทีแล้ว ปิดฝาลงไปเดี๋ยวนี้” ลลิตชี้นิ้วสั่ง

นาฏยะส่ายหน้าเล็กน้อย

“ผมว่ามันได้แล้ว เอาขึ้นเลย”

“เจ้านาย...”

“ครับลลิต”

“คุณมันดีอ”

“เถียงกันก็เหลือสี่นาทีแล้วครับ”

“จันจูบต่ออีกหน่อย จูบจนนาฬิกาจับเวลาดัง”

“เดี๋ยวก่อนครับ...”

คิดเหอว่าลลิตจะฟังเสียงห้าม เพราะพอพูดจบก็คว้าเอว
นาฏยะมาไถ่ ทาบทับริมฝีปากปิดปากอึดในทันที

รสจูบยังอ่อนโยนเหมือนเคย ตอนที่ลลิตถอนปากออกคนตัว
โดยนหน้านิดหน่อยให้แก่อรสาดีในปากของนางูยะ

“กระเทียมกับรากผักชี”

“รู้ยังว่าทำไมถึงต้องบอกว่าเดี๋ยวก่อน”

นางูยะยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำลายที่ริมฝีปาก เขาสำยหน้าแต่
ไบหน้าเปื้อนยิ้ม แล้วหันตัวเข้าหาเตาอีกครั้ง ยกฝาครอบขึ้นปิดเตา
ตามเดิม

ยืนรอในความเงียบที่ไม่มีเสียงเหงา พอนาฬิกาจับเวลาดังก็
ปิดเตาในทันที ทีนี้ก็หันไปยิ้มกว้างใส่ลลิตพร้อมยื่นจานกระเบื้อง
ใบใหญ่ให้อีกคนถือไว้

ความน่ารักอยู่ตอนที่นางูยะดึงกระบี่ผ้ากันเปื้อนให้แน่น
จากนั้นก็เปิดฝาแล้วคีบซี่โครงหมูใส่จาน กลิ่นซอสที่ปรุงไว้อย่างพอ
คิบพอดีลอยฟุ้งไปทั่วบ้าน กลบกลิ่นขมไหม้ของกาแฟไปจนหมด

ทั้งสองนั่งร่วมกันที่โต๊ะอาหาร ในฝั่งตรงข้ามกัน

มันชักจะเคยชินที่มีอีกคนอยู่ด้วย เคยชินที่มีคนตักอาหารให้
เคยชินที่มีคนเอาใจ เคยชินที่มีคนคอยเตือนให้ระวังร้อน เคยชินที่
ได้ทำตัวเหมือนเด็กอีกครั้ง การกินข้าวด้วยการใช้มือไม่ใช่ช้อนส้อม
ก็เริ่มจะกลายเป็นสิ่งที่เคยชินเช่นกัน

นางูยะไม่เคยคิดจะใช้มือหยิบอาหารจากจานกินเลยนะ แต่
ลลิตทำ...เขาเลยทำตาม สักพักมันก็ชินที่จะมูมมามด้วยกันไปเอง
เพียงแค่ลลิตมองเขาตอนใช้ช้อนส้อมเลาะเนื้อจากซี่โครงแล้วถามว่า
ถนัดหรือ นางูยะก็ตอบออกไปว่าไม่ค่อยถนัด ครั้งแรกลลิตไม่ว่าอะไร
ทั้งนั้น ปล่อยให้เขาใช้ช้อนส้อมเลาะไปเรื่อย ๆ

จนครั้งที่สองที่สามที่กินซี่โครงไปด้วยกันนั้นแหละ คนตัวโต
ถึงตะล่อมให้คุณชายนางูยะลองใช้มือกินอาหารได้สำเร็จ หลังจาก

นั่นมิติของการกินที่โครงหมอบของนาฏยะก็เปลี่ยนไป แต่แน่นอน...
ว่าเวลาอยู่ข้างนอกทั้งเขาและลลิตยังใช้ซัณส้อมเพื่อรักษามารยาท
บนโต๊ะอาหารกันตามเดิม

คิดอะไรเพลินๆ ไปพร้อมกินข้าวได้ไม่นาน กริ่งหน้าบ้านที่
นานๆ ครั้งจะดังก็ส่งเสียงขึ้น นาฏยะขมวดคิ้วเข้าหากัน ดังกระดาศ
ทิชชูมาเช็ดมือเช็ดปาก แล้วลุกขึ้นไปหยุดดูว่าใครเป็นคนกดกริ่ง

เขาหยุดยืนที่หน้าจอภายในบ้าน ในจอแสดงภาพใครบางคน
ถือร่มสีดำ ในยูนิฟอร์มโรงเรียนนานาชาติ...

นาฏยะหลับตาสงบสติอารมณ์ หันมามองลลิตด้วยหางตา
“ใครหรือนาย”

“ทิม...”

“น้องชายคุณ?”

“ครับ คุณรอในบ้านแหละ เดี่ยวผมออกไปคุยเอง สงสัยเอา
ของมาคืน”

“ไม่ให้น้องเข้ามาในบ้านล่ะ”

“มันไม่เข้ามาเหยียบบ้านผมหรอก”

ว่าจบก็เดินไปหยิบร่มมาทาง นาฏยะเดินออกไปนอกบ้าน
โดยไม่ลืมที่จะเปลี่ยนรองเท้าเป็นอีกคู่ ฝนค่อนข้างตกหนักเลยละ
ตอนที่เขาเดินออกมา เสียงหยดน้ำกระทบวัตถุต่างๆ ดังจนแทบ
ไม่ได้ยินเสียงอื่น

“ไง...” คำทักทายเย็นชาของพี่ชาย

“ทิมผ่านมาแถวนี้ เลยเอาของขวัญที่พี่ให้เมื่อเดือนก่อนมา
คืน” ส่วนนี้คำอธิบายของน้องชาย...

“ที่จริงไม่ต้องก็ได้ ยังไงก็เงินพ่ออยู่แล้ว”

“เอาไปใส่เองเถอะ รสนิยมแย่มาก”

“คิดว่าตั้งใจเลือกให้เธอ”

“ไม่ตั้งใจเลือกก็ดี นี่อุตส่าห์ลำบากใจตอนคิดว่าจะเอามาคืน”

“มากับใคร”

“แท็กซี่”

“คนขับรถอะ”

“คนพวกนั้นน่ารำคาญจะตาย”

“ทิม...นี่มีงูดุบหรือกับกินเหล้ามาหรือ” กลิ่นฝนกลบไม่อยู่นาฏยะย่นจมูกเพื่อสูดกลิ่นนิโคตินที่ติดอยู่ตามเสื้อผ้าน้องชาย ร่มที่บดบังหน้าทิมเอาไว้เปิดออกตอนถูกจับได้ ถึงได้เห็นหน้ากันชัด ๆ หน้าแดงก่ำ...โทรม หนาวเคราก็ไม่โกนให้เรียบร้อย

“เออ...แล้วพี่จะทำไม”

“ไม่ทำไม เรื่องของมีงูดะ เอาของมาคืนให้มัย เอามา แล้วจะไปไหนก็ไป” กระซากถุงที่เหมือนไม่เคยถูกเปิดมาไว้ในมือตัวเอง จากนั้นนาฏยะก็ตั้งใจจะปิดประตูบ้าน

จำเป็นหรือที่เขาต้องดูดำ...

ต้องสนใจหรือ ถ้ามจริง ๆ

“พี่ทำอะไรอยู่อะ” ร่มตกพื้น เพราะมือที่เคยถือร่มเปลี่ยนมาดันประตูไว้ นาฏยะถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กินข้าว เมาก็กลับบ้านไปนอนซะ”

“อยู่กับใครอะ”

“แฟน”

“เธอ ขอดูหน้าแฟนหน่อยดิ”

เดินกระแทกไหล่พี่ชายผ่านประตูบ้านเข้ามาอย่างถือวิสาสะ นาฏยะไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น เขาผลักทิมให้กลับออกไปทางประตูสีหน้าเย่อหยิ่งเริ่มโกรธจัด ความอดทนต่อความไร้มารยาท

ใกล้จะหมดลง

“อนุญาตให้เดินเข้าไปข้างในแล้วหรือ”

“ก็แค่ดูหน้าเองปะ?”

“ไม่ต้องยุ่ง”

ยืดอกยืนที่หน้าประตูบ้าน ร่มสองคันตกลงที่พื้นแล้วปลิวตาม

แรงลม

ทิมปลั๊กนาฬิกา นาฬิกาก็ปลั๊กทิมกลับ ดูเหมือนจะรุนแรงขึ้นจนกระทั่งลลิตที่นั่งอยู่ในบ้านเดินออกมาตาม

ทิมหยุดนิ่งเสียจังหวะตอนเห็นศาสตราจารย์ เลย์ถูกนาฬิกาปลั๊กกระแทกประตูโดยแรง

เสียงดังโครมใหญ่ คนโดนปลั๊กนิ้วหน้าเพราะเจ็บ

“...นั่นแฟนพี่หรือ”

“มึงกลับบ้านไปได้แล้วทิม”

“ถ้าพ่อรู้...พ่อจะว่ายังไงนะ”

“...”

“ลูกชายสุดที่รัก...เป็นเกย์”

“...”

“บอกดีมั้ยนะ”

“เหี้ยทิม!”

“นาย!” ลลิตร้องปรามตันทีที่มาถึงเพราะนาฬิกาถอดรองเท้าปาหน้าคนที่บอกว่าป็นน้องชาย ก่อนจะคว้าเจ้านายเอาไว้ไม่ให้พุ่งไปตีเด็กอีกคน

เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่รับรู้่านาฬิกาจับทิมกำลังทะเลาะกัน ไม่เคยเห็นนาฬิกาหัวเสียขนาดนี้เลยด้วยซ้ำ ส่วนเด็กอีกคนยกมือกันไม่ให้รองเท้าเจ้านายโดนหน้า

“มึงออกไปเลยนะ”

“นายใจเย็นๆ ก่อน”

“ออกไป!”

“คุณออกไปก่อนได้มั๊ย” ลลิตหันไปเจรจากับอีกฝ่ายแทนการพูดกับนาฏยะ ทีมขยับตัวออกห่างประตูบ้าน จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วเดินออกไปโดยไม่ได้พูดอะไร

มีร่มที่งั้วให้ดูต่างหน้า กับอารมณ์ของนาฏยะที่ยังคุกรุ่น ลลิตเดินไปปิดประตูบ้าน หิ้วถุงนาฬิกาจากนั้นก็ยืนตากฝนเป็นเพื่อนนาฏยะ

ไม่รู้ว่านานเท่าไรเหมือนกัน แต่ก็นานพอให้มือที่กำลังหัดอยู่ คลายออก

เสียงฝนที่กระทบวัตถุยังดังต่อเนื่องเช่นเคย...

“ขอโทษครับ ไม่น่าให้คุณมาเห็นอะไรแบบนี้เลย”

“ใจเย็นลงบ้างมั๊ย”

“อือ”

“เข้าไปอาบน้ำกันดีกว่า หนาวแล้วเดียวไม่สบาย”

นาฏยะพยักหน้า เดินไปเก็บร่มที่หล่นบนพื้นขึ้นมาถือไว้ เขาเหลือบมองร่มของทีม ลังเลนิดหน่อย แต่ก็หยิบมาไว้ในมือเช่นกัน อารมณ์ร้ายก่อนหน้าถูกดับลง เหลือแต่อารมณ์สับสนอยู่ในแววตา

ลลิตคว้าข้อมือนาฏยะ รั้งเบาๆ ให้กลับเข้าไปในบ้านด้วยกัน

เป็นอีกครั้งที่ได้อาบน้ำพร้อมกัน ฝนข้างนอกยังคงตกหนัก เขาทั้งคู่ชนกัน แออัดกันอยู่ในอ่างอาบน้ำ

เงิบงันปล่อยให้อารมณ์ถูกชำระล้าง กระทั่งนาฏยะเปลี่ยน

จากการนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นหันหลังฟังกคนตัวโต

คล้ายหาที่พักพิง คล้ายหาที่ปลอดภัย

“ลิต ไม่ถามเหรอว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ผมรอให้คุณสบายใจที่จะเล่าแล้วค่อยเล่า”

“ผมไม่ถูกกับน้องชายตัวเอง”

“พอจะเดาได้”

“มันแย่มาก มันบอกว่าจะเอาเรื่องผมกับคุณไปฟ้องพ่อ ผมก็
เลยคุมอารมณ์ไม่อยู่ อาละวาดไปแบบนั้น ผมยังคิดไม่ออกเลยครับ
ว่าถ้าพ่อรู้เรื่องเราแล้วเขาสั่งให้เลิกกันขึ้นมา ผมจะทำยังไงดี”

“คุณไม่อยากเลิกกับผม?”

“ครับ ไม่อยาก”

“รักผมมากเลยสินะ”

“คุณอย่ามายุ้มได้ใจในเวลาแบบนี้”

“อ้าว ผมผิดอีก” ลลิตย่นหน้าตอนนาฏยะเงยหน้าขึ้นมาสบตา
กัน ตาร้ายๆ คู่ นั้นไม่ปกปิดสักนิดว่าตำหนิ เขาเลยช่วยให้นาฏยะ
ใจเย็นด้วยการยกมือขึ้นมาจากน้ำ เกาไหล่ให้ไฉ่ลามไปจนถึงแผ่น
หลัง กระซิบเสียงนุ่มข้างใบหูขาว “ผมอยากเจอพ่อคุณ อยากบอก
พ่อคุณว่ารักเจ้านายขนาดไหน อยากดูแล อยากรับใช้...”

“คุณคิดว่าพ่อจะตอบคุณว่ายังไง ถ้าคุณไปพูดอะไรแปลกๆ
แบบนั้นกับพ่อ”

ฟังดูแล้วประโยคที่ลลิตพูดมาออกจะดูเกินจริงไปสักหน่อย
แต่ไม่รู้ทำไม นาฏยะถึงได้รู้สึกหวั่นไหวจนใจเต้น

เขาเก่งเรื่องหาคำพูดที่ทำให้เงิน...

เขาเก่งเรื่องพลิกอารมณ์คนจากร้อนให้กลายเป็นเย็น

“พ่อคุณก็จะบอกว่ายากให้ เอาไปเลย”

“ง่ายแบบนั้นก็ดีนะสิ”

“ผมเชื่อว่าพ่อคุณจะยกคุณให้ผมดูแลแน่นอน เพราะเคยมีคนบอกผมว่าถ้าอยากได้อะไรให้คิด คิดซ้ำไปซ้ำมา...แล้วจะได้สิ่งนั้นเอง”

“เหมือนไสยศาสตร์นะเหรอครับ แบบที่ต้องไปบนบานศาลกล่าว...ไฉนเพื่อนผมก็รู้จักที่ไหว้พระขอพรที่ดีๆ อยู่เยอะเหมือนกัน”

“ผมคิดว่ามันเป็นจิตวิทยามากกว่านะ การคิดซ้ำไปซ้ำมาเหมือนคอยสะกดจิตให้ต้องลงมือทำ”

“ก็ฟังดูมีเหตุผล” นาฏยะพยักหน้า หลบสายตาลงมองร่างกายเปลือยเปล่าได้ฉิวน้ำ

“ผมคิดว่าผมอยากได้คุณมาก ๆ ไม่อยากเลิกกัน ผมก็ต้องลงมือทำอะไรสักอย่างให้พ่อคุณยอมเปิดใจให้”

“คุณชอบทำให้ผมเซ็น”

“ไม่ได้ทำให้คุณเสียใจก็พอแล้ว”

“มีอะไรกันมั๊ยครับ ในอ่างอาบน้ำ” จู่ๆ นาฏยะก็เอยขึ้นมา ลลิตยิ้มมุมปาก ชักขึ้นกับการพูดตรงของนาฏยะ

“เป็นคนที่ไม่ปกปิดความต้องการ นี่ก็อยากทำก็ชวนเลย”

“เจ้านายคิดเรื่องลามกซ้ำไปซ้ำมาก็ครั้งแล้วเนี่ย”

“ล้านครั้งแล้วมั๊ยครับ ตั้งแต่คุณยังไม่ถอดเสื้อเลย ผมชอบใช้เชือกมัดปัญหาเวลาหงุดหงิด”

“ถ้าคิดซ้ำไปซ้ำมาเป็นล้านครั้งมันก็ต้องได้แล้วนะ”

“ที่บอกว่าจะรับใช้ คุณรวมถึงเรื่องนี้ด้วยมั๊ยครับ”

ลลิตหัวเราะเสียงต่ำในลำคอ มือไม้เริ่มปิดป้ายไปหลายตำแหน่ง สัมผัสผิวเนียนลื่นอย่างปลุกเร้า จนนาฏยะส่งเสียงฟุ้งพอใจ

ออกมา

“รวม”

“จ้ะรีบรับใช้ผมเลย”

“คุณร้อนอีกแล้วนะ”

ลลิตยังไม่เลิกหัวเราะต่ำ ๆ จากนั้นก็ลงมือรับใช้เจ้านายในทันที

รับใช้ที่อาจหมายถึงการเชื่อมประสานในน้ำ หรือไม่ก็อาจหมายถึงยอมถูกโอบรัด ส่วนอ่อนนุ่มถูกส่วนแข็งขึ้นกระแทกกระทุ้งจนในที่สุดก็แตกสลายเป็นเสี่ยง ๆ

แล้วประกอบหลอมรวมที่แตกสลายขึ้นมาใหม่ คอยรับใช้ไปเรื่อย ๆ

จุดสิ้นสุดอยู่ตรงไหนกัน... ลลิตไม่มีคำตอบให้คำถามนี้หรอก

:)

When does childhood end?

สีน้ำตาลแก่เลอะไปตามขอบแก้วเซรามิกสีขาวสองใบใน
เช้าวันเสาร์ มันถูกวางอยู่เคียงคู่กันในอ่างล้างจานพร้อมถูกแสง
อ่อนของดวงอาทิตย์สาดกระทบ หยดน้ำจากปลายก้นน้ำส่องแสง
ระยิบระยับพอ ๆ กับหยดน้ำที่เกาะอยู่ตรงปลายใบไม้ที่นอกหน้าต่าง

เช้านี้ฝนไม่ได้ตกตามฤดูกาล เพียงแต่ว่าต้นไม้ทุกต้นในบ้าน
เพิ่งถูกเจ้าของบ้านอย่างนาฏยะรดน้ำเท่านั้น ก่อนที่ร่างโปร่งจะเดิน
กลับเข้ามาในบ้านอีกครั้งแล้วนั่งลงบนโซฟา เว้นระยะห่างจาก
ศาสตราจารย์ลิตที่ยังอยู่ในชุดนอนไม่มากเท่าไรนัก

จะว่าไปแล้วนาฏยะเองก็ยังไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเช่นกัน
เขาจะว่าจะทำงานบ้านให้เสร็จเรียบร้อยก่อนค่อยไปอาบน้ำ แต่ดู
เหมือนว่าตอนที่เขาทำงานบ้านในส่วนของเขาส่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว
นั้น ลิตจะไม่ยินยอมให้เขาไปจัดการตัวเอง

ลิตเรียกให้เขาไปนั่งรวมกันที่โซฟา จากนั้นก็สั่งคว้ามือแล้วยื่น
ออกไปตรงหน้า แม้ว่านาฏยะจะสงสัยว่าทำไมต้องยื่นมือออกไป

ทว่าก็ยินยอมโดยดี

นิ้วมือเรียวยาวบนมือขาวยื่นออกไปอยู่ตรงหน้าลลิต คนตัวโตจับนิ้วชี้ของนางยูยะเอาไว้เพียงนิ้วเดียวเท่านั้น จากนั้นก็ดัดให้เชิดขึ้นเบาๆ

“เล็บเริ่มยาวแล้วนะ”

“ผมก็ยาวมาก...” นางยูยะเห็นด้วยกับลลิตเรื่องที่เล็บเขาเริ่มยาว ทั้งยังล่ำทับไปว่าผมเขาเองก็ยาวแล้วเช่นกัน ช่วงนี้โปรเจกต์ที่เขาทำอยู่กำลังอยู่ในช่วงเดือดพล่าน เลยยังไม่มีเวลาเอาผมยาวๆ ไปให้แม่ตัด หน้าม้าที่ตกลงมาปิดหน้าปิดตาเลยถูกมัดเก็บไว้เสมอ

ถ้านางยูยะมัดเอง เขาไม่มัดจุกก็จะมัดผมครึ่งศีรษะอย่างง่ายๆ แต่ถาลลิตเป็นคนมัดผมให้ นางยูยะก็มักจะมีเปียเส้นเล็กๆ อยู่บนศีรษะ

เปียเดี่ยวบ้าง เปียคู่บ้าง ดูเหมือนว่าผมที่ยาวจนน่ารำคาญของเขาจะกลายเป็นความสนุกของลลิต ที่ถักก็ไม่ใช่แต่ก็พยายามจะดันทุรัง

นางยูยะไม่ว่าอะไรเรื่องที่ถูกลักเปียให้หรือ บางครั้งก็เป็นคนเอ่ยขอให้ลลิตลักเปียให้เสียเอง

เขาชอบเวลาที่เงาสะท้อนร่วมกันในกระจกบานใหญ่ ชอบเวลาที่ได้เห็นลลิตยิ้มมุมปากตอนที่เกี่ยวเก็บเส้นผมของเขาอย่างเบามือ

เพราะแบบนั้น เข้าวันหยุดแบบนี้ นางยูยะเลยมีเปียเดี่ยวเส้นเล็กอยู่บนศีรษะ

“ตัดมัย ไปเอากรรไกรตัดเล็บมา ผมตัดให้”

“ผมตัดเองได้ครับ”

“บอกว่าให้ไปเอากรรไกรตัดเล็บมา” ลลิตพุดย่า ปากหยักสวย

ดูก็งี่ยมก็งเหี้ยมตรง

“เดี๋ยวนี้คุณล้งเหวอ”

“โอเค ผมลุกไปเอากรรไกรตัดเล็บมาตัดให้คุณเองก็ได้”

“ไม่ต้อง ผมก็กวณคุณเล่นเท่านั้น เดี๋ยวผมลุกไปเอาเองครับ”

นาฏยะหัวเราะเสียงต่ำในลำคอพร้อมเอาหน้าผากไปขีดหน้าผาก
ได้รูปของลลิต จากนั้นก็ลุกจากโซฟา หายตัวไปสักพักก่อนจะเดิน
กลับมาพร้อมกรรไกรตัดเล็บ

ข้อมือถูกรั้งให้นั่งลงอีกครั้งในท่าทางที่เปลี่ยนไป จากวัน
ระยะก็เป็นขีดใกล้ ลลิตจับนาฏยะนั่งหันหลังพิงอกของตัวเอง เขา
เอาคางวางเกยไว้บนบ่าของเจ้านาย อ้อมแขนไปด้านหลังแล้วจับ
มือข้างหนึ่งของนาฏยะขึ้นมาให้อยู่ในระดับสายตา

มันค่อนข้างทุลักทุเลเล็กน้อยกับการตัดเล็บให้อีกคนใน
ท่าทางนี้ ลลิตตั้งอกตั้งใจมาก เขาเพ่งแล้วก็เพ่งอยู่ที่มือของนาฏยะ
ลงน้ำหนักมือเบาบาง เพราะกลัวจะตัดเล็บเข้าเนื้อของคนในวงแขน

“ลิตเอาหน้าออกไปหน่อย ผมยังไม่ได้อาบน้ำ เหงื่อออกเยอะ
ด้วย มันเหม็น”

“ไม่เหม็น...หอม”

“แต่ว่า”

“นั่งนิ่งๆ ก่อน เดี๋ยวเข้าเนื้อก็เจ็บเหวอ”

“คุณดูตั้งใจจัง”

“หึๆ” มีเพียงเสียงแค้นหัวเราะดังออกมาเท่านั้น นาฏยะเลย
เอี้ยวหน้าไปด้านหลังเพื่อดูว่าลลิตทำสีหน้าแบบไหนอยู่กันแน่

แล้วเขาก็ได้เห็นว่าลลิตกำลังทำสีหน้าเจ้าเล่ห์

“สีหน้านั้นมันหมายความว่ายังไงครับ”

“ไม่มีนัยยะ”

“ใช่เหรอ...”

“ไม่ใช่ไง เสร็จแล้วมือนึง เอาอีกมือมา” นาฏยะเอามือข้างที่ตัดเล็บเสร็จเรียบร้อยแล้วขึ้นมาดูตรงหน้า จากนั้นก็ยกมืออีกข้างขึ้นมาให้ลิตตัดให้ตามเดิม

“แล้วคิดอะไรอยู่ครับ”

“แค่คิดว่าคุณเองก็ตั้งใจดูผมตัดเล็บให้คุณเหมือนกัน เด็ก... คุณโคตรเหมือนเด็กเลยนาย”

“When does childhood end?” (เมื่อไรที่วัยเด็กจบลง)

“หือ อารมณ์ไหน”

“แค่อยากรู้ความคิดคุณ” คำอธิบายเพิ่มเติมสำหรับคำถามแปลกๆ มีเท่านี้ จากนั้นนาฏยะก็หันกลับไปสนใจเล็บที่กำลังถูกตัด เขาไม่ได้มองเล็บตัวเองหรอก เล็บลิตต่างหากที่เขาให้ความสนใจ มันดูดสั้นได้รูปสวยและสะอาดสะอ้าน ไม่รู้ว่าโรคจิตหรืออะไร นาฏยะถึงได้รู้สึกพึงพอใจกับเล็บของลิต

“ตามหลักวิชาการก็ประมาณอายุสิบสาม...หรือเปล่านะ”
ท้ายประโยคน้ำเสียงติดๆจะไม่มั่นใจ

“แล้วคุณคิดว่าวัยเด็กของคุณมันจบลงตอนไหน สิบสามพอดีหรือมากกว่านั้น”

“จำไม่ได้แล้ว”

“แกแล้วว้างั้นเถอะ...อ๊ะ!” สะดุ้งโหยงเพราะถูกกัดเข้าที่หลังต้นคอ นาฏยะชักมือในมือลิตขึ้นมาจับตรงที่ถูกกัด นั้นนับเป็นเวลาเดียวกันกับที่เล็บเขาถูกตัดจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวจะโดน”

“คุณกลัวแก้ด้วยเหรอ”

“ไม่ แต่อยากเปลี่ยนคำถามว่าจากวัยเด็กจบลงตอนไหนเป็น

คิดยังงัยกับผู้ชายที่อายุมากกว่า ซึ่งผู้ชายที่อายุมากกว่าคนนั้นผม หมายถึงตัวผมเอง”

“...ก็ ฮอตเป็นบ้า สติจะแตกอีกแล้วเนี่ย”

นาฏยะตอบออกมาหน้าตาย เขาเปลี่ยนจากการนั่งฟังอภิสิทธิ์มาเผชิญหน้า เก๊กขริมทำหน้าตึงไปได้อีกสักพักก็หลุดยิ้มออกมา

คำตอบแสนกวน เลยถูกจับจวบเป็นการลงโทษ

มันค่อนข้างเจ็บเมื่อถูกกัดที่ริมฝีปากล่าง แต่นั่นแหละ เพราะเป็นลิตงเลยรู้สึกดีมากกว่าเจ็บ

พอถอนจวบออกก็เปลี่ยนมานั่งเคียงคู่กันธรรมดา ไม่มีส่วนไหนของร่างกายสัมผัสกันเลยด้วยซ้ำ มีแต่คลื่นเสียงที่ดังขึ้น แทรกผ่านเข้ามาในหัวมอเร็อๆ ไม่รีบร้อนแบบนี้

“วัยเด็กของผมจบลงตอนไหนหะ” กลับเข้าสู่บทสนทนา กับคำถามที่ถามไว้ก่อนหน้านี้ “ผมเชื่อว่าทุกคนยังมีวัยเด็กอยู่ในตัว ต่อให้อายุจะเพิ่มขึ้นแค่ไหนก็ตาม คุณล่ะ คิดว่ามันจบลงตอนไหน”

“ตอนที่ผมเริ่มออกมาอยู่คนเดียวมั้ง”

“ยากมัยตอนนั้น”

“อ้อ มากๆ มันมีอะไรที่ต้องปรับตัวหลายอย่าง อะไรที่ไม่เคยทำก็ได้ทำตอนนั้นแหละ แต่พอชินแล้วก็คิดว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่ขึ้น”

“สนุกมัยกับการเป็นผู้ใหญ่”

“ไม่เลยสักนิดครับ” นาฏยะยู่หน้า เหมือนสยองที่ต้องเติบโต “ผมถึงไม่ว่าคุณตอนที่คุณบอกผมเป็นเด็กงัย ผมรู้สึกดีนิดๆ ด้วย... อาจจะเป็นเพราะว่าผมไม่ค่อยได้แสดงด้านที่เป็นเด็กกับใครมากนัก ผมมักจะบอกกับพ่อและแม่ของผมเสมอว่าไม่ต้องเป็นห่วงผม ผมโตแล้ว พวกคุณมีครอบครัวใหม่ที่ต้องดูแล ผมอยู่ได้ ผมไม่ใช่เด็ก

แต่ที่จริง ตรงหน้ามันโคตรว่างเปล่าเลย ผมไม่รู้สักนิดว่าการเป็นผู้ใหญ่ต้องทำอะไรบ้าง”

“เหมือนคุณกำลังจะบอกกับผมว่า วัยเด็กของคุณมันจบลงเร็วเกินไป แบบนั้น?”

“คุณตีความได้แบบนั้นหรือ”

“อือ...” ลลิตพยักหน้า เข้มนาฬิกายังคงขยับเพื่อพาชั่วโมงเรียบเรื่อยให้เดินไปข้างหน้า

เวลาไม่ย้อนกลับ...ไม่เคย

การหัดตัวกลับไปเป็นเด็กอีกครั้งก็ทำไม่ได้เช่นกัน

“ลิต คุณชอบเด็กมั๊ย”

“เด็กคนไหนล่ะ”

“คนนี้”

“คนนี้ไม่เด็กแล้ว”

“แต่คนนี้อยากเป็นเด็กตอนอยู่กับคุณครับ”

“งั้นตอนอยู่กับผม คุณเป็นเด็กได้เต็มที่เลย”

แต่ความรู้สึกของวัยเด็กกลับมาได้เสมอ

“สรุปชอบหรือไม่ชอบครับ”

“ชอบ ก็ชอบมาตลอด...”

“ทำไมถึงชอบ” เป็นอีกครั้งที่ไม่เข้าใจตัวเอง ทำไมกันนะ เขาถึงได้เอ่ยถามคำถามที่เหมือนเด็กสาวเพิ่งหัดมีความรักเป็นครั้งแรก มันคงไม่แยเกินไปที่จะถาม ความอ่อนไหวอัดแน่นในแววตา
ตอนรอฟังคำตอบ

“ก็คุณมีอะไรบางอย่างที่ผมไม่มี”

“บางอย่างที่ว่ามันคืออะไรครับ”

“ความอ่อนไหวมั้ง คุณมีความอ่อนไหวได้เปลือยของความ

เข้มแข็งที่คุณสร้างขึ้นมานั้น อาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกสนใจคุณ”

“ผมก็เป็นคนที่อ่อนไหวจริงๆ นั่นแหละ” นาฏยะยอมรับ เขา
ล้นเข้าไปมาด้วยขณะที่นั่งคุยกัน

“แต่มันไม่ใช่ความอ่อนแอหรอกนะ”

“แล้วคุณรู้มั๊ยว่าทำไมผมถึงชอบคุณ”

“ทำไม”

“คุณเองก็มีสิ่งที่ผมไม่มีเหมือนกัน มันเรียกว่าความมั่นคงครับ
ผมไม่ได้หมายถึงว่าคุณเป็นพวกแข็งกระด้างหรอกนะ คุณแค่มั่นคง
จนผมรู้สึกว่าคุณพูดอะไรออกมาสักอย่าง คุณต้องทำสิ่งที่
คุณพูดได้แน่ๆ คุณจะไม่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาหรือหวั่นไหวกับสิ่งที่
คุณรู้สึก”

“งั้นคุณรู้มั๊ยว่าผมรักคุณ”

“ครับ”

“มันมั่นคงนะ”

“ผมรู้”

นาฏยะเงยเสียงพร้อมจมลงในห้วงของความคิด เขาปล่อยให้
ให้ลลิตดึงตัวเขาเข้าใกล้ แกะผมเปียที่ยุ่งเหยิงออกให้อย่างเบา
มือ เส้นผมสีดำสยายล้อมกรอบหน้า ถึงเวลาที่นาฏยะจะลุกขึ้น
จากเบาะโซฟาเสียที

“ผมไปอาบน้ำก่อนดีกว่า วันนี้เวรคุณทำมือเช้าครับ”

“ได้ อาบน้ำสระผมเสร็จลงมากินได้เลย”

ลลิตเองก็ลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจเช่นกัน เขามองนาฏยะเดินขึ้น
ไปบนชั้นสองของตัวบ้าน กำลังจะเข้าไปในครัว แต่แล้วเจ้านายก็โผล่
หน้ามาเรียกกันอีกครั้ง

“ลลิตครับ”

“ค้ำบบบ”

“ผมอยากกินกุ้งทอดกระเทียม”

“โอเค ได้เลย”

นอกจากจะเป็นเด็กเท่าไรก็ได้ กับเขาเจ้านายจะเรียกร้อง
เท่าไรก็ได้อีกเช่นกัน

ก็ตั้งใจไว้แล้วนี่นะว่า...กับคนนี้จะทุ่มเทหมดใจเลยจริง ๆ

**ช่วงสายอากาศที่เริ่มร้อนขึ้นมาทำให้นาฏยะเลือกที่จะ
เปิดเครื่องปรับอากาศภายในบ้านแทนการรับลมธรรมชาติ**

อากาศข้างนอกในวันนี้ร้อนระอุเสียจริง

เขาจำแทบไม่ได้ว่านานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้เห็นแสงแดดร้อน
แรงขนาดนี้ เพราะช่วงที่ผ่านมาถ้าบรรยากาศไม่อึมครึมเพราะเมฆ
บัง ก็เย็นขึ้นเพราะฝนตกหนัก

ใกล้เปลี่ยนฤดูกาลจากฝนเป็นหนาวแล้วนี่เนอะ เวลาเดินเร็ว
จังเลย

เขาชอบฤดูหนาว เพราะรู้สึกว่ามันเป็นฤดูที่แปลกที่สุด แดดจัด
แต่ลมเย็น กลางวันแสนสั้น กลางคืนยาวนาน ประหลาดที่สุดแล้ว

“ลิต กาแฟหน่อยมั๊ยครับ” เขียดยึดตัวออกพร้อมหยุดความ
คิดฟุ้งซ่าน นาฏยะหมุนตัวบนเก้าอี้ ให้หันทิศทางไปตรงที่ลิตนั่ง
ทำงานอยู่

ต้องอยู่แยกกันคนละมุมในเวลาทำงาน เพราะใกล้กันเมื่อไร
งานมันมักจะไม่เสร็จ

เราไม่ได้ชวนคุณนั่นนี่จนเลยเถิดมากกว่านั้น ภาษาร่างกาย
แยกกันอีกครั้งก็หมดแรงกันทั้งคู่แล้ว...

“จะสั่งมาหรือชงเอง”

“ขงเองนี่แหละ หรือจะให้ผมสั่งให้ดีครับ”

“ให้คุณขง” ตาคุมไม่เงยมามองที่นาฏยะเสียด้วยซ้ำ ลลิตทำ
สีหน้ายุ่งยากหลังแมคบุ๊กส่วนตัว นาฏยะชินกับเรื่องพวกนี้แล้วละ
ก็ยังดีที่แยกประสาทมาตอบได้

“ผมขงไม่อร่อยนะ สั่งดีกว่ามั้ง” ที่เป็นแบบนี้นี้อาจเป็นเพราะ
นาฏยะดื่มแต่กาแฟดำ พอดัองขงกาแฟเป็นเรื่องเป็นราวจริง ๆ มัน
เลยกลายเป็นกาแฟที่รสชาติไม่เอาอ่าว

“คุณขงไม่อร่อย แต่มันน่ารักกว่าในความรู้สึกผมนะ”

“ก็จิบติดแล้ว จะหยอดอีกทำไม”

“เปล่า แค่พูดให้คุณเขินเล่น”

ตาก็ยังไม่ได้มองมาทางนาฏยะอยู่ดีนั่นแหละ คนตัวโตยืม
มูมปากแบบน่าหมั่นไส้อยู่ตรงนั้น นาฏยะส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจ

สุดท้ายเขาก็ชินกับประโยคกวน ๆ นั้นจริง เลยทำได้แต่
กลบเกลื่อนแสดงอาการว่าไม่สนใจ คุณมันไร้สาระ แล้วเดินหน้าแดง
ก้าวออกจากห้องนอนลงไปชงกาแฟที่ชั้นล่าง

ขงเองน่ารักกว่า...ก็จริง เขาเองก็ชอบมองตอนลลิตชงกาแฟ
ให้ดื่มเหมือนกัน

หลังตั้งกาน้ำร้อนบนเตา นาฏยะก็เอนตัวพิงเคาน์เตอร์
ทำครัว เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเล่นฆ่าเวลาไปด้วย ถึงได้เห็น
ว่ามีสายเรียกเข้าที่นาน ๆ ครั้งจะโทร. มาสักที

พ่อ...

ที่อารมณ์ดีอยู่ดูนิ่งขริมนขึ้นมา นาฏยะเม้มริมฝีปาก ก่อนจะ
กดโทร. กลับ เขาไม่แน่ใจเลยว่าคนที่งานรัดตัวอย่างพ่อจะรับสาย
หรือเปล่า...ก็พ่อโทร. มาตั้งแต่ชั่วโมงที่แล้วนี่เนอะ

รอนันต์ญานตัตตขาด ไม่มีคนรับสายตามคาด นาฏยะวางโทรศัพท์ไว้สักที่หนึ่งอย่างไม่มีใส่ใจ เขาพยายามสะกดความคิดฟุ้งซ่านเรื่องที่พ่อโทร. มา เดินไปยกกาน้ำร้อนขึ้นจากเตาหลังมันเดือดปุด รวบรวมสมาธิที่แตกกระเจิงไว้กับการชงกาแฟ

แต่แล้วโทรศัพท์เขาก็สั่นขึ้นอีกครั้ง หน้าจอโชว์หราว่าเป็นเบอร์พ่ออีกที

กาน้ำในมือถูกวาง นาฏยะกดรับโทรศัพท์

“นายพูดครับ”

[ทำอะไรรออยู่] เสียงที่ไม่ได้ยินมาพักใหญ่ นาฏยะสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ

“ชงกาแฟครับ”

[จั่นแปลว่าอยู่บ้าน]

“ครับ พ่อมีธุระอะไรหรือเปล่าครับ ถึงโทร. หาผม”

[เย็นนี้ว่างหรือเปล่า มากินข้าวที่บ้านหน่อยสิ]

“...”

[พาแฟนมาด้วยนะ]

“รู้เรื่องแล้วเหรอกครับ”

เสียงที่ใช้คุยกับพ่อไม่มีไหวสั่นเลยสักนิด แต่หัวใจที่อยู่ในอกข้างซ้ายของนาฏยะกลับปวดหนึบ มันวูบโหวง แตกแยกจนจับทิศทางแทบไม่ได้ นาฏยะไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตอนนี้เขากำลังรู้สึกอะไรอยู่

หวาดกลัว ตกใจ หรือโกรธ...

“ทิมบอกพ่อเหรอก”

[เจอกันที่บ้าน แค่นี้ละ พ่อมีประชุมต่อ]

นัดหมายเกิดขึ้นโดยที่นาฏยะไม่เต็มใจ เขารู้ดีว่าถ้าไม่ไป พ่อ

จะเป็นฝ่ายส่งคนมาเชิญเองที่บ้านในตอนหัวค่ำ...

ไม่ค่อยมีการบังคับเกิดขึ้นหรอก แต่ก็ใช้ว่าไม่เคยเกิด...

“ครับ เจอกันครับ”

ก็แค่นั้น...

โทรศัพท์ราคาแพงจึงถูกโยนลงในอ่างล้างจานระบายความ
หงุดหงิด นาฏยะไม่สนว่ามันจะเปียกน้ำจนพังหรือเปล่า

แต่คงไม่พังหรอก มันไม่ได้พังง่ายขนาดนั้น

เอาไว่ตรงนั้นแหละ อารมณ์ดีแล้วค่อยมาเก็บ

ปรับอารมณ์ด้วยการกลับไปตั้งใจชงกาแฟอีกครั้ง ไม่นานนัก
เขาก็ได้กาแฟหอมฉุยจำนวนสองแก้ว แก้วหนึ่งเป็นเพียงกาแฟดำ
ไม่เติมทั้งครีมทั้งน้ำตาล ส่วนอีกแก้วสีสันนวลตากว่า เป็นสีน้ำตาล
เพราะผสมนม

แอบชิมแล้ว รสชาติแย่เหมือนเคย

แต่เพราะการชงเองมันน่ารักกว่า จากนั้นความน่ารักก็เลี้ยว
ไว่ใกล้มือของลลิต

“ลิต”

“หือ...?”

“เย็นนี้ไปข้างนอกเป็นเพื่อนผมหน่อยได้มั๊ยครับ”

“ไปไหนเหรอ” ลลิตเลิกสนใจงานตรงหน้า มองนาฏยะเต็ม
สายตา เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พร้อมยกกาแฟขึ้นจิบไปด้วย

สีหน้าไม่อาจบอกรสชาติได้ คนดื่มอาจรับรู้เพียงแค่ว่า กาแฟ
ชงเองแก้วนี้...มันน่ารัก

“บ้านผม”

“เอาสิ”

“พอรู้เรื่องเราแล้วมั้ง เขาบอกให้คุณไปด้วย”

“ແ່ງຈັງ...”

ນາງຍະ “ແຕ່ຖ້າຸ່ນໄມ່ອຸ່ຍາກໄປ ພມໄປກຸ່ນເດີຍວກື້ໄດ້”

ລລິຕ “ພມໄມ່ໄດ້ເອາເສື້ອຜ້າທີ່ມັນສຸກາພມາເລຍ”

ທັງນາງຍະແລະລລິຕຕ່າງພູດອອກມາຟ້ອມກັນ ຈາກນັ້ນກື້ຢຸດ
ຈະກັກໄປທັງຄູ່

ເຂາມອຸ່ນຕາກັນ ມັນມີກຸ່ມໝາຍມາກກວ່າຄຳພູດເສີຍອື່ກ

ນາງຍະເລີ່ມຍື່ມຢັ້ງເຫັນລລິຕຍື່ມອອກມາກ່ອນ ເຂາຄອນຮາຍໃຈ
ອອກມາເສື້ອກື້ໂຢ່

“ໄປເອາເສື້ອຜ້າທີ່ກອນໂດກ່ອນມັຍກັບ”

“ກຳລັງຈະບອກແບບນັ້ນເລຍ...ຸ່ນໄມ່ຕ້ອງກັງວລະນະນາຍ ທຸກອຸ່ຍາກ
ຈະຕ້ອງເລີຍບຣ້ອຍດີ”

ນາງຍະພັກຢັ້ງ ເຂາຍກແກ້ວກາແພ້ໃນມືອື່ນຈີບບ້າງ ຈາກນັ້ນກື້
ເດີນກັບໄປທີ່ໄຕະກຳກຸ່ນຂອງຕົວເອງ

ຝີເສື້ອແສນສວຍຢັ້ງຕົວບີນອຸ່ຍັງຂ້າງນອກຢັ້ງຕ່າງ ເວລາຍັງ
ດຳເນີນໄປຂ້າງຢັ້ງຕ່າງທີ່ກຸ່ມຈະເປັນ

ບາງທີ່ ເຂາອາຈະລອກຄິດຂ້າໄປຂ້າມາດູບ້າງວ່າ...ທຸກອຸ່ຍາກຈະຕ້ອງ
ເລີຍບຣ້ອຍດີ

ใครจะไปรู้ว่า

นี่อาจจะเป็นฝนสุดท้ายของฤดูฝนก็ได้

เสื้อเชิ้ตสีดำ

กางเกงสีเดียวกัน

รองเท้าหนัง

ผมเซตเปิดจนเห็นกรอบหน้า

นาฬิการาคาแพงดูมีระดับ

ฉีดทับด้วยน้ำหอมกลิ่นที่เขาชอบที่สุด

นั่นคือทั้งหมดที่เป็นลลิต นาฏยะพยักหน้าให้รู้ว่าเขาพอใจคน
ตัวโตในชุดนี้ที่สุด

นี่เป็นรสนิยมที่เขาพึงพอใจ แต่ถ้าเกิดว่าพ่อไม่ชอบ...

นั่นก็เป็นรสนิยมของพ่ออีกเช่นกัน

มันค่อนข้างประหลาดในระหว่างการเดินทางไปที่บ้าน เพราะ
จันนาฏยะเลยเอาแต่นั่งเงียบ ปล่อยให้ลลิตเอามือมากุมมือเขาอยู่
บ่อยครั้งระหว่างขับรถ ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง รถยนต์คันหรูก็หยุด
อยู่ที่หน้าประตูบ้าน

ลลิตหันมองหน้านาฏยะ อึ้งๆ ไปนิดหน่อย ก่อนเอ่ยปากแซว
“ช่วยพูดที่ว่าไม่ได้เป็นลูกเจ้าของบ้านหลังนี้”

“เสียใจด้วย ผมลูกชายคนโต”

“จะเรียกสินสอดเท่าไรกันนะ”

“พ่อจะยกให้หรือเปล่าเถอะ”

“แต่เรามีลูกด้วยกันแล้ว ลูกจะขาดพ่อได้หรือ พ่อจะไม่ยกให้
จริงหรือ”

“...?”

“อย่าทำหน้าง สี่คุณเง ลุกผมกับคุณ”

“بابอ” นาฏยะส่ายหน้าแล้วว่าออกมา เขามองเสียวน้ำ
ของประติมากรรมฝาผนัง อัดคิดไม่ได้เลยว่าวันนี้ลลิตดูดีมากจริงๆ
ชี้แมลงวันที่ได้ตากับปลายจมูกยังมีเสน่ห์เหมือนเคย มองแล้วไม่มี
เบื่อเลย

“ถ้าพ่อให้เลิก ผมจะพาคุณหนีจริงๆ นะลลิต เราหนีไปที่ที่จะ
ไม่มีใครหาเราเจอดีมั๊ยครับ ที่ที่ไกลๆ”

“ผมคนبابอ ส่วนเจ้านายคนดังต้อง”

“เรื่องอะไรมาว่ากัน คินนี้คุณนอนระเบียงไปเลยนะ”

“ไม่สงสัยผมหรือ ถึงไล่ไปนอนตากยุงที่ระเบียง”

“ไม่”

“ใจร้ายมาก”

“เลิกเล่นได้แล้วครับ ประตูบ้านเปิดต้อนรับเราแล้ว” นาฏยะ
ชี้ไปที่ประตูบ้านที่กำลังเปิดกว้างออกให้เห็นพื้นที่ด้านใน ลลิตแสร้ง
ยิ้มมุมปากใส่นาฏยะ ปากหยักพูดอะไรแปลกๆ ออกมาอีกแล้ว

“นอกประตูว่าเวอร์แล้ว ข้างในบ้านถ้าลงทางก็ไม่แปลกใจ
เลย”

“เกินไปครับ”

“นาย คุณเคยหลงทางในบ้านตัวเองมั๊ย”

“ไม่เคยครับ”

“เคยตั้งใจจะเดินออกไปนอกบ้านแต่ต้องใช้รถอล์ฟอะไร
เทือกนั้นปะ?”

“ไม่...”

“เดินไหว?”

“ขับรถออกไปสิ ผมไม่ได้โง่นะ”

“นี่ไง คุณยอมรับแล้วว่าบ้านหลังนี้มันใหญ่เกินไป”

“ฉันคงโชคดีแล้วละ ที่ผมไม่ได้อยู่บ้านหลังนี้...”

“ไม่อยู่ก็ไม่อยู่ แต่ช่วยบอกผมที่ว่าจอดรถตรงไหนได้บ้างครับ
คุณชายนางุยะ”

“มีลานจอดรถครับ มันกว้างมาก เพราะเอาไว้จอดเครื่องบิน
ส่วนตัวด้วย”

“ผมเชื่อจริงนะ”

“อย่าเชื่อผมง่าย ๆ สิ ไม่สนุกเลย ผมไม่เล่นแล้ว นู่นครับ
ที่จอดรถ”

มันอาจจะเป็นบทสนทนาที่ไร้สาระ แต่นางุยะคิดว่าเรื่องราว
สาระช่วยให้เขาผ่อนคลายลงกว่าเดิมมาก เขาบอกให้ลิตซ์ขับรถไป
ที่โรงจอด มันกว้างขนาดที่จอดรถได้หลายสิบคันก็จริง แต่ไม่ได้กว้าง
ถึงขนาดที่จะจอดเครื่องบินส่วนตัวได้

ก็แค่เรื่องล้อเล่น ก็แค่อยากจะลืม ๆ เรื่องซีเรียสตรงหน้า ด้วย
การพูดอะไรไปเรื่อยเปื่อย

“เจ้านาย สีน้าคุณไม่ดีเลย พ่อคุณดีมากเลยเธอ”

“ไม่ทราบครับว่าดูหรือเปล่า แต่ตอนนี้รู้สึกแค่ไม่อยากร่วม

โต๊ะกับภรรยาใหม่พ่อ...เคยมีเรื่องกันนิดหน่อย เขาดูไม่ค่อยชอบผม”

“ผมอยู่ข้างคุณนะ บอกให้รู้ไว้จะได้สบายใจขึ้น”

“คุณกำลังทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่า ขาดคุณไปเมื่อไรผมต้องแย่งแย่งๆ”

“รู้สึกแบบนั้นได้ก็ดีนะ”

“ที่จริงก็...รู้สึกแบบนั้นอยู่เหมือนกันครับ”

“ลงรถเถอะครับคุณชาย คนในบ้านมาชะเง้อคอมองแล้ว”
ชักชวนนาฏยะลงจากรถพร้อมกัน โดยก่อนจะลงไปในนั้น ลลิตไม่ลืมที่จะฉวยโอกาสหอมแก้มนาฏยะฟอดใหญ่

นาฏยะยิ้มเงินให้ศาสตราจารย์

ทว่าทันทีที่ก้าวเท้าลงจากรถ รอยยิ้ม สีหน้าสบายๆ กับการพูดเล่นก่อนหน้าก็อันตรธาน

เขาวางตัวเป็นคุณชายอย่างเต็มขั้น หน้าเหวี่ยงร้ายกับการเดินหลังตรงทำให้ดูไม่สบอารมณ์ตลอดเวลา

ใครจะกล้าเอ่ยทักนาฏยะอย่างชื่นมื่น...ไม่มี

จะมีก็แค่เดินเข้ามาใกล้ด้วยความนอบน้อมแล้วบอกว่า

“ท่านรออยู่ที่โต๊ะอาหารแล้วค่ะ สั่งว่าถ้าคุณมาถึงแล้วให้ไปที่โต๊ะได้เลย”

“คุณทรายกับทิมล่ะ”

“คุณผู้หญิงไม่อยู่ค่ะ ส่วนคุณทิมยังไม่กลับ”

ถอนหายใจโล่งอกเมื่อพบว่าไม่ต้องเผชิญหน้ากับคนที่มีปัญหาด้วย นาฏยะพยักหน้าเข้าใจว่าพ่อรออยู่ก่อนแล้ว จากนั้นก็พาลลิตเดินเข้าไปในบ้าน

คนตัวโตที่เดินตามด้านหลังตั้งใจจะแกล้งถามนาฏยะว่าเคย

หลงทางในบ้านหรือเปล่า แต่พอเห็นหน้าหนึ่ง ๆ กับสีหน้าไม่สบาย
อารมณ์ ลลิตคิดว่าเขาควรเจียบไว้จะดีกว่า

อึดใจเดียวนาฏยะก็พาเขาเข้ามาถึงห้องอาหาร โต๊ะอาหารมี
จานอาหารละลานตา ที่หัวโต๊ะมีผู้ชายท่าทางภูมิฐานนั่งรออยู่

รับรู้ได้ทันทีว่านั่นพ่อของเจ้านาย ลลิตคิดว่านาฏยะคล้ายพ่อ
มากอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะท่าทางเย่อหยิ่งถือดี

ไม่มีคำทักทายระหว่างพ่อกับลูก บรรยากาศมีนตึงอึดอัดจน
กระทั่งเขาที่เป็นคนนอกยังรู้สึกได้ นาฏยะกระซิบบอกให้ลลิตนั่งลง
ที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วถึงค่อยเดินอ้อมไปนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม เจียบ
อยู่อีกสักพักนาฏยะถึงยอมเอ่ยปากพูดทำลายความเจียบ

“ไม่ได้มีอะไรมาฝากนะครับ พอดีมากันกะทันหันไปหน่อย”

“ช่างเถอะ ผมไม่ได้รบกวนอะไรคุณใช่ไหม...ศาสตราจารย์”

ท้ายประโยคพ่อหันไปถามลลิต นาฏยะคอแข็ง นัยน์ตาไหว
วูบเพราะคำที่พ่อใช้เรียก

อีกรอบนี้พ่อสืบจนรู้หมดแล้วแน่ ๆ ว่าลิตเป็นใคร ช่วงเวลา
เดือนกว่า ๆ หลังทะเลาะกับทิมวันนั้น ดูเหมือนว่าพ่อจะมีเวลา
เหลือเฟือในการสืบเรื่องราว

น่าอึดอัด...ชะมัดเลย

แต่ดีแล้วที่พ่อไม่ได้มองลิตด้วยท่าที่ไม่พอใจหรือเกลียดชัง

“ไม่ครับ ยินดีที่ได้พบคุณ”

“ทิมมาฟังเรื่องผมกับพ่อเธอ” นาฏยะเบี่ยงประเด็นเอ่ย
ถามขึ้นมา เรื่องทิมจัดเป็นปัญหาที่เขาสงสัยที่สุด

“เปล่า”

“แล้วพ่อรู้เรื่องผมได้ยังไง” เสียงแข็งจนฟังดูห้วน อีกทั้งยัง
กระด้าง ลลิตตะรอนเท้าของนาฏยะ...เชื่อว่าเจ้านายจะใจเย็นลง

บ้าง

แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล

“ผมไม่ชอบให้ใครมายุ่งเรื่องส่วนตัว ถ้าพร้อมจะบอกเอง”

“แล้วคิดจะบอกพ่อเมื่อไร”

“ตอนที่คิดว่าพ่อจะไม่ผิดหวังมั้ยน้า”

“ทำไมต้องผิดหวัง”

นาฏยะพ่นลมหายใจผ่านปลายจมูก ปั่นหน้าขริมจนดู
ประหลาด

“ผมเป็นเกย์ไง”

“ไม่ พ่อไม่ได้ผิดหวังเรื่องนั้น” พ่อเองก็ถอนหายใจออกมา
เหมือนกัน จากนั้นก็หันมาทางศาสตราจารย์ที่เลิกคิ้วขึ้นมองการ
ถกเถียงกันของสองพ่อลูก

ใช้หางตาเหลือบมามองเพียงนิด หน้าตาประหลาดใจของ
ลลิตก็ปรับกลับมาสุภาพ

ถูกอย่างที่ว่าเจ้านายคิด เรื่องที่พ่อสืบประวัติแฟนคนล่าสุดของ
ลูกจนพรวน

ยิ่งรู้ยิ่งไม่มีอะไรจะติ ยิ่งให้คนตามดูความสัมพันธ์ของคนทั้ง
คู่ยิ่งรู้ว่า...

“เจ้านายดีอ...คุณอย่าตามใจเขามากไป ได้ใจไปถึงไหนต่อ
ไหนแล้วก็ไม่รู้”

“ครับ” ลลิตไม่รู้จะตอบว่าอะไรนอกจากคำว่าครับ เท่าเขาที่
อยู่ใต้โต๊ะถูกนาฏยะเตะคืบ แต่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเตะกันทำไม “ผมคิดว่า
คุณทราบเรื่องของผมกับเจ้านายทั้งหมดแล้ว ใช่มั้ยครับ”

“ก็รู้มาสักพัก”

“ถ้าฉันขออนุญาตคุณแลเจ้านาย”

“ผมยกให้เจ้าตัวตัดสินใจเอง”

ลลิตกดยิ้มลึกที่มุมปาก เขาขยิบตาให้นาฏยะหนึ่งครั้ง แต่ดูเหมือนนาฏยะจะไม่สบอารมณ์ หันหน้าหนี พร้อมเรียกสาวใช้มาดักข้าวให้

“อยู่กับคุณเอาแต่ใจอย่างนี้มัย”

“ไม่ครับ น้องน่ารัก เป็นเด็กดี”

“จริงหรือนาย” หันไปถามลูกชาย ตาเรียวรีผ่านโลกมามาก ฉายแววจับผิด

“ไม่ทราบครับ ถ้าลิตบอกดี ก็คงดีครับ”

“แล้วเรียนช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง ยุ่งมากเลยหรือไง ผมเผ้าก็ไม่ตัด”

“ครับ ยุ่ง...”

“มีอะไรติดขัดกับออกพ่อแล้วกัน”

“สรุปแล้วใครบอกพ่อเรื่องผมกับลิต ถ้าไม่ใช่ทิม”

“ลองเดาดูมัย”

“ทิม...” นาฏยะเป็นประเภทที่ปักใจเชื่อแล้วก็จะเชื่อแบบนั้น เขาเอ่ยชื่อทิมออกมาอีกครั้ง ไม่มีลังเลแม้สักนิดเดียว

“ให้โผล่หัวกลับบ้านก่อนเถอะ รายนั่นนะ”

“แล้วใคร?”

“แม่แก...”

“แม่?”

“ใช่ แม่”

ที่กำลังจะลงมือกินข้าวหยุดชะงัก นาฏยะวางช้อนแล้วหันมองคนเป็นพ่อเต็มสายตา

เขาต้องการคำอธิบายที่มากกว่านี้

“พ่อกับแม่คุยกันตั้งแต่เมื่อไร”

“ไม่นานมานี้หรอก บังเอิญเจอกันที่งานแต่งงานลูกสาวเพื่อน
พ่อไปคนเดียว คุณทรายไม่ได้ไปด้วย แม่แกก็มาคนเดียว ก็เลยได้
คุยกัน”

“แม่รู้ตอนไปตัดผมแน่ๆ...”

“แม่เขาบอกว่านายมีแฟน พ่อก็เลย...ให้คนตามดู”

“พ่อกับแม่จะคุยกันอีกมั๊ย”

มันมีความอ่อนไหวอยู่ในน้ำเสียงที่เอื่อยถาม นาฏยะคาดหวัง
กับคำตอบ

“คงไม่ พ่อติดกับแม่มาก คงไม่มีหน้ากล้าไปคุย”

“น่าเสียดาย”

“...”

“ที่ผมไม่ได้อยู่ตอนพ่อกับแม่คุยกัน”

ที่รอมมาตลอด มันไม่มี

ความรู้สึกมีความหวังแตกสลาย นาฏยะกะพริบตาถี่ๆ ไม่ให้
น้ำตาหยดลงมา

แตกสลายแล้วแตกสลายอีก...ซ้ำแล้วก็ซ้ำในจุดเดิมๆ

“ไม่มีโอกาสอีกเลยหรอกครับ”

“ขอโทษที่ทำแบบนั้นให้ไม่ได้”

“ลิตครับ ไปเดินเล่นกันมั๊ย”

“นายกินข้าวกับพ่อก่อน...ฝนจะตกแล้วด้วย” พ่อปราม รู้สึก
แย่อยูเหมือนกันที่ทำให้บรรยากาศที่แย่อยูแล้วยิ่งแยกลงไปอีก
เขาไม่เคยเข้าใจความเป็นนาฏยะ ทว่าไม่ใช่ไม่พยายาม
แต่ไม่รู้ว่าภายใต้หน้ากากเรียบนิ่งที่แสดงออกมา ข้างในนั้น
แตกสลายไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

ในสายตาพ่อ นาฏยะเข้มแข็ง...เสมอ

“ไปสิ ผมอยากไปเดินเล่นอยู่พอดี”

ใครคนหนึ่งเห็นความอ่อนไหวขยับเลื่อนเก้าอี้ ออก มองคนที่ชวนกันไปเดินเล่นขยับเก้าอี้ลุกขึ้นตาม

นาฏยะก้าวเดินนำออกไปก่อน ลลิตรีบโค้งศีรษะต่ำให้คนที่นั่งทางหัวโต๊ะ

“ขอโทษด้วยครับ”

“เขาคงไม่พอใจผมมาก”

“แค่เสียใจมากกว่า”

“ถ้าแบบนั้น ผมคงไม่กล้าบอกให้คุณอย่าทำลูกผมเสียใจ เพราะผมดันทำเขาเสียใจต่อหน้าคุณ...”

“แต่ผมรับปากว่าจะไม่ทำให้นายเสียใจครับ แล้วถ้าเขาแตกสลาย...ผมจะประคบเขาขึ้นใหม่เอง”

พูดราวกับว่าตัวเองเป็นยอดมนุษย์ ทั้งๆ ที่จริงก็เป็นเพียงแค่คนธรรมดา แต่พ่อของนาฏยะดันพยักหน้า...

“ผมรักลูกผมมาก ยังไงก็ฝากด้วย นายอยู่กับคุณแล้วเขามีความสุข...”

“ครับ”

“อาจารย์...ถ้าวันไหนเขาโตพอจะเข้าใจผมขึ้นมาบ้าง คุณช่วยพาเขากลับมาหาพ่อของเขาทีนะ”

ลลิตพยักหน้าแทนการรับปาก จากนั้นก็หันหลังกึ่งวิ่งกึ่งเดินตามหลังของนาฏยะ รู้ดีว่าจะไม่มีการเดินเล่นอะไรทั้งนั้น...

มืออาหารกับพ่อคนรักดูจะจบลงแบบที่ไม่ค่อยดีเท่าไร

แต่ไม่ใช่เขาที่มีปัญหา นาฏยะต่างหากที่มี

เป็นเรื่องแย่ที่ตามนาฏยะออกมาช้าเกินไป ใครบางคนก็
แตกสลายไม่รอให้ลลิตเดินตามทันด้วยซ้ำ นาฏยะร้องหาบุญแรงแธ
ลักคั่นจากคนในบ้าน จากนั้นก็ขับออกไปด้วยความเร็วที่เกินพอดี
เสียงล้อรถบดถนนยังดังอยู่ในหัวของลลิต คนใจเย็นก็ดเม้ม
ริมฝีปากให้แก่ความเอาแต่ใจ

ใช่...โคตรเอาแต่ใจ

แล้วเขาก็เป็นห่วงเจ้านายมากด้วย

ตัดสินใจในเสี้ยววินาทีว่าต้องตาม รถถูกสตาร์ท ลลิตเองก็ขับ
รถเร็วไม่แพ้ นาฏยะเช่นกัน

เขากำลังจะกดโทร. ออกหานาฏยะ ครั้นพอรถเลี้ยวออกนอก
ตัวบ้าน หางตาก็ดันเหลือบไปเห็นรถคันที่เจ้านายเพิ่งขับออกมาเมื่อ
สักครู่

คนที่เขาตามหายีนพึงรถพร้อมใช้ปลายนิ้วมือกดนวนดขมับ
ลลิตจอดรถตัวเองไว้ในจุดที่ไม่ห่าง จากนั้นก็เดินตามลงไป

“ผม...ดูแล่มากมัย”

“ใช่ คุณจอดรถแยะมากเลย”

“ไม่ใช่เรื่องจอดรถสิครับ”

“ตอนนี้...เจ็บมากเลยหรอ”

“อือ...”

“มาหาผม”

ลลิตเว้นระยะห่างจากนาฏยะเพียงไม่กี่ก้าว คนหน้าร้าย
ยกมือลูบต้นคอแล้วแค้นหัวเราะ

ยังไม่ได้เดินมา

“ผมโอเค เดียวก็ดีขึ้น คุณไม่ต้องห่วง”

จะไม่ห่วงได้ยังไง

“มา...”

เขารู้ว่าอาจจะต้องใช้เวลา กับคนที่อยู่กับตัวเองมาตลอด

“ผมไม่เป็นอะไรจริง ๆ”

“เจ้านาย...”

“...”

“เจ้านายยังมีลิตนะ”

ที่เขาจะเปิดใจ ให้ทั้งหมดจริง ๆ

ดวงตาหลังแว่นสายตากดต่ำลงมองพื้นด้านล่าง นาฏยะรู้ว่ามันพร่าเบลอเพราะถูกมาน้ำตาบดบัง หยดน้ำร้อน ๆ เริ่มไหลลงตามแก้มขาว เจ้าของน้ำตาเดินไปข้างหน้าด้วยความรู้สึกกว้างเปล่า สิ้นดี

เหมือนฉากในหนังที่อัศวินเดินข้ามสะพานแขวนผูกพันไปช่วยเจ้าหญิงบนยอดหอคอย แต่นาฏยะไม่ใช่อัศวินหรอก เขามันก็แค่ใครสักคนที่บังเอิญเดินผ่านมาใช้เส้นทางนี้เช่นกัน

สะพานแขวนผูกพันมองไม่เห็นพื้นด้านล่างด้วยซ้ำ โชคร้ายที่เขากลัวความสูงจนขาสั่น โกงแงนอยู่กลางทาง ทว่าเห็นอยู่ว่าข้างหน้าเป็นแผ่นดินมั่นคง

ขยับใกล้เข้าไปทีละนิด...ในที่สุดก็ถึงปลายทาง ดีเหลือเกินที่ได้รู้ว่าตรงนี้มีพื้นที่ปลอดภัย

กอดอุ่น ๆ รวบนาฏยะเอาไว้เหมือนเป็นรางวัล มือหนักด้นคอเขาให้ใบหน้าแนบกับอก

ครู่เดียวก็กลายเป็นเสียงสะท้อน แทรกสอดไปกับเสียงฝนที่เริ่มตกพรำ

ไม่มีเหตุผลมากพอที่ร้องไห้จะเป็นจะตายด้วยซ้ำ แต่ก็ร้องให้ออกมาดังมากขนาดนี้

ไม่ใช่เรื่องดี และไม่ใช่เรื่องร้าย

เพียงแต่ว่านาฏยะยอมให้ใครบางคนสัมผัสส่วนที่อ่อนไหว

ที่สุดแล้ว

“นาย คุณเคยคิดมั๊ยว่านี่อาจเป็นฝนสุดท้ายของฤดูกาลก็ได้”

“...”

“ฝนสุดท้าย...ก่อนจะเปลี่ยนเป็นฤดูกาลใหม่?”

“ผมไม่ได้สนใจว่าจะจะเป็นฤดูไหน แต่อยากให้ทุกฤดูกาลของ

ผม...มีคุณ”

ต้นน้ำแคบ ปลายน้ำกว้าง

สุทธากวีอมหาสมุทร

“ลิต งานคุณเสร็จหรือยังครับ”

“ยัง ทำไม...อย่าเอาเท้ามาเหยียบแบบนี้สิ” คนถูกเรียกเงยหน้าขึ้นจากกองงานตรงหน้า แล้วหันตามองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม พวกเขา กำลังนั่งทำงานในห้องนอนของนาฏยะ มีเพียงโต๊ะญี่ปุ่นตัวเล็ก ๆ กั้นตรงกลาง นาฏยะเลยยัดเท้ามาเหยียบต้นขาเขาได้

มันดูไม่สุภาพ แต่ลิตไม่ได้คิดถึงประเด็นนั้น เขาคิดว่านาฏยะเซี่ยชวนกันมากกว่า งานที่คั่งค้างดูเหมือนจะเสร็จล่าช้าไปอีกแน่ ๆ

โดนดูก็ยังไม่หยุด อาจจะเพราะรู้ว่าลิตไม่จริงจังละมัง นาฏยะใช้ปลายเท้าเหยียบคนตัวโตอีกหลายครั้ง ปากเต็มอิมก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ไปด้วย

“ไม่ได้ทำมาหลายวันแล้วนะ”

“งานมันจะไม่เสร็จเอา”

“รบกวนเวลาชั่วโม่งเดี๋ยวเองครับ”

“งั้นไปเอาเจลแล้วมานั่งตัก”

นาฏยะชักขากลับ พริบตาเดียวก็ลุกขึ้นจากพื้น เดินอ้อมตู้ปลาที่คุณที่ทำปากพะงาบๆ เข้าไปที่เตียง ก่อนจะเดินเขย่งเท้าออกมาอีกครั้ง พร้อมกับขูดเจลหล่อลื่นในมือ

เขาเข้าใกล้ลลิตแล้วนั่งลงด้านข้างก่อน พอสตาสตราจารย์ขยับที่ให้เข้าไปคลุกวงใน นาฏยะถึงค่อยๆ ปีนไปนั่งบนดัก

ลลิตยังไม่หยุดทำงาน เขาตวัดมือมาโอบเอวนาฏยะ ดันหลังให้ชิดตัว

“ยังไม่หยุดทำงานอีกเหรอครับ”

“อีกนิดเดียวจะเสร็จแล้ว รอแป๊บหนึ่ง”

“ถ้าไม่ได้มีแฟนเป็นศาสตราจารย์ก็คงไม่ต้องรอใช่ไหมล่ะ”

“หมายความว่ายังไงครับเจ้านาย” เสียงเริ่มขุ่น มือที่วนแฉกหน้าท้องก็หยุดชะงัก คนที่พูดประโยคยั่วอารมณ์คนฟังเลยเอี้ยวหน้ากลับมาระบายยิ้มจาง

“แห่คุณเล่นไปอย่างนั้น ผมเสียดิตคุณจะตายแล้วลลิต คุณก็รู้ว่ามิแค่คุณที่ทำให้ผมเสียสติได้ มิแค่อาจารย์คนเดียวที่ต่อให้ต้องรอนานแค่ไหนผมก็ยินดีรอ”

“พูดเข้าไป พูดเยอะๆ จะได้ไม่ต้องนอน” ลลิตเออคางเกยไหล่ นาฏยะแล้วทำงานต่อ แต่คาดโทษไว้แล้วว่าคืนนี้นาฏยะจะไม่ได้นอนแน่ๆ

เด็กอะไรก็ไม่รู้ อยากทำก็ชวนโต้ๆ ไม่มีศิลปะ
รอไปเลย...

รอให้ชวนเยอะๆ ก่อน...ค่อยทำ

“กับคุณผมไม่มีเสน่ห์ขนาดนั้นเลยเหรอ” มือบีบนิ้วที่ต้นขาแน่น ตามองหน้าจอกอมพ์ของลลิตไปด้วย

เขาไม่ได้จริงจังกับคำตอบที่ลลิตจะตอบหรอก ในหัวมันคิดเรื่อง

อื่นมากกว่า หนูบหลับไปตามขาที่กางออกให้เขาหย่อนตัวนั่ง สักพัก
มือก็จับอยู่ที่เป้ากางเกง

โคตรชน เอาแต่ใจมากด้วย

“เจ้านาย...”

“เสียใจนะครับ ถ้าคุณจะไม่สนใจผมสักนิด”

“ดื้อ ชน โมเมกก็เก่ง”

“แล้วรักผมมั๊ย”

“รัก”

หน้าจอกอมพิวเตอรืถูกพับปิด ลลิตดันมันให้ไกลไปด้านหน้า
นิดหน่อย เขาปล่อยให้ให้นาฏยะสัมผัสเนื้อตัวของเขาตามอำเภอใจ
พออะไรต่อมิอะไรตื่นตัวเต็มที่ ก็เปลี่ยนมาเป็นฝ่ายจูโจมบ้าง

เช็กระหว่างเขากับนาฏยะ มีเพียงแค่ตอนเชิฐชนเท่านั้น
แหละที่เถรตรงและเรียบง่าย ส่วนตอนทำ...นับวัน ๆ ยิ่งรุนแรง

เช่นการที่ลลิตกดครึ่งตัวด้านบนของนาฏยะให้แนบไปกับโต๊ะ
ตาเยอหยิ่งขมวดเกร็งหลังพบว่าตัวเองถูกกดด้วยแรงที่ค่อนข้างมาก
มือเรียวของนาฏยะยกขึ้นมาวางข้างศีรษะ กำหมัดแต่ไม่ได้ขัดขึ้น

กางเกงถูกถอดออกเพียงครึ่งโปก นาฏยะน้อยถูกกอบกุ่ม
ด้วยมือร้อนแล้วรูตั้ง นาฏยะส่งเสียงคราง ดวงตาเคล้าคลอน้ำตา
เพราะถูกกระตุ้น

“ลิต...”

“เด็กดี”

“ครับ เป็นเด็กดีของคุณ”

“ดีมั๊ย...”

“อ้อ พอก่อน จะเสร็จ...”

ลลิตโน้มตัวลงไปหานาฏยะ หอมแก้ม จูบปาก จากนั้นก็คลาย

มือออกจากส่วนร้อนแดงกำ เขาเปลี่ยนมาเทเจลหล่อลื่นที่นาฏยะ
เดินไปหยิบมา ราบบนมือในปริมาณค่อนข้างมาก วอร์มจนอุ่นแล้ว
ปายไปในรอยแยกของสะโพก

เด็กดีที่ถูกเรียกเอามือมารูดรั้งส่วนที่แข็งขันของตัวเอง ขณะ
กระดกกันให้ความร่วมมือไปด้วย

ไม่นานช่องทางก็พร้อมรับคึกหนัก นาฏยะหน้าแดงจัดตอน
หันมารับจูบจากกลิต บดคลึงริมฝีปากกันอย่างหยาบโลน สอดลื่น
กวาดคว้านกันอย่างอุกอาจ คล้ายหลงลืมว่าในเวลาปกติต่างสุภาพ
และให้เกียรติอีกคนแค่ไหน

“ผมเอาเข้าเลยได้มั๊ย”

หยาบคาย

“ครับ ได้แล้ว”

พอ ๆ กัน

กลิตรีบร้อนงัดส่วนคึกแข็งออกมา ไม่ได้ถอดเสื้อผ้าออกจน
หมด ท่าทางร่วมรักวันนี้ก็เลยค่อนข้างทุลักทุเล เขาช่วยนาฏยะด้วย
การจับส่วนนั้นให้ตั้งตรงแล้วค่อย ๆ สอดเข้าไปในช่องทาง หลงไหล
ความอ่อนนุ่มที่โอบรัด นาฏยะกดสะโพกลงช้า ๆ เพื่อกลืนกินสัดส่วน
ใหญ่โตเข้าไปจนหมด

“อ่า...” นาฏยะส่งเสียงระบายความอึดอัด ก้นนุ่มหย่อนจน
กระทบต้นขาแกร่ง ยืนยันว่าส่วนที่สอดประสานแนบชิด จะลึกกว่า
นี้อีกไม่ได้แล้ว

คล้ายว่าการร่วมรักระหว่างกันจะสอดแทรกประสานลึกเข้าไป
ถึงจิตวิญญาณ การกระทบกระทั่งส่งเสียงเฉอะแฉะ ก็คล้ายคลึงกับ
การใช้ร่างกายพูดคุยกัน

ช่วงเป็นช่วงเวลาที่ร่างกายหนักอึ้ง ทว่าสมองกลับว่างเปล่า

แปลกนะ...ทรมานแต่ก็ทำ เสพติดกันอย่างรุนแรงเลยด้วยซ้ำ
กับเรื่องควา ๆ ที่อยู่ต่ำกว่าสะดือ

นาฏยะใช้มือจับขอบโต๊ะเป็นหลักพยุงตัวรับแรงกระแทก
กระแทก ลิตสวณสะโพกเป็นจังหวะหนัก ๆ พร้อมไปกับการใช้มือร้อน
ชักนำให้คนบนตักด้วย

เขาโคตรจะรักเสียงครางในลำคอของนาฏยะ
รักเหงื่อขึ้น ๆ ที่ซึมออกมา

และรักเสียงกรีดร้องอันทรมานเพราะร่างกายเดินข้ามขีด
จำกัด เขาเร่งแรงเบียดบดช่องทาง รัวเข้าออกจนสิ่งที่เสียดสีร้อนระอุ
นานทีเดียวกว่าจะกระตุกเกร็งไปพร้อมกันแล้วหลังรัก นาฏยะ
ทำมือเขาเลอะเทอะมาก คราบควาร้อนจัด ลลิตเอามาเช็ดที่กางเกง
ตัวเอง

เขาจูบไปตามลาดไหล่ของคนที่พักตัวบนโต๊ะ นาฏยะหอบ
หายใจหนัก ๆ ปล่อยให้ลลิตจูบไล่ขึ้นมาจากไหล่ แล้วหยุดที่ริมฝีปาก

ถ้าถามว่าเขาชอบช่วงเวลาไหนของการมีเซ็กส์มากที่สุด คงจะ
เป็นตอนที่อารมณ์รุนแรงมอดดับ จากนั้นเราก็คลอเคลียกัน ความ
อ่อนโยนอบอุ่นที่ได้รับ เหมือนปลอบใจให้คลายกังวลจากความ
รุนแรงหยาบโลนก่อนหน้า คลอเคลียแนบชิดเพื่อรั้งรอเวลาที่สัตว์
ร้ายจะตื่นขึ้นอีกครั้ง

นาฏยะยกตัวออกจากส่วนร้อนเพราะเหนอะหนะ เขาเข้าน
แต่น่าจะน้อยกว่าโทรศัพท์ที่สันจนเกือบจะหล่นลงมาจากหลังตู้ปลา
สีคุณ

มีสายเรียกเข้าในช่วงเวลาที่ไม่สมควร

เจ้านายออกอาการหงุดหงิด แต่ยอมดิ่งกางเกงขึ้นสวมใส่ จาก
นั้นค่อยเดินไปรับโทรศัพท์

“ใครโทร. มาหะรอนาย”

“ไม่ทราบครับ เบอร์ไม่ได้เริ่มชื่อไว้” เอนี้วตะปากบอกให้
อาจารย์เจียบเสียงลงหน่อย ขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนกดรับ

[พินาย...นี่ทิมนะ]

“...”

[โดนตำรวจจับอะ มาประกันตัวให้หน่อย]

“อะ?...”

[ขอร้อง มาให้ได้มัย ห้องข้งร้อนมาก]

“ได้ๆ รอแป็บนึงนะ จะไปเดี๋ยวนี้อย”

นาฏยะกดตัดสาย ยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อคิดว่าจะทำอะไรก่อน
อะไรหลัง เขาลำดับความคิด จัดการจนคิดว่ามันเป็นระเบียบ
เรียบร้อย ข่มอาการตกใจจนทำให้มือชาหน้าชาอยู่เกือบนาที

คิดว่าตั้งสติได้แล้ว

“ลิตครับ น้องผมโดนตำรวจจับ ผมต้องออกไปประกันตัวน้อง
ตอนนี้เลย”

ลิตลุกขึ้นจากการนั่ง คว่าแขนนาฏยะที่ตรงดิ่งไปทางประตู
เอาไว้ เขาหัวเด็กดีเข้าไปในห้องน้ำก่อนเป็นลำดับแรก

“คุณรีบได้ แต่ต้องอาบน้ำก่อน...จะออกไปสภาพนี้ผมว่า
ไม่ดีมั้ง”

“อ่า...ใช่ สภาพเหมือนถูกรุมโทรมมาเลยครับ”

“เดี๋ยว...ที่รัก ผมไม่ได้รุนแรงขนาดนั้นซะหน่อย”

ตอนที่มาถึงโรงพัก นาฏยะรีบร้อนลงจากรถทั้งที่ยังใส่
รองเท้าไม่เสร็จดีด้วยซ้ำ เขาวิ่งเหยียบส้นรองเท้าผ้าใบราคาแพงลง
มาตั้งแต่ลิตยังไม่ได้ดับเครื่องยนต์ ไม่มีคำพูดอื่นนอกจากสายตา

ที่เป็นกังวล

แต่แล้วก็ต้องหยุดนิ่ง ตอนที่เห็นทิมนั่งอยู่ตรงบันไดทางขึ้น
ด้านนอกโรงพัก เจ้าเด็กเกเรนั่งกินขนม ไม่เห็นมันจะทุกข์จะร้อน
อะไร

“อ้าว?...” เสียงฉุนเกิดในลำคอ นาฏยะเปลี่ยนเป็นเดินช้า ๆ
เข้าหาน้องชาย สำนวญความเรียบร้อยตามตัวทิมเล็กน้อย พอพบท่า
ปกติดีก็เอ่ยถามอีกครั้ง “ใครมาประกันตัวให้”

“ไม่มี”

“...”

“ผมหลอกพี่ให้ออกมาหาเองแหละ ใครจะเชื่อให้โดนตำรวจ
จับจริง พ่อทูปตายพอดี”

มีเท่านั้น...เป็นคำอธิบายที่ชวนให้ปวดประสาท นาฏยะสุด
ลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ แต่อดไม่ได้เลยที่จะถอดรองเท้าออกมาปา
ใส่น้องชายด้วยความหงุดหงิด

ทิมรับรองเท้าเขาไว้ได้ทัน จากนั้นก็วางคืนให้ที่พื้น

“เมื่อไรพี่จะเลิกนิสัยชอบปาของใส่คนอื่นเนี่ย”

“ไม่เดินไปฟาดก็ดีแค่นี้แล้ว สนุกมากมัยป็นประสาทคน
อื่น”

“ไม่ได้ป็น พี่อย่าเพิ่งไปดิ มีเรื่องจะคุยด้วย” เสียงอ่อนลงเมื่อ
เห็นพี่ชายหมุนตัวหันหลังจะเดินกลับ ธิติยะรีบก้าวไปแตะแขนของ
นาฏยะเบา ๆ

บ้านอื่นพี่ยอมน้อง แต่บ้านเขาน้องยอมพี่...

มันเป็นแบบนี้มาเสมอ

“อย่ามาจับ!”

“พ่อเข้าโรงบาล”

“...”

“ที่จริงเขาไม่ให้บอกพี่ แต่ผมว่าพี่ควรได้รู้”

“พ่อเป็นอะไร” หยุดนั่งอยู่กับที่แทนการเดินหนี หางตายกเฉียงตัวดไปมองธิดิยะอย่างเร่งเร้าเอาคำตอบ

“ก็โรคคนแก่ เขาทำงานหนักอะ แล้วก็น่าจะทรุดหลังจากพี่ไปบ้านด้วย...มีเรื่องอะไรกันเหรอก เกี่ยวกับแฟนพี่ปะ? ผมไม่ได้เป็นคนบอกนะ พ่อรู้เอง”

“เปล่า ไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้น...รู้แล้วว่ามึงไม่ได้บอก แล้วพ่อออกจากโรงพยาบาลยัง?”

“ยัง”

“เดี๋ยวพรุ่งนี้จะไปเยี่ยมก็แล้วกัน”

นาฏยะบอกออกมาแค่นั้น จากนั้นเขาก็ยืนนิ่งๆ มองลลิตเดินมาทางที่เขากับทิมยืนอยู่แต่ไม่ได้เข้าไปใกล้ คงเพราะเห็นเขาคุยอยู่กับน้องชาย เลยเว้นระยะห่างเอาไว้ที่ตรงนั้น

“แฟนพี่โคตรหล่ออะ ชื่ออะไรเหรอกครับ”

“ไม่ต้องยุ่ง”

“...ทำไมต้องว่าน้อง ทำไมต้องเกลียด เราจะคุยกันดีๆ อีกไม่ได้เลยเหรอก”

“เปล่า...” นาฏยะเว้นวรรค ถอนหายใจเหนื่อยหน่าย “ไม่ได้เกลียด ช่างเถอะ”

“ทำไมพี่ไม่กลับบ้านบ้าง ตั้งแต่ตอนนั้น...เราก็เหมือนคนไม่รู้จักกันเลย”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฎไปนะ” สะบัดมือของธิดิยะที่เอื้อมมาจับอีกครั้งออกโดยแรงเพราะไม่อยากตอบคำถาม คราวนี้นาฏยะตั้งใจว่าจะกลับแล้วจริงๆ

ประสาทจะกินให้แก่ปัญหาครอบครัวที่เกิดขึ้นในช่วงนี้...

เขาเลือกเดินออกมาตั้งนานแล้ว ให้ครอบครัวทิมเป็นครอบครัว ไม่อยากอยู่เป็นตัวปัญหาให้ใครอึดอัด ทำไมจะต้องมายุ่งวุ่นวายกันอีกด้วยก็ไม่รู้

“พีนาย คุณกับทิมหน่อย ทิมอยากคุยด้วย”

“...”

“ตั้งแต่พี่ไม่อยู่ ผมเหงามากเลยครับ”

ปลายเท้าที่กำลังหมุนหยุดลงอีกครั้ง เหงา...ใครจะรู้จักคำนี้ได้ดีเท่ากับนาฏยะอีก

เขาหันมองน้องชายที่ยืนตาแดงก่ำ พยายามหาว่าความเหงาที่มันพุดออกมาเป็นแบบไหนกัน

มันเหมือนกันกับความเหงาของเขาหรือเปล่า...ที่ทั้งเหงาทั้งโดดเดี่ยว

“ทำไมเราต้องเป็นแบบนี้กันด้วย เพราะแม่ทิมแย่งพ่อมาจากแม่พี่เหรอ”

“ใช่ แล้วกูก็ไม่พอใจที่มึงหน้าระรื่น บอกให้กูใช้แม่ร่วมกับมึงได้”

มันคือสาเหตุหลักที่เขาปลุกฤติยะตกบันได เรื่องร้ายกาจที่นาฏยะเคยลงมือกระทำ

โคตรแยะที่ทำร้ายร่างกายคนอื่น แล้วก็มายืนใจร้ายฟังคนที่ไม่ได้ผิดขอโทษขอโพยตัวเอง

“ถ้าพี่ไม่พอใจเรื่องนั้นทิมขอโทษได้มัย ตอนนั้นทิมเด็ก ตอนนั้น...ไม่เข้าใจว่าพี่เจออะไรมา ขอโทษที่เอาทุกอย่างของพี่มาขอโทษ...” ฤติยะเอื้อมมือไปจับแขนนาฏยะอีกครั้ง หนนี้เขาไม่ถูกสะบัด การเข้าใกล้ทำให้เห็นชัดว่าพี่ชายน้ำตาคลอ “ผมแค่อยากให้

พี่รู้ว่าสมมติใจแคไหนตอนที่เราว่าตัวเองมีพี่ชาย ผมชอบตอนที่พี่สอน
การบ้านให้ ผมชอบตอนที่เราเล่นด้วยกัน ชอบที่พี่อยู่กับผมตลอด
ตอนพ่อกับแม่ไม่อยู่บ้าน...แต่ก็เด็กเกินไปที่จะเข้าใจว่าทำไมพี่ถึง
เล่นกับผมแค่ตอนที่พ่อกับแม่ไม่อยู่เท่านั้น ขอโทษที่บอกว่าจะยก
ให้แม่ผมเป็นแม่พี่ด้วย ขอโทษที่วาดรูปครอบครัวอบอุ่นแล้วใส่พี่ลง
ไปในนั้น พี่คงอึดอัด...พี่นาย...น้องทิมขอโทษ”

ชนหน้าเข้าที่ไหล่ของนาฏยะคล้ายความหาความมั่นคง ที่
อยากพูดติดิยะพูดไปจนหมดแล้ว จากนั้นเขาก็เลือกจะยืนร้องไห้
เงียบๆ

เขาอยากกอดนาฏยะแต่ไม่กล้า กำลังพยายามอดทนพร้อม
บอกตัวเองว่าต้องไม่ร้องไห้ ไม่รับรู้เลยว่าตัวเองกลายเป็นกระจกเงา
สะท้อนภาพของใคร

น้องทิมขอโทษ

ใจคนฟังมันอ่อนยวบไปหมดแล้ว

นาฏยะคิดว่าเขาเห็นตัวเองในตัวทิม...

โดดเดี่ยว สับสน ไม่เข้าใจ อ่อนไหวใกล้แตกสลายเข้าไปทุกที
เพราะเขาเหวอ

ทำไมพี่ชายถึงได้ใจร้าย นั่นนะสิ เริ่มตั้งแต่เมื่อไร ทำไมถึงได้
ใจร้ายขนาดนี้กันนะ

“พี่นาย”

“เจ็บมั๊ย” เกี้ยวเล่นผมที่ปรกหน้าติดิยะออก ตาที่พร่าเบลอ
เพราะม่านน้ำตาจับจ้องที่รอยแผลเป็นตรงนั้น

คนใจร้ายมันทำ เกลียดตัวเองวะ ใจร้ายจนไม่น่าให้อภัยเลย
“ไม่...”

“ขอโทษนะ ตอนนั้น...พี่เองก็เด็กเหมือนกัน”

ก็ลองอ่อนโยนดูซะบ้าง

“พีนาย ขอกอดได้มั๊ย”

“ได้...วันนี้ไม่ต้องเกรงใจกันหรอก”

ลองไม่ใจร้าย แล้วก็พบว่ามันง่ายกว่าการใจร้ายเป็นเท่าตัว

จากนั้นก็ต้องอึดอัดเพราะถูกกอดแน่น ทิมร้องไห้โยเยเสียง

ดังเหมือนเด็กไม่มีผิด...อันที่จริงก็ดูเหมือนเขาตอกร้องให้กับลิต

หลักปักผิง เขาน่าจะกลายเป็นหลักปักผิงให้แก่ทิมไปแล้ว

ไม่ใช่ไม่ดี แต่ก็ไม่ได้ซาบซึ้งอะไรขนาดนั้น

แค่รู้สึกโชคดียิ่งนะที่ได้รับความรักความเข้าใจมากมายมาจาก

ลิต จนไม่รู้เลยว่าตั้งแต่เมื่อไร ที่ไม่ได้รู้สึกหวงแหนความรักเท่า

แต่ก่อนอีกแล้ว

จากใจร้ายก็กลายเป็นใจดี จากร้อนก็เย็นขึ้นมาบ้าง

ดูเหมือนเขาจะได้รับความรักมากเสียจนล้นทะลักในขณะที่

ไม่รู้ตัว แล้วอิทธิพลจากความรักก็เปลี่ยนเขาไปในขณะที่ไม่รู้ตัว

เช่นกัน

ดีหรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ เขาชอบตัวเองตอนใจดีมากกว่า

ใจร้าย

ครูสอนว่าอย่าเด็ดดอกไม้

เรื่องของเรายังคงเป็นความลับ แต่แน่นอนว่าเราต่างไม่ได้ปกปิดมันกันสักเท่าไร เรารักษาระยะห่างตอนที่เดินเจอกันในมหาวิทยาลัย ทักทายหรือไม่ก็ไปกินข้าวด้วยกันบางมื้อแค่เท่านั้นเอง

ไม่มีการสัมผัสกันในที่สาธารณะ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักศึกษา ป.โทกับอาจารย์จะนั่งที่โต๊ะกาแฟด้วยกัน แต่หากจะคิดให้ลึกซึ้งกว่านั้น มันจะแปลกก็ตรงที่นาฏยะกับอาจารย์ลลิตอยู่กันคนละภาควิชา

แล้วที่ยิ่งแปลกเข้าไปใหญ่ ก็น่าจะเป็นตอนที่นาฏยะผลักประตูห้อง L203 ซึ่งเป็นห้องสโตนสำหรับวิชาบรรยายของอาจารย์ภาคเครื่องกลเข้าไปอย่างถือวิสาสะ

เขาเดินเงิบเงิบไปหาที่นั่ง มีเพียงป้ายห้อยคอที่บอกให้รู้ว่ายังเป็นนักศึกษา แม้ว่าวันนี้นาฏยะจะสวมใส่เสื้อยัดสีขาวยาวด้านใน แล้วทับด้วยเชิ้ตสีดำตัวโคร่งพับแขนมาถึงข้อศอกก็ตาม

การแต่งตัวของเขาเบสิก แขนเรียบง่าย ทว่าดูแปลกแยกในห้องกว้าง จนคนที่ยืนอยู่ด้านล่างเหลือบตาขึ้นมามองเพียงนิดเดียวก็สามารถเก็บรายละเอียดนักศึกษาภาคการบินได้จนครบถ้วน

ลลิตกระตุกยิ้มมุมปากตอนที่เห็นนาฏยะเดินเข้ามา ดูเหมือนว่าจะมีเด็กชนเข้ามาขอร้องนั่งเรียนด้วย

เด็กเกรเลือกนั่งแอบที่มุมหลังห้อง แท้คางมองมาที่เขา จับจ้องให้ความสนใจมากกว่าหน้าจอโปรเจกเตอร์ที่กำลังฉายเนื้อหาอยู่เสียอีก

ไม่ตั้งใจเรียนเลยสักนิด จ้อง...จนลลิตเริ่มรู้สึกประหม่า

“วันนี้เอาไว้เท่านี้ครับนักศึกษา สัปดาห์หน้าค่อยมาต่อ เลิกคลาสได้”

คนที่ขึ้นชื่อเรื่องตรงเวลาอย่างอาจารย์ลลิต เลยปล่อยนักศึกษา ก่อนเวลาตั้งห้านาที

ตอนที่นักศึกษาเริ่มทยอยออกจากห้อง นาฏยะคิดว่าได้เวลาที่เขาจะขยับตัวลุกขึ้นเช่นกัน เขาก้าวเท้าเดินลงไปตามบันไดชั้นลงไปหยุดอยู่ที่หน้าโต๊ะอาจารย์ หน้าห้องแบนเรียบชนกับขอบโต๊ะ มือพับหน้าจอคอมพิวเตอร์ของลลิตลงเป็นการช่วยเก็บของ ระหว่างเขากับอาจารย์ไม่มีคำทักทายด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ได้อึดอัดอะไรหรอก

“ทำไมวันนี้คุณยอมเข้ามาในห้องตอนผมสอนได้”

“อยากดูอาจารย์สอนครับ แต่เข้ามาปุ๊บก็เลิกคลาสเลย” โยกตัวไปมาให้พุงชนกับโต๊ะ นาฏยะทำแก้มพองลมอย่างแสนเสียดาย แต่ใครบางคนคิดว่าการทำแบบนี้มันน่ารัก

ศาสตราจารย์ขมวดคิ้วพร้อมมองไปรอบด้าน ก่อนส่งเสียงประหลาดออกมาจากในลำคอ

“อย่ามาทำท่าน่ารักแบบนี้”

“อะไร...”

“คาดโทษไว้ก่อนเลย”

“คาดโทษอะไรครับ”

“ผมอยากฟัดคุณจะตายแล้วที่รัก”

“ผมผิดอะไรกันนะ ยิ่งคุณพูดผมยิ่งงง”

“โทษฐานที่น่ารักเกินไปไง”

นาฏยะอยู่หน้า หยุดโยกตัวไปมาพร้อมเลิกทำแก้มพองลม เขาเปลี่ยนมาแบมือขอขนามกับอาจารย์

“มีอะไรหวานๆ กินมั๊ย ขอให้คนน่ารักของคุณกินหน่อย”

“อ้อ ที่เข้ามาเพราะคนน่ารักอยากได้ขนมนี้เอง”

“ไม่ใช่สักหน่อยครับ ที่จริงผมแค่...คิดถึงคุณ”

“เกินไปแล้วนะเจ้านาย แค่นี้ผมก็หลงจนใจหัวไม่ขึ้นแล้วคนดี”

ถ้าไม่ได้อยู่ในที่สาธารณะ ลลิตคิดว่าเขาคงคว้าเจ้านายมาจูบปาก...

แต่เพราะตอนนี้เราอยู่ในที่สาธารณะไง ในห้องเรียนก็ยังมีนักศึกษาอยู่ตั่งหลายคน ลลิตเลยทำได้แค่ยกมือไปวางบนศีรษะได้รูป ขยี้เล็กน้อยให้เปียที่ถักไว้ยุ่งเหยิง

นาฏยะที่ถูกเขาจับถักเปียก่อนออกจากบ้านตั้งแต่เมื่อเช้า นั้นน่ารัก...น่ารักที่ไม่ได้หมายถึงนาฏยะดูเหมือนเด็กสาว และน่ารักก็ไม่ได้หมายถึงว่าหน้าตาเหวี่ยงโลกลดลงด้วย

เพราะนาฏยะก็ยังคงเป็นนาฏยะ

เจ้านายน่ารักสำหรับเขาคนเดียวก็พอ

“ไหนขนมของผมครับ”

“มีอยู่แล้วละนะ”

ลลิตล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงกันลึก ขนมสำหรับเด็กดี

ของเขานะ พวกไว้อยู่เสมอแหละ

พริบตาเดียวลูกอมสอดไส้ช็อกโกแลตยี่ห้อที่นาฏยะโปรดปราน ก็เข้าไปอยู่ในปากของคนร้องขอขนมเรียบร้อย

ลลิตนึกเกลียดเวลานาฏยะอมลูกอมในที่สาธารณะชะมัด เสียงกุกกักในปากชวนให้อยากเอาลิ้นเข้าไปสำรวจ...เขารู้ดีว่าทำแบบนั้นไม่ได้ แต่ดูเหมือนว่านาฏยะจะชอบยั่วให้เขาสติแตก

อมลูกอมที่ไรชอบมาทำเสียงแปลก ๆ ใกล้เคียงกันทุกที
มันก็ชักจะเกินไปแล้วจริง ๆ

ทนไว้ลลิต รอกลับถึงบ้านก่อน...

“ไปกันได้แล้วนายเดียรรอดิต คุณจะไปรับทิมก่อนไม่ใช่หรือ
ง”

“ครับ ผมสั่งดอกไม้ไว้ว่าจะแวะไปเอาก่อนไปรับน้อง”

นาฏยะมีนัดหมายกับธิดิยะว่าจะไปเยี่ยมพ่อที่โรงพยาบาล
พร้อมกัน แน่แน่นอนว่าเขาไม่ลืมที่จะชวนลลิตไปด้วย เพราะเท่าที่ลลิต
เล่าให้ฟัง พ่อก็ดูจะชอบพอแฟนเขาค่อนข้างอยู่ไม่น้อย

แต่ที่ให้ไปด้วยไม่เกี่ยวกับทำคะแนนอะไรทั้งนั้นหรอกนะ

แค่...พอมีลิตอยู่ด้วยกัน มันรู้สึกปลอดภัยดี

ลลิตพยักหน้ารับรู้เรื่องดอกไม้ จากนั้นก็หัวข้าวของเดินนำ
ออกจากห้องเรียน นาฏยะเดินตามห่าง ๆ ใครจะคิดว่าคนทั้งคู่เป็น
แฟนกัน ในเมื่อเดินห่างกันสองช่วงแขนขนาดนี้

ไม่มีใครคิดหรอก...รวมถึงไม่มีใครรู้ด้วย

ลลิตและนาฏยะใช้เวลาไม่นานในการเดินทางมาที่ร้าน
ดอกไม้ที่นาฏยะสั่งไว้ บอกให้ลลิตรออยู่บนรถ ไม่ต้องดับเครื่องยนต์
แล้วเดียวเขาจะเป็นคนลงไปเอาช่อดอกไม้ด้วยตัวเอง

เพราะอย่างนั้นนาฏยะจึงเดินเข้าไปในร้านเพียงตัวเปล่า แต่
ขากลับหอบเอาดอกไม้ช่อใหญ่ออกมา ลลิตขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วย
แปลกใจ เพราะในอ้อมแขนของนาฏยะมีดอกไม้ถึงสามช่อด้วยกัน

นาฏยะหอบหิ้วมันด้วยท่าทางทุลักทุเล เด็กดีของลลิตเดิน
อ้อมไปเปิดประตูทางด้านหลัง ยัดช่อดอกไม้สองช่อเข้าไปวางตรง
เบาะ พอเหลือในมือเพียงหนึ่งช่อจึงกลับมานั่งข้างคนขับตามเดิม

ลลิตยังไม่ได้เอ่ยปากถามเรื่องจำนวนช่อดอกไม้ด้วยซ้ำ ช่อ
ดอกกุหลาบขาวก็ยื่นมาตรงหน้าเขาก่อน เขาสังเกตว่าแก้มนาฏยะ
ขึ้นริ้วสีแดงจัดตอนส่งมอบ

“ให้คุณครับ”

“เนื่องในโอกาสอะไร” งุนงงนิดหน่อยแต่ก็ยื่นมือออกไปรับ

“เนื่องในโอกาสที่ผมรู้สึกขอบคุณ”

“หือ...?”

“ขอบคุณครับที่รักผม แล้วก็ขอบคุณครับที่คอยอยู่ข้างๆ มา
ตลอด”

“เงินเลยแฮะ” ลลิตยกมือขึ้นลูบต้นคอ เขาเงินจริง ๆ กับช่อ
ดอกไม้ที่นาฏยะมอบให้ “ปกติผมเคยแต่ให้ดอกไม้คนอื่น”

“อ้อ ผมก็เหมือนกัน เคยให้แต่ผู้หญิงด้วยครับ พอให้ดอกไม้
คุณเลยรู้สึกแปลก ๆ มันก็...น่าเงินจริง ๆ แหละ”

“เจ้านายเจ้าชู้ ไหนบอกผมว่าคุณเคยให้ดอกไม้ผู้หญิงมาก็
ช่อแล้ว”

“โห ใครมันจะไปจำได้ครับ”

“เจ้าชู้ตัวพ่อเลยนี่นา ผมชักกลัวว่าจะโดนทิ้งแล้วเนี่ย”

“พูดจาโล้ร้าย เดียวผมก็ทุบซะหรงอก”

“ผมอาจารย์ลิตนะ อาจารย์ลิตเลยนะ เดียวนี้คุณกล้าข่มขู่ผม

ถึงขั้นที่จะทุบตีกันเลยหรอ”

“คุณอย่าคิดว่าคุณเป็นอาจารย์แล้วผมจะไม่กล้ากับคุณนะ ครับ” นาฏยะกำหมัด ชูขึ้นชูด้วยท่าทางลูกแมว

มันดูตลกแล้วก็น่ารักมากกว่าน่ากลัว ลลิตยิ้มกว้าง วางช่อดอกไม้ไว้ที่ต้นขาแล้วใช้มือหนาไปบีบแก้มนาฏยะ

“กล้าก็ลองดู แต่อย่าหาว่าผมไม่อ่อนโยนกับคุณก็แล้วกัน”

ยักคิ้วข้างเดียวใส่นาฏยะ จากนั้นก็ก้มลงจูบปากอím ลลิตบดคลึงรุนแรงจนนาฏยะต้องออกแรงผลัก พอคลายปากออกจากกันก็นิ้วหน้าเจ็บพร้อมยกหลังมือขึ้นเช็ดน้ำลาย

ริมฝีปากเขาบวมเจ่อ ดูรู้เลยว่าถูกจูบมา

“ผมจะฟ้องพ่อว่าคุณไม่อ่อนโยน”

“ว้าวเลยนะแบบนี้”

“อย่ามาทำเสียงล้อเลียนผมนะ”

นาฏยะไวยวายเหมือนแมวร้อง ลลิตที่ยิ้มเจ้าเล่ห์เลยเปลี่ยนมามองถนนแล้วเริ่มต้นออกรถอีกครั้ง

เขาพูดประโยคหนึ่งที่นาฏยะไม่คิดว่าตัวเองจะได้ยินจากปากของศาสตราจารย์

“ผมว่าผมก็เหมือนพ่อคุณอีกคนเหมือนกัน...เจ้านาย”

“...”

“แต่ดีที่มันไม่ได้หมายถึงพ่อจริง ๆ นะ”

“ลามกครับ...”

ลิตร้าย ร้ายกาจมาก ๆ

นาฏยะเม้มปาก ในหัวมีแต่คลิปลามกทำนองแต่ดีดีอะไรที่ว่ำนั่นเต็มไปหมด

โทษลิตเลยที่ทำให้เขาคิดลามก...

อันที่จริงเขาเป็นคน...

“ชื่อพรีเมียมยังกล้าว่าคนอื่นว่าลามกอีก :)”

เออ! ก็ได้ เขามันลามก...

“ผมยอมรับก็ได้ครับ แต่ไหวละ อย่าล้อ...”

กลิ่นในโรงพยาบาลถือเป็นหนึ่งในกลิ่นที่นางยูยะไม่ชอบ เขามีอันต้องย่นจมูกทุกครั้งที่มา อาจด้วยเพราะกลิ่นยาฉุนๆ อันเป็นเอกลักษณ์ ต้องใช้เวลาสักพักใหญ่เลยละ กว่าจะปรับตัวให้ชินกับกลิ่นที่ไม่ชอบได้

สีหน้าเขาเลยบึ้งตึงเพราะมีन्ह ะหว่างทางเดินที่ทอดยาว ไปห้องพักรักษาผู้ป่วยจึงถูกลดละทิดถาม

“นาย คุณโอเคหรือเปล่า สีหน้าไม่ดีเลย”

“ผมแค่มีन्हเพราะกลิ่นยา”

“ฟิสิตรู้มัยว่าพินายไม่ชอบกินยา แล้วก็ไปหาหมอด้วย”

“ทิม อย่าพูดมาก” นางยูยะปรามน้องชาย ปากเต็มอิมเหยียดตรงจนดูเหมือนดุ

หลังรับช่อดอกไม้ นางยูยะก็ไปปรับทิมที่โรงเรียนตามสัญญา ไม่รู้ว่ามันจะตื่นเต้นอะไรนักหนา ตั้งแต่ขึ้นรถได้ก็พูดไม่หยุด

ส่วนใหญ่ไม่ได้คุยกับเขาหรอก ทิมมันชวนลิตคุยเสียมากกว่า เล่านู่นเล่านี้...ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเขาทั้งนั้น

พยายามปรามแล้ว

“จริงหรือ ไม่น่าเชื่อเลย แล้วมีอะไรที่นายไม่ชอบอีกมัย”

อาจเพราะมีคนให้ท้าย

“พินายกลัวหมา”

ก็เลยยิ่งพูดมากขึ้นไปอีก

“หือ...?”

“แค่หมาใหญ่ ผมเคยถูกหมากัดก็เลยไม่ชอบ ไม่ได้กลัว แต่
ถ้าตัวเล็ก ๆ ก็พอเล่นได้อยู่”

“ข้อมูลใหม่”

“จะเก็บข้อมูลผมไว้เขียนวิจัยหรอครับ”

“แล้วเวลาพี่นายเงินก็จะปากจัดด้วย ไม่ก็ทำหน้าแบบนี้...ดูๆ”
ธิติยะทำหน้าบึ้งตึง ลลิตถึงกับหัวเราะออกมา

“เหมือนอยู่นะ”

นาฏยะหยุดนิ่งทั้งที่เดินนำ จากนั้นก็หันหลังมาแยกเขี้ยวใส่
อีกสองคนที่เดินตาม

“อย่าหวังว่าวันหลังจะได้เจอกันอีกเลยนะ”

หันไปที่ทิมแล้วเอ่ยเสียงขุ่น “นี่แฟนพี่”

จากนั้นก็หันไปที่ลลิต “ส่วนนี่ก็น้องผม”

“หวงน้องกับแฟน แล้วก็หวงแฟนกับน้อง...คนแบบนี้ ถ้าไม่ใช่
พี่นายทำไมได้หรอก”

“แล้วจะทำไม ไ้เด็กเกเร”

“เปล่า ร้ากกกกกกกพี่ ทิมไม่กล้าหรอก”

“เวลานายขู่ เหมือนแมวเลยนะว่ามัย” ลลิตเอียงคอไปกระซิบ
กระซากับธิติยะ

“ครับ ผมก็ว่าจั้น พี่นายเหมือนแมว”

“นินทาเสียงดัง น่าโมโหทั้งคู่เลย” แย่งช่อดอกไม้สองช่อจาก
มือลลิตมาไว้ในมือตัวเอง นาฏยะส่ายหน้าเอือมระอากับการถูก
นินทาซึ่ง ๆ หน้า เดินหนี แต่แน่นอนว่าอีกสองคนเดินตาม

“พี่นาย ผมว่าจะถามพี่มาลักพักแล้ว ทำไมไม่มีดอกไม้สองช่อ

ของใครอะ” ธิติยะตีคู่พี่ชาย ไหล่กระแซะไหลไปด้วยตอนที่ถามคำถาม

“อันนี้ของพี่ ให้พ่อ...ส่วนอันนี้แม่ฝากมา”

“แม่พี่?”

“อ้อ...ก็แค่ไลน์ไปบอกว่าพ่อเข้าโรงพยาบาล แล้วก็บอกว่าจะมาเยี่ยม แม่ก็เลยฝากช่อดอกไม้มาเยี่ยมด้วย”

“เขาเรียกดอกอะไร”

“ดอกผีเสื้อ”

“มันดูแปลกดี”

“แม่บอกว่าต้องดอกผีเสื้อเท่านั้น ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม”

“ลองหาความหมายในเน็ตดี”

“พี่ต้องรู้ทุกเรื่องเลยหรอ ทิมอยากรู้ก็หาเองสิ”

“โห อย่าใจร้ายกับน้อง”

“อย่ามาเกะกะ รำคาญ”

“ก็เกะกะได้แค่ตอนนี้ปะ? เดี่ยวพี่กลับบ้านพี่ลิตก็ยึดไว้กอดคนเดียวแล้ว”

“แก่แดด” นาฏยะติดหน้าผากน้องชาย ก่อนจะหยุดยืนหน้าประตูห้องพักผู้ป่วยห้องหนึ่ง

เขาเปลี่ยนสีหน้าเป็นเรียบนิ่งเมื่อเห็นคนของพ่อเฝ้าอยู่หน้าห้อง คนสนิทที่รู้จักทั้งเขาและทิมดูอิงไปนิดหน่อยเมื่อเห็นพวกเขา มาด้วยกัน มีหน้าจ้ำทิมยังเกะกะเขาเหมือนหมีโคอาล่าเกะดันไฟ

ว่าแต่ว่าหมีโคอาล่ามันกินไฟมั้ย เขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

“ผมกับทิมขอเข้าไปเยี่ยมพ่อได้มั้ยครับ”

“เอ่อ...น่าจะได้ครับ แต่ขอผมเข้าไปเรียนท่านก่อน”

“ครับ รบกวนด้วย บอกพ่อว่าแฟนผมมีเรื่องอยากคุยด้วยนิด

น้อย”

ลลิตหน้าเหวอ ตาคมเหลือบมองเจ้านายที่ใช้เขาเป็นข้ออ้าง
เขาไม่มีธุระอะไรจะคุยกับพ่อนาฏยะหรอก

คุณนาฏยะจอมโมเมคิดเองเออเองเสียมากกว่า

“จะให้ผมคุยเรื่องสินสอดเหวอเจ้านาย” แห่แฟนสักหน่อย
จากนั้นก็ถูกนาฏยะหันมาชกอก

“ล้อเลียนผมเก่งเกินไปแล้ว”

“พ่อเรียกไม่แรงมากหรอครับ เพราะพ่อชอบฟีลิตมากกก”
ธิดยะยื่นหน้าเข้ามา ยังเกะเกะพีชายตามเดิม

“พ่อพูดถึงลิตว่าไงบ้าง” เจ้านายแคะมือธิดยะออกจากแขน
เลิคมองคนสนิทของพ่อเดินเข้าไปบอกพ่อในห้องว่าเขามาเยี่ยม

“ก็บอกว่าหล่อ แล้วก็เป็นผู้ใหญ่ที่ดูใจเย็น”

ก็จริง

นาฏยะพยักหน้ารับ พลังเหลือบตามองทางลลิตไปด้วย เขา
จับแขนเสื้อคนตัวโตดิ่งเล่นจนปกเสื้อมันเปิดโชว์ไปถึงไหล่ ไหล่ปลาร้า
ได้รูปปรากฏต่อสายตา นาฏยะรีบปล่อยมือแล้วจัดเสื้อลลิตให้กลับ
ไปเรียบร้อยตามเดิม

“พี่นายชี้หวง”

“ไม่ต้องยุ่งนะทิม”

“อย่าดูน้อง เข้าไปเยี่ยมพ่อกันดีกว่าเนอะ...พี่คนนั้นเขาออกมาแล้ว”

ธิดยะพยักพืดไปทางคนสนิทของพ่อที่เดินออกมาเพื่อ
เปลี่ยนเรื่อง จากนั้นก็แจ้งว่าพ่ออนุญาตให้เข้าไปได้

ตอนที่เดินเข้าไป พ่อไม่ได้ดูเหมือนคนป่วยเลยสักนิด มีแค่
สีหน้าที่ดูซิดแล้วก็ทรงผมที่ดูยุ่งเหยิงกว่าเวลาปกติเล็กน้อย

แล้วที่สำคัญพ่อไม่ได้นอนป่วย มียังเห็นเอกสารให้วุ่น ก่อน
จะหยุดตอนเขากับธิดิยะเดินเข้ามา

“ทำไมต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่ด้วย พ่อไม่ได้ป่วยขนาดนั้นสัก
หน่อย” น่าจะพูดกับทิม เสียงติดตุดนิด ๆ แต่ลูกชายคนเล็กไม่นึกกลัว

“แล้วทำไมพ่อยังทำงาน หมอให้พ่อพักไม่ใช่หรือครับ”

“เพิ่งเอามาทำ”

“เพิ่งทำหรือทำนานแล้วก็หมายถึงทำ”

“ไอ้ลูกคนนี่...กวนโมโหเก่ง” พ่อดูจะอารมณ์เสีย เสียงเลย
ดังขึ้นกว่าเก่า

นาฏยะยืนนิ่งไม่รู้ว่าทำอะไรหรือพูดอะไร เริ่มรู้สึกเหมือนเป็นส่วน
เกินในห้องพักฟื้นผู้ป่วย

จนกระทั่งลิตสะกิดนั้นแหละถึงได้สติ

“เอาดอกไม้ไปให้พ่อสิ พ่อมองมาลึกลับแล้วนะ”

“พ่อมองผมหรือครับ”

“ครับ พ่อรอคุณเข้าไปหาอยู่”

“ผม...”

ลิตานักนาฏยะจึงถูกผลัก ลิตตผลักเขาให้ขยับขึ้นไปข้างหน้า
จากนั้นก็ขยิบตาให้หนึ่งข้าง นาฏยะขมวดคิ้วใส่ศาสตราจารย์ ยึก ๆ
ยัก ๆ ก่อนจะยอมหันไปเผชิญหน้ากับพ่อตัวเอง

“ทิมบอกว่าป่วย เลยเอาดอกไม้มาเยี่ยม...ชื่อนี้ของผม”

“ขอบใจนะ”

จากพูดไม่เก่งอยู่แล้วก็ดูเหมือนจะแย่ยิ่งกว่าเก่า นาฏยะยื่น
ช่อดอกกุหลาบขาวออกไปทื่อ ๆ แล้วไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นพ่อก็ยื่น
มือออกมาจับไปไว้ในมือของพ่อเอง

“ส่วนชื่อนี้...”

“แม่ฝากมาเหรอ”

“เอ่อ...ครับ”

“ฝากขอบใจแม่ด้วย ที่จริงพ่อไม่ได้เป็นอะไรมากหรอก ไม่รู้ว่าหมอจะให้นอนโรงพยาบาลทำไม”

“รู้ได้ยังไงครับว่าแม่ฝากมา” พ่อรับช่อดอกผีเสื้อไป ตาที่มองช่อดอกไม้ดูอ่อนโยนจนเห็นได้ชัด

“ก็ดอกผีเสื้อเป็นดอกไม้ที่พ่อชอบซื้อให้แม่เขาตอนท้องนายนะ”

“...”

“มันหมายถึงความรักที่บริสุทธิ์...นายรู้มั๊ยว่าทำไมพ่อกับแม่ถึงแต่งงานกัน” จู่ๆ พ่อก็เปลี่ยนเรื่องพูดกะทันหัน นาฏยะเลิกลักทำหน้าที่ไม่ถูก

“ไม่ทราบครับ”

“คลุมถุงชนนะ ตอนนั้นเราก็คิดว่าเราจะอยู่ด้วยกันได้ หวังว่าจะรักกันในสักวัน...แต่เราก็ไม่ได้รักกัน”

“ไม่ต้องเล่าแล้วก็ได้ครับ ผมไม่อยากรู้เรื่องพ่อกับแม่แล้ว...”

“...แต่รู้ไว้หน่อยก็ดีว่าถึงพ่อกับแม่จะไม่ได้รักกัน แต่เราทั้งคู่รักลูก”

“เหรอครับ” เพราะไม่รู้จะพูดอะไร ไม่ใช่เย็นชาถึงตอบรับไปแบบนั้น พ่อดูกังวลกับคำตอบของเขา นิ่งกันไปชั่วครู่ก่อนพูดต่อเสียงแผ่ว

“พ่อดูแลนายได้ไม่ดี เรื่องนี้พ่อยอมรับ อาจดูเหมือนไม่รัก...แต่ก็นั่นแหละ พ่อรักลูก”

“ผมพูดอะไรบางอย่างได้มั๊ยครับ”

“อือ...ว่ามา”

“พ่อเป็นพ่อที่แย่มาก เรื่องนี้ถามทิมได้ มีหลายเรื่องที่ผมไม่พอใจแต่ที่ผ่านมามีผมไม่ได้พูดเพราะไม่กล้า แต่จากนี้จะบอก ถ้าไม่พอใจผมจะบอกพ่อเลย จะไม่เกรงใจคุณทรายกับทิมอีก เพราะผมคุยกับน้องแล้ว น้องเห็นด้วยกับผม เราอยากได้พ่อที่ดี...เราอยากให้บ้านเป็นบ้านมากกว่านี้ครับ”

นั่งอึ้งเมื่อถูกลูกชายคนโตต่อว่า นึกแปลกใจกับการที่นาฏยะพูดอะไรยืดยาวพร้อมใส่อารมณ์

บางทีมันอาจจะดีแล้วที่เจ้านายพูดออกมา ดีกว่าเก็บเงียบเอาไว้แล้วเดินหนีกันอย่างทุกที

คนเป็นพ่อจะได้รู้ว่าลูกคิดอะไร ที่ไม่พอใจจะได้แก้ไขให้ถูก
“ก็ดี...ได้ พูดได้เลย”

“แต่ผมไม่ได้เกลียดพ่อหรอกนะครับ”

“ดีใจที่ได้ยินแบบนี้...อาจารย์”

“ครับ” ลลิตที่ยืนเงียบอยู่นานขานรับ จากนั้นก็มองช่อดอกไม้ที่พ่อของนาฏยะค่อย ๆ ยื่นมา

ทว่าดอกไม้ช่อนั้นถูกนาฏยะฉวยคว้า เด็กดีที่ลลิตชอบเรียกเป็นคนยื่นดอกไม้มาให้เขาเอง

การทำอะไรแปลก ๆ ดูเหมือนกำลังตื่นเต้นกับสติแตกได้ที่เลย
ละ

นาฏยะก็คือนาฏยะ เก่งแล้ว...พูดที่รู้สึกออกมาได้ขนาดนั้น
เก่งมาก ๆ แล้ว

“พ่อจะเอาดอกไม้ช่อนี้ให้คุณครับ พ่อคิดว่าดอกไม้สีนี้เป็นผม พ่อจะฝากคุณดูแล”

ยังไม่ทันที่ลลิตจะรับช่อดอกไม้สีเหลือง ช่อกุหลาบขาวที่เอามาเยี่ยมไข้ก็ตกลงบนศีรษะของนาฏยะเสียงดัง กลีบดอกไม้ร่วงลงพื้น ดู

ไม่ต่างใบไม้ผลิใบในฤดูหนาวจัด

พ่อไว้วายใส่นาฏยะ

“พ่อแค่จะให้อาจารย์เขาช่วยเอาดอกไม้ไปใส่แจกัน เรานี่มัน...

จริงๆ เลย”

“ผมเจ็บหัว ผมยุ่งหมดแล้ว”

“เมื่อไรจะตัดผมสักที ยาวจนดูรุงรัง”

“เดี๋ยวลิตไม่มีผมไว้ให้ถักเปียครับ”

“รู้แล้วว่ารักกัน แต่อย่าให้มันเกินหน้าเกินตาไป” ซ่อดอก
กุหลาบตีสลงบนหัวลูกชายคนโตอีกครั้ง...อีกครั้ง ความห่างเหิน
ค่อยๆ ลดระดับลงทีละน้อย

บางทีอาจดีกว่า ที่พ่อตีเขาแทนการตามใจ

ค่อยรู้สึกว่าเป็นพ่อลูกกันจริงๆ

“พ่อ...จะไม่ว่าอะไรแน่เรื่องผมมีแฟนเป็นผู้ชาย”

“เท่าที่พ่อรู้จักความรักมา พ่อรู้ว่ามันบังคับกันไม่ได้หรอก”

“ผมอยู่กินกับลิตแล้วนะ”

“รู้แล้ว ไอ้เด็กคนนี้นี่” พ่อตีสลงบนหัวอีกแล้ว เหมือนไม่สนใจ
ว่าดอกไม้จะซ้ำ นาฏยะลากเก้าอี้มานั่ง ปล่อยพ่อตีหัวไปเรื่อย ๆ

เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บ...ไม่ได้รู้สึกเจ็บเลยสักนิด

“โตแล้วนะเรานะ”

“พ่อก็แก่แล้วเหมือนกัน...วันนี้ช่วยหยุดทำงานสักวันได้มั๊ย
ครับ” นาฏยะดึงเอกสารตรงหน้าพ่อออก ส่งไปให้ทีมที่รอรับแล้ว
เอาไปเก็บ

“พ่อไม่ได้ทำงานแล้วมันรู้สึกแปลกๆ”

“จ้ะคุยกับผมก็ได้ แต่เด็กบ้านแตกมีปัญหา ชวนคุยไม่เก่ง
หรอกนะ”

“เจ้านาย!” พ่อดีอีกแล้ว กุหลาบขาวร่วงกระจายอยู่เต็มพื้นไปหมด

“ผมรู้สึกว่ามันนี้อากาศเย็น” นี่อาจเป็นการพยายามชวนคุยเรื่องทั่วไป

“...”

“เข้าฤดูหนาวแล้วมั้งครับ”

“ไว้ไปเที่ยวที่ที่มันมีหิมะตกเยอะๆ ดีมั๊ย นายชอบหิมะนี่”

“ไม่เอา ไม่ไปกับพ่อ”

“อาจารย์ ผมชวนคุณด้วยนะครับ”

“ครับ ช่วงปีใหม่หยุดยาวน่าจะดี”

“ลิตอย่าไปรับปากพ่อสิครับ ถ้าคุณไปผมก็ต้องไปด้วย”

“ไปกับพ่อมันลำบากใจอะไรขนาดนั้น”

“พ่อหยุดดีหิวผมได้แล้วครับ ผมโกรธแล้ว”

“ปกติลูกผมอยู่กับคุณชี้หยุดหงิดขนาดนี้มั๊ย”

“คุณตอบดี ๆ นะครับลิต” นาฏยะขู่เสียงขุ่น ลลิตกลอกตา เล็กลักไปมา จากนั้นเขาก็ชมนาฏยะต่อหน้าพ่อตา เรื่องไม่ดีไม่มีหลุดมาให้ระคายหูเลย

เด็กน้อยคงอยากจะได้เสมอในสายตาของพ่อตัวเองละนะ

นาฏยะค่อนข้างพอใจมากกับคำตอบของศาสตราจารย์ จากนั้นเขาก็เปลี่ยนไปนั่งเล่นเกมกับทิม ปล่อยหน้าที่คุยกับพ่อให้เป็นของลิต แต่ก็ยังแอบหันไปมองเรื่อย ๆ คอยเงี่ยหูฟังว่าคุยเรื่องอะไรกันบ้าง ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องยาก ๆ อย่างธุรกิจและการเมือง พ่อถามเรื่องของลิตเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ลิตตอบอย่างสุภาพ และนั่นน่าจะทำให้พ่อพอใจคนตัวโตเพิ่มขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

นับเป็นฤดูหนาวที่ดีที่สุดที่เคยมีมา และที่เขาไม่ได้เอ่ยปาก

บอกใคร...นั่นคือการนับวันรอหยุดยาวช่วงปีใหม่ที่จะมาถึง
ไหว้วานใครให้อาหารปลาที่คุณดินะ...ช่วงนั้น เขาน่าจะไม่อยู่
บ้านหลายวันเลย

ก็ต่างเป็นสถาปนิก ในชีวิตของตัวเอง

มุมประจำในห้องสมุดอันเงียบเชียบยังคงเป็นพื้นที่ส่วนตัวของนาฏยะ ช่วงเวลาบ่ายสองในห้องสมุดดูเหมือนจะมีแค่เขา บรรณารักษ์ แล้วก็นักศึกษาอีกไม่กี่คน อาจจะเป็นเพราะว่านี่เป็นเวลาเข้าเรียนตามปกติละมั้ง ผู้คนจึงดูบางตา นาฏยะคิดว่าแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เขาจะได้มีสมาธิในการนั่งทำงาน

ทว่าระหว่างที่ทำงานอยู่ มือถือที่วางทิ้งไว้ด้านข้างดันสั่นขึ้นมา

ไลน์เข้า จะไม่สนใจ แต่ดันถูกเมนชันจาก เจิน ไน่ นาฏยะจึงพักสายตาจากแมคบุ๊ก พับมันลงมาเล็กน้อย ก่อนใช้มือเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาให้อยู่ในระดับสายตา

ไลน์กลุ่มที่มีชื่อกลุ่มสะหล่อ ๆ อย่าง ‘เพื่อนรักของคุณไน่’ รูปคิลเป็นเปิดตัวเหลืองหน้าตากวนดิน ประกอบไปด้วยสมาชิกห้าคน

บางทีนาฏยะก็อดสงสัยไม่ได้ว่าคนที่กล้าเรียกตัวเองว่าคุณ

เนี่ย ต้องเป็นคนแบบไหนกัน

อาจเป็นอย่างไฉนทั้งหมดเลยก็ได้มั้ง ประเภทที่หาสาระไม่ค่อยได้

I'm Ni : @I'm Naay เมื่อไรจะมาอ่านแล้วตอบเพ็ลลลบ้าง

I'm Tonhon : หลังเรียนจบแน่เลยอะ

I'm In : ดอกมากกกก สิ่งนั้นนานเกินไป

I'm Naay : มีอะไร

I'm Ni : กร๊าด ท่านมาตอบแล้ว

I'm Ni : คือถูกกับไอ้อัยย์อยู่ไทยแล้วอะคะ อยากจะนัดเพื่อนๆ ไป
มีตติ้งกันชะหน่อย คิดถึง

I'm Naay : เมื่อไรคะ

I'm Ni : สุภรณ์ ช่วงเย็นสักทุ่มสองทุ่ม ได้มั้ยอะคุณณณ

I'm Naay : ได้ ที่ไหนอะ

I'm In : ไม่เอาร้านเหล้า ช่วงนี้งดเหล้าเข้าพรรษาอยู่

I'm Tonhon : ร้านนมมัยถ้างั้นอะ

I'm In : นมใหญ่มั้ยอะ

I'm Tonhon : ร้านใหญ่อยู่นะ สิ่งนี้เป็นคำตอบ

I'm Ni : ไฉ่ด้วยหัวชั้นแอ้ย

I'm Tonhon : สัสไน้

I'm In : ดีกันๆ ดีเลย

I'm Naay : จั๊นสรุปร้านนมแถว ม. นะ สองทุ่ม กินข้าวกันมาเลย

I'm Naay : ใครร้องหาข้าวกินจะฟาดหน้าให้

I'm In : ใจร้ายเสมอเลยเจ้าสิ่งนี้

I'm Naay : เจ้าสิ่งนี้น้ำมึง---

I'm In : เออ โดนด่าแล้ว

I'm In : นายมึงพกแฟนมาได้ปะ? อายากเจอ

I'm Ni : ใช่ๆ ฎก็พกแฟนไป พกแฟนด้วยเหรอเนี่ย พกมาด้วยเหรอเนี่ย...

I'm Tonhon : มึงกับไอ้ฮัยย์ก็ตัวติดกันอยู่แล้วปะ?

I'm Ai : ให้ไอ้โน้ไปเองเมื่อไรจะถึงวะ

I'm Ni : เข้าข้างฎบ้างก็ได้มั้ง โอยเรศ!

I'm Naay : เดี่ยวฎถามพี่เขาก่อนละกัน

I'm Naay : ไม่รับปากนะว่าเขาจะไป

I'm Tonhon : เปลี่ยนสเปกไปชอบคนอายุมากกว่าตั้งแต่เมื่อไรวะ

I'm Ni : ไม่เบาวะ

I'm Naay : ไว้เจอกัน ทำงานต่อละ

I'm Naay : ด่วนโทร.

นาฎยะกดล็อกโทรศัพท์หลังจบบทสนทนาตามแบบฉบับของนาฎยะ เขาไม่ได้สนใจเรื่องไร้สาระที่เพื่อนคุยกันหลังจบธุระของตัวเอง รับรู้เพียงว่าในเย็นวันศุกร์เวลาสองทุ่มมีนัดหมาย

ในวันนั้นเขาอาจไปถึงเป็นคนสุดท้ายหลังจากอินทะไปถึงก่อนหน้าไม่กี่นาที ส่วน เชน ไน้ กับโอยเรศจะไปถึงเป็นคนแรกแล้ว จองโตะไว้ให้เสมอ ดันหนอาจจะพาขลธไปด้วย หรือไม่มันก็ไปคนเดียว

เขาควรถามลธีก่อนว่าสนใจจะไปด้วยกันมั๊ย แต่ตั้งแต่ที่คบกันมาลธไม่ค่อยปฏิเสธหรอก นอกจากจะติดงานจริง ๆ

จะว่าไปก็รู้สึกเขินอยู่ไม่น้อยเลยนะ เพราะเรื่องของเขากับ ศาสตราจารย์ นอกจากครอบครัวก็ไม่มีใครรู้เลยว่าเขากับลธกำลัง

คบหากันอยู่

มันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องป่าวประกาศนี่นา ยิ่งกับไอ้พวกสี่ตัวนั้น
ยิ่งไม่น่าบอกเข้าไปใหญ่

ถ้าพวกมันรู้คงถูกแขวนจนทำหน้าไม่ถูกเลยละ

นาฏยะยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา เมื่อเห็นเวลาก็แน่ใจว่า
ศาสตราจารย์ลิตยังสอนอยู่

ไม่คิดจะรบกวนจึงเปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นมาทำงานต่อ

เอาไว้...ค่อยชวนก็แล้วกัน

เขากับลิตเองก็...ตัวติดกันเหมือน เงิน ไข่ กับไอ้ยเรศนั่นแหละ

จากรถหยุดเปลี่ยนสู่วิถีไบก์เกอร์ ศาสตราจารย์ลิตตัดสินใจ
ใจซื้อบิ๊กไบค์ด้วยการให้เหตุผลกับนาฏยะว่าบ้านของเจ้านายอยู่ไกล
การจราจรก็ติดขัดทำให้ไม่สะดวกเท่าไรที่จะใช้รถยนต์

นาฏยะไม่ได้ขัดอะไรตอนीलิตตัดสินใจซื้อ เพียงแต่ว่าเขา
มักจะมีปัญหาตอนนั่งซ้อนท้าย

ไม่ใช่เพราะพื้นที่เบาะคับแคบทำให้เนื้อตัวต้องแนบชิดติดกัน
เทือกนั้นหรอกนะ นาฏยะไม่ได้รู้สึกแปลกอะไรในการกอดเอวลลิต
จากทางด้านหลัง คนรักกันจะกอดกันมันก็ปกติ

เพียงแต่ว่าแฟนเขาขับรถเร็วเกินไป ยิ่งจังหวะแซงยิ่งน่ากลัว

นั่นแหละปัญหา รู้สึกมวนท้องจังเลย

มือที่กำลังกระชับที่เอวสอบจึงรัดแน่นขึ้น นาฏยะตัดสินใจยื่น
หน้าไปพูดใกล้หูลิตที่กำลังขับรถอยู่

“ลิต...คุณขับช้ากว่านี้ได้มั๊ย”

“นี่ช้าแล้วนะ”

“...”

“กลัวเหรออ”

“อ้อ รถเหอะ ขับเร็ว หวาดเสียว” หมวกกันน็อกชนหมวกกันน็อก พอนาฏยะยอมสารภาพว่ากลัว เครื่องยนต์ที่เคลื่อนตัวไว ๆ ไปด้านหน้าก็ชะลอความเร็วลง ลมที่พัดตีไปตามลำตัวไม่ได้เจ็บอีกต่อไป เย็นสบายจนนาฏยะที่นั่งเกร็งอยู่ด้านหลังผ่อนคลายขึ้น

เขายังกอดเอวลิตเอาไว้แน่น กระทั่งในหมวกกันน็อกก็ยังสามารถกลิ่นของอีกคนชัดเจน

จะว่ายังไงดีล่ะ...เสพติดกลิ่นกายของอีกคนจนคิดไม่ออกแล้วว่าวันไหนที่ขาดไป จะอยู่ต่อไปยังงี้ดี

“คุณกอดผมซะแน่นเลย ลดความเร็วแล้วนะ ยังกลัวอยู่เหรออ ซ้ำกว่านี้ไม่ได้แล้ว ค้นหลังดำฟ่อแน่นอน”

“เปล่าครับ ไม่ได้กลัวแล้ว แค่อยากกอดไว้เฉย ๆ ไม่ได้เหรออ”

“ได้สิ...วันนี้คุณรีบกลับไปทำอะไรที่บ้านมัย”

“ไม่ จะชวนผมไปไหนครับ” นาฏยะถามกลับอย่างรู้ทัน เขาเดาเอาไว้อยู่แล้วว่าลิตอาจจะยังไม่อยากกลับบ้าน เพราะหลังจบมือค้ำที่ร้านอาหารแถวมหาวิทยาลัย คนตัวโตก็ถามเขาว่าจะไปไหนต่อหรือเปล่า

ไม่มีคำตอบ ไม่มีพื้นที่ที่อยากจะไป นอกจากบ้านกับห้าง นาฏยะก็ไม่ว่ากรุงเทพฯ มันมีที่ไหนให้เที่ยวได้อีก

นาฏยะจึงส่ายหน้า เขานึกไม่ออกจริง ๆ

“เราไปนั่งเล่นบนสะพานกันดีมัย...วันนี้อากาศดี”

“ตามใจคนขับเลยครับ”

“จั่นเกาะเอวผมไว้แน่น ๆ จะชิงแล้ว”

“อีกแล้วเหรออ จั่นผมหลับตาแล้วกัน จะเร็วแค่ไหนก็ตามสบายเลย”

ลลิตถึงกับขำท่าทางของนาฏยะ อันที่จริงเขาก็ไม่ได้เร่ง
ความเร็วมากขึ้นขนาดนั้น ถ้านายกลัวเขาจะไม่ทำ...

ไปช้าๆ ก็ได้ แค่อยากให้ไปด้วยกัน

“เชื่อใจผมมั้ยเวลาผมขับรถ”

“อ้อ ผมเชื่อใจคุณ แต่มันอดหวาดเสียวไม่ได้”

ที่กอดคนตัวโตอยู่นาฏยะรู้ดีว่ามันจะแน่นกว่านี้อีกไม่ได้แล้ว
เขาจึงวางศีรษะที่แผ่นหลังกว้าง หลับตาลงตามอย่างที่ว่า แต่แล้วก็
ต้องลืมขึ้นมาใหม่อีกครั้งเพราะลิตพูดอะไรแปลก ๆ

“ถ้าเป็นไปได้ ผมไม่อยากจะให้คุณหลับตา”

“ทำไมครับ”

“ระหว่างทางมีไฟสวย ๆ ผมอยากให้คุณเห็น”

“...”

“ไม่ได้ขับเร็วมาก คุณลองลืมตาแล้วมองรอบตัวดูดีมั้ย”

“ก็ได้ครับ” นาฏยะยอมลืมตา เพราะเป็นลลิตบอกหรือกนะ
เขาถึงยอมกลับมา นั่งหลังตรง

ลิตไม่เคยหลอกเขา ไฟตามทางที่คนตัวโตบอกว่าสวย...สวย
จริง ๆ

นาฏยะกะพริบตาได้กรอบแว่นเพื่омองวิวรอบด้าน ที่เคย
ได้ยินว่ากรุงเทพฯ เป็นมหานครที่ไม่เคยหลับใหล เพิ่งจะเห็นด้วย
ตาตัวเองก็วันนี้

รถรายังวิ่งอยู่เต็มไปหมดในเวลาเกือบสามทุ่ม ผู้คนยังเดิน
เล่นกันตามฟุตพาทที่เต็มไปด้วยร้านค้า แสงไฟจากตึกสูงสาดลงมา
มีไฟประดับประดาเพราะในเดือนธันวาคมเต็มไปด้วยเทศกาลและ
วันสำคัญ

มันดูวุ่นวาย แปลก...แต่ก็มีเสน่ห์เหลือเกินสำหรับคนที่มักจะ

เก็บตัวอยู่แต่บ้านอย่างนาฏยะ เป็นเหมือนศิลปะของสิ่งมีชีวิตที่ไม่รู้ว่าจุดสิ้นสุดอยู่ตรงไหน

เขาเผลอคล้ายมือออกจากเอวของศาสตราจารย์ ตื่นตาตื่นใจเหมือนเด็กน้อยที่กำลังหัดเรียนรู้

“ไม่ค่อยกลัวแล้วใช่ไหม”

“เอ่อ...ครับ”

“ผมจะจับเร็วขึ้นอีกนิด”

“ครับ ผมไม่ค่อยกลัวเวลาคุณจับเร็ว ๆ แล้ว”

“คุณเป็นประเภทที่เรียนรู้แล้วก็ปรับตัวได้ไว”

“คุณเห็นว่าผมเป็นแบบนี้หรือครับ”

“ใช่...ดีจัง เก่งแล้ว”

“คุณจะว่าอะไรมั๊ย ถ้าเกิดว่าผมอยากจะลองจับรถของคุณดู”

“ได้ ไร้ถ้าว่าง ผมจะสอนคุณก็แล้วกัน”

ลลิตยิ้มมุมปาก นาฏยะเรียนรู้และปรับตัวได้ไวจริง ๆ นั่นแหละจากที่เคยกลัวจนกอดเขาแน่นก็เริ่มคลายแขนออกแล้วยื่นมือข้างหนึ่งออกไปด้านข้างตอนที่ไม่มีรถสวนมา

ไต้ลม ให้ความรู้ถึงการเคลื่อนไหวที่เป็นอิสระ

“จับเร็วกว่านี้อีกนิดได้มั๊ยครับ ตอนลมแรง ๆ ปะทะมา ผมรู้สึกว่าคุณเป็นอิสระดี”

“ผมตามใจคุณอยู่แล้วที่รัก”

จุดหมายปลายทางคือพื้นที่บนสะพาน ทั้งลลิตและนาฏยะเปลี่ยนจากการนั่งอยู่บนเบาะรถมายืนเท้าแขนคู่กัน ตามองลงไปที่ผิวน้ำด้านล่าง จับจ้องแสงไฟจากเรือที่แล่นไปเรื่อย ๆ

พวกเขาไม่ใช่เพียงคนสองคนที่อยู่บนสะพานที่ทอดยาวนี้

หรรษา เพราะมันค่อนข้างจะเต็มไปด้วยความรัก กลุ่มเด็กวัยรุ่น รวมถึง นักดนตรีเปิดหมวกสุดอินดี้...ดูแปลก ๆ ดีที่มีเพียงกีตาร์หนึ่งตัวกับ โทรศัพทหนึ่งเครื่องไว้สำหรับเปิดเนื้อเพลงกับคอร์ดก็ดาร์ก็หาเกินได้ แต่กว่าจะเล่นเพลงตามสั่งของผู้คนที่สัญจรไปมาได้ดีถึงขนาดนี้ นาฏยะคิดว่านักดนตรีคนนั้นคงผ่านอะไรมาเยอะเลยทีเดียว

เสียงเพลงแปร่ง ๆ แหว่งดังขึ้นมาเป็นระยะ นาฏยะสังเกตเห็นว่า คนร้องร้องจบเพลงบ้างไม่จบเพลงบ้างตามจำนวนเงินที่หย่อนลงไป แต่น่าแปลกที่เขาหันตั้งใจฟังดนตรีที่เกิดขึ้นท่ามกลางความพลุกพล่าน ตั้งใจจับใจความเนื้อร้องมากกว่าการนั่งฟังเพลงที่บ้านหรือตาม ร้านอาหารที่มีดนตรีสดแสนไพเราะ

อาจเป็นเพราะบรรยากาศที่พาไป อาจเป็นเพราะคนด้านข้าง หรือความแปลกใหม่ที่ไม่เคยเจอ

“ภาพจำสะพานข้ามแม่น้ำที่ผ่านมาของผมไม่เหมือนที่เจออยู่ตอนนี้เลย” นาฏยะชวนคุยพร้อมรอยยิ้มจาง ๆ ที่มุมปาก ลลิตเล็ก คิ้วขึ้นหนึ่งข้างคล้ายถามว่าภาพจำของเขาเป็นแบบไหน นาฏยะจึงเป็นฝ่ายพูดต่อ “ผมถูกยึดเยียดความคิดที่ว่าสะพานข้ามแม่น้ำเป็น สถานที่สิ้นหวัง การยอมแพ้ การฆ่าตัวตาย...อะไรที่มันหดหู่ เพราะ งั้นตอนที่คุณชวนผมมานั่งเล่นบนสะพาน สรรภาพเลยว่าแอบรู้สึก แย่นิดหน่อย”

“แล้วสะพานข้ามแม่น้ำของจริงทำให้คุณรู้สึกยังไง” รอยยิ้ม เกิดขึ้นเพราะเอ็นดู

“แปลกดีครับ ผมรู้สึกเหมือนกับว่ามีอะไรที่ผมยังต้องเรียนรู้ อีกเยอะเลย”

“ที่จริง บางอย่างคุณไม่ต้องเรียนรู้ก็ได้ แคร์ับรู้เอาไว้ก็พอ”

“รับรู้?...เปลี่ยนจากคำว่าเรียนเป็นคำว่ารับ ความหมายมัน

เปลี่ยนขนาดนี้ได้ยังไงกันนะ”

“...ดีกว่านี้อาจมีคนมากระโดดน้ำตายเพราะสิ้นหวังจริงๆ
ก็ได้นะ”

“ขึ้นกับช่วงเวลา? คุณจะหมายถึงแบบนั้น”

“เรื่องแบบนี้แค่รับรู้ว่ามีก็พอ เพราะเราก็ต่างเป็นสถาปนิกใน
ชีวิตของตัวเอง”

“ก็จริงครับ”

ไม่มีการแสดงความคิดเห็นมากไปกว่านี้ รวมถึงไม่มีการสัมผัส
เนื้อตัวกันในช่วงเวลาที่ลมเย็นๆ พัดมา

แต่รอบตัวกลับอุ่นเหมือนมีเตาผิงไฟขนาดย่อมๆ ตั้งอยู่เลย
ละ เหมือนแสงสีทองของพระอาทิตย์ตกในช่วงใกล้ค่ำ

อุ่นดี อุ่นใจจนนาฏยะจะร้องให้ออกมาได้อยู่แล้ว

ถ้าเกิดว่านะ...ถ้าเกิดว่าเขาเป็นสถาปนิกในชีวิตตัวเองเช่นนั้น
ลลิตคือสิ่งสำคัญที่สุดที่เขาต้องมี

“เมื่อตอนกลางวันเพื่อนผมทักไลน์มาด้วยแหละครับ”

“หือ...? มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“พวกนั้นมันก็ผิดปกติกันตลอดเวลาอยู่แล้ว ถ้าวันไหนปกติ
อันนั้นน่าจะแปลกกว่า” นาฏยะหัวเราะ ในหัวคิดไปถึงการเรียก
สิ่งของของอินทะ ช่วงนี้ดูเหมือนมันจะติดการใช้คำว่า...

เจ้าสิ่งนั้น เจ้าสิ่งนี้...

“ว่าเพื่อนอีก”

“สิ่งนี้...ก็ดีแล้ว” นาฏยะลองเลียนแบบคำพูดแปลกๆ ของ
อินทะ เขาขำตัวเอง ก่อนเลิกมองผิวน้ำสีดำแล้วหันมามองหน้าลลิต
ที่ยืนอยู่ด้านข้างแทน “เพื่อนผมนัดกันเย็นวันศุกร์นี้ บอกให้พาแฟน
ไปด้วย คุณว่างไปด้วยกันมั้ยครับ”

“ได้สิ ไม่ได้ติดอะไร”

“นัดกันที่ร้านนมแถว ม. ตลกม้าย ผมเห็นคนอื่นเวลานัดเจอเพื่อน ไม่ร้านอาหารดี ๆ ก็พับ”

“ร้านนมก็ดีนะ มันเหมาะจะคุยเล่นกัน”

“ถ้าคุณว่าดีผมก็ว่าดี”

“ตามกันชะงั้น”

“ผมต้องถูกเพื่อนแซวเยอะแน่เลย เรื่องคุณ”

“เรื่องนั้นก็พอจะเดาได้อยู่”

“คุณดูเหมือนไม่ทุกข์ร้อนกับเรื่องพวกนี้เลย”

“ผมอาจจะทุกข์ร้อนอยู่แต่ไม่แสดงออก”

“มีเรื่องอะไรที่จะทำให้คุณเป่หรือเสียศูนย์บ้างมั้ยนะ”

“คุณไม่รู้หรือนาย”

“ครับ?”

“เรื่องคุณไง ผมเสียศูนย์มาหลายครั้งแล้ว” พูดแล้วก็หัวเราะลลิตทำท่าทางแปลก ๆ ที่ไม่ได้มีให้เห็นบ่อยนักอย่างการกัดปาก

ดูเซ็กซี่มากอยู่เหมือนกัน นาฏยะถึงกับกลืนน้ำลายแล้วหันหน้าเข้าหาราวสะพานตามเดิม เขาใช้หางตาเหลือบมองลลิตที่เดินเลี้ยวไปอีกทางนิดหน่อย ก็เห็นว่าคนตัวโตเดินไปทางนักดนตรีเปิดหมวก

ลลิตล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกงด้วยท่าทางสบาย ๆ พูดคุยกับคนแปลกหน้าอย่างแสนสุภาพ

เขาสุภาพขนาดนั้นได้ยังไงกัน สุภาพกับทุกคนบนโลกนี้เลยหรือไง

เขาเป็นผู้ชายที่น่ารักด้วยการกระทำ ลลิตเป็นแบบนั้นแหละ
อ้อ...แต่ยกเว้นตอนขึ้นเตียง เพราะตอนนั้นนะ หยาบโหล

สุด ๆ ไปเลย

คิดอะไรเพลิน ๆ อยู่ก็เห็นลลิตหย่อนธนบัตรจำนวนหนึ่งลงในหมวกของนักดนตรีเปิดหมวก พุดคุยต่ออีกสองสามคำ จากนั้นถึงยอมเดินกลับมา

นาฏยะไม่พลาดที่จะเอ่ยถาม

“คุณทำอะไรครับ”

“อยากร้องเพลงให้คุณฟัง แต่ว่าร้องไม่เป็น”

“อย่าบอกนะว่าไปรีเคอร์สเพลงมา”

“ก็ใช่ ผมทำแบบนั้น :)”

“ไม่อยากจะเชื่อเลยครับ ว่าแต่ว่าเพลงอะไร”

“ไม่รู้สิ ผมแค่ถามเขาว่ารู้จักเพลงรักที่มันนุ่ม ๆ ความหมายดี ๆ บ้างมั๊ย ผมอยากจะได้เพลงแบบนั้นให้แฟนผมสักหน่อย”

“แล้วเขาตอบคุณว่ายังไง”

“ก็...ถ้าอยากให้ร้องจนจบเพลงก็ใส่เงินเยอะหน่อย อารมณ์เขาเชิงพูดเล่นนะ”

“แล้วคุณบ้าจี้ใส่เงินลงไปเยอะ ๆ จริงมั๊ย”

“ไม่จบเพลงมันเสียอารมณ์” ลลิตพยักหน้า จากนั้นก็หัวเราะออกมา นาฏยะถึงกับส่ายหน้า

เขาไม่ได้เอือมระอาเลยส่ายหน้าแบบที่กำลังทำอยู่ ทว่ารู้สึกขำ จากนั้นก็ยื่นรอฟังว่านักดนตรีคนนั้นจะเล่นเพลงอะไร

ไม่นานนักหรรอาก่อนที่เสียงกีตาร์จะดังขึ้นมา...

เพลงรักที่มันนุ่ม ๆ อุ่น ๆ หวาน ๆ มันเป็นยังไงกันนะ

I still hear your voice when you sleep next to me. I still feel your touch in my dreams.

“เขาจะไม่ตุนคุณด้วยการเล่นเพลงอกหักแทนใช่ไหม”

“ผมรู้จักเพลงนี้ มันเป็นเพลงรักจริงๆ”

Forgive me my weakness, but I don't know why. Without you it's hard to survive.

“มันเริ่มใกล้เคียงเพลงรักจริงด้วย”

“เพราะดีนะ”

“อ้อ เพราะ”

'Cause every time we touch, I get this feeling. And every time we kiss I swear I could fly.

Can't you feel my heart beat fast, I want this to last .Need you by my side.

“ถ้าผมเลือกเพลงเองคงไม่หวานขนาดนี้ อารมณ์ศิลปินของพวกนักดนตรีนี้น่ากลัวจริงๆ”

“ที่น่ากลัวกว่านั้นคือผม”

“หือ...?”

... Can't you hear my heart beat so...I can't let you go.

“ตกหลุมรักคุณใหม่อีกแล้ว ผมว่าผมเสพติดคุณจนน่ากลัวเลย
ครับ”

หลังจากจบประโยคนั้นนาฏยะก็ฟังเพลงไม่รู้เรื่องอีก เขาถูก

จูบในที่สาธารณะเป็นครั้งแรก ไม่แน่ใจว่ามีใครเห็นการกระทำของ
เขาสองคนมั้ย

ไม่แน่ใจ...เพียงแต่ว่าหัวใจยังคงเต้นดังแข่งกับบทเพลงให้แก่
การตกหลุมรักซ้ำ ๆ

...Your arms are my castle, your heart is my sky.

I can't let you go.

I can't.¹

ก็ไม่สามารถทำอย่างนั้นได้จริง ๆ นั่นแหละ

จะดีกว่ามัย หากเรายอมรับ ความน่าเกลียดของกันและกัน

“คุณว่ามันโอเคหรือยัง”

หนึ่งคำถามดังขึ้นภายในห้องพักอาจารย์ ในเวลาหนึ่งทุ่ม สามสิบห้า เป็นช่วงค่ำวันศุกร์ที่มีเพียงนาฏยะกับลลิตอยู่ด้วยกันในห้องสองต่อสอง

เขาทั้งคู่มีนัดหมาย แต่เป็นนัดหมายที่ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนอะไร ก็แค่ร้านนมใกล้ ม. ใช้เวลาเดินทางไม่เกินสิบห้านาทีก็ถึง

“โอเคแล้วนะ”

“ตัดผมใหม่ที่ไร ไม่มันใจเลย”

เป็นแบบนี้...ไม่มีความมั่นใจ

นาฏยะเพิ่งตัดผมมาใหม่นั้นเพราะเขาเลิกเรียนตั้งแต่ช่วงบ่ายเลยโทร. นัดหมายกับแม่เรื่องให้ตัดผมให้ เพียงไม่กี่ชั่วโมงหลังหอบเส้นผมและหนังศีรษะไปให้แม่จัดการ ก็ได้ทรงผมสั้นที่ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยมากกว่าเดิม

จะว่าไปแล้วก็ไผ่ผมยาวมาตั้งหลายเดือน พอสั้นลงดันไม่ชิน

หน้าตัวเองซะงั้น

ตอนไผ่ผมยาวหน้าตาดูใจดีกว่านี้นะ

หลอกตัวเองเก่งจังวะ

ทั้ง ๆ ที่ความจริงจะผมยาวหรือผมสั้นหน้าตาก็ไม่รับแขกอยู่ดี

“ผมสั้นก็น่ารักดี ดูเด็กลง”

“มีแต่คุณนั่นแหละครับที่บอกว่าผมน่ารัก คนอื่นมีแต่คนบอก
ว่าผมหน้าเหวี่ยง”

“ก็ดีแล้ว ให้ผมเห็นคุณน่ารักคนเดียว จะได้ไม่มีใครมาแย่งผม
ขอบคุณ”

“เพื่อ...”

“ประมาณหนึ่ง” ลลิตยอมรับหน้าตายขณะที่ลงมือจัดเอกสาร
ให้เป็นระเบียบ เขาเหลือบตามองนาฬิกาก็พบว่าใกล้เวลานัดหมาย
เข้าไปทุกที

“แล้วจู่ ๆ ทำไมไปตัดผม”

“เครียดครับ จะสอบแล้ว หัวมันตื้อ ๆ คิดว่าอาจจะเป็นเพราะ
ผมยาวก็เลยไปตัด”

“แล้วช่วยมั๊ย”

“ไม่ ไม่เลย”

“ช่วยอะไรคุณได้บ้าง”

“เรื่องเรียนเหวอครับ สอบเสร็จ ส่งงานเดียวผมก็หายเครียด”
ไม่เดือดร้อนเรื่องเรียน ทว่าตอนนี้ науะยังไม่เลิกจัดแต่ง
ทรงผมเลย

“กังวลกับทรงผมใหม่ขนาดไหนนะ” ลลิตอดไม่ได้ที่จะถาม
เมื่อไม่เริ่มจัดเก็บข้าวของเมื่อเห็นว่าใกล้เวลานัดเข้าไปทุกที

“ถ้าคุณมีแฟนหน้าตาดีคุณก็จะกังวลเหมือนผมนี้แหละครับ”

“หือ...?”

“กลัวเพื่อนจะว่าขี้เหร่ ไม่เหมาะกับอาจารย์”

หยอกเข้าด้วยคำหวาน เสแสร้งทำหน้าเจื่อนให้เห็นใจ

จึงมีเสียงแค้นหัวเราะดังขึ้นจากคนตัวโตกว่า ลลิตส่ายหน้าไป
มาเพื่อบอกว่าไม่เห็นด้วย

“ขี้เหร่? นายห่างไกลจากคำนั้นเยอะ”

“ผมยังงงอยู่เลยว่าคุณมาชอบผมก่อนได้ไง...หรือบางทีแล้ว
คุณอาจจะชอบต้นหน...”

“กำลังเล่าเรื่องสยองขวัญอยู่เหรอ”

“คุณชอบไอ้ต้นมัย”

“ชอบ แต่ไม่เหมือนที่ชอบคุณ”

“เพราะเจ้านายน่ารักกว่าไซ้มัยครับ”

“ลิตตายได้เลยนะ ถ้าโดนอ้อนเยอะๆ แบบนี้เนี่ย”

“เวอร์ไม่มีใครเกินเลย” ต่อว่า แต่มุมปากกลับยกยิ้มขึ้นอย่าง
พึงพอใจ นาฏยะหรีตาเล็กริลงนิดหน่อยตอนที่มือหนายกมาขยี้หัว
“อุตส่าห์เซตไว้ อย่าขยี้สิครับ”

“ดี จะได้ขี้เหร่จริง ๆ”

“เสียใจ”

“เรื่องอะไร”

“ถูกคุณว่าขี้เหร่ สงสัยต้องไปบริหารเสน่ห์ให้คุณหึงสักหน่อย”

“วิธีการของเด็ก”

“ยั้วโมโหอาจารย์ไม่ขึ้นว่าจั้น?”

ลลิตคว้ากระเป๋ารื้อขึ้นสะพายบ่า

เรื่องหึงหวงนาฏยะ...ไม่รู้สิ ไม่เคยคิด มันเป็นอาการแบบ

เด็ก ๆ

และลลิตคิดว่าตัวเองไม่ใช่เด็กแล้ว

“ยั้วम्म คุณแก้ผ้าดีกว่า”

“ว้าว”

“ขึ้นกว่าเยอะเลย :)”

“ร้ายกาจขนาดนี้ได้ยังงัยกันครับ”

ไม่มีคำตอบรับ ศาสตราจารย์เจ้าของห้องเดินออกไปด้านนอกเรียบร้อยแล้ว เหลือนาฏยะยืนอึ้งอยู่อีกหน่อย พอตั่งสติได้ถึงคว่ำกระป๋องแล้วเดินตาม

มันยั่วกันคนละอารมณ์ต่างหาก อยากให้หึง ไม่ได้อยากให้หื่นด้วยสักหน่อย

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีจริงๆ อย่างที่นาฏยะว่า เขาก็มาถึงร้านนมที่นัดกับเพื่อนในเวลาสองทุ่มกับอีกนิดหน่อย มาเลตไปข้างเป็นหน่วยนาทิจึงแน่นอนว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลยกับเพื่อนที่สนิทกันจนถึงขั้นดึงขอบกางเกงในกันเล่นได้...แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น ศาสตราจารย์ลลิตคนตรงเวลาก็ไล่ให้เขาลงจากรถเข้าไปหาเพื่อนก่อนอยู่ดี

ส่วนตัวเองไปวนหาที่จอดรถ ที่คงจะต้องใช้เวลาวนหาสักพักใหญ่เลยละกว่าจะตามมาสมทบกัน

ร้านนี้เป็นร้านประจำที่ชอบมาตั้งแต่สมัยเรียน กลุ่มมีโต๊ะประจำ แต่ถึงแม้ว่าวันนี้จะไม่ได้นั่งที่โต๊ะนั้น พวกสี่คุณเวอรันคนจริงก็หาไม่ยากเลย

โดดเด่นกันขนาดนั้น

“นั่งนายมาแล้ว”

นั่งเนิงอะไรกันวะ

นางยูชะฆวอดคิ้วมุ่น มองอินทะแนบหน้ากับบ่าต้นหนเหมือน
กันกับที่ เงิน ไน่ วางคางไว้บนไหล่ของไอยเรศ

ชลธิ์ไม่ได้มาด้วย ไฉ้อินน่าจะสวมรอยเป็นเมียพี่ต้นแทน
“เสียต้นกำลังถามหาเมียอยู่พอดี ทั้งที่กำลังพลอดรักกับกู”
“ทุเรศลูกตา”

“แล้วไหนแฟนอะคะ เตรียมของรับขวัญมาให้แล้วเนีย”

“หาที่จอดรถอยู่ อะไรวะของรับขวัญ” นางยูชะเดินไปตัวตรง
ต่อหน้าอินทะ พ่อมหาประจักษ์กลุ่มแต่งตัวจี๊ดจ๊าดตามสไตล์ เสื้อยืด
สีแดงลายมิกกี้เมาส์ ผมปิดเป๋พื้นธรรมชาติ จากนั้นก็ติดต่อกับมิกกี้
เมาส์อันโต

“ปลัดขิก”

“ไม่เอา กูหนีไปนั่งข้างไฉ้อัยย์ดีกว่า คนแบบมึงมันน่ากลัว”

ไม่ใช่เพราะหนีอินทะจริงอย่างที่ว่า แต่เพราะข้างไอยเรศมีที่
ว่างที่พอจะนั่งได้ นางยูชะหย่อนก้นลงนั่งไถ่ๆ ไอยเรศก็เป็นฝ่าย
เอ่ยทักพร้อมๆ กับที่ไฉ่ไน่ทำปากยื่นมาชวนคุย

“สบายดี?” >> อัยย์

“ท่านมีแฟนแล้วว” >> ไน่

“สบายดี มึงอะ เหมือนเลี้ยงลูกมั๊ยช่วงนี้” >> นางยูชะ

“ฮับ ไฉ่นายว่ากูอะ มั่นหว่ากูเป็นลูกมึง” >> ไน่

“ไปติดกับไฉ่ตัน อย่ามาหาเรื่องกู” >> นางยูชะ

“มันเล่นนิ้วเนียกับไฉ่อินอยู่ ไม่อยากยุ่ง!” ข้ามตัวไอยเรศมา
ไถ่เจ้านาย ยื่นมือเข้าไปในเสื้อแล้วล้วงต่ำไปที่ขอบกางเกงใน ดึง
ขอบเล่น...

นางยูชะตะครุบมือ เงิน ไน่ จากนั้นก็ติดังเพียะ หน้าตาบูดบึ้ง
แต่กลับเรียกเสียงหัวเราะจากคนแก่ได้

“ทุเรศ!”

“คิดถึงเพื่อนอะ อี้”

“ไปดิ่งของไอ้อัยย์ไป”

“โดนครบทุกตัวละ ไอ้อินกางเกงในแดงด้วย คนนี้ไม่มีแล้ว
คุณไน้ทับใจมาก”

“แน่นอนค่ะ กางเกงในถ้าไม่แดงไม่มีแรงเดิน”

“ไม่เคยรู้สึกเหนื่อยกับอะไรในชีวิตเลยคะ นอกจากตอนคุย
กับพวกมึง” นาฏยะเสยผมพลาบองหน้าเพื่อนไปด้วย

บรรยากาศเดิมๆ

อาการประสาทแดกแบบเดิมๆ

อ้อ ก็คิดถึงจริง ๆ นั่นแหละ

“ตอนแฟนกูมา มึงทำตัวดี ๆ กันนะ ถูกลัวพี่เขาตกใจ”

“เออ แล้วทำไมมึงให้แฟนเอารถไปจอดอะ ไม่เอาไปจอดเอง
คบสาวใหญ่แล้วให้พี่เขาดูแลเหอ ใช้ไม่ได้เลยนะเนี่ย” ตันหนงยก
หน้าขึ้นมาจากหน้าจอโทรศัพท์ วางมือถือลงข้างตัวก่อนหันไปเกาะ
คางอินทะที่หลับตาพริ้มยินยอมให้เกาะแต่โดยดี

โคตรไม่มีสาระ คิดว่าไต่ะอื่นที่มึงมองมา ส่วนใหญ่มองด้วยความ
รู้สึกแบบไหนกันนะ

หนึ่งหน้าตาดี

หรือสอง...ทุเรศลูกตาดีเพราะตันทนกับอินทะอี้ออกัน

น่าจะสอง...นาฏยะแอบคิดเงิบ ๆ ในใจ

“ไม่ได้คบผู้หญิงแล้ว แฟนผู้ชายนะ”

“อะ?!” ตันหนงส่งเสียงแปลกใจ มือที่เกาะคางให้หลงอินหยุด
ชะงักทันที

“ผิดเพศเป็นบาป เกิดมามีกรรม ตำราได้เขียนไว้ว่าคนประเภท

“นี่น่าเห็นใจ” >> อินทะ

“ตำราไหน กระทบหมดทุกตัวตรงนี้เลยจ๊ะแม่” >> ไน้

“ประโยคเดียวสะเทือนทั้งวง” >> ต้นหน

“ไอ้อินก็คือตัวอย่างของคน que เข้าวัดทำบุญ...ปากพ่นเรื่องดีงามแต่การกระทำสวนทางทุกอย่าง ผิดเพศเป็นบาป ฟาดไม่เลือก เพศไม่สนว่าเขาจะมีผิวมัยก็ระวังตกรรณะอินทะ” >> อัยย์

“นี่! ด่าแบบลูกเจ้า เจ่งที่สุดเลยครับฮับ สม! อินอินร้อยเมีย คนเหี้ยลำดับที่หนึ่ง” >> ไน้

“อะเฮือก โดนรุม” >> อินทะ

“ทำไมต้องเห็นใจ ประสาท ตำราไหน? สาระแน๊นัก” >> นาฏยะ

“ตอนอ่านเจอก็สงสัยอยู่เหมือนกัน คิดแหละว่าไม่ต้องมาเห็นใจฉันหรอก เพราะถึงฉันตายโดยปราศจากคนที่ฉันรัก แต่ฉันก็อุ่นใจที่มีคนที่รักฉัน” >> อินทะ

“ฉันตายโดยปราศจากคนที่รักฉัน แต่ฉันก็อุ่นใจที่มีคนที่ฉันรัก จะยกมาพูดยังพูดสลับอีก” >> นาฏยะ

“สมกับเป็นท่าน มันมาจากเรื่องอะไรเนะ คุณไน้จำไม่ได้เนะ” >> ไน้

“ข้างหลังภาพค๊ะ...แล้วทำไมจากเรื่องแฟนไอนายมันมาข้างหลังภาพได้วะ” >> อัยย์

“ไอ้อินเลยเนะ แม่งพูดเรื่องบาปกรรมห่า'ไรก็ไม่รู้เนะ” >> ต้นหน

“แล้วสรุปทำไมคบผู้ชายเนะ” >> อัยย์

“คุ้ยแล้วรู้สึกดี รู้สึกมั่นคง เมื่อไรจะเลิกเนะ” >> นาฏยะ

“พี่เขาดูแลเธอเนะ?” >> อัยย์

“อ้อ บอกให้หยุดเนะ มั่นน่ำรำคาญจัง” >> นาฏยะ

“โอเคหยุด อยากเห็นเลย ต้องเป็นผู้ใหญ่มากแน่ๆ” >> อัยย์

“ปกติมึงไม่ค่อยสนใจเรื่องคนอื่นปะ?” >> นาฏยะ

“ตอนนี้สนเรื่องมึงแล้ว” โอयरเคราะห์บายยิ้มบนใบหน้า ใช้ดวงตาสีโอ๊กแกจ้องหนึ่งในเพื่อนรักไปด้วย ชักอยากรู้แล้วว่าคนแบบไหนถึงได้ใจเจ้านาย

ไอ้พวกไม่สนโลกแต่อ่อนไหวแบบนาฏยะเนี่ย

“เขาดีกับมึงใช้มั้ย”

“มึงถามเหมือนไอ้อื่นเลย” ไม่ได้ตอบคำถามเพื่อน นาฏยะชี้นิ้วไปที่เมนูที่อยากกิน เขาให้ เงิน ไน่ ที่ติดกับตันหนดรายการให้โดยไม่ลืมหูลืมตาเพื่อลลิตด้วย

จากนั้นก็กลับมาความหาของในกระเป๋าเป้ หากกระบอกพลาสติกใสขนาดไม่ใหญ่มากที่นอนกันอยู่ มั่นมียู่จำนวนห้ากระบอกด้วยกัน แต่ละกระบอกก็อัดแน่นไปด้วยโพสอิทหลากสี มีชื่อเจ้าของเขียนไว้ด้วยปากกาที่ลบไม่ออก ให้อ่านว่าของใครเป็นของใคร

“กูเอามาคืน สาบานได้ว่าไม่เคยเปิดอ่านของเพื่อนเลย”

เงิน ไน่ ยื่นมือมาคว้ากระบอกใสของตัวเองไปก่อน ยิ้มกว้างจนปากห้อย

“คุณกระบอกใส่ความทรงจำ” >> ไน่

“ลืมหูลืมตาแล้วนะเนี่ย” >> ตันหน

“บันทึกเรื่องผีของกู” >> อินทะ

“ว่าจะเอามาคืนตั้งนานแล้ว เราเติบโตกันจนได้กระบอกคืนแล้วนะ” >> นาฏยะ

“เห็นแล้วคิดถึงตอนไปเที่ยวด้วยกันเลย” >> อัยย์

“ไปบ้านใหม่กูสักทริป สร้างใกล้เสร็จแล้วละ” >> ตันหน

“ไปๆ ว่าแต่แฟนท่านนายเมื่อไรจะมาอะ ไปจอดรถถึงดาว
อังคารเหรอ นานจัง” >> ไน่

“นั่นดิ” นาฏยะรับคำเพื่อนก่อนชะเง้อคอมองออกไปตรง
ประตูทางเข้า

ลลิตไม่ได้ไปจอดรถที่ดาวอังคารเหรอก คนตัวสูงอยู่ตรงนั้น
หน้าประตู ในสายตาของนาฏยะ กำลังยืนคุยกับนักศึกษากลุ่มหนึ่ง
อยู่ ท่าทางจริงจัง คงติดพันเลยยังไม่ได้เข้ามา

“มาแล้ว เดียวก็คงเข้ามา” เขาหันมาบอกเพื่อน ทางตาเหลือบ
มองลลิตอย่างเพลินตา พอได้สนใจกันสักครั้งหนึ่งแล้วเลยได้พบว่า
คนแบบลลิตมองเท่าไรก็ไม่เบื่อ

“ไอ้ะ ฟीलิตนี่หว่า ช่วงนี้เจอกันบ่อยจัง วันนั้นไปหาไอ้นายก็
เจอ” >> ต้นหน

“ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเหรอกคะคุณต้น” >> นาฏยะ

“หือ...? ภูได้กลืนแปลกๆ จากเรื่องนี้” >> อินทะ

“คุณพระ!” >> อัยย์

“คุณไอยเรศอุทานเป็นภาษาไทย เอาจริงๆ มันมีเรื่องอะไร
ขยาย อันนี้ภูกับต้นไม่ทัน” >> ไน่

“นาย ภูไม่ตลก...มึงมีไปไหม” >> อินทะ

“อะไรคือไป” >> นาฏยะ

“หมายถึงมีอะไรยืนยันมัย” อินทะกลอกตา ทำหน้าเหนื่อย
หน่ายไปด้วย

ภาษาตัวแม่ ทำไมเพื่อนไม่เข้าใจ!

“ว่าคบกันจริงๆ อะเหรอ เดียวเขาเดินมามึงก็รู้เองปะ?” >>

นาฏยะ

“อะไรอะ งงไปหมด ไอ้ไ่มีมึงก็มัย” >> ต้นหน

“ไม่มีมึง เรื่องนี้ไม่เคยรู้มาก่อน แต่การันตีว่าเด็ดได้จากสีหน้า
ผัวกูกับไอ้อื่น” >> ไน้

ใครบางคนผลักประตูเข้ามาในร้านนม ดึงความสนใจของ
นาฏยะทั้งหมดออกจากกลุ่มเพื่อนที่กำลังแตกตื่นเรื่องของเขา อยู่ๆ
นาฏยะก็ตันใจกระตุกไปกับการเดินเข้ามาของลลิต

ไม่รู้สิว่าทำไมถึงเป็นแบบนั้น อาจจะเป็นอาการตกหลุมรัก
เงาที่เกิดขึ้นอีกแล้ว

มันบ้าบอ อานุภาพของความรักร้ายแรงจุดให้เขาดำดิ่งได้
ตลอดเวลาขนาดนี้เลยหรอ

จู่ๆ ก็รู้สึกรัก ไม่มีเหตุผลเอาซะเลย

อาจารย์ภาควิชาเครื่องกลเดินมาใกล้โต๊ะที่เขานั่ง เงิน ไน้
ยกมือไหว้แล้วเอ่ยทักเสียงใส

“กร๊ิด อาจารย์ลิตหวัดดีคร้าบ เท่ เท่ เท่มากกกคร้าบบบ” >>
ไน้

“เปิด! อย่าให้มันเกินไป” >> อัยย์

“พี่มาร้านนมด้วยหรอ” >> ตันหน

“อ้อ มากับแฟน” >> ลลิต

จู่ๆ นาฏยะก็รู้สึกหน้ามืดขึ้นมากะทันหัน ตันหนก็คงช็อกไป
เหมือนกันที่จู่ๆ ลลิตก็นั่งลงข้างเขา ขายกขึ้นไขว่ห้าง หน้ากับคอตั้ง
ตรง บนใบหน้าหล่อเหลาเคลื่อนไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่นใจดี เหมือน
โลกใบนี้ไม่เคยมีเรื่องร้ายๆ อยู่เลย

“ขอโทษทีมาช้า นักศึกษาที่เคยสอนเข้ามาทักนะ”

“ผมสั่งแค่ชาร้อนให้คุณ เอาอะไรเพิ่มอีกมั้ย”

“พอแล้ว”

“จะ...จะ...เจ้านาย...” ตันหนเรียกเพื่อนเสียงติดๆ ขัดๆ รู้แล้ว

ว่าอะไรเป็นอะไรในตอนนี เขากำหนดแน่นเพราะรู้สึกโกรธ แต่แล้ว
ก็คลายออกเมื่ออยากถามเรื่องบางเรื่องให้แน่ใจ “คบกันมาตั้งแต่
ตอนไหน”

“เอ่อ...วันที่มีงมาหาแหละ...เย็นวันนั้นเลย”

“ฟิไลต์...หมายความว่ายังไง”

“ขอโทษนะที่ไม่ได้บอกก่อน เข้าใจใช่ไหมว่าบางทีความสัมพันธ์
ก็ไม่ได้พร้อมเปิดเผยขนาดนั้น ตอนนั้นยังไม่มั่นใจว่ารักกัน...เท่า
ตอนนี้”

“ไม่อยากจะเชื่อ” คนอธิบายพูดไปยิ้มไป ใส้เพื่อนตัวดีของ
เขาก็ทำตาหลุกหลิกเพราะเขินจัด โกรธที่เพื่อนไม่ยอมบอกก็โกรธ
แต่... “เอาเหอะ เพื่อนมีความสุข คนอย่างต้นหนก็ยินดีด้วย”

แต่เหมือนจะมีคนที่ไม่เห็นด้วยอยู่หนึ่ง...หน้าตาเล็กล่ำกว่า
ต้นหนเสียอีก

“ไม่จริงอะ ทำไมถึงเป็นอาจารย์ฟิไลต์” >> อินทะ

“ก็กูรักเขาไง จบมัย” >> นาฏยะ

“ไม่นะ กูอุตส่าห์กันท่ามาตั้งหลายปี นึกว่าเขามองมึงเล่น ๆ
จริงจังขนาดนี้เลยหรอ ตั้งห้าปีเชียวนะ...เชี่ยยย กูบาปขัดขวางทาง
รักคนอื่น กรรมจะต้องตามทันให้กูได้เมียโหด ซ่อมกูเข้าเย็นแน่ ๆ”
>> อินทะ

“ว่าจะถามอยู่ มึงกันท่าทำไม” คำถามที่เก็บไว้ คนหัวดีความ
จำดีอย่างนาฏยะยังไม่ลืม

อินทะยิ้มแหย้ให้ทั้งเขาแล้วก็ลิต

“มันก็ออกจะเป็นเรื่องเขิน ๆ นิดหน่อย”

“ว่ามา...”

“ตอนปีหนึ่งกูแอบชอบมึง กูเลยไม่อยากให้ใครยุ่งกับมึงอะ

มึงอย่าด่านะ”

“ฮะ?!” นาฏยะทำเสียงแปลกๆ ยิ้มที่อยูบนหน้าลิตแปร
เปลี่ยนเล็กน้อย

ค่อนข้างเขม่น...ไม่สิเขม่นแรงเลยแหละ

หึงหวงเป็นเรื่องของเด็ก แต่ดูเหมือนศาสตราจารย์จะเผลอตัว
ทำอะไรเด็ก ๆ แบบนั้นด้วยการโอบเอวนาฏยะแล้วร้งเข้าหาตัว

“แต่ว่าตอนนี่ไม่ได้ชอบแล้ว ก็ตอนนั้นมึงคุลอะ แบบหึง ๆ
เพียส ๆ น่าค้นหาจะตาย ใช่มั้ยครับพี่ลิต : -)”

ถ้าจะมีใครสักคนลื่นเหมือนปลาไหล นาฏยะคิดว่าคงเป็น
อินทะนี่แหละ

“อือ” ลิตขานรับเป็นมารยาท น้ำเสียงไม่บอกอารมณ์ “แต่
ความจริงนายไม่ได้หึงหรอก เขามีนิสัยที่เป็นเด็กบางมุม คุณคง
ไม่ชอบหรอกใช่มั้ย...อินทะ”

“ครับ แต่ตอนนั้นนายมันน่ารักจริง ๆ นะ แบบผมแง็กเอาต์
ตื่นไม่ไหว อยู่ห้องตรงข้ามกันมันก็มาปลุกผมไปเรียน บางวันไม่มี
เรียนก็ซื้อโจ๊กมาแขวนไว้ให้ ผมก็นึกว่ามันมีใจให้ผมเหมือนกัน แสน
ดี น่ารัก น่ารักแล้วก็แสนดี”

นาฏยะขยับตัวเล็กน้อยเมื่อมือที่จับเอวเขาอยู่บีบจนรู้สึกเจ็บ
“เหวอ เจ้านาย...”

“ให้ตายเหอะ ผมไม่เคยคิดอะไรเกินเลยกับไอ้อิน”

“ตอนมึงเมามึงเคยดูดปากกูนะ จ๊วบ ๆ เลย”

“...เซี่ยยย จะขุดมาพูดทำไม” นาฏยะแหกปาก ก่อนจะหลุบ
ตาต่ำลงมองพื้น มือที่บีบเอวเขาอยู่คลายออกแล้ว ลิตขยับออก
ห่างเล็กน้อยไม่สัมผัส

พอจะเดาออกว่าลิต...อารมณ์ไม่ดี

ไอ้อิน ไอ้สัสส

“อ้อ...วันนั้นมึงจูบไอ้อินเสร็จก็จูบไอ้โน้กับไอ้ตันด้วย”

ขอบคุณนะไอยเรศ ขอบคุณจริง ๆ

“นายมันจูบแบบสอดลิ้นด้วยอะฮับ นึกแล้วขนลุกซู่”

ไอ้เหี้ยโน้ ดี ๆ ทั้งนั้นเพื่อนกู

เหลือแค่เพื่อนแท้อย่างตันหน

“จูบไม่พอ เอามือมาจับของกูด้วย”

ครับ...

“คุณบอกว่าอยากเห็นผมหึงโซ่มัยนาย” ลลิตกระซิบเสียงพร่ำ
างหู เสียงทุ้ม ๆ แฝงไว้ด้วยอะไรบางอย่าง

“ไหนคุณว่ายัวให้หึงกับคุณไม่ขึ้นเง”

“ผมยอมกลืนน้ำลายตัวเอง”

“ไม่ดีมั้งครับอาจารย์ เรื่องมันก็นานมาแล้วนะ”

“จะลงโทษย้อนหลัง...กลับบ้านเมื่อไรเดี๋ยวกันเลย”

นาฏยะกลืนน้ำลายหนืดข้นลงคอ หูอื้อ ๆ นิดหน่อยตอนได้

ฟัง

ที่กังวลว่าลิตจะเข้ากับบรรดาเพื่อนเขาไม่ได้หายไปหมด
แล้ว...กังวลดีกว่าว่าหลังกลับบ้านจะเจออะไร

“พวกมึงยังจำปลาทองที่ให้ เป็นของขวัญวันเกิดกูได้ปะ? สีคุณ
อะ กูว่าจะเอาไปต้มแดกให้หมดเลย...ไอ้พวกเหี้ย!”

เต็มใจ พอใจ เก๋าก็มี

หลังจากแยกกับกลุ่มเพื่อนในตอนที่บ้านนมใกล้จะปิด เขากับลลิตก็กลับมาสนทนากันอย่างเป็นปกติอีกครั้ง ลลิตยังเตือนให้เขาไม่ลืมปิดไฟที่ชั้นล่างของตัวบ้านตอนเดินขึ้นมา แล้วก็เตือนว่าอย่าลืมให้อาหารปลาพวกสีคุณด้วย

ไม่มีอะไรผิดปกติไปจากเดิมเลยสักนิด หากจะมีเรื่องที่ไม่เหมือนทุกวันนี้ก็คงเป็นเรื่องที่ลลิตถามเขาว่าเก็บยาสีฟันหลอดใหม่ไว้ที่ตรงไหน

สถานการณ์ปกติมาก...จนนาฏยะเผลอคิดว่าเรื่องลงโทษที่ลลิตออกปากหรืออาการไม่พอใจที่เผยโฉมออกมาให้เห็นเพียงเลี้ยววินาที คนตัวโตอาจแกล้งกันเล่น

จนกระทั่งปิดไฟนั้นแหละ นาฏยะถึงรับรู้ได้ถึงความผิดปกติ เพราะไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

ไม่มีการสัมผัสตัวกัน...

นาฏยะขมุกขมูยเหมือนนอนคว่ำแล้วลลิตยังไม่ลงมือเกาหลีให้เขา

เลยเปลี่ยนมานอนหงาย เอาปลายเท้าเขี่ยปลายเท้าของศาสตราจารย์ เรียกชื่อไปด้วยในความมืด

“ลิต...ลิตครับ”

“ว่า?” คนตัวโตชักเท้าออกจากการถูกเขี่ย ไม่ยินยอมให้เนื้อตัวส่วนไหนสัมผัสกัน คนเด็ดย้อนน่าจะเป็นนาฏยะที่รีบพลิกตัวขึ้น มองหน้าลิตทันที

“อะไรกันเนี่ย แต่ตัวไม่ได้เลยเหรอก หลังก็ไม่เกาให้...”

นาฏยะไวยวาย...

ไม่รู้เลยว่าคนที่ถูกไวยวายใส่นั้นลอบอมยิ้มในความมืด หากพริบตาเดียวก็ป็นหน้าเคร่งขรึม ไม่ยิ้ม ไม่อ่อนโยน

แค่อยากแกล้ง ชอบจ้องตอนเจ้านายเสียศูนย์แล้วล่ะ

“ผมบอกแล้วไงว่าจะลงโทษคุณ”

“ด้วยวิธีนี้เหรอกครับ”

“ใช่”

“เอาผมจนฟ้าเหลืองยังจะดีกว่าอีก”

แทบล้าลักน้ำลาย หน้าร้อนวูบกับประโยคฟ้าเหลืองของนาฏยะ

เด็กไม่ดี พุดจาลามก

ตลอดเลยคนนี้

“เลิกไวยวาย นอนได้แล้ว...ผมง่วง”

“นอนก็ได้ ผมไม่จ้อคุณเหรอกนะ” นาฏยะทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง พลิกตัวหันหลังหนีไปชิดตัวกับมุกกำแพงเพื่อนเก่า

ตั้งแต่มีลิตมาอยู่ด้วยไม่ได้นอนแบบนี้มานานแล้ว...

ไม่จ้อเหรอก ไม่อยากเกาหลังให้ก็ไม่จ้อเลย

ทว่าอีกสิบนาทิต่อมา เขาดันพลิกตัวฟืดฟิดไม่หยุดนิ่งเพราะ

นอนไม่หลับ ลิตควรจะง้อสิตอนที่เข้านหลัง

ไม่รู้งาน...หรือแก้งไม่รู้ก็ไม่รู้เลย

“นาย ถ้าคุณพลิกตัวแรงขนาดนี้ผมนอนไม่ได้นะ”

“ก็ผมนอนไม่หลับ แต่กำลังพยายามจะหลับ ขอโทษด้วยครับ”

ลิตขยับตัวขึ้นมองไปทางนาฏยะ เด็กดีขดตัวเข้าหากำแพง
จนแทบจะสิงเข้าไปในนั้นได้รอมร่อ ทั้งยังตั้งแง่ใส่เขาด้วยการขยับ
ออกห่าง

พบแล้วคนงอนผสมปากแข็งหนึ่งอัตรา

“ที่รัก” มีร่อนจึงเอื้อมไปจับแผ่นหลัง แล้วก็โดนปัดทิ้ง

“อย่ามาแตะะ”

“คนดี คุณงอน”

“ก็ถูกคุณลงโทษอยู่ไง”

“โอเคลงโทษพอแล้ว กอดได้ อยากกอดคุณแล้วนะ” ลิตยก
ยิ้มมุมปาก ยิ่งขยับเข้าหา ทว่านาฏยะเอาผ้าห่มมาพันห่อตัวเอาไว้
แน่น ดูท่าว่าจะงอนหนัก

น่ารัก ห่อตัวในผ้าห่มแบบนี้น่ารักมาก ๆ เลย

“คุณกับผมเราลองไม่กอดกันสักคืนสองคืนดีมั้ย”

“ไม่เอา”

“สี่คุณ เจ้านายโดนพ่อของสี่คุณลงโทษ เสียใจมาก ๆ ๆ ๆ”

นาฏยะยอมไพล่ช่วงดวงตาออกมาจากผ้าห่ม เขามองลิตที่หัวเราะ
อยู่หน่อย ๆ หน้าตาที่บึ้งตึงอยู่แล้วยิ่งบึ้งตึงเข้าไปใหญ่เลย

“โกรธผมจริงจังขนาดนั้น?”

“ใช่ ผมจริงจัง”

“คุณก็รู้ว่าผมแก้ง ทำไมโกรธจริงล่ะ”

“แก้งได้ แต่ต้องเกาหลัง...มางได้ยังไง มันเสียใจนะ”

“เด็กน้อยจัง”

“ก็อยากให้เกาหลีให้นี้ครับ สีคุณเห็นด้วยกับผมว่าการไม่เกาหลีให้เป็นการกลั่นแกล้งและลงโทษที่รุนแรงเกินไป”

ตัวที่ห่อไว้เป็นก้อนกลม ๆ ถูกดึงเข้ามาทอด ลิตหัวเราะออกมาเสียงดัง เขาชอบมุมนี้ของนาฏยะ ไอ้อาการปากยื่นหน้าตึงแล้ว ต่อว่าเขาเสียงอู้อี้ผ่านพวกปลาทอง

“โอเคจะลုပ်หลังให้ ออกมาจากผ้าห่มก่อนเจ้านาย”

“ไม่ยุติธรรมเลย”

“อะไรที่ว่าไม่ยุติธรรม”

“คุณดูไม่เดือดร้อนเลยกับการไม่นอนกอดไม่สัมผัสตัวผม ขณะที่ผมรู้สึกแย่นอนไม่หลับ...ถ้าเกิดว่าวันไหนผมไม่ได้นอนกับคุณ คุณจะรู้สึกอะไรมั้ยนะ”

“ตายแน่ ๆ...เมื่อกี้ผมก็นอนไม่หลับนะ อย่าโกรธจริงสิ”

“ถามตรง ๆ คุณรู้สึกอะไรมั้ยตอนผมหันหลังใส่”

“ทรมาน...”

“เหมือนกัน”

นาฏยะพยักหน้าหงิก ๆ ทำแกล้มพองลมก่อนค่อย ๆ เอาตัวออกมานอกผ้าห่ม จากนั้นเขาก็ปีนขึ้นไปนั่งทับบนตัวลิต

“อะไร” คนตัวโตถาม มือจับขาขาวที่ไพล่พันกางเกงขาสั้น ลုပ်ไล่เบา ๆ กับการที่จู่ ๆ ก็ถูกร่อมทับจนหน้าใจหาย

“อยากมีเซ็กซ์ครับ”

“สักวันหนึ่งผมต้องตายเพราะคุณเชิญชวนกันตรงเกินไปแน่ ๆ”

“ผมไม่รู้ว่าต้องเชิญชวนคุณยังไง สะกิดเท้าก็แล้วคุณก็ไม่ทำน่าหงุดหงิดเป็นบ้า”

“คุณอยากฟ้าเหลือง?”

“بابอครับ”

“ก็พูดเองว่าโดนเอาจนฟ้าเหลืองยังดีกว่าไม่ถูกตัวกัน คุณนะรักผม ติดผมมากเกินไปแล้ว”

“จะพยายามรักคุณแล้วก็เสียดิตคุณให้น้อยลงครับ”

“ก็ลองดู แต่แบบนี้ได้ถูกผมเอาจนฟ้าเหลืองทุกวันแน่”

“แล้วใครกันนะที่ไม่ยอมถูกตัวผมจนผมคิดไปแล้วว่าไม่อยากให้รัก”

“เห้ยคุณเล่น ถ้าทำให้คุณเข้าใจผิดได้ขนาดนั้นผมขอโทษ ผมจ้อ”

นาฏยะถูกดึงให้กลับลงมานอนที่เบาะด้านข้าง ลลิตพลิกตัวขึ้นมานั่งกางขาคร่อมทับ มือจับชายเสื้อยืดยกขึ้นถอดออกทางศีรษะแล้วโยนทิ้ง

“ผมอ่อนไหว แค่คุณทำเหมือนไม่รักนิดเดียวก็ใจแป้วแล้ว ผมโหยหาความรักจากคุณจนเหมือนคนบ้า รักผมนะ ทำให้ผมรู้ว่าคุณก็รักผมมากเหมือนกัน” มีอวางที่กล้ำหน้าท้องได้รูป นาฏยะพูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แต่ไม่รู้ทำไมคนมองถึงได้รู้สึกว่าคุณตรงหน้ากำลังยั่วยวนกัน

“ฟ้ามันอาจจะเหลืองได้จริงนะ”

“คุณไม่ทำขนาดนั้นหรอก...”

“อย่าท้าทาย”

ใช่ ไม่ควรท้าทายเลยจริง ๆ

ไม่รู้ว่าเป็นนานเท่าไรที่ร่างกายถูกใช้เป็นห้องรับอารมณ์จากคนตัวโต นาฏยะเพิ่งมาคิดได้ว่าเขาไม่ควรจะทำท่ายลลิตจริง ๆ

“เด็กน้อยจัง”

“ก็อยากให้เกาหลังให้นี่ครับ สีคุณเห็นด้วยกับผมว่าการไม่เกาหลังให้เป็นการกลั่นแกล้งและลงโทษที่รุนแรงเกินไป”

ตัวที่ห่อไว้เป็นก้อนกลม ๆ ถูกดึงเข้ามาทอด ลิตหัวเราะออกมาเสียงดัง เขาชอบมุมนี้นักนางยะ ไอ้อาการปากยื่นหน้าตึงแล้ว ต่อว่าเขาเสียงอู้อี้ผ่านพวงปลาทอง

“โอเคจะลูบหลังให้ ออกมาจากผ้าห่มก่อนเจ้านาย”

“ไม่ยุติธรรมเลย”

“อะไรที่ว่าไม่ยุติธรรม”

“คุณดูไม่เดือดร้อนเลยกับการไม่นอนกอดไม่สัมผัสตัวผม ขณะที่ผมรู้สึกแย่งนอนนอนไม่หลับ...ถ้าเกิดว่าวันไหนผมไม่ได้นอนกับคุณ คุณจะรู้สึกอะไรมั้ยนะ”

“ตายแน่ ๆ...เมื่อกี้ผมก็นอนไม่หลับนะ อย่าโกรธจริงสิ”

“ถามตรง ๆ คุณรู้สึกอะไรมั้ยตอนผมหันหลังใส่”

“ทรมาน...”

“เหมือนกัน”

นางยะพยักหน้าหงิก ๆ ทำแค้นพองลมก่อนค่อย ๆ เอาตัวออกมานอกผ้าห่ม จากนั้นเขาก็ปีนขึ้นไปนั่งทับบนตัวลิต

“อะไร” คนตัวโตถาม มือจับขาขาวที่ไพล่พันทางเกงขาสั้น ลูบไล่เบา ๆ กับการที่จู่ ๆ ก็ถูกคร่อมทับจนน้ำใจหาย

“อยากมีเช็ทซ์ครับ”

“สักวันหนึ่งผมต้องตายเพราะคุณเช็ทซ์จนกันตรงเกินไปแน่ ๆ”

“ผมไม่รู้ว่าต้องเช็ทซ์จนคุณยังงี้ สะกิดเท่านี้ก็แล้วคุณก็ไม่ทำน่าหงุดหงิดเป็นบ้า”

“คุณอยากฟ้าเหลือง?”

“بابอครับ”

“ก็พูดเองว่าโดนเอาจนฟ้าเหลืองยังดีกว่าไม่ถูกตัวกัน คุณนะ รักผม ติดผมมากเกินไปแล้ว”

“จะพยายามรักคุณแล้วก็เสพติดคุณให้น้อยลงครับ”

“ก็ลองดู แต่แบบนั้นได้ถูกผมเอาจนฟ้าเหลืองทุกวันแน่”

“แล้วใครกันนะที่ไม่ยอมถูกตัวผมจนผมคิดไปแล้วว่าไม่อยากให้รัก”

“แห่ย์คุณเล่น ถ้าทำให้คุณเข้าใจผิดได้ขนาดนั้นผมขอโทษ ผมจ้อ”

นาฏยะถูกดึงให้กลับลงมานอนที่เบาะด้านข้าง ลลิตพลิกตัว ขึ้นมานั่งกางขาคร่อมทับ มือจับชายเสื้อยืดยกขึ้นถอดออกทางศีรษะ แล้วโยนทิ้ง

“ผมอ่อนไหว แค่คุณทำเหมือนไม่รักนิดเดียวก็ใจแป้วแล้ว ผมโหยหาความรักจากคุณจนเหมือนคนบ้า รักผมนะ ทำให้ผมรู้ว่าคุณก็รักผมมากเหมือนกัน” มีอวาทิกล้ำหน้าท้องได้รูป นาฏยะพูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แต่ไม่รู้ทำไมคนมองถึงได้รู้สึกว่าคุณตรงหน้ากำลังยั่ววนกัน

“ฟ้ามันอาจจะเหลืองได้จริงนะ”

“คุณไม่ทำขนาดนั้นหรอก...”

“อย่าทำทนาย”

ใช่ ไม่ควรทำทนายเลยจริง ๆ

ไม่รู้ว่เนินนานเท่าไรที่ร่างกายถูกใช้เป็นทีรองรับอารมณ์จากคนตัวโต นาฏยะเพิ่งมาคิดได้ว่าเขาไม่ควรจะทำทนายลลิตจริง ๆ

เธอก็ตอนที่ถูกพลิกตัวลงนอนคว่ำ ถูกมือหนาฟาดลงมาที่ก้นกลม ทั้งสองข้างสลับบีบเค้นจนแทบชาไปหมด

ท่อนร้อนยังคงเสียดแทงเข้าออก หยาดหยดชุ่มชื้นจากการปลดปล่อยหลายครั้งก่อนหน้านี้ช่วยให้ช่องทางไม่แสบร้อนจากการเสียดสีจนเกินไปนัก

ลลิตเล่นเขาจนยับ ครั้งแรก ๆ ก็รู้สึกดีอยู่หรอก แต่ว่าตอนนี้เขาเหมือนจะน็อกให้ได้แล้วเลย

เหงื่อออกจนโชกกาย เสียงลมหายใจก็ติด ๆ ขัด ๆ มือสั่นระริก เอื้อมไปหยิบมือถือมาดูนาฬิกา ก็พบว่าตีสามเข้าไปแล้ว

เกินไป ไม่รู้ว่าไปอดอยากมาจากไหนกัน

“อาจารย์ครับ...”

“หือ...?”

“มะ...ไม่ไหวแล้ว เหนื่อย”

“เมื่อกี้คุณบอกว่าไหว”

“ตอนนี้เริ่มจะตายแล้ว...ปวดหลัง ปวดขา เจ็บกันด้วย”

“ฉันผมหยุด”

“ไม่...เดียว” เอื้อมมือไปรั้งสะโพกคนตัวโตไม่ให้ผละห่าง สิ้นหายใจยากก่อนจะเอ่ยพูดเสียงอ้อมแอ้ม “แค่จะบอกว่ารอบนี้รอบสุดท้ายนะ”

“คุณก็เป็นแบบนี้ จะให้ผมอดทนไหวได้ยังไงกัน”

นาฏยะฟังไม่รู้เรื่องแต่ส่งเสียงคล้ายคนสำลัก เขาถูกพลิกตัวขึ้นนอนหงายบนเตียงกว้าง ขายกสูงขึ้นพาดปาศาตราจารย์ สดส่วนลามกยังเชื่อมประสาน ก่อนที่คนตัวโตจะก้มลงมาปรนเปรอจูบร้อน ๆ ให้

เสียงกระแทกกระแทนยังดังก้องต่อเนื่องภายในห้องต่ออีก

สักกระยะ นาฏยะจำได้เพียงเลือนรางว่าพอเขาปลดปล่อยออกมา
ร่างกายคลายเครียดเกร็งลงได้ก็หลับไปในท่านั้นเลยจริง ๆ

ผลจากการทำท่ายลลิตเท่ากับ...นี่ออกยาว

นาฏยะตื่นนอนขึ้นมาอีกครั้งในช่วงเช้า ตอนตื่นครั้งแรก
เขาปวดหัวปวดตัวมาก เหมือนจะได้ยินเสียงลิตเรียกให้ลุกไปอาบน้ำ
แต่ดันปวดก่อก่อนแรงเกินกว่าจะขยับตัว

เลยปิดมือนลิตที่เขย่าปลุกอยู่ทิ้ง คิดว่าจะจับต้ออีกสักหน่อย
ครั้นพอลืมตามาในห้องนอนกว้างอีกครั้ง มองไปข้างเตียงก็เห็นลิต
ในชุดทำงานเต็มยศ

นึกว่าลลิตกำลังจะออกไปทำงาน กำลังจะรีบลุกไปอาบน้ำ
แต่งตัวไปเรียนบ้าง ทว่าเงยหน้ามองนาฬิกาก็พบว่าตัวเองคิดผิด
ถนัด

สี่โมงเย็นเข้าไปแล้ว

ลิตน่าจะเพิ่งกลับมามากกว่ากำลังจะออกไป

สมองประมวลผลเชื่องช้า นี่เขานอนหรือเพลอตายกันแน่ะ
ใช้ไม่ได้เลย...

คนตัวโตเหือบตาคมจากหนังสือในมือมามองนาฏยะเมื่อ
เห็นคนที่อยู่ในสภาพห้วย่งขยับตัวลุกขึ้นมานั่ง เลื้อยติดตัวโครง
สำหรับใส่นอนหลุดลงมาจากลาดไหล่เผยให้เห็นรอยติตราลึกลับ
ที่ลลิตจงใจทำไว้

“คือ...คุณเพิ่งกลับมาหรอ”

“อือ ไม่สบายตัวตรงไหนมัย”

“อ่า...ไม่ครับ เมื่อเช้าผมปลุกไม่ตื่นใช่มัย”

“ใช่ โวยวายอะไรก็ไม่รู้ ฟังไม่รู้เรื่องเลย”

“...แล้วทำไมคุณกลับเร็วจัง ยังไม่ถึงเวลาเลิกงานไม่ใช่เหรอ”

“ผมมีสอนแค่ช่วงเช้า ช่วงบ่ายเลยรีบกลับบ้านมาดูแลคุณ...
เจ้านายมีไข้ เช็ดตัวให้ไปสองรอบแล้ว”

“หือ...? ผมมีไข้” นาฏยะยกมือขึ้นอังไปบนหน้าผาก ไม่ได้รู้สึก
ว่าเจ็บป่วยอย่างที่ลิลิตว่าสักนิด

“เมื่อเช้าตัวร้อนจัดเลย ผมเห็นว่าไม่มีเรียนแล้วเลยให้นอน
ต่อ แล้วก็แจ้งลาป่วยกับอาจารย์วิชาบรรยายให้แล้วด้วย”

“อ่า...ครับ ขอขอบคุณครับ”

“หิวหรือเปล่า ข้าวต้มหน่อยมั้ย”

“ไม่เอา ไม่ชอบข้าวต้ม ขอเป็นข้าวผัดดีกว่าครับ” นาฏยะ
ยกมือขึ้นเกาต้นคอตอนร้องขอ แล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเตียงนอนไป
เปิดประตูหน้าต่าง ทั้ง ๆ ที่ภายในห้องกว้างยังเปิดเครื่องปรับอากาศ
เพื่อรักษาอุณหภูมิอยู่

“ได้ เดี่ยวผมทำให้...ผมรุนแรงกับคุณเกินไป ขอโทษนะ
ไม่สบายเลย” คนตัวโตวางหนังสือบนเบาะโซฟา พับแขนเสื้อเช็ดขึ้น
นิดหน่อย ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตามนาฏยะไปหยุดยืนที่หน้าต่าง
ด้วยกัน

มือแตะลงที่ซีกหน้า หัวแม่มือลูบแก้มเบา ๆ อย่างปลอบ
ประโลม เขาโทษตัวเองว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้นาฏยะป่วย แต่ดู
เหมือนเด็กดีจะไม่โทษเขาเลยสักนิด

“ผมนอนน้อยมาหลายวันมากกว่าเลยไม่สบาย”

“ผมก็ผิอดูดี ไม่น่าควบคุมตัวเองไม่ได้ขนาดนั้น”

“ไม่โทษคุณเลยครับ ผมชอบนะ ตอนเห็นคุณคลั่งผมมาก ๆ
รู้สึกเหมือนว่าชนะคนทั้งโลกได้เลย” ทั้งตัวเข้าหาแผงออกกว้าง มุด
หน้าสูดกลิ่นที่ซักจะเสพติดหนักขึ้นทุกวัน ลิลิตวัดมือมาโอบรอบ

เอวเขาเข้าไปหา กอดจุมพลงกับกลุ่มผม เอาหน้าผากมาแนบเพื่อวัดไข้

“คนเพ้อเจ้อ ดีจังไข้ลดแล้ว”

“อยากไปปั่นจักรยานเล่นในหมู่บ้านจังครับ อากาศวันนี้ดีมากเลย ไปมั๊ย”

“คุณป่วยอยู่”

“ไม่ได้ป่วยแล้ว”

“ดีอ”

“จริง ๆ ผมไม่ได้ป่วยแล้ว นะอยากไป ถ้าไม่ไปวันนี้ วันอื่นก็ไม่ได้ไป ไหน ๆ ศาสตราจารย์ก็โดตงานกลับบ้านไวแล้ว เราก็ควรจะใช้เวลานี้ให้เป็นประโยชน์”

“คุณมีจักรยานหรอ”

“มีนะ แต่มั่นนานแล้ว ผมเก็บไว้ในห้องเก็บของ”

“เอจี้ ถ้ามันพังแปลว่าวันนี้คุณจะยังไม่ได้ออกไปปั่นจักรยานเล่นหรอกนะ” ลลิตยิ้มพร้อมกอดสายตาลงมองนาฏยะ มันเต็มไปด้วยข้อความตำหนิที่อีกคนอยากออกไปปั่นจักรยานทั้งที่ไม่สบาย รวมถึงเอ็นดูกิจกรรมน่ารัก ๆ อย่างการออกไปปั่นจักรยานด้วย

“ผมอาบน้ำก่อนดีกว่า แล้วค่อยไปดูจักรยานกันว่ามันพังไปแล้วหรือยัง”

“ได้ แต่สัญญาก่อนว่าถ้ามันพังคุณจะนอนอ่านหนังสืออยู่กับบ้าน ไม่ออกไปโดนลม”

“โอเค ผมสัญญา แต่ถ้ายังปั่นได้ คุณปั่นให้ผมนั่งซ้อนนะครับ” นาฏยะยกนิ้วก้อยไปขอก่ยก้อยทำสัญญา ลลิตยิ้มกว้างยื่นนิ้วออกมาคล้องกันไว้ด้วยท่าทางเก๋กั๊ง

“จะบอกว่า ผมไม่เคยยกนิ้วก่ยก้อยทำสัญญากับใครเลย

นะ”

“ผมก็เหมือนกัน กับคุณคนแรกเลย”

“อยู่กับคุณทีไร รู้สึกเป็นเด็กทุกที”

“แล้วดีมั๊ยครับ”

“ก็...น่ารักดี”

“เกี่ยวก้อย?”

นางูยะรู้ว่าลลิตจะตอบอะไร

เขารู้ แต่ก็อยากฟัง

“ที่น่ารัก...ผมหมายถึงคุณ”

Silence isn't lonely.

เป็นโชคดีของนาฏยะ

แต่อาจจะเป็นโชคร้ายของลลิต

เพราะจักรยานแม่บ้านสีครีมที่เพิ่งยกออกมาจากห้องเก็บของในส่วนต่อเติมด้านข้างของตัวบ้าน นอกจากจะมีฝุ่นจับจนหนาเตอะ ไซ้ฝืด ยางแบน ก็ไม่พบปัญหาการใช้งานอะไรอีก นาฏยะจึงลากจูงมันออกมาใช้สายยางฉีดน้ำล้างฝุ่นเป็นการใหญ่ ก่อนใช้ผ้าเช็ดให้แห้ง แล้วก็เอาน้ำมันเฟืองมาหยอด

ตอนหยอดน้ำมันเต็มเข้าไปในสายไซ้ อาจารย์ภาคเครื่องกลที่กำลังเต็มลมยางถึงกับขมวดคิ้วจนหน้ายู่ แต่เรื่องที่ถามออกมาดันไม่ใช่เรื่องน้ำมันที่นาฏยะใช้งานผิดประเภท

“ผมนึกว่าจักรยานที่คุณพูดถึงจะเป็นพวกฟิรส์เกียร์ ไม่คิดว่าจะเป็นจักรยานแม่บ้าน”

“ของแม่ครับ ปกติเอาไว้ปั่นเล่นในบ้านนี่แหละ”

“หือ...? ปั่นเล่นในบ้าน”

“เล่นกับหมานะ” นาฏยะยกไหล่ นิ้วดันแว่นที่ตกลงมาตรงปลายจมูกให้กลับไปที่ได้ม เขาหยอดน้ำมันสายไข่เสร็จแล้ว ลลิตเธอก็เก็บที่สูบลมตั้งพื้นแล้วเช่นกัน นาฬิกาที่หน้าจอโทรศัพท์บอกเวลาห้าโมงกับอีกนิดหน่อย แต่ดรัม ลมเย็นสบายในฤดูหนาวตัดปะทะตัว ชวนให้รู้สึกหลงใหลยามเย็น

ดีแล้วที่คิดจะออกไปปั่นจักรยานเล่นข้างนอก อากาศดีขนาดนี้ใครเขาจะอุดอยู่แต่ในบ้านกัน

“คุณเคยเลี้ยงหมา?”

“ชื่อโกโก้กับไมโล แต่มันตายไปแล้ว”

“พันธุ์อะไร?”

“โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ทั้งคู่”

“เอามั้ย?”

“อะไร?”

“หมาไง?”

“มีสี่คุณแล้ว พอก่อน” นาฏยะหัวเราะ ขยับ Belt Bag ที่คาดคอสอบดีให้กระชับกว่าเก่า แล้วชี้มือไปที่เบาะจักรยาน เป็นเชิงว่าให้ลลิตเข้าประจำที่สักที

“โกโก้กับไมโล...”

“คุณอยากเลี้ยงหมา?”

“เปล่าอยากกินโกโก้ปั่น ไมโล ช็อกโกแลตปั่น อะไรก็ได้” ลลิตเลยลากจักรยานแม่บ้านออกทางประตูเล็ก ปล่อยให้นาฏยะเป็นคนล็อกประตูบ้าน เด็กดีเดินตามออกมาจนทันกัน จากนั้นก็ตบกระป๋องที่คาดตัวไว้

“ผมพกเงินมา เตี้ยวเลี้ยงเองครับ”

“เราจะปั่นเจ้าคันนี้ไปซื้อน้ำหวาน?”

“เราอาจจะป็นเจ้าคันนี้ไปจอดทิ้งไว้ที่หน้าหมู่บ้านแล้วก็บอก
แท็กซี่ไปซื้อช็อกโกแลตป็นสตาร์บัคกินกัน”

“อ้วน”

“ใช่ น้ำหนักผมขึ้นมากแล้ว” ยกมือลูบพุงที่ยังแบนเรียบ
อยู่ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ ช่วงก่อนหน้านี้นาฏยะคิดว่าตัวเองผอมเกินไป
ไปหน่อย พอน้ำหนักขึ้นก็เลยรู้สึกแฮปปี้สุดๆ

“ร้องอู๊ดๆ หน่อย”

“อู๊ดๆ” นาฏยะทำเสียงเหมือนหมู เอานิ้วดันปลายจมูกให้เซด
ขึ้นเหมือนจมูกหมูด้วย ลลิตส่ายหน้าเอือมระอา ในไม่ช้าคนน้ำหนัก
ขึ้นห่ากิโลก็กระโดดขึ้นไปซ้อนที่เบาะรถด้านหลัง ค่อนข้างทุลักทุเล
เพราะตัวไม่ได้เล็ก ๆ

ลลิตเริ่มป็น นาฏยะเกาะเอวคนตัวโตไว้หลวม ๆ จากนั้นความ
เจ็บก็เข้ามาเยี่ยมเยือน

เราเจ็บแต่ไม่ได้อึดอัด เป็นความเจ็บที่บอวลไปด้วยความ
สบายใจ ลลิตป็นจักรยานวนในหมู่บ้านจนครบรอบ พอวนกลับมา
ที่บ้านอีกครั้ง แสงสีส้มก็เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม

แสงไฟมีมากกว่าแสงดาว ที่ควรระยิบระยับบนฟ้าจึงถูกบดบัง
นาฏยะกระโดดลงจากหลังจักรยาน ความหาญญแจไปเปิด
ประตูบ้านให้ลลิตเข็นจักรยานเข้าไปเก็บ

“หนักมัย ตอนป็นแล้วให้ผมซ้อน”

“ไม่ คุณเพิ่มน้ำหนักได้อีกสิบกิโล”

“อ้วนเป็นหมูอู๊ดจริง ๆ เลยนะแบบนั้น”

“ก็ดี ผมจะได้เรียกคุณว่าอ้วนอ้วน”

“อ้วนอ้วนฟังดูเด็กจะตาย”

“คุณก็เด็กกว่าผมจริง ๆ” ลลิตจอดจักรยานชิดไว้ที่กำแพงบ้าน

ไม่เลื่อยสี่เหลี่ยมกรีดพาดกันไปมาอยู่บนกำแพง ดูเป็นศิลปะดินะ
ตอนที่จักรยานสี่กรีดวางทาบลงไป “จอดจักรยานเอาไว้แบบนี้ดีมั๊ย”

“คุณชอบเหรอ” ไม่ออกความเห็นแต่ถามกลับ นาฏยะเอียง
คอมองลลิตที่ยืนกอดดอกมอญจักรยานอยู่

“ผมว่ามันดูสวยดี มันเป็นสี่ที่ตัดกันแต่ดูเข้าท่า”

“อีกสักพักจักรยานก็จะขีดเพราะโดนแดดเลีย”

“จั่นวางไว้แบบนี้ก่อนแล้วกัน ตอนเช้าผมค่อยมาเก็บเข้าร่ม”

“ครับ เข้าบ้านกันเถอะ คุณต้องออกข้อสอบต่อไม่ใช่หรือไง”

นาฏยะท้วงถามเพราะจำได้ ลิตจำตารางเรียนเขา ส่วนเขาจำ
ตารางงานอาจารย์ลิต สลับกัน

ช่วงนี้ใกล้สอบแล้ว จากนั้นก็จะเบรกเทอมสั้น ๆ ช่วงคริสต์มาส
ถึงปีใหม่ สัปดาห์หน้านาฏยะเองก็มีสอบเช่นกัน แต่แค่สองถึงสามตัว
เท่านั้น เพราะเขาเน้นทำธีสิสมากกว่า

ขอบคุณมันสมองแล้วกันที่ทำให้เรื่องเรียนไม่มีปัญหา

“คุณก็ต้องอ่านหนังสือสอบ”

“วันนี้ยังก่อน สารภาพตามตรงที่ผมโคตรจะมึนยาลดไข้ที่คุณ
ให้กิน”

“จั่นพรุ่งนี้ไม่ออกไปเดินเล่น อยู่บ้านอ่านหนังสือ ตกลงมั๊ย”

“คุณกลัวผมสอบตกเหรอครับ”

“เปล่า ก็เห็นคุณชอบบ่นว่าจะอ่านหนังสือไม่ทัน”

“โอเค พรุ่งนี้ผมจะไม่ออกไปไหน อยู่บ้านอ่านหนังสือตามที่
คุณว่า แต่ยังไงผมก็อ่านทันอยู่แล้วครับ ไม่ต้องห่วง”

“ผมรู้ว่า คุณจะอ่านทัน คนเก่ง คุณเป็นที่หนึ่งมาตลอด”

“รางวัลล่ะ”

“สอบเสร็จค่อยมาเอา ตอนนี้อย่าช็อกโกแลตไปกินก่อนไป”

“ต้องส่งผ่านต้นหนอีกมัย” นาฏยะเอ่ยแซวตอนที่ก้าวเท้าเข้าไปในห้องครัว เขาหยิบน้ำผลไม้ในตู้เย็นมาดื่ม ลลิตเดินตามแล้วหยิบช็อกโกแลตบาร์ส่งมาให้

ช็อกโกแลตยังไม่ทันถึงมือเจ้านาย ลลิตก็ใช้บาร์ช็อกโกแลตอันนั้นตีที่หน้าผากนาฏยะ

“พูดมาก ไม่ให้กินแล้วดีกว่า”

“ลิตทำอย่างนั้นไม่ได้นะ”

“ทำไม”

“ก็เพราะช็อกโกแลตที่คุณให้เป็นกำลังใจที่ดีที่สุดยังไงล่ะครับ”

“ขอความจริงนาฏยะ” ถูกเรียกชื่อจริงผ่านน้ำเสียงจริงจัง นาฏยะไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวหรือตื่นตระหนก มีหน้าซ้ำเขายังแย้งเอาช็อกโกแลตมาจากลลิตแล้วแคะกินหน้าตาเฉย

“ประโยคก่อนหน้านั้นเสียวเกินไปใช้มั๊ยครับ”

“ขอความจริง” ลลิตย้าออกมาอีกครั้ง

“ก็เพราะว่ามันอร่อย ของหวานช่วยให้ผมอารมณ์ดี”

“คุณก็...เป็นอ้วนอ้วนจริง ๆ นั้นแหละนะ”

นาฏยะตักอาหารให้ปลาทองสี่คนในตู้ปลาพร้อมลုပ်หัวพวกมันทุกตัวจนครบ เขามองคุณโน้ทำปากพะงาบ ๆ มองคุณอัยย์ว่ายื่นน้ำขึ้นมากินอาหาร มองคุณอินทะพ่นน้ำ มองปลาทองคุณตัน ขยับถ่ายออกมาเยอะแยะจนอึดติดกันยาวเหยียด จากนั้นก็เบนสายตาไปมองศาสตราจารย์ที่นั่งหน้าเคียดอยู่หลังแมคบุ๊ก ข้างตัวมีหนังสือวางเกลื่อนอยู่หลายเล่ม

ลลิตอยู่ในชุดนอนเรียบร้อยแล้ว เพราะถูกเขาบังคับให้อบน้ำ เปลี่ยนจากชุดทำงานเป็นชุดนอนก่อนเริ่มต้นทำงาน ช่วงนี้ลลิตนะ

ชอบเพลอหลับที่หน้าจอคอมพิวเตอร์บ่อยครั้ง พอปลุกก็อแงไม่ยอมไป
อาบน้ำ ปีนขึ้นเตียงมาเกาะหลังให้เขานิดหน่อยก็ชิงหลับไปก่อนทุกที
ไม่ได้รังเกียจเรื่องไม่สะอาดหรอกนะ แต่การนอนโดยที่ยังไม่
อาบน้ำแปรงฟัน เวลาตื่นมามันมักจะไม่สดชื่น

“ผมขอนั่งเียบ ๆ ตรงนี้ไม่กวนคุณครับ” นาฏยะนั่งลงบนพื้น
ห่างจากจุดที่ศาสตราจารย์นั่งอยู่ไม่ถึงหนึ่งช่วงแขนด้วยซ้ำ เขาเอา
เข่าขึ้นมากอด สายตาพราวเลือนเพราะไม่ได้ใส่แว่นสายตา จับจ้อง
อีกคนเขม็งจนเหมือนจะกลืนอีกคนเข้าไป

ไม่เอาน่า ไม่ได้จะจับกินอะไรสักหน่อย ก็แค่รอลิตทำงานเสร็จ
จะได้เข้านอนพร้อมกัน หรือไม่ก็รอกปลุกถ้าเกิดว่าคนตัวโตเพลอหลับ

“คุณไม่่วงเหรอ”

“ยังครับ ยังไม่ถึงเวลานอน”

“ไหนบอกว่ากินยาแล้วมีน”

“มีนมันก็ไม่เหมือนง่วงสักหน่อย”

“แต่ก็ควรพักผ่อน”

“อยากนอนพร้อมกัน” นาฏยะปฏิเสธความหวังดี ลิตอยาก
ให้เขาไปนอนเพราะห่วงสุขภาพนั่นก็รู้ แต่เขายังไม่อยากนอน...
คนเดียว

“ตาคุณปรือ”

“ไม่นอนครับ”

“งั้นมานอนตรงนี้แทนเตียงมา”

น่าจะเป็นทางออกที่ดีกว่า ที่คนเพิ่งสร้างไข่จะไม่ต้องนอนดิ๊ก
จนเกินไป ลิตชี้ที่ตัก ยึดขาทั้งสองข้างสอดเข้าไปใต้โต๊ะญี่ปุ่น
กระเียบตัวถอยหลังให้มีที่ว่างพอที่นาฏยะจะนอนลงได้

ให้นอนลงตรงนี้

เด็กดีเยี่ยมทีเดียว แต่ยังไม่ทำตาม นาฏยะพุ่งตัวกลับไปทาง
เตียงอีกครั้ง จากนั้นก็หอบหิ้วผ้าขนหนูมิดมือมาด้วย

พริบตาเดียวก็ถึงศีรษะลงมาที่ต้นขา นอนหงายมองปลาย
คางลลิตพร้อมเอาผ้าห่มขึ้นคลุมตัว

“คุณหล่อจังเลยครับ นอนมองจุจุกเฉยๆ ยังหล่อเลย”

“เวอร์เกิน” ยกนิ้วขึ้นดูปลายจุจุกเพราะรู้สึกแปลกๆ ที่ถูกชม
จุจุก

จุจุกเนียนะ? นาฏยะง่วงนอนจนเพื่อไปแล้วแน่ๆ

“ผมพูดจริง อยากถ่ายรูปเก็บไว้เลย”

“โรคจิต”

“ไม่มองแล้วก็ได้ คุณ...” ทำยประโยคเสียงแผ่วไป ลลิตกด
สายตาลงมองคนที่นอนหนุนตักเขาอยู่ด้วยความสงสัย

“อะไร เรียกแล้วก็เงียบ”

“แค่จะบอกว่าใกล้ถึงคริสต์มาสกับปีใหม่แล้ว”

“แล้ว?”

“ทริปที่พ่อชวนนะ พ่อบอกว่าพ่อไปไม่ได้แล้ว เขาติดกินเลี้ยง
กับคนใหญ่คนโต เราอาจจะต้องไปกันสองคน แต่ว่าถ้าจองที่พัก
ตอนนี้มันก็น่าจะเต็มหมดแล้ว แต่ผมก็อยากไปเที่ยวที่ไหนสักที่...
มันแยจ้ง”

“ผมจองไว้แล้ว ถ้าอยากไปเที่ยวยังไปได้”

“หือ...? ตั้งแต่เมื่อไร”

“ก่อนพ่อคุณชวนอีก”

“ชอบทำอะไรไม่บอกก่อนอีกแล้วนะลลิต” ตาเรียวรีหรี่เล็กลง
ยิ่งกว่าเก่า ที่ปกติดูดุเลยยิ่งดูเข้าไปใหญ่

“ก็นึกว่าจะไปกับพ่อคุณว่าจะแคนเซลที่พักด้วยเลยไม่ได้บอก

แต่ก็ลืมจนคุณบอกว่าอยากไปเที่ยวเมื่อก็แหละถึงนึกขึ้นมาได้”

“ดีจัง ไปที่ไหนกันครับ”

“น่าน”

“บ้านไ้อัยย์ก็อยู่น่าน”

“ไม่แวะ”

“ยังไม่ได้บอกจะแวะเลย” นาฏยะหลุดคำ เขายึดแขนข้างหนึ่งของลลิตมากอดไว้ ทิ้งไปเล็กน้อยเมื่อเห็นอาจารย์ลลิตยังทำงานต่อด้วยมือแค่ข้างเดียว “คุณเก่งจัง โดนผมยึดแขนไว้ข้างหนึ่งก็ยังทำงานได้”

“งานก็จะทำ แฟนเด็กก็ต้องไ้ ลิตเลือกอะไรได้บ้างครับ เจ้านาย”

“ฉันผมไม่กวนแล้วดีกว่า เดี่ยวงานคุณไม่เสร็จ” นาฏยะยอมปล่อยแขนลลิตให้เป็นอิสระ ทว่าคนตัวโตไม่ยอมเอาแขนกลับ วางความไว้ที่พุงนาฏยะ เกาให้เบา ๆ เหมือนที่เกาหลังให้

“กอดเอาไว้อย่างนั้นแหละ อุ่นดี”

“ที่จริงคุณก็ติดผมเหมือนกันนั่นแหละ”

นาฏยะชอบบอกลลิตว่าตัวเองติดอีกคนแะ แต่ความจริงแล้วดูเหมือนเราจะเสพติดกันทั้งคู่มากกว่า มันคงดีกว่าที่ไม่ต้องไปนั่งค้นหาคำตอบว่าใครรักใครมากกว่า ใครลุ่มหลงจนเสียสติได้มากกว่ากัน แค่ออยู่ด้วยกันตรงนี้ก็พอแล้วไม่ใช่หรอ

ความรักนะ ยิ่งเรียนรู้ก็ยิ่งว่างเปล่าไม่รู้อะไรเลย

ไม่ต้องพยายามไปเข้าใจมันหรอก ไ้เจ้าความรักนะ

“นาย คุณชอบคริสต์มาสมั้ย”

“Not much.” (ไม่เท่าไร)

“ลุงซานต้าละ”

“ซานต้าไม่มีจริงสักหน่อย”

“เดี๋ยวเป็นให้ แววนถุงเท้ารอของขวัญได้เลย”

“จะเป็นถุงใส่ชุดแดงแล้วมีหนวดเคราหรือ ไม่เอาครับ แบบ
นี้ดูดีกว่า ยังไม่อยากได้แฟนลุง”

“มันเขี้ยวจัง...แล้วต้นคริสต์มาสแขวนไฟล่ะ คุณชอบมั๊ย”

“อันนี้ชอบ ผมชอบไฟบนต้นเขี้ยว ๆ แล้วก็ดาวบนยอด”

“จดก่อนว่าคุณชอบต้นคริสต์มาส”

“จดจนทำวิจัยได้แล้วมั๊ยครับ”

“เป็นวิจัยที่ต้องทำทั้งชีวิตเลยนะเนี่ย”

“ไม่ต้องหยุดแล้ว แค่นี้ก็ไปไหนไม่รอดแล้วนะ” เหมือนจะ
ตำหนิแต่ก็เปล่า นาฏยะหน้าร้อนในห้องที่เปิดแอร์จนเย็นฉ่ำ

ลิตชอบหยุด แล้วก็ชอบทำเขาเงินเก่งมากด้วย

“ตกลงปีใหม่นี้ไปนานกันนะ?”

“ครับ เราต้องไปช้อปปิ้งเลือกซื้อเสื้อผ้าใหม่ใส่คู่กันมั๊ย”

“...”

“พวกเพื่อนผมชอบทำ เวลาไปไหนต้องมีริมหักแฮชแท็กตอน
ลงรูป”

“ถ้าทำแบบนั้นแล้วอึดอัดก็ไม่ใช่ไร”

“ผมชอบนะ แต่ถามก่อนเพราะกลัวคุณไม่อินด้วย”

“สอบเสร็จค่อยไปซื้อเสื้อผ้าพร้อมกัน”

“ลิตตามใจเจ้านายจนเคยตัว”

“ดี นิสยเสียไปแล้ว”

“ถ้าวันไหนคุณให้ผมน้อยลงแล้วผมไว้วายเรียกร้องขึ้นมาก็
อย่าโทษผมแล้วกัน”

“ไม่มีวันที่คุณจะได้ไว้วายหรอก”

ลลิตสวนทันทันจนนาฏยะตั้งตัวไม่ติด เขาแค่พูดเล่น ลลิตก็
ดันสวนขึ้นมาอย่างเป็นธรรมชาติ

ไม่ใช่คำสัญญา แต่เขาก็รู้แน่ๆ ละ ว่าลลิตจะทำแบบนั้นจริง ๆ
เท่าที่รู้จักกันมา ศาสตราจารย์ก็ออกจะเป็นพวกพูดแล้วทำ
เลย คำไหนคำนั้น มันคงแต่ก็ไม่ได้หัวรั้น

“ครับ อุ่นจังเลย”

ไม่รู้ที่อุ่นที่ตัวหรือที่ใจ นาฏยะพลิกตัวหันหนีไปอีกด้าน
กระชับผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงแค่ช่วงเอว

สารภาพตามตรงว่ายาลดไข้ที่ลลิตเอาให้กินเมื่อสักครู่นี้ทำเขา
ง่วงนอนอยู่เหมือนกัน จากปากแข็งบอกไม่ง่วง ชวนคุยเรื่องนี้เรื่องนั้น
ก็เริ่มจะชวนคุยไม่ออก

นาฏยะหลับตา ปลดปล่อยความเจ็บเข้ามาแทนที่ในบรรยากาศ
เขารู้ว่าเข็มนาฬิกา ยังคงเดิน ออกซิเจนจากตู้ปลา ก็ยังทำงานต่อเนื่อง
ไฟยังไม่ได้ปิด ศาสตราจารย์ที่นั่งทำงานยังพลิกเปลี่ยนหน้าหนังสือ
บ้างบางครั้ง

ภวังค์ฝันเคลื่อนไหวเข้าใกล้ ถูกก่อก่อดด้วยมืออุ่นที่ลูบไล้ขึ้นลงบน
แผ่นหลัง ตาที่ฝันปรือเปิดไว้มืดช้ำจะต้านทานแรงโน้มถ่วงต่อไปไม่ได้
อีก เผลอหลับทั้ง ๆ ที่ยังอยู่บนตัก

ลลิตรับรู้่านาฏยะหลับฝันดีไปแล้วเรียบร้อยแต่เขายังไม่หยุด
เกาหลังให้ ทำงานมือเดียวจนถึงจุดที่ตั้งใจไว้ จากนั้นก็ปิดคอมพิวเตอร์
เคลื่อนโต๊ะญี่ปุ่นออกไปให้พ้นตัว

ขยับหัวเจ้านายลงวางที่พื้นเบาเสนาเบา จากนั้นก็หายไป
เตียงบ้าง

เขากลับมาพร้อมหมอนสองใบ แล้วเอาหมอนใบหนึ่งสอด
ข้างใต้ศีรษะของนาฏยะ เด็กดีของเขาส่งเสียงงึมงำ...

ไฟปิดลงแล้ว ลลิตล้มตัวนอนลงด้านข้าง แอร์พื้นที่อบอุ่นใน
ผ้าห่มพร้อมคว่ำตัวนาฏยะมากอด

วันนี้เจ้านายหลับก่อน เลยถูกเขาปล้นหอมที่แก้มนุ่มๆ ไป
หลายที

ความเจียบยังคงเป็นความเจียบในห้องกว้าง เจียบที่ไม่เหงา
เลยสักนิด

มันอุ่น สบายใจ หวานเหมือนเพลงกล่อมเด็กอย่าง *Mozart's Lullaby* ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมลลิตถึงนึกไปถึงเพลงนี้ตอนทีนอน
กอดนาฏยะเอาไว้ หรือไม่แน่ เขาอาจจะแค่อยากให้นาฏยะฝันดี

*Sleep, little one, go to sleep,
So peaceful the birds and the sheep,
Quiet are meadow and trees,
Even the buzz of the bees.
The silvery moon beams so bright,
down through the window give light.
Over you the moon beams will creep,
sleep little one go to sleep.
good night, good night.*

25

Good tidings to you,
where ever you are.
อยู่ที่ใด ขอให้สิ่งดีๆ เกิดขึ้นกับคุณ

มันช่างเป็นคริสต์มาสที่พิเศษยิ่งกว่าทุกปี รวมถึงวุ่นวาย
กว่าทุกครั้งมาก ๆ ด้วย

นาฏยะบอกกับตัวเองทันทีที่ปลายเท้าข้างขวาเหยียบลงที่ชั้น
ล่างของตัวบ้าน เขาอยู่ในเสื้อแขนยาวสีขาวรับกับอากาศเย็น ๆ ของ
วันที่ 25 ธันวาคม

หน้าตายังง่วงงุนอยู่นิดหน่อยแม้ว่าจะตื่นมาได้สักพักใหญ่
แล้วก็ตาม นั่นหมายรวมถึงว่านาฏยะอาบน้ำแต่งตัวเป็นชุดใหม่
เรียบร้อยแล้วด้วย

เขานี้ลลิตตื่นก่อน ในช่วงเบรกเทอมสองอาทิตย์นี้ ดูเหมือน
ว่าทั้งคู่จะนอนตื่นสายกว่าปกติเป็นเท่าตัว จากหกโมงก็ตื่นเก้าโมง
อะไรทำนองนั้น ข้าวเช้าที่กินก่อนออกจากบ้านในทุกวันก็กลายเป็น
กินรวมกับมือเที่ยง

ยิ่งเดินลงมาที่ชั้นล่างนาฏยะยิ่งได้กลิ่นกาแฟอบอวล เขาเห็น
ว่าห้องนั่งเล่นมีข้าวของวางเกลื่อนแต่ไม่มีใครอยู่ จึงเดินตรงเข้าไป

ในห้องครัวทันที เพื่อดูว่าคนดีของเขาอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า

เป็นไปตามที่คิด ลลิตอยู่ในครัว

มันดีจริงๆ กับการได้รับรอยยิ้มจากใครสักคนในทุกๆ เช้า
นาฏยะยิ้มคืนให้ลลิต ตอนที่เขาเร่งรีบทำตรงเข้าหา

“กาแฟของเจ้านาย”

“ขอบคุณครับ”

แกวโบโปรด จากมือคนที่โปรดปราน

นาฏยะทิ้งก้นลงนั่งหลังเคาน์เตอร์บาร์ จากนั้นก็เลื่อนแกว
กาแฟโบโปรดที่ว่ามาใกล้ตัว

“ตื่นแล้วทำไมไม่ปลุกผมครับ”

“ก็เห็นนอนสบายอยู่”

“ผมชักจะตื่นสายขึ้นทุกวัน”

“ก็คุณนอนดึกขึ้น จะตื่นสายก็ไม่เห็นแปลก...ชมไปมัย เหมือน
ผมจะตักกาแฟหนักมือไปหน่อย” ท้ายประโยคลลิตถามถึงรสชาติ
ของกาแฟดำที่นาฏยะกำลังยกขึ้นจิบ คิ้วเรียงสรวยเหนือกรอบแว่น
ขมวดเข้าหากันคล้ายกำลังวิเคราะห์รสชาติ พอเงยหน้าขึ้นมาสบตา
คิ้วที่ขมวดอยู่ก็คลายออก

“ไม่นะ ผมกินได้ แล้วในห้องนั่งเล่นคุณเอาของอะไรมาวาง
เกลื่อนเลยครับ”

“ต้นคริสต์มาสกับของตกแต่ง ผมสั่งซื้อไว้หลายวันแล้ว เพิ่ง
มาส่งก่อนคุณลงมา เลยให้เขากองรวมกันไว้ตรงนั้นก่อน”

“ไม่น่าสิ ผมได้ยินเสียงตึงตัง”

“ผมทำคุณตื่น?”

“ไม่ละ ตอนนั้นผมน่าจะอาบน้ำอยู่”

“แบบนั้นก็ดี...เจ้านาย ตอนบ่ายผมว่าจะชวนคุณออกไปซื้อ

พูดดัง พูดดังคริสต์มาสนะ เคยกินมั้ย”

“ไม่ ผมไม่เคยอินกับเทศกาลเลย ปีนี้เป็นปีแรกที่เดินลงมา
จากห้องนอนแล้วรู้ว่าวันนี้คริสต์มาสนะ ต้องแต่งบ้าน ค่อนข้างเล่น
ใหญ่มาก...เพราะคุณดูอินกับมัน”

“แล้วจะติดใจ ความพิเศษของพวกเทศกาลที่มีแค่ปีละครั้ง”
พูดไปก็ยิ้มไป พลองมองนาฏยะวางแก้วกาแฟที่ปริมาตรพร่องไปนิด
หน่อยลงในถาดรอง

“ครับ ผมจะรอดูว่าปีหน้าผมจะอินมั้ย ว่าแต่คุณไม่ดื่มกาแฟ
หรือ”

“ผมเรียบร้อยแล้ว”

“อ้อออ...ตื่นเต้นจนตื่นเช้าเพราะเป็นคริสต์มาสหรือเปล่า
น่าา” นาฏยะลากเสียงยาว ดูเหมือนศาสตราจารย์จะตื่นก่อนเข
น่านพอสมควรเลย

“ผมอาจจะตื่นเต้น แต่น่าจะน้อยกว่าคุณ”

“ผมไม่ได้ตื่นเต้นอะไรสักหน่อย”

“ตามที่คุณว่า ผมออกไปประกอบต้นคริสต์มาสก่อนดีกว่า
แล้วค่อยไปข้างนอกกัน ชื่อของเสร็จเราไปถ่ายรูปคู่กับไฟประดับ
ดีมั้ย”

“ครับ ได้ กำลังเปิดการนอนอืดอยู่บ้านพอดี”

“อ้วนอ้วน”

“ไม่ต้องมาเรียกอ้วนอ้วนเลย คุณออกไปทำต้นไม้เลยไป ผม
ดื่มกาแฟเสร็จแล้วจะตามออกไปครับ” นาฏยะพยักหน้ารับ ย่นหน้า
ทำเป็นไม่สนใจ เขาดื่มกาแฟในแก้วอีกอีกใหญ่ ใช้เวลากับแก้วกาแฟ
เร็วกว่าทุกวัน เพื่อที่จะได้ออกไปดูแลต้นคริสต์มาสใน
ห้องนั่งเล่น

ภายใต้ใบหน้าเรียบนิ่งมีเด็กคนหนึ่งซุกซ่อนอยู่ เด็ก...ที่จะเผยตัวออกมาเมื่ออยู่กับคนที่ไว้ใจสุดเท่านั้น

เด็กที่ตื่นเต้นจนตาพราวระยับ ตอนที่เห็นต้นคริสต์มาสต้นใหญ่ถูกกางออกกลางบ้าน

นาฏยะระงับความตื่นเต้นด้วยการหยิบดวงไฟสำหรับใช้ประดับออกมาจากกล่อง นั่งยองลงที่พื้นแก้สายไฟที่พันกันอยู่เจียบ ๆ

“อะไร หน้าตาตื่นเต้น” ลลิตรู้ว่าเจ้านายตื่นเต้น เขาเหลือบสายตามามอง เอ่ยถามเด็กที่นั่งกอดปากแก้สายไฟ

“เปล่า”

“หน้ามันฟ้อง”

“ก็ได้ ๆ ผมตื่นเต้นก็ได้” คนตื่นเต้นยอมรับ ริมฝีปากที่เฝ้มเป็นเส้นตรงคลี่ยิ้ม ตาเล็กดูจะยิ่งเล็กลงกว่าเก่าเมื่อยิ้มแบบนี้

พอจะรู้อยู่หรือกว่าปกปิดอะไรลลิตไม่ได้เลย

“นายคิดอะไรอยู่”

“แค่กำลังคิดว่าตอนนี้ดีจัง แค่นั้นเอง”

“อะไรดี”

“บรรยากาศมั่งครับ”

“ชอบใช้ไม้ต้นคริสต์มาส”

“ชอบ ไม่คิดว่าจะมีต้นคริสต์มาสในบ้านเป็นของตัวเอง”

นาฏยะลุกขึ้นจากพื้น เดินไปส่งสายไฟให้ศาสตราจารย์ เขาลองจับต้นคริสต์มาสดูบ้าง ไปไม้ปลอม ๆ ให้ความรู้สึกสากมือ

“คุณอยากติดดาวที่ข้างบนยอดมั๊ย”

“ครับ อยาก”

ลลิตส่งดวงดาวให้นาฏยะ เด็กดียึดตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อบางดาว

ประดับไว้บนยอด

เขาลดตัวกลับมายืนด้านข้างลิตแล้วชื่นชมผลงานการติดดาวของตัวเอง ก่อนจะหันมาสำรวจข้าวของชิ้นอื่นรอบๆ ตัว

“ชื่อของตกแต่งมาเยอะจังเลยครับ”

“ก็...ชื่อไว้เผื่อปีหน้าด้วย”

“สัญญาว่าอย่างน้อยว่าปีหน้าจะอยู่ด้วยกันอีก” นาฏยะเข้าใกล้ลิต ทำปากยื่นแล้วเออคางวางบนบ่า ส่งเสียงจิ้งจิ้งๆ อ่อนคนตัวโต

“ไหนว่าจะไม่อินกับคริสต์มาสไง”

“ตอนนี้อินแล้ว”

“...”

“ช่วยสัญญากับผมหน่อยครับ”

“ได้สัญญา...อ้าว เจียบเฉย” ลิตดันไหล่ นาฏยะออกห่าง เพราะสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่หัวไหล่ เขาเห็นเจ้านายเบะปากเหมือนจะร้องไห้ ขอบตาแดงกำตอมองมาที่เขา “ร้องให้ทำไม”

“กลัวคุณทิ้ง ร้องให้เลยเนี่ย”

“เด็กบ๊อง”

“ผมกำลังคิดว่าคุณอาจจะทิ้งผม”

มันค่อนข้างตลกที่นึกกลัวไปก่อนแบบนั้น แล้วจะบอกว่าเขาไม่ได้ร้องไห้เพราะซึ่งจัดหอรกนะ ไม่ใช่คนบ่อน้ำตาตื้น

“เจ้านาย...”

“แยะจังเลยครับ” ทว่าน้ำตาไหล พนันได้เลยว่าหน้าตาเขาตอนร้องไห้ต้องดูแย่มากแน่ๆ ลิตถึงได้ปลอบเขาด้วยเสียงอ่อนโยน

“ใครจะกล้าทิ้งอ้วนอ้วน”

“ในจินตนาการผมเห็นคุณเดินกับคนใหม่”

“...”

“แล้วผมก็เดินเข้าไปแยกคุณสองคนออกจากกัน เอารองเท้าไปใส่พวกคุณทั้งคู่ แล้วก็พูดว่า **ลลิต คุณเป็นของผมคนเดียว**”

“อ้อ เป็นเรื่องเป็นราวดี กวนกันแล้วได้ดี” ยกนิ้วเกลี้ยน้ำตาให้เจ้านาย เขายังไม่แน่ใจว่านาฏยะร้องให้ทำไม แต่ดึงเข้ามากอดแนบออกอย่างเอ็นดู

เกือบแล้ว...เกือบจะหลุดยิ้ม

“ผมเกลียดตัวเองที่คิดเรื่องคุณมากเกินไปจนเพ้อเจ้อ”

“ผมโอเคที่มันเป็นแบบนี้”

“ตอนนี้เกลียดคุณด้วยที่ดีเกินไป ปลอบทำไม แค่ฝุ่นเข้าตาเอง” นาฏยะหัวเราะ ถอดแว่นออก กะพริบตาถี่ๆ ให้ฝุ่นหลุดออกมา น่าจะเป็นฝุ่นที่ติดมาจากต้นคริสต์มาส ลลิตดีดหน้าผากเขาเป็นการลงโทษหนึ่งที

ไม่เจ็บหรอก...ออกจะติดด้วยความเอ็นดู

“ร่ายนักษะเรานะ...ของขวัญคริสต์มาสที่เตรียมไว้ เอาให้ดีมัยเนี่ย”

“ต้องให้ครับ อยู่ไหนครับ ของขวัญของผม”

นาฏยะยกหลังมือเช็ดคราบน้ำตาบนหน้า ฝุ่นหายไปดวงตาก็กลับมาเป็นประกายอีกครั้ง

เขารักลลิตจังเลย ถ้ารู้ว่าดีขนาดนี้จะลงทุนนั่งคุกเข่าขอแต่งงานตั้งแต่สบตากันครั้งแรกเลย

อยากขอลิตแต่งงานด้วยจริง ๆ นะ รักมาก ๆ ๆ ๆ

“ไว้ก่อนคนดี ของขวัญผมค่อยให้ตอนกลางคืน”

“ก็ได้ ตอนนี้เอาสายไฟมาหน่อยครับ จะเสียบปลั๊กลองไฟให้”
แบมือขอสายไฟที่ลลิตพันรอบต้นไม้เอาไว้อย่างเป็นศิลปะ ลลิตวางมันลงบนมือของนาฏยะ จากนั้นเด็กดีก็ก้มลงไปเสียบกับเต้ารับไฟ

แสงไฟระยิบระยับเกิดขึ้น แต่ดูอ่อนแรงเหลือเกินในตอนกลางวัน

“ตอนมืดคงจะสวยกว่านี้นะ”

“ลลิตคนดี”

“หือ...?”

“เราค่อยกลับมาตากแดดต่อได้มัย เจ้านายหิวข้าว”

“เริ่มอแงเพราะหิวแล้วใช่มัยเนี่ย”

“ไม่แน่ใจอแงมัย แต่ผมว่าผมกลายเป็นอ้วนอ้วนของคุณแล้วจริง ๆ”

ลลิตละมือออกจากการตากแดด ดูท่าว่าถ้ายังไม่พ้อ้วนอ้วนไปหาอะไรกิน อ้วนอ้วนของเขาคงได้งอแงกว่านี้แน่ ๆ เขาก็มลงไปหอมแก้มอิมของนาฏยะฟอดใหญ่ จากนั้นก็ขอตัวไปเอาบุญจรรยยนต์

ไ้คำว่าเป็นอ้วนอ้วนของคุณเนี่ย...น่ารักจังเลย

ไ้กวง ไวน์แดง พุดดิ้งคริสต์มาสที่ออกไปซื้อมาด้วยกัน
เมื่อตอนบ่ายถูกกินจนหมดแล้วทิ้งเศษซากที่เหลือไว้บนโต๊ะอาหาร นาฏยะกับลลิตไปซุกกันอยู่ที่กลางบ้าน นั่งที่พื้นไม่ห่างจากต้นคริสต์มาสเท่าไรนัก

ชั้นล่างของบ้านปิดไฟ เพื่อให้แสงระยิบระยับที่ประดับไว้ทำงานได้เต็มที่

ทั้งคู่กำลังนั่งดูรูปที่ถ่ายเล่นในโทรศัพท์ โดยที่นาฏยะนั่งฟังออกลิตอยู่

มีรูปถ่ายกับไฟที่หำง แล้วก็รูปถ่ายในบ้านที่ช่วยกันตากแดด นี่นับเป็นครั้งแรกที่ถ่ายรูปคู่กัน

“ลิตครับ ผมเอารูปลงไอจีได้มั้ย”

“หือ...?”

“รูปนี้” นาฏยะชี้ไปที่รูปหนึ่งจากหลายสิบรูป มันเป็นรูปเขาถือพุดดิ้งเค้กแล้วยิ้มนิดๆ ลิตยื่นโอบเอวทางด้านหลัง กล้องถ่ายจากมุมสูงลงมา ดูแล้วอบอวลไปด้วยความรัก จนจู้ๆ นาฏยะก็นึกอยากมีรูปอวดแฟนเหมือนเพื่อนบ้าง ไอ้พวกเพื่อนเขามันก็อินกับเทศกาลเหมือนกัน วันนี้ทั้งวันอัปรูปอัปสตอรี่กันรัวๆ

“ได้นะ”

“จริงนะ ถ้าคุณอึดอัดหรือคิดว่ามันดูไม่ดีบอกผมได้เลย ผมจะไม่ลงครับ”

“รูปมันก็ไม่ได้เสียหายอะไร เบากว่าตื้นหนา กับชลธิ์จับกันอีก” คนนั่งด้านหลังเอื้อมมือมาเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ในมือนาฏยะ ดูสตอรี่ที่บรรดาเพื่อนตัวแสบของเจ้านายแข่งกันลงจนเป็นจุดไข่ปลา

“ก็คุณเป็นอาจารย์”

“ไม่เคยนับคนที่ือนาฏยะเป็นลูกศิษย์เลยครับ”

“ว่า ผมอยากเรียนกับอาจารย์ลิตนะ”

“เรียนเรื่องอื่นก็แล้วกัน ที่ไม่ใช่วิชาการ”

“เช่น...”

“การลงรูปคู่กันในไอจี ลงเร็ว ซ้ำผมหักคะแนน” ลิตเริ่มเร่งเร้า เมื่อเห็นว่านาฏยะยังไม่กล้าลงรูปอยู่อีก

“ได้ อย่าเพิ่งดูครับ ถ้าคุณอนุญาตก็ดี แต่ช่วยคิดแคปชั่นหน่อยครับ ผมคิดไม่ออก”

“Good tidings to you, where ever you are.”

“คิดไวจิง”

“มันเป็นท่อนหนึ่งของเพลงคริสต์มาส”

นาฏยะกตพิมพ์แคปชั่นตามที่ลลิตบอก จากนั้นก็อัปโหลดรูปภาพ เขาออกจากแอปเดิมเพื่อเข้าแอปใหม่ เปิดเพลงให้เข้ากับเทศกาล พร้อมดูเนื้อเพลงไปด้วย

มันมีจริง ๆ กับท่อนที่ร้องว่า ‘Good tidings to you, where ever you are.’

ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน ก็ขอให้สิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับคุณ

“ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ขอให้สิ่งดี ๆ เกิดขึ้นกับเรา”

“มันเป็นประโยคที่ดีนะ ผมไม่เคยตั้งใจฟังเพลงนี้จริง ๆ ร้องได้แค่ We wish you ตอนต้น ๆ”

“คนไม่อินเทศกาลก็แบบนี้แหละ” ลลิตแนบแก้มเข้ากับแก้มนุ่มของนาฏยะ เด็กดีของเขาเจ้าเนื้อขึ้นมาน่ารัก เขาออกจะชอบความนุ่มนิ่มในตอนนี้อย่างยิ่ง ไม่อยากผละห่างแต่จำได้ว่ามีอีกหนึ่งเรื่องที่ยังไม่ได้ทำ

คริสต์มาสจะไม่สมบูรณ์ หากว่ายังไม่ได้มอบของขวัญให้แก่เด็กดี

“จะลুকไปไหนครับ”

“เอาของขวัญมาให้เจ้านาย”

“ตรง ๆ อย่างนี้เลยหรอ นึกว่าจะเซอร์ไพรส์ผูกตาอะไรทำนองนั้น”

“ถ้าอยากถูกผูกตาก็ได้อยู่ละ ตอนที่เรา...กัน”

“อย่าผูกตาผมเลยครับ ตอนมีเซ็กซ์กันให้ผมมองหน้าหล่อ ๆ ของคุณเถอะ”

คนเริ่มเรื่องลามกกลับกลายเป็นฝ่ายเงินแทน ลลิตไม่ยักเข็ดลึกที่กับการที่แห่ยนาฏยะไม่สำเร็จ

เด็กมันลามกกว่ามาก...ยอมแพ้อาจเป็นตัวเลือกที่ดี

“ไม่คุยแล้ว เดี่ยวผมมานะ แป๊บเดียว”

“รอคุณกลับมาพร้อมของขวัญอย่างใจจดใจจ่อเลยครับ”

ลลิตขยับตัวลุกขึ้นจากจุดที่นั่ง ไฟระยิบระยับไม่ได้มากพอให้มองเห็น แต่มันไม่สำคัญหรอกนะ เพราะทุกตารางนิ้วในบ้านของนาฏยะ เขาจดจำได้ทั้งหมดแล้ว

ลลิตไปเอาของขวัญที่แอบซุกซ่อนไว้หลังรถออกมา เขาถือมันด้วยหนึ่งมือก่อนกลับเข้ามาหานาฏยะที่นั่งรออยู่

“ของขวัญจากลุงซานต้ากล่องใหญ่เหมือนกันนะ ถูงเท้าผมใส่ไม่พอแน่ ข้างในคืออะไรกันน้ำ”

“อยากรู้ว่าคืออะไรก็มาแกะมา”

“ตื่นเต้นจังเลยครับ”

นาฏยะมองกล่องของขวัญ...เท่าที่จำได้เขาไม่ค่อยได้รับของขวัญจริงจังแบบนี้หรอก แบบที่ดูออกว่าคนให้ห่อเอง

นาฏยะจึงบรรจงแกะห่อกระดาษออกอย่างเบามือ จากนั้นก็เจกกล่องทรงสี่เหลี่ยมมุมฉาก เขาเปิดฝากล่องออกกว้าง พอเห็นว่าข้างในเป็นอะไรก็เงยหน้ามองคนให้

สโนว์บอล

“ผมทำเองเลยนะ”

“ฮะ?!” อยากรจะคิดว่าตัวเองหูฟาด แต่ดูแล้วลลิตคงทำของขวัญชิ้นนี้เองจริง ๆ...พิเศษจัง

“ไม่รู้ว่าจะให้อะไรคุณ ที่มันพิเศษ ไม่เหมือนคนอื่น ก็เลยจบที่นี้เอง”

“ตอนไหนครับ เราอยู่ด้วยกันแทบตลอด เอาเวลาที่ไหนไปทำ”

“ผมแอบทำช่วงที่คุณยุ่ง ๆ กับเรื่องสอบ ชอบมัย” ลลิตอยู่ห่าง

จากนาฏยะประมาณหนึ่งช่วงแซน เขาถามเหมือนเป็นธรรมเนียมว่า
นาฏยะชอบของขวัญที่เขามอบไปให้หรือเปล่า ทั้งที่หน้าตาทำทาง
ของอีกคนก็บอกชัดอยู่แล้ว...

ว่าชอบมาก

“ผมชอบ ชอบมาก ทำงิดีลิต ผมอยากร้องให้ ร้องให้ที่ไม่ใช่
เพราะฝุ่นเข้าตา”

“อ้อ...”

“จะร้องจริง ๆ นะ”

“งั้นก็ร้อง เดี่ยวผมปลอบคุณเอง”

แต่จนแล้วจนรอดนาฏยะก็ไม่ได้ร้องให้ เด็กดีแค่ตาจาวยก
สโนว์บอลเขย่าเพื่อให้หิมะในขวดไหลตกไปรยปราย เขาจดจ้องทุก
รายละเอียดที่ลลิตไ้ลงไป

มันมีค่ายิ่งกว่าของขวัญราคาแพงที่เคยได้รับ

“ผมจำได้ว่าคุณชอบหิมะ”

“แล้วปลาทองสีตัวที่ตกมาพร้อมหิมะนี้ล่ะครับ”

“พวกสีคุณไง”

“ตุ๊กตาผู้ชายสองตัวตรงนี้ล่ะ”

“เป็นลิตกับนาย ตัวนี้คือผมใส่ชุดเหมือนวันแรกที่เข้าไปทัก
คุณ ส่วนตัวนี้เป็นคุณใส่ชุดแบบเดียวกับวันที่ผมเข้าไปทัก ผมอยาก
ให้คุณเห็นสโนว์บอลอันนี้แล้วนึกถึงวันแรกที่ได้คุยกัน”

“You missed your watch.” (คุณลืมนาฬิกาข้อมือครับ)

“เอ...? ผมพลาดได้ไงเนี่ย”

นาฏยะหลุดขำ เขาวางสโนว์บอลทำมือที่เพิ่งได้รับมาไว้ใกล้
ตัว

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอกครับ ผมแค่จำได้เพราะวันนั้นคุณวาง

แก้วนํ้าให้ผม ผมคิดว่านี่คุณสวยจัง ก็เลยมองเพลินเกินเลยไปหน่อย”

“ແ່เลย”

“ไม่ ไม่เลยครับ มันดีมาก ๆ ขอขอบคุณนะ”

“ยินดีที่ได้ให้มันกับคุณเช่นกัน” ปล่อยให้นาฏยะเคลื่อนเข้ามาใกล้ เอาหน้าผากชนหน้าผากกันเอาไว้แทนคำพูดทั้งหมด

นาฏยะแผลงใจเข้าไปในดวงตาของศาสตราจารย์ แล้วก็หวนนึกไปถึงครั้งนั้นที่ได้สบตากัน

มันเป็นไปได้หรือที่คนเราจะตกหลุมรักกันเพราะสบตา

มันเป็นไปได้หรือที่จะตกหลุมรักกันเพราะอีกฝ่ายเดินเข้ามาชวนคุย

ไม่รู้ เพราะสำหรับเขาความรักเป็นเรื่องที่ยาก แล้วก็ไม่มีเหตุผลเอาซะเลย

ทว่าก็รัก รับรู้ว่าได้รับความรักมากเสียด้วย

“ถ้าย้อนกลับไปได้ วันนั้นตอนที่คุณวางแก้วกาแฟลงที่ได้ะคุณอยากจะพูดกับผมว่าอะไรครับ”

“อ้อ...เจ้านายช่วยรับความรักของผมหน่อยได้มั๊ย”

หัวเราะพร้อมกันกับคำตอบของลลิตในบ้านที่มีเพียงแสงไฟจากต้นคริสต์มาส บทเพลงอวยพรที่เปิดทิ้งไว้เล่นซ้ำกลับไปกลับมาเหมือนอาการตกหลุมรักของทั้งคู่ไม่มีผิด นาฏยะกดปากนุ่มหยุ่นเข้ากับมุมปากหยัก

“ขอรับไว้ทั้งหมดเลยครับ ด้วยความเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง”

นาฏยะเช็ดหน้ารับรสจูบหวานชานที่อีกคนปรนเปรอในวินาทีถัดมา ลลิตยืนยันว่าได้เตรียมการทุกอย่างมาอย่างดีเพื่อรักนาฏยะด้วยการที่เขาผลักดันตัวเล็กกว่าให้เอนราบลง

เขาน่ะ เตรียมการมาอย่างดีเสียวะ
เตรียมการมาอย่างดี...ก่อนที่จะเริ่มต้นลงมือทำให้คนอื่น
ตกหลุมรักกันอย่างแนบเนียน :)

คุณไม่จำเป็นต้องรู้หรือกว่ารักผมตั้งแต่ตอนไหน
ไม่จำเป็นต้องรู้หรือกว่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร
แค่ขอให้ความรักของเราไม่เปลี่ยนไป
ขอให้ได้รักกันไปนาน ๆ เลย

THE END

Special 01

“อาจารย์ลิตครับ เดี่ยวมีประชุมอีกทีตอนบ่ายสองครึ่งนะ
ครับ”

“ครับ” เสียงทุ้มตอบรับ ร่างสูงในชุดเสื้อผ้าแสนสุภาพอมยิ้ม
ที่มุมปากเล็กน้อย เขาตอบรับอาจารย์หัวหน้านักภาค หลังจบการ
ประชุมอันน่าเบื่อหน่ายในช่วงเช้าเรื่องที่ตรงประชุมต่อช่วงบ่าย เพิ่ง
เปิดภาคการศึกษาได้ไม่กี่วัน แต่ดูเหมือนงานของเขาจะแน่นตั้งแต่
ต้นเทอมเลยทีเดียวนะ

เหลือบตาคู่คมมองนักศึกษาที่รายล้อมอยู่รอบตัวนิดหน่อย
น่าแปลกที่ลิตแยกออกมาเด็กคนไหนชั้นปีอะไรแทบจะในทันที

ดูง่ายจะตายโดยเฉพาะพวกเฟรชชี มีป้ายห้อยคอแขวนไว้กัน
แทบทุกคนเลย

แถมแต่งตัวเรียบร้อย ที่หน้าบางทีก็มีสีแต้มไว้ ไม่เห็นจะ
เข้าท่าเลยที่เอาสีเขียนหน้า ทำไปทำไมก็ไม่รู้

ขยับตัวเดินต่อไปทางลิฟต์เพื่อกลับไปยังห้องทำงาน ระหว่าง

ทางลลิตหยุดเดินอยู่หลายครั้งเพราะถูกเรียกไว้ด้วยเสียงของ
นักศึกษาบางกลุ่ม

อาจารย์คะ ขอฉายเซ็นหน่อยได้มั๊ยคะ

จากนั้นเด็ก ๆ ก็พากันพลิกป้ายชื่อที่ห้อยคออยู่ส่งไปให้
อาจารย์ประจำภาคเครื่องกลจดปากกาลงไป

ลายมือหวัดจนอ่านไม่ออก แนนอยู่แล้วเพราะลลิตไม่ได้ตั้งใจ
เซ็นเท่าไร ชี้เกียจจะตาย แต่ว่าเขามั่นเป็นประเภทถ้าไม่เหลือปากว่า
แรงก็ทำให้ แล้วการเซ็นลายเซ็นให้พวกเด็ก ๆ ก็ไม่ได้ยุ่งยากอะไรเลย

หลังเซ็นป้ายชื่อให้เด็กจนเสร็จ ลลิตคิดว่าน่าจะจะได้เวลาเริ่ม
คาบใหม่แล้วละ พวกเด็ก ๆ ถึงเริ่มบางตา โชคดีที่วันนี้ศาสตราจารย์
ลลิตไม่มีสอนตอนบ่าย เขาคิดว่าจะเข้าไปเคลียร์งานในห้องพัก
สักหน่อยก่อนจะไปประชุมอีกครั้ง

เท้าก้าวเข้าไปใกล้ลิฟต์เพราะชี้เกียจเดินขึ้นบันได ลิฟต์กำลัง
จะปิด ลลิตไม่ได้รับวิ่งเพราะวันนี้เขาไม่ได้รับร้อน

ทว่าลิฟต์ที่กำลังจะปิดกลับเปิดออก การโค้งหัวต่ำ ๆ เป็นเชิง
ขอบคุณจึงเกิดขึ้น เด็กที่กดลิฟต์ให้เปิดอีกครั้งมองมาที่เขา พอเห็น
ว่าเข้ามาเรียบบร้อยก็ชักนิ้วออกจากปุ่มกด

เด็ก ๆ จะไปที่ชั้นหกกันสินะ ลลิตเอื้อมมือไปกดลิฟต์ตรง
หมายเลข 4 ชั้นที่เป็นห้องทำงานของเขาเอง

จังหวะที่โน้มตัวไปใกล้เด็กคนที่ยืนอยู่หน้าแผงลิฟต์เขาได้กลิ่น
หอม ๆ จังหวะนั้นมันมีการเปลอสบตากัน ลลิตใจกระตุกหนัก ละ
สายตาจากคนที่ตายกเฉียงจนดูแปลก เย่อหยิ่ง ถือดี จนเกือบจะดู
เป็นวายร้ายไม่ได้

เด็กปีหนึ่งชื่อ 'เจ้านาย' จั่นเหร

เขาอ่านจากป้าย ที่นี้ตึกเรียนรวมของคณะวิศวกรรมศาสตร์ เจ้านาย...

เรียนอยู่ภาคไหนกัน

“อาจารย์ลลิตไช้มะ ผมขอลายเซ็นได้ปะ?” เพราะเสียงเรียกที่ตั้งมาจากทางด้านหลัง ลลิตถึงได้รู้ว่านอกจากเขากับเด็กที่ชื่อเจ้านายยังมีเด็กอีกคนอยู่ด้วย

ตัวสูง ท่าทางเอาเรื่อง เจาะปาก เจาะคิ้ว ตาดูเหมือนพร้อมขึ้นชก

แต่การทำตาปริบ ๆ แล้วยื่นป้ายมาให้ ก็ดู...ไม่ใช่เด็กเลวร้ายอะไรนักหรอกมัง

ช่วงเวลาสั้น ๆ ในลิปต์...จะเซ็นให้ก็แล้วกัน

“เอามาสิ ผมเซ็นให้”

“ขอบคุณครับ เซ็นให้เพื่อนผมด้วยได้ป่าวครับ’จารย์ นายมันได้น้อยมากเลย”

“ได้” ลลิตกวัดลายมือหวัด ๆ ลงที่ป้ายห้อยคอของคนตรงหน้า พลิกชื่อมาดูถึงรู้ว่าชื่อตันหน จากนั้นก็หมุนตัวไปที่เด็กอีกคน หน้ายังเซิดหยิ่ง ยืนแก้งเหมือนไม่รู้ว่าต้องทำอะไร

“ไอนาย เอาป้ายให้อาจารย์เซ็นดิ”

“เออ รู้แล้วไม่ต้องสั่ง น่ารำคาญจริง ๆ”

“คุณอยู่ภาคอะไรกัน”

“การบินครีบ...รบกวนคุณด้วย เอ่อ...เรื่องลายเซ็น”

น้ำเสียงที่ใช้ตอนคุยกับเพื่อนกับตอนคุยกับเขาไม่เหมือนกัน พุดกับคนที่เป็นผู้ใหญ่สุภาพมาก เด็กหน้าหยิ่งดูเหมือนจะคุยกับคนไม่เก่งมากกว่าจะนิสัยไม่ดี

เขาสนใจเจ้านายจนได้ยินเสียงลมหายใจที่ผิดปกติ สังเกตมากไปจนกระทั่งรู้ว่ามือที่จับป้ายไว้ก็สั่นด้วย ถึงจะแค่เล็กน้อยแต่ก็ถือว่าสั่นอยู่ดี

“ชื่อเจ้านายเหรอ”

“ครับ”

“ตั้งใจเรียนล่ะ”

“ครับ”

ลิปต์เปิดออกอีกครั้งที่ชั้นสี่ ลลิตตวัดตัวอักษรตัวสุดท้ายลงในป้ายห้อยคอของนาฏยะได้สำเร็จ เขากดสายตามองเจ้านายที่พลิกลายเซ็นเขาขึ้นมาดู รอยยิ้มเล็กๆ เกิดขึ้นที่มุมปากเต็มอิม

นะ...น่ารัก ยิ้มแล้วน่ารักซะมัดเลย

“เอ่อ...ขอบคุณครับ”

“ไว้เจอกัน คุณด้วยต้นหน”

“คร้าบบบ” เด็กที่ชื่อต้นหนขานรับเสียงใส มองอาจารย์ภาคเครื่องกลเดินออกไปจนกระทั่งลิปต์ปิดลงอีกครั้ง ต้นหนบ่นเรื่องลายเซ็นของอาจารย์ลลิตว่ากินพื้นที่ชาวบ้าน เซ็นใหญ่ เดียวต้องไปต่อกระดาษ ซึ่ง...ซีเกียจ

ต้นหนขยับเข้าใกล้เพื่อนที่อยู่ร่วมลิปต์อีกคนด้วย เห็นมันยิ้มนิ่งก็ถือวิสาสะหยิบป้ายขึ้นมาดู ลายเซ็นที่ป้ายของนาฏยะมีน้อยมากเมื่อเอามาเทียบกัน เป็นเพราะหน้าหยิ่งๆ นั่นละ พวกรุ่นพี่ถึงจิงใจแกสั่งให้ทำอะไรแปลกๆ แลกลายเซ็น

แต่ขอโทษ นีนาฏยะครับ ส่งไปเถอะ ไม่ทำก็คือไม่ทำ ถ้าไม่ติดว่าไอ้โน้ผู้จริงจั่งกับทุกกิจกรรมลากเข้ามา อย่าหวังเลยว่าจะได้เห็นหัว

‘ไม่เอากิจกรรม ไม่มีเพื่อนจะเรียนรอดเหรอ’ ประโยคหนึ่งของพี่ว้ากที่ตะโกนใส่หน้าไอ้นาย แล้วที่มันสวนหน้านิ่งกลับไป ก็คือ...

‘ไม่เดือดร้อนครับ’

แน่สิไอ้ห่า เรียนเก่งชิบหายจะไปเดือดร้อนอะไร
'จบไปแล้วจะทำงานอะไร รุ่งไม่มี ไม่มีที่ไหนเขารับทำงาน
หรอกนะ' ประโยคที่สอง...

'นั่นก็ไม่เดือดร้อนอีกเหมือนกัน'
ก็พ่อมึงเป็นเจ้าของโรงงานอะไหล่เครื่องบิน มึงจะเดือดร้อน
อารายยย

ต้นหนแทบจะถวายเป็นหัวหมูให้เพื่อนนาย จากนั้นทุกคนในกลุ่ม
ก็รวมใจกันเรียกมันว่า ท่าน ทั้น ท้านนน ทั้น ระดับเสียงเนียแล้วแต่
อารมณ์ผู้เรียกเลย

ที่หนึ่งสุดเพี้ยวฟ้าว แถมบ้านยังรวยลั๊สๆ ไปเลย
เธอเป็นที่หนึ่งเสมอ กระทั่งลายเซ็นที่อาจารย์คนนั้นเซ็นให้
เธอก็ยังเหนือชั้นกว่าฉัน

"ทำไมลิตเซ็นให้มึงสวยอะ ลำเอียง" ต้นหนโอดครวญ ท่าทาง
โหดๆ ดูเหมือนหมาโง่เข้าไปทุกที

"ไม่รู้...แล้วเรียกลิตเฉยๆ ได้เหรออ อาจารย์นะเฮ้ย"

"ก็กลับหลังปะ? อีกอย่างลิตก็ยังคงดูหนุ่มอยู่เลยนะ"

"อ้อ แต่เป็นศาสตราจารย์แล้วนะ"

"รู้ได้ไงวะ"

"บอर्डรายชื่ออาจารย์ก็มีเขียนบอก"

"สมแล้วที่เป็นท่าน"

"เลิกพูดมาก สายแล้วเนีย" นาฏยะเดินออกจากลิฟต์ที่ชั้นหก
แล้วหลังจากนั้นเขาก็ลืมนึกเรื่องนี้ไป ต่างกับอีกคนที่คอยมาวน
เวียนใกล้ๆ แต่ไม่ได้รับความสนใจ มิหนำซ้ำยังถูกหนึ่งในเพื่อนรัก
ของนาฏยะคอยขัดขวาง

ลิตเคยจะเดินเข้าไปทักนาฏยะครึ่งหนึ่งตอนที่อีกฝ่ายนั่ง

อ่านหนังสืออยู่คนเดียวที่โรงอาหาร อีกไม่กี่ช่วงตัวก็ถึงแล้วละ ทว่า
เจ้าเด็กที่เป็นเดือนมหา'ลัยมันพุ่งเข้ามาอดคอเจ้านายไว้ก่อน

คนร้ายๆ ตัวจริงอยู่ภายใต้หน้ากากใสชื่อคุณธรรมะ แต่การ
เหลือบหางตามองเขาแล้วพานาฏยะลูกหนี...บอกได้เลยว่าเด็ก
คนนี้ไม่ธรรมดา

ผัดกับต้นหนคนหน้าโหดที่เดินเข้ามาทักหรือ เงิน ไ้ ที่เดิน
เลิกลักตามเจ้านายกับอินทะไปอีกทาง

“ฟิไลตมากินข้าวเหร่อ เล่นบาสด้วยกันอีกมั๊ยเย็นนี้” สนิทกัน
ถึงขั้นเรียกว่าฟิ ลลิตแอบเนียนไปตีชีกับต้นหนด้วยการเล่นบาส

ทั้งๆ ที่จริงเขาไม่ชอบเล่นบาสเอาซะเลย

“ไม่ละ แล้วทำไมชอบช็อกโกแลตมาเยอะขนาดนั้น”

“อ้อ ของเซ่นไ้่นาย มันชอบกินช็อกโกแลต ผมลอกการบ้าน
มันก็ต้องเซ่นหน่อย”

“เพื่อนคุณดูเป็นพวกไม่ชอบของหวาน”

“ตัวชอบเลยมันอะ อันนี้ๆ ยี่ห้อนี้มันชอบสุด แพงสุดด้วย
น้ำตาจะไหล”

ลลิตมองเหมือนมองผ่านแต่จดจำไว้ แล้วหลังจากนั้นตลอด
สี่ปีเท่าที่จำได้ ต้นหนต้องไว้วายทุกครั้งที่ได้ศาสตราจารย์ลลิตชอบ
ช็อกโกแลตมาให้

ได้เยอะโดยเฉพาะช่วงสอบ ไม่ได้กินหรอก เพราะไม่ชอบ...
ที่ได้มาเลยยกให้นาฏยะทั้งหมดเลย

ปัจจุบัน

“ปายชื่ออันนี้ยังอยู่อีกเหร่อ” ลลิตยกแก้วกาแฟขึ้นจิบขณะ
มองนาฏยะรื้อลังเก็บของเพื่อหาหนังสือที่เจ้าตัวจำชื่อเรื่องไม่ได้

เห็นบอกว่าเก็บไว้ในลังใบไหนสักใบนี้ละ รื้อมาตั้งแต่เช้า จนตอนนี้
ปายแล้วก็ยังหาไม่เจอ

“อยู่ครับ ลายเซ็นคุณก็อยู่ด้วย เป็นลายเซ็นสุดท้ายเลยนะ นี่
ไง” หยุดการค้นหาหนังสือแล้วหันมาหาคนตัวโต นาฏยะชูป้ายที่ส
ขีดจางลงไปมากเพราะผ่านมาหลายปี

แม้มันจะถูกเคลือบไว้ในพลาสติกใส เป็นการเก็บรักษาที่ไ
โนเอาไปทำให้ ก็ยังดูเก่าอยู่ดี

“เจอกันครั้งแรก แต่ได้เป็นลายเซ็นสุดท้าย เทดีนะเนี่ย”

“คุณบอกว่าชอบผมมาตั้งแต่ตอนนั้นเลยใช่ไหมครับ”

“อือ”

“พอมาคิด ๆ ดูก็นานเหมือนกัน”

“อยากรู้สถิติการออกหักของผมมั๊ย”

“ครับ ก็ครั้ง”

“ตลอดเวลาที่แอบชอบคุณผมออกหักไปสามครั้งโดยประมาณ”

“ก็ครั้งนั้น ตอนเรียนผมเปลี่ยนแฟนไปสามคน ไม่ได้เจ้าชู้นะ
อินทะจีบให้ทุกคนเลย”

“คุณจะไปรู้อะไร”

“หมายความว่าไงครับ ผมไม่รู้อะไรหรอก”

“เจ้าอินมันจีบสาวให้คุณ เพราะกลัวคุณไปแย่งสาวมัน”

“บ้า” นาฏยะส่ายหน้าไม่เห็นด้วย มองลลิตค่อย ๆ เดินเข้ามา
ใกล้

“แฟนคุณจะอยู่กลุ่มเดียวกับแฟนอินทะเสมอ”

“อ่า...เรื่องนั้นก็ใช่”

“เจ้าอินคว้าวัวตัวท็อปของกลุ่มประจำ ส่วนแฟนคุณไม่สวยเลย”

“นี่ อย่ามาว่าแฟนเก่าผมนะ”

“ผมพูดความจริง”

“คุณก็ไม่สวยนะลิต” นาฏยะพูดเล่นซ้ำ ๆ

“ผมเป็นผู้ชาย ไม่ใกล้เคียงคำว่าสวยด้วย”

“รู้มั๊ยสเปกผมชอบผู้หญิงผมยาว”

“แล้ว?” ชนวนเรื่องคือป้ายห้อยคอในมือของนาฏยะ พอลลิตคิดถึงเรื่องเก่า อยู่ ๆ เขาก็หงุดหงิดขึ้นมา แล้วเจ้านายยังมาว่าว่าเขาไม่สวย...

ผมไม่ยาว...

“ช่างเถอะ ผมหาหนังสือดีกว่า คุณดูอารมณ์ไม่ค่อยดี”

“โอเค งั้นผมจะขึ้นไปทำงานบนห้อง”

“ลิตโกรธเธอ”

“แค่หงุดหงิดนะ”

“ลิต...”

ลิตแค่ยกไหล่ตอนนาฏยะหันมามอง สีหน้าก็ไม่ได้ดูโกรธเคืองอะไรเท่าไร คนตัวโตยังมีแก้มมาลูบหัวนาฏยะหนึ่งครั้ง จากนั้นถึงเดินหนีขึ้นไปชั้นบน

ปล่อยให้นาฏยะนั่งง่วนว่าสรุปแล้วลิตโกรธกันหรือเปล่า

ไม่มีสมาธิหาหนังสือเล่มที่ว่าต่อแล้วละ นาฏยะขยับตัวลุกเดินขึ้นชั้นบนตามลิตไป

เขาเปิดประตูห้องเสียงเบา ทว่าคนที่นั่งหลังแมคบุ๊กได้ยินชัด จึงเงยหน้าขึ้นมามอง

“ผมไม่ได้มากวน แค่มาให้อาหารปลา”

“ตอนนี้?”

“อ้อ...วันนี้มีมือพิเศษ เมื่อเข้าคุณให้อาหารสี่คุณเสร็จแล้วเก็บกระป๋องอาหารไว้ตรงไหนครับ”

“ทีเดิม” ตอบหัวนสั้น จากนั้นก็ไม่มองนาฏยะอีก ใช้เพียงหูฟังเสียงว่าตอนนี้ นาฏยะกำลังทำอะไรอยู่ รับรู้่านาฏยะเดินไปทางตู้ปลา ทว่าลลิตไม่ยักได้ยินเสียงเปิดกระป๋องอาหาร มีเพียงเสียงทุ้มราบ...

ไอ้แบบที่เรียกว่าอ่อน

“สี่คุณ ถามฟอลิตให้หน่อยว่างอนอะไรเจ้านาย”

เอาอีกแล้ว ค่อยกันผ่านปลาทองอีกแล้ว คนตัวโตที่ว่าจะแก้งงอนสักหน่อย อดอมยิ้มไม่ไหวเลย

ทำไมต้องน่ารักพรวดเพรื่อ

“สี่คุณทำไมไม่บอกฟอลิตให้เนี่ย เห็นมัยว่าฟอลิตไม่ยอมคุยกับเจ้านาย”

“...” ลลิตเงยหน้าขึ้นมา เขาเห็นเจ้านายมองมาทางเขาก่อนอยู่แล้ว

“สี่คุณ...บอกฟอลิตให้หน่อยว่าอะไรที่เจ้านายพูดแล้วทำให้ฟอลิตไม่พอใจ เจ้านายขอโทษ”

“มานั่งนี่มา”

ยอมตบปุงที่พื้นด้านข้าง ลลิตพ่นลมหายใจยืดยาว คล้ายเหนื่อยหน่ายแต่อันที่จริงก็เปล่า เขามองนาฏยะเดินเข้ามานั่ง เด็กตาหยิ่งยิ้มกว้างวางคางลงบนบ่า

“ผมไม่สวย ไม่ได้ผมยาวด้วยนะ”

“ผมว่าแล้วว่าคุณจะต้องโกรธเรื่องนี้”

“เรื่องสวณน่าจะยาก แต่จะลองไว้ผมยาวดู”

“อย่าเก็บคำพูดผมไปคิดมากสิครับ ให้ตีปากเลย ผมพูดไม่ดีเอง คุณเป็นคุณผมก็รักจนไม่รู้จะรักยังไงแล้วนะ” นาฏยะส่งมือไปโอบรอบเอวศาสตราจารย์ ส่งเสียงฮือๆ ยื่นปากไปให้ลลิตตืจริง ๆ

แต่มีหรือคนอย่างลลิตจะกล้าตีนางูยะ มือน่ะไม่กล้าดีลงบนปากอ้อมนั้นจริง ๆ หรือ

ถ้าจะดีก็ตีด้วยปากมากกว่า พริบตาเดียวนางูยะก็ป็นไปนั่งบนตักศาสตราจารย์ จูบกันดูดดื่มเรียบร้อย ที่ดูเหมือนจะทะเลาะกันหายไป สัมผัสทางกายเริ่มเลยเกิด

“คุณพูดแบบที่คุณชอบพูดหน่อย”

“พูดอะไรครับ”

“ที่ชอบใช้ชว่นเวลาจะมีอะไรกัน”

“อ้อ...คุณชอบให้ผมพูด?”

“ตอนแรกก็ฟังแล้วแปลก แต่พักหลังผมชอบ”

“ได้ ลิตครับ มีเซ็กซ์กัน”

ลลิตยิ้มมุมปาก จะดันตัวนางูยะลงด้านล่าง แต่อีกคนกลับกดเขาไว้

นางูยะพูดอะไรที่มันร้อน ๆ ออกมา

“ผมชื่นให้ครับ”

“...”

“รับรองว่าวิวดี”

ที่หงุดหงิดก่อนหน้ามันเรื่องอะไรกันนะ ลลิตลืมไปหมดแล้วละ เขารู้แค่ว่าตอนนี้วิวดีมาก...สมแล้วที่เป็นเจ้านายจริง ๆ :)

Special 02

การเที่ยวช่วงปีใหม่...แน่นอนว่าไม่สามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าการมาน่านในครั้งนี้เป็นการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ แต่นั่นแหละ เขากับลลิตก็ยังคงดันทุรังมากัน มาเพื่อให้รู้ว่าบรรยากาศการท่องเที่ยวพร้อมคนรักมันเป็นยังไง

เลือกบินไฟล์ตเข้าเพื่อให้ถึงน่านเร็วหน่อย นาฏยะรู้สึกอุ่นวยมาตั้งแต่ที่สนามบินด้วยซ้ำ และอุ่นวยต่อเนื่องจนถึงจุดท่องเที่ยวสำคัญๆ

เขาไม่ชอบคนเยอะ อาจจะเพลอทำหน้าบึ้ง ลลิตเลยเสนอตัวเลือกกว่าให้ไปนอนเล่นกันที่วิลล่า

นาฏยะตกลงตามนั้น การเลือกมาที่พักลุยก็ไม่ได้แย ศาสตร์จารย์ลลิตน่าจะเป็นประเภทให้ความสำคัญกับการนอนพักผ่อนพอสมควร ดูท่าว่าจะเลือกอยู่นานเลยทีเดียวก่อนจะมาจบที่พูลวิลล่าแห่งนี้

ตกแต่งสไลด์ล้านนา มีสระว่ายน้ำส่วนตัว มีจากุซซี่ และที่

เวอร์รี่ไปกว่านั้น...ที่นี่มี Afternoon Tea ด้วย

บอกแล้วว่าการกลับมาที่พักในช่วงบ่ายไม่ได้แย่ ไม่ได้แย่เลย
จริง ๆ

นาฏยะนอนพักสายตาอยู่บนเปลตาข่ายตรงระเบียงหลังกิน
ขนมจากเข้ทน้ำชายามบ่ายจนอิมแป้ ศาสตราจารย์ลิตเอนตัวพิง
หมอนห่างไปไม่เท่าไร ในมือมีหนังสืออ่านเล่นหนึ่งเล่ม

ไม่มีการสัมผัสตัวกันเกิดขึ้นจนคนนอนอ้วนอ้วนเริ่มเหลือบ
สายตาไปมอง นาฏยะพลิกตัวไปหาลิต เป็นจังหวะเดียวกันกับที่
ตาคมละจากหนังสือขึ้นมา คิ้วได้รูปยักขึ้นเป็นเชิงถามว่านาฏยะ
ติดขัดเรื่องไหนหรือเปล่า

“ลิต...”

“ว่า?”

“เปื้อมัย”

“ไม่ คุณเปื้อเธอ”

“ไม่เลยครับ สบายมาก...อิมด้วย แค่ว่าคุณจะไม่เปื้อเพราะ
ไม่ค่อยได้เที่ยวที่ไหนเลย”

“ผมมาบ่อยแล้วน่านะ คุณก็...น่าจะมาบ่อยเหมือนกันไม่ใช่
เธอ”

“ครับ มาบ้านไอ้อัยย์ทุกปิดเทอมเลย”

“ไม่ต้องกังวล ผมไม่ได้อยากเที่ยวอะไรขนาดนั้น ที่จริงผมแค่
อยากมานอนพักผ่อน มาเปลี่ยนที่นอน ช่วงเทศกาลแบบนี้คิดไว้อยู่
แล้วว่าคนเยอะแน่ ว่าแต่คุณชอบที่พักที่ผมเลือกมัย”

“ครับ ชอบมาก บรรยากาศดี”

“คุณนอนไปก่อนก็ได้นะ เมื่อเช้าตื่นเช้า จะออกไปกินมื้อค่ำ
แล้วเดี๋ยวผมปลุก”

“เมื่อก็ผมพยายามจะนอนแล้วแต่ว่าไม่หลับ”

“...”

“ขาดคนเกาหลีให้ครับ ช่วยมาเกาหลีให้หน่อยได้มั๊ยอาจารย์”
ลลิตหลุดคำ เขามองนาฏยะทำแก้มพองลมพร้อมบิดขี้เกียจ
ตอมองมา

เหมือนแมวจริง ๆ เลยนะ ยิ่งเวลาถอดแว่นแล้วต้องเพ่ง ตา
ยกเฉียงคู่เนี่ยยิ่งดูเหมือนตาแมวเข้าไปใหญ่ ลลิตวางหนังสือลงข้าง
กาย จากนั้นก็หิ้วหมอนที่พึ่งอยู่ไปวางแหมะข้างศีรษะนาฏยะ สะบัด
หน้าไล้ให้เจ้านายนอนคว่ำ จากนั้นถึงเอนตัวลงนอนข้างกันแล้วเกา
หลังให้

“เป็นเจ้านายสบายจังเลย”

“สบายมากมั๊ย”

“มาก คุณลองให้ผมเกาหลีให้คุณบ้างดีมั๊ย”

“ไม่เอา ผมชอบเป็นฝ่ายบริการมากกว่า” มือลลิตเกาหลีให้ที่
นอกร่มผ้า นาฏยะใช้แขนรองคางหลับตาพริ้มยืนยันว่าสบายมาก
จริง ๆ

“มีแต่คนอิจฉาผมที่มีแฟนเป็นคุณ”

“ใครบ้างที่ว่าอิจฉา” เจ็บความขบขันในน้ำเสียงตอนที่ถาม
กลับ เขาขำนาฏยะพูดโอ้ด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทั้งยังแฝงความภาค-
ภูมิใจเอาไว้อีกด้วย

“หลายคน แต่บอกตามตรงว่าแค่เพื่อนผมอิจฉาผมก็แฮปปี้
แล้ว ผมจินตนาการตอนทีลงรูปคู่กับคุณครั้งแรก โดนแซวยับเลย”

“ถึงว่าช่วงนั้นเอาแต่นั่งหน้าแดงกับโทรศัพท์”

“ไม่ได้รู้สึกแย่อยกนะครับ”

“พอมาเกาหลีให้นายก็ไม่เห็นจะนอนหลับเลย”

“ก็...ไม่รู้สิ อาจจะไม่่งวงแล้ว”

“แย่ะละ”

“ทำแบบนั้นกันดีมัย แบน ๆ กัน”

“กลางวันแสดก ๆ เลยนะ?”

“โหคุณ อย่ามาทำหน้าบาง ผมว่ามันก็แข็งอยู่นะตรงนั้นนะ”
นาฏยะตวัดผ้าห่มที่เขาออกมาจากในห้องขึ้นคลุมทั้งขาเขาและขา
ลิตไว้ด้วยกัน ก่อนเอื้อมมือไปจับส่วนที่บอกว่าแข็งเล่น

ลลิตขมวดคิ้วทำหน้าดูให้แก่การถูกลวนลาม

“ตรงนี้เลยหรอ”

“ครับ”

“ไม่กลัวคนเดินผ่านไปผ่านมาจะเห็นหรือไง”

“ส่วนตัวจะตาย ไม่มีคนเห็นหรอก...”

“เจ้านาย”

“ออกกำลังกายก่อนออกไปกินข้าวเย็นไง”

ไม่ต้องทายก็รู่ว่างานนี้ใครจะชนะ ลลิตหยุดเกาหลังใช้มือข้าง
นั้นยกขึ้นถูจมูก เขานอนลงในระนาบเดียวกับนาฏยะ เด็กดีที่ไม่ดี
เท่าไรในเวลานี้พลิกตัวมาเผชิญหน้ากันทันที

นาฏยะยิ้มมุมปาก จากนั้นก็ดึงผ้าห่มขึ้นถึงคอ ลลิตจัดการ
ริมฝีปากที่ช่างเชิญชวนของนาฏยะ ทั้งบด ทั้งขบ ทั้งกัด จนเด็กดีส่ง
เสียงอื้ออึงว่าเจ็บ เขาไม่ปล่อยให้ให้นาฏยะเป็นอิสระ มือไม่ได้ผ้าห่มเริ่ม
ฟอนเฟ้นไปทั่วร่าง ปากหยักสร้างรอยติตราทั่วทุกพื้นที่เท่าที่จะ
 निकออก ก่อนจะเลื้อยมือไปที่กระดูกงูของนาฏยะ

ปลดเปลื้องให้หลุดออกจากกัน แล้วรวบข้อมือของเจ้านายที่
กำลังจะจับส่วนนั้นของเขาเอาไว้ด้วยมือข้างเดียว

“ลิต...ขอจับหน่อย อย่าหวง”

“ไม่”

“อ้อ...ทำไม”

ไม่มีคำตอบว่าทำไมถึงไม่ได้ ริมฝีปากก็ถูกบดจูบเก็บเสียง
ประท้วงอีกครั้ง ส่วนร้อนเริ่มถูกคนตัวโตสัมผัสแล้วชักนำ นาฏยะ
บิดตัวกระสับกระส่าย หนีบขาเข้าหากันจนแน่น

เขาถูกรีดเคล้นรุนแรงจนน้ำตาคลอ เสียงอึก ๆ อัก ๆ ดังอยู่
ลึกพัก จนนึกที่สุดก็หวิดร้องเสียงต่ำ ๆ นาฏยะทิ้งตัวลงนอนราบ หลัง
แอ่นขึ้นสูงอยู่เป็นนาที

เขาเชิญชวนแต่ดันถูกกลืนกลืนแก้งรังแกกัน มือเลอะเทอะ
ยกขึ้นมาโชว์ผลงาน คราบขาวขุ่นเลอะเปื้อนไปตามง่ามนิ้วมือ

“เสร็จง่ายเกินไปปะ?”

“อย่าแซว ขอร้อง”

“มันต้องรู้สึกขนาดไหนนะ มากเลยเหรอตอนผมทำให้”

“อ้อ” นาฏยะพยักหน้าด้วยดวงตาแดงก่ำ ร่านราคะยังอัดแน่น
อยู่ เขาคิดว่าลลิตจะให้อีกมากกว่านี้ แต่ศาสตราจารย์จอมเจ้าเล่ห์
ดันลุกขึ้นนั่ง

เป็นอันว่าจบกิจกรรม

“ได้เวลามือเย็นกันแล้ว”

“คุณจะไม่ทำต่อ?”

“ไว้ค่อยมาต่อกันคืนนี้นะเดี๋ย :)”

หงุดหงิดแต่ไม่พูด นาฏยะรู้ว่าลลิตรู้ว่าเขาหงุดหงิด ก็
เล่นจู้จี้จกจกกันให้ติดแล้วก็ทิ้งกันไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ถึงจะแยกไป
แล้วยกหนึ่งก็เถอะ แต่แบบนั้นมันพอชะที่ไหนล่ะ ก็เลยมานั่งออก
อาการอีตืดระหว่างมืออาหารแบบนี้

สำหรับมือเย็นวันนี้ เขาเลือกที่จะออกมาหาอาหารท้องถิ่นทานกันข้างนอก เป็นอาหารเหนือที่นาฏยะเคยได้กินอยู่บ่อย ๆ แต่ถ้าเทียบรสชาติของร้านอาหารกับรสชาติที่บ้านของไอยเรศ แน่แน่นอนว่าที่บ้านไ้อ้ายย้อยอร่อยกว่ามาก เงิน ไน่ มักจิบปากจิบคอว่าเป็นต้นตำรับชาววัง แต่ครั้นหันไปถามเจ้าบ้านตัวจริงก็ได้คำตอบว่า

“เราก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าชาววังหรือเปล่า...ถ้าไน่จะคิดแบบนั้นแล้วมีความสุข ก็ปล่อยเขาเถอะ”

เจ้าน่านนะ ตามใจไ้อ์ไน่ยิ่งกว่าตามใจไอยเรศอีก

“ของหวานมัย”

“ผลไม้ดีกว่าครับ”

ลลิตพยักหน้า เรียกพนักงานมาเก็บจานอาหารที่กินเสร็จแล้ว พร้อมส่งผลไม้มาให้ นาฏยะ

มันน่าหงุดหงิดที่คนตัวโตกว่าเอาแต่ยิ้มกริ่ม ในขณะที่เขาอยากจะถูกขึ้นทูปโต๊ะเพื่อประท้วง

“อยากไปไหนก่อนกลับเข้าที่พักหรือเปล่า”

“ขอละ รีบกลับสักทีเถอะครับ”

“หงุดหงิดอะไรขนาดนั้น”

“ขอโทษแล้วกันที่ความรู้สึกมันไวกับคุณเกินไป”

ไชนาฏยะไวเกินไป

ร้อนเกินไปด้วย

“ผมแกล้งคุณ ผมก็ทรมาน”

“แล้วศาสตราจารย์ทำไปทำไม”

“ทดลองเป็นสายเอส”

“เวิร์กมัยครับ”

“ไม่เลย ผมว่าผมไม่ได้มาสายนั้น”

“ดีใจที่ได้ยินแบบนี้ครับ” นาฏยะจิ้มผลไม้เข้าปาก จากนั้นก็นั่งกินผลไม้ล้างปากเงียบๆ โดยไม่พูดอะไร เขามองลลิตเช็กบิลมื้ออาหาร ดื่มน้ำแก้วสุดท้ายเป็นการจบมื้อค่ำ

เขาลุกขึ้นยืนก่อน แต่ยอมให้ลลิตเดินนำไปที่ลานจอดรถยนต์ นิ้วเรียวยาวควงหมวกกุญแจไปด้วยขณะเดิน นาฏยะเผลอต้มองจนเพลινตา

เขาเร่งฝีเท้าไปเดินด้านข้างแล้วคว้ามือที่ควงกุญแจอยู่มาจับไว้

ลลิตชะงักฝีเท้า ส่งเสียงแปลกใจออกมานิดหน่อย พอเข้าใจว่าถูกจับมือ ก็เป็นฝ่ายประสานนิ้วเข้ากับนิ้วนาฏยะ เพียงบางเบา ไม่ได้ทำให้เจ็บ เด็กที่ดูหงุดหงิดเลยเหมือนจะเปลี่ยนเป็นขัดเขินแทน อารมณ์ดีขึ้น

“คืนนี้ดื่มข้ามปีกันมั๊ย แซมเปญลักขวด...”

“ชวนแบบนี้อย่าบอกนะครับว่าคุณเตรียมไว้แล้ว?”

“ก็ปีใหม่ทั้งที”

“จั้น...จะดื่มเป็นเพื่อนคุณก็ได้ครับ”

“อาบน้ำพร้อมกันด้วยได้มั๊ย เราจะดื่มแซมเปญกันในห้องอาบน้ำ แล้วเราก็เอ่อ...จะมีอะไรกัน ผมไม่แน่ใจว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดีก่อนเข้าปีใหม่หรือเปล่า” ลลิตดึงมือที่ถูกจับอยู่ออก ยกนิ้วขึ้นถูริมฝีปากล่าง ทำท่าคิดกลบเกลื่อนอาการกระดากอาย

เขาถนัดสร้างบรรยากาศแล้วให้บรรยากาศพาทั้งคู่ไปถึงจุดนั้นมากกว่า พอต้องมาพูดชวนตรงๆ แบบที่นาฏยะชอบทำ...

ก็ทำบ่อยแล้วนะ แต่ไม่ยักกะชินสักที

“ผมแปลกใจ ทำไมวันนี้คุณยอมเล่าแผนการ”

“ก็...คุณจะได้หายหงุดหงิดมั้ง”

“ขอบนะ แคมเปญ อ่างอาบน้ำ คินเคาน์ดาร์น ตัวคุณ...ผมชอบทั้งหมดนั้นเลยครับ”

“แล้วจะคอยดูว่าปีหน้าคุณจะพูดแบบนี้อยู่อีกหรือเปล่า”

นาฏยะชักไหล่ มองศาสตราจารย์เปิดประตูผ่องข้างคนขับให้เขายัดตัวเข้าไปนั่ง ลิตมักทำเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ให้กันเป็นประจำ ไม่ปฏิเสธหรอกนะว่ามันทำให้เขารู้สึกดี

ให้กันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งเรื่องเล็กน้อย จนถึงเรื่องเล่นใหญ่ ที่มักทำเขาอึ้ง

อย่างเช่นการเปลี่ยนวิลล่าล้านนาให้กลายเป็นสถานที่แสนหวาน นาฏยะคิดว่ามันโรแมนติกมาก ๆ หลังเดินเข้ามาในที่พักแล้วพบว่ามียืนหอมจูดอยู่รอบบ้าน แถมประกอบด้วยเสียงเพลงแจ๊สสนุก ๆ ไม่ให้บรรยากาศชวนเลี่ยนมากเกินไป

“ฝีมือคุณ เล่นใหญ่ชะมัด”

“ขอโทษทีนะ ที่ผมเป็นประเภทอินกับเทศกาล แล้วก็อินกับความรักมากเกินไป” คนเจ้าแผนการยิ้มปากกว้างจนเห็นระเบียงฟันขาว

ลิตเดินควงกุญแจรถอีกครั้ง เขาเดินนำนาฏยะเข้าไปในบ้าน แล้วหยุดตรงโต๊ะอาหารที่มีขวดแคมเปญแช่อยู่

วางกุญแจรถลงก่อน จากนั้นก็นำผ้าขาวมาเปิดขวด เสียงจุกก็ออกดังเบา ๆ หลุดลอดออกมาพร้อมฟองอากาศจำนวนหนึ่ง

คนตัวโตขยับตัวขึ้นไปนั่งหมิ่นเหม่บนโต๊ะอาหาร หยิบแก้วแคมเปญมาสองใบเพื่อรินเครื่องดื่ม นาฏยะมองอีกคนด้วยตาพรวดแสงเทียนช่วยให้เสน่ห์ของลิตเพิ่มขึ้นไปอีกเป็นเท่าตัว

รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวชะมัด เขายังยืนยันว่าลิตเหมือนรูปปั้นเทพเจ้าที่เคลื่อนไหวที่ได้ ขยับเคลื่อนไหวอย่างมีชั้นเชิงแบบนั้น นาฏยะ

บอกได้เลยว่าลลิตมีเสน่ห์ แต่นั่นไม่เท่ากับการที่คนมีเสน่ห์บริหาร
เสน่ห์เป็นหรอก

แบบนั้น เรา...จะตายกันหมด

“แถมเป๊ญของคุณ”

“ขอบคุณครับ”

รับแก้วแถมเป๊ญมาดื่ม นาฏยะเดินตามลลิตไปยังเครื่องเสียง
คนตัวโตจิบแถมเป๊ญด้วยท่าทางผ่อนคลาย ขณะเลือกเพลง
ใหม่แทนดนตรีที่บรรเลงอยู่

“ผมชอบเพลงนี้ มาเต้นรำกัน”

“เดี๋ยว ผมเต้นไม่เป็น”

นาฏยะร้องเสียงหลงในคอหลังศาสตราจารย์วางแก้วแถมเป๊ญ
ทิ้งไว้ คนตัวโตเปลี่ยนมาโอบหลังเขาให้เข้าหาตัว ยิ้มกว้างยิ่งกว่าเก่า
เสียอีก

“ผมก็เต้นไม่เป็น แต่คุณไม่คิดว่ามันโรแมนติกกับการโยก
ตัวตามจังหวะดนตรีในแสงเทียน” ลลิตโยกตัวเบาๆ พร้อมบังคับให้
อีกคนโยกตาม

นาฏยะตัวแข็ง แต่พอถูกบังคับมากๆ เขาก็ยอมเต้นตามไป
เอง

มันไม่ได้ยากหากแค่ขยับตัวตามจังหวะ

“You don’t understand how much you really mean to me.
I need you in my life. You’re my necessity.”

ลลิตร้องเพลง หรือบางทีอาจจะแค่ท่องเนื้อเพลงออกมา
บางครั้งบทเพลงก็อาจจะพูดแทนความรู้สึกได้ดีกว่าการพูด
ออกมาตรงๆ

“But believe me you’re everything. That just makes my

world complete. And my love is clear the only thing that I'll ever see.²

นาฏยะถูกจับข้อมือข้างหนึ่งให้ยกสูง ลลิตใช้มันเป็นหลักในการจับเขาหมุนตัวเต็นรำ ความตกใจทำให้เผลอปล่อยแก้วแชมเปญในมือร่วงลงสู่พื้น

มันกระทบกับพรมนุ่ม มีเพียงเครื่องดื่มที่หกเลอะเทอะกับแก้วที่นอนนิ่ง ไม่บุบสลาย ไม่แตกกระเจิงเหมือนอารมณ์คนทำหล่น

นาฏยะเหลือบสายตาลงมองแก้วนิดหน่อย ก่อนชักข้อมือที่ถูกจับอยู่ออกให้พ้นจากมือหนา ช่วงเวลาของการสบตา ยากเกินกว่าจะพูดอะไร

เหมือนการเต็นรำหมุนตัวจะเปลี่ยนท่าทาง นาฏยะคล่องแขนไปที่ลำคอคนตัวโตกว่า เป็นฝ่ายปรนเปรอรสจูบแสนหวาน จนไม่รู้เลยว่ารสชาติในปากมันหวานเพราะอะไร เป็นเพราะลลิต หรือเป็นเพราะแชมเปญที่เพิ่งดื่มไป รู้เพียงคำว่าหวาน

รอบเอวถูกมัดไว้ในวงแขนแกร่ง จากนั้นนาฏยะก็ถูกยกจนปลายเท้าลอยหรือขึ้นจากพื้น เขาคิดไม่ถึงเอาเสียเลยว่าลิตจะยกเขาขึ้นไปไว้บนโต๊ะอาหาร แทรกตัวบังคับให้แยกขาออกจากกัน

คนตัวโตก็ถนัดใช้บรรยากาศตะล่อมหลอกให้เขายอมอำหากว้างจริง ๆ นั่นละ

ริมฝีปากไม่ว่างจะต่อว่า ลลิตจูบเอาจูบเอาคล้ายกับต้องการจะปลดปล่อยความอึดอัดที่สะสมอยู่ตั้งแต่เมื่อเย็น

ลิตยืนยันว่าไม่ใช่เพียงนาฏยะคนเดียวเท่านั้นที่ทรมาน เขาเองก็ไม่ต่าง...ตอนนี้มันได้เวลาแล้ว

² เพลง *All I Ever Need* ศิลปิน Austin Mahone

สอดมือเข้าไปภายในเสื้อของนาฏยะ เงามองเราในกระจกบนโต๊ะอาหารดูราวกับเป็นคนคนเดียวกัน แนบแน่นจนไม่มีส่วนไหนไม่สัมผัส พัวพันจนดูยุ่งเหยิง

ไม่นานเสื้อผ้าทุกชิ้นก็หลุดออกไปกองที่พื้นด้วยฝีมือลลิตนาฏยะได้แต่นอนหอบหายใจเป็นจังหวะสั้นกระชั้น คาดเดาได้ว่าคนอื่นกับเทศกาลจะทำให้คืนนี้มันพิเศษกว่าทุกคืน

ยับเยินกว่าทุกคืน...

นิ้วเรียวหยอกไล่ไปตามเนื้อขาวของตัวเอง นาฏยะสัมผัสร่องรอยสีชมพูจาง ๆ ตามหน้าอก หน้าท้อง ซอกขา ปากเต็มอัมสันระริกเหมือนตื่นกลัวแต่ก็เชิญชวนอยู่ไม่น้อย

เขามองลิตยกราเขาขึ้นพาดบ่า เจลอุ่น ๆ ช่วยขยับขยายช่องทางผ่านปลายนิ้วจนพร้อมสรรพ นาฏยะโน้มต้นคอลลิตเข้าหา ผิงหน้าเข้ากับบ่าตอนที่ถูกล้วงล้าจากสิ่งใหญ่โต

เสียงอีกอึกเกิดอยู่ในลำคอ คนรับหลับตาปีเพราะเจ็บเสียดปนอึดอัด

เขารู้ว่ามันจะยากเพียงช่วงเริ่มต้นเท่านั้น หลังจากนั้นก็จะรู้สึกดีแล้ว

ส่วนร้อนเริ่มขยับครูดกับผนังอ่อนนุ่ม เชื่องช้าเสียดจนนาฏยะสัมผัสได้ถึงความร้อนและความแข็งได้ชัดเจน เขาเหมือนถูกเติมเต็มแต่ยังไม่อิ่ม เสียงเร่าเร้าจึงดังขึ้นข้างใบหูขึ้นเหนือของศาสตราจารย์

“เร็วกว่านี้อีก แรงกว่านี้อีกครับ” ช่วยรักกันให้มากกว่านี้อีก

เสียงกระแทกกระแทนจึงดังไปพร้อมเสียงครวญคราง นาฏยะลอยหิวขึ้นจากโต๊ะอาหารหลังปลดปล่อยออกมา ลลิตพาเขาไปแช่ตัวในอ่างอาบน้ำต่อตามแผนที่เคยพูดไว้

แชมเปญถูกเมินเฉยเมื่อไม่จำเป็น แค่มอมเมากันและกันใน

อ้างอาบน้ำ ก็มึนเมาจนแทบสิ้นสติอยู่แล้ว
 ไม่แน่ใจเลยว่ามันเกิดขึ้นอีกกี่ครั้งในอ่างนั้น...เพียงแต่ว่าลลิต
 หยุดร้องแกนาฏยะตอนที่เสียงพลุดังขึ้นมา
 เข้าปีใหม่แล้ว...จนได้
 ทว่าเรื่องของเรายังไม่จบหรือกะ แ่กดปุ่ม Pause เอาไว้
 ชั่วคราว

“May the new year be filled with brightness and hope so
 that darkness and sadness stay away from you.” (ขอให้ปีใหม่
 ของคุณเต็มไปด้วยความสดใส ที่ทุกขีใจอย่าให้คุณต้องเจอ)

“Stay together forever ครับ” (อยู่ด้วยกันตลอดไปนะครับ)
 จบค่านาฏยะถูกป้อนจบหวานๆ ปุ่ม Play ถูกกดหลังหยุด
 ชะงัก จากนั้นที่ค้างคากันอยู่ก็ดำเนินต่อในทันที
 ขอให้ปีที่ดี
 ขอให้ได้เป็นที่รัก
 ตลอดไป :)

Special 03

วันเกิดของนาฏยะอยู่ในช่วงเดือนพฤศจิกายน ในปีี่สาม ที่คบกับลลิต ความสัมพันธ์ของเขากับพ่อและแม่ดีขึ้นจนน่าตกใจ และก็ไม่รู้ว่าลิตไปพูดอะไรเอาไว้ ทั้งพ่อและแม่เลยต้องการจะจัดปาร์ตี้วันเกิดให้เขา...แบบยิ่งใหญ่เลยด้วย

นับว่าเป็นเรื่องน่าดีใจที่ได้เห็นพ่อกับแม่คุยกันแล้ว แต่เป็นการคุยกันที่เหมือนทะเลาะกันเรื่องงานวันเกิดเขามากกว่า ใต้หิมันก็เล่นใหญ่ตามไปกับพ่อด้วย เสนอร้านอาหารสำหรับจัดงานมาให้พ่อเลือกตั้งหลายที่

เด็กสายปาร์ตี้อะเนอะ...

งั้นก็จัดกันเองเลยไป

นาฏยะสั่งหิวปฏิเสธงานวันเกิดของตัวเองที่พ่อและแม่เสนอให้ด้วยตัวเครื่องบินไปนิวยอร์กที่ระบุนวันเดินทางก่อนหน้าวันเกิดหนึ่งสัปดาห์ เขาบอกพ่อกับแม่ว่าจะอยู่ที่นั่นถึงสองสัปดาห์ด้วยกัน มีหน้าซำยังบังคับให้ศาสตราจารย์ลลิตลาพักร้อนอีกด้วย

จะไปบ้านลิตที่แมนฮัตตัน ฤดูหนาวหิมะน่าจะตกพอดี

พ่อกับแม่ก็เลยได้แต่ทำปากพะงาบๆ แม่ให้ของขวัญเป็นเสื้อผ้าสำหรับฤดูหนาวที่นั่นพร้อมอวยพรให้เดินทางปลอดภัย ส่วนของขวัญจากพ่อ เขาขอเป็นวันหยุดงาน เพราะหลังเรียนจบนาฏยะตัดสินใจช่วยงานที่บริษัทของพ่อ ตอนแรกคิดว่าจะมีปัญหากับคุณทราย แต่ไม่เลย...เพราะน้องทิม

ธิดิยะเอาแต่ทำตามเขา ทั้งเลือกเรียนคณะวิศวกรรมเหมือนกัน ทั้งยังตั้งใจจะคว้าเกียรตินิยม คุณทรายคงเห็นลูกอยู่ติดบ้านทั้งยังเป็นผู้เป็นคนขึ้นมั่ง ช่วงหลังๆ เลยเริ่มพูดดีด้วย

แต่แม่เลี้ยงเขาอาจจะชอบศาสตราจารย์ลิตมากกว่า...เพราะไอ้ทิมอยู่ภาคเครื่องกล ไม่เข้าใจตรงไหนก็ขบถยนต์โคตรหรุมาที่บ้านเขา เรียกฟื้ลิตๆ จนน่ารำคาญเลยแหละ

พอมันมาบ่อยเข้า คุณทรายก็มักจะฝากอาหารมาให้ด้วย นาฏยะยอมรับว่าแม่เลี้ยงเขาทำอาหารอร่อย...

ขอโทษครับแม่ นายไม่ได้ตั้งใจจะเปรียบเทียบกับฝีมือของแม่เลยจริง ๆ

แล้วหลังจากปฏิเสธปาร์ตี้วันเกิดไปไม่นาน ทั้งลิตและนาฏยะก็บินข้ามน่านน้ำ ย้ายสารร่างบนผืนทวีปเอเชีย ตรงสู่ทวีปอเมริกา วันแรกที่มาถึงบ้านของศาสตราจารย์ นาฏยะไม่มีโอกาสได้สำรวจอะไรมากมายนัก ด้วยเวลาสิบสองชั่วโมงที่ต่างจากกัน บวกกับสภาพอ่อนล้าของการนอนไม่หลับบนเครื่องบิน นั้นแหละทำเขาน็อกยาวข้ามวัน กว่าจะตื่นอีกครั้งก็เป็นตอนเที่ยงของอีกวันเข้าไปแล้ว

นี่เป็นการมานิวยอร์กครั้งแรกของนาฏยะ แน่ละว่าเขาตื่นเต้นและค่อนข้างแปลกใจกับสถานที่ที่ถูกเรียกว่าเมืองหลวงของโลกแห่งนี้อยู่มาก มันเต็มไปด้วยแสงสี ดึกสูงเสียดฟ้า ถนนกว้าง ผู้คน

ที่เดินก้าวจับ ๆ เหมือนไม่รู้จะรีบไปไหน แล้วที่น่าแปลกใจยิ่งกว่านั้น คือความแตกต่างที่ผสมผสานกันอยู่จนมั่วไปหมด

ชนิดที่ว่าจากย่านชอปปิงอย่างไทมส์แควร์ ขึ้นรถไฟใต้ดิน นิดเดียวก็กลายเป็นย่านคนจีนอย่างไชน่าทาวน์ได้

แต่โชคไม่ดีเท่าไรที่การมาในครั้งนี้เป็นฤดูหนาว ถึงแม้จะมี หิมะสีขาวตกโปรยเหมือนเกล็ดน้ำแข็งใสอย่างที่น่าภุญะชื่นชอบ แต่ว่าพายุหิมะจะเข้า รุนแรงจนทางการต้องสั่งปิดกิจการหลายแห่งชั่วคราว ศาสตราจารย์ลิลิตที่ดูเคยชินกับพายุฤดูหนาวแค่บ่นออกมา นิดหน่อย จากนั้นก็ชวนเขาให้ออกไปซื้ออาหารมากักตุน

ลิตบอกว่ามันจะไม่ยาวนาน เพียงผ่านมาแล้วก็ผ่านไป

เหมือนชีวิตของคนเรานั้นแหละ ลิตรำยอะไรคม ๆ ออกมา อีกนิดหน่อย เพียงแต่ว่าภุญะจำไม่ได้เพราะไม่ได้อยู่ในช่วงมีสมาธิ ตั้งใจฟัง เขากำลังจดจ่อกับยี่ห้อช็อกโกแลตละลานตา จากนั้นก็หอบ ใส่แขนเพื่อนำไปชำระเงิน

การเผชิญพายุฤดูหนาว อาจคล้าย ๆ กับการเผชิญพายุในฤดู ฝน คืออุดอู้อยู่แต่ในบ้าน วันนี้ทั้งวันภุญะดูหนังกับลิตจบเป็น เรื่องที่สามเข้าไปแล้ว

เขาเอนตัวฟังอยู่กับอกของคนตัวโต ในมือมีถุงมันฝรั่งทอด กรอบหนึ่งถุงโต ๆ ไม่ได้น่าเบื่อเกินไปนักหรอก เพราะเชื่อว่าชีวิต ประจำวันจะได้ทำตัวไร้สาระขนาดนี้เสียเมื่อไร

“จบแล้ว เรื่องต่อไปอยากดูแนวไหน หนังผี สืบสวน...หรือ หนังรัก”

“ไปกินข้าวกันก่อนได้มั๊ยครับ กินแต่ขนมเริ่มอยากกินข้าว แล้ว”

ภุญะวางถุงขนมลงที่โต๊ะกระจกด้านหน้า ขยับตัวลุกขึ้นมา

นั่งหลังตึง ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปยังห้องครัว
เขาเคยชินกับบ้านของลลิตแล้วเพราะอยู่มาหลายวัน แต่ที่นี่
ไม่มีคนอื่นอยู่หรอกนะ มีแค่เขากับคนตัวโตแค่สองคนเอง

“จะทำอะไรกิน”

“ไม่รู้สิครับ ต้องดูว่ามีวัตถุดิบอะไรเหลือให้ทำบ้าง”

“ระดับมาสเตอร์เชฟ มื้อนี้ผมจัดการเอง”

“ไม่ ผมจบหลักสูตรจากเลอ การ์ดอง เบลอเซียวนะ”

“ผมไม่เคยเห็นคุณไปเรียนเลยนะนาย”

“ผมก็ไม่เคยเห็นคุณไปออกรายการมาสเตอร์เชฟเหมือนกัน
แหละลลิต”

“งั้นช่วยกันทำ”

“ได้ครับ ขอเป็นเมนูง่าย ๆ ก่อนอื่นผมอาจจะต้องเชิร์ชเน็ตดู
ก่อน ไหนดูซิ เมนูอาหารตอนพายุเข้า”

“ดูด้วยคน” ลลิตมายืนซ้อนด้านหลัง ดวงตาคุ่มกดลงมอง
หน้าจอโทรศัพท์ของนาฏยะไปด้วย

ข้าวต้ม ข้าวผัด ไข่เจียว...มาม่าต้มยำ

“มาม่ามัย” นาฏยะเอี้ยวหน้ามาถาม ศาสตราจารย์พยักหน้า
เห็นด้วย เขามีบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปตุนไว้กันอดตาย แม้รู้ว่ามันไม่ค่อย
มีประโยชน์เท่าไร แต่แก้ขัดในเวลาที่ไม่รู้จะกินอะไรได้ดีมาก “ใส่
เครื่องเหมือนในภาพด้วย”

“ได้ ผมตั้งเตารอ”

นาฏยะเดินไปทางตู้เย็น ส่วนลลิตเดินไปที่หน้าเตา ช่วยกัน
ปรุงมาม่าหมอนั้นสุดฝีมือเพื่อให้ออกมาเหมือนภาพในเน็ตมากที่สุด
แม้ส่วนใหญ่ลลิตจะเป็นคนลงมือทำมากกว่า ส่วนนาฏยะหลังจาก
เตรียมของวางไว้ข้างๆ เรียบร้อยก็เปลี่ยนมาอดิวิดิโอเล่น

ช่วงนี้เด็กดีติดไอจีสตอรีค่อนข้างมาก ทว่าส่วนใหญ่มีแต่รูปเขามากกว่า น่าจะติดเล่นสตอรีมาจากพวกเพื่อนจอมแสบนั่นละ จะว่าไปเจ้าพวกนั้นก็ดีนะ เรียนจบไปตั้งนานแล้วยังคบกันอยู่ ก็... เป็นกลุ่มเพื่อนรักที่รักกันดี

“ไอ้ทิมไต่เรกมาว่าหมั่นไส้ เมื่อไรจะกลับ มันชี้เกียจไปให้อาหารสี่คุณแล้ว”

“แล้วคุณตอบทิมไปว่ายังไง”

“ก็บอกว่า ถ้าปลาหมอลงแม้แต่ชนิดเดียววะ เดี่ยวเจอกัน”

“เจ้านายคุยกับน้องทิมตลอด” ลลิตพูดพร้อมขำ นาฏยะบ่นทิมแทบทุกครั้งที่เจอ บ่นเหมือนเป็นเพื่อน บ่นคนน้องก็เชื่อฟังพี่มากกว่าพ่อแท้ๆ เสียอีก

“ก็มันดี้อ”

“เหมือนนายแหละ”

“เอ...? ผมดี้อเหอ ตรงไหนครับ”

“มามาเสร็จแล้ว ไปนั่งที่โต๊ะรอได้เลย”

“อย่ามาเปลี่ยนเรื่องสิ”

“อะไร”

“คุณตอบมาก่อนว่าผมดี้อตรงไหนกันครับ”

“ผมก็พูดไปอย่างงั้น คุณออกจะเป็นเด็กดี”

“หึ..” นาฏยะส่ายหน้าแต่ก็ไม่ได้เอ่ยถามอะไรออกมาอีก เขารู้แหละว่าดี้อของลลิตหมายถึงว่าเขาดี้อจริง ๆ อาจจะเป็นเพราะเรื่องที่ซื้อแคนดีเยอะแยะ รวมถึงออกไปปั่นหิมะเล่นจนเป็นหวัดเล็กน้อยเมื่อสองสามวันก่อน

ลลิตโมโหมากเลยแหละ โดนดูไปยกหนึ่ง แต่พอเบะปาก ศาสตราจารย์ก็ไม่กล้าว่าอะไรต่อแล้วละ

“คุณตั้งใจจะว่าว่าผมเอาแต่ใจไหมล่ะ”

“ก็...ใช่”

“ก็ผมรู้ไงว่าถ้าเอาแต่ใจกับคุณแล้วคุณจะตามใจกัน”

“ที่จริงคุณก็ไม่ได้เอาแต่ใจอะไรบ่อยหรอกนะ แต่ตั้งแต่มานี่...

บอกเลยว่าเอาแต่ใจมาก”

“รำคาญ?”

“ผมเนี่ยนะ ไม่ห rokok ออกจะอยากเอาใจคุณ”

“จ้ะให้ผมเอาใจอาจารย์บ้างดีมั๊ยครับ”

“เช่น?”

“อ้อ ลองสระผมให้คุณไง”

“ก็เป็นความคิดที่ไม่เลว”

“จ้ะรีบกินให้เสร็จเลย เดี๋ยวผมสระผมให้ครับ” นาฏยะยิ้มกว้างพร้อมส่งชามให้ลลิต จากนั้นก็เริ่มต้นลงมือกินมาม่าในหม้อด้วยกันทันที

เขาแอดกันอยู่ในห้องน้ำ ลลิตอยู่ในสภาพที่สวมใส่แค่กางเกงขาสั้นเปลือยท่อนบน ส่วนนาฏยะเองก็อยู่ในกางเกงขาสั้นเช่นกัน ทว่าท่อนบนเขาสวมเสื้อยืดสีเทาแล้วก็มีผ้าขนหนูผืนนุ่มพาดบ่า

นาฏยะชี้มือให้ลลิตลงไปนั่งในอ่างอาบน้ำ ในลักษณะที่เอาหัวพาดมาทางด้านหลัง จากนั้นเขาก็ไปอุ่นวាយหาแก้อีมนั่ง ก่อนจะเริ่มต้นลงมือสระผมให้ศาสตราจารย์ด้วยท่าทางเก๋กััง

“ไม่ง่ายเลยครับ”

“จริง”

“เห็นในหนังมันเหมือนง่ายเลย ถ้าผมทำน้ำเข้าตาบอกนะ

ครับ”

“ไม่ ยังไม่เข้า”

“เวลาคุณไปสระผมที่ร้านชอบให้ช่างสระเกาให้มั้ย” นาฏยะชวนคุยเรื่อยเปื่อยขณะเทแชมพูลงบนฝ่ามือนุ่ม เขาถูมือไปมาเล็กน้อยจนเกิดฟอง ก่อนกดมีอนวดลงไปกลางศีรษะของลลิต ออกแรงเพียงแผ่วเบา คนถูกสระผมให้สีหน้าผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด

“บ้างบางที คุณล่ะ”

“ไม่ชอบเลยครับ คุณเห็นเล็บแม่ผมมั้ย แม่ชอบไว้เล็บยาวเกาให้ทีเจ็บมาก ผมก็เลยไม่ค่อยชอบให้แม่เกาให้”

“บอกแม่เกาเบาๆ แบบที่คุณเกาให้ผมสิ”

“แม่ไม่เคยเบา แต่ผมสระให้สบายใช้มัยล่ะ หน้าคุณเคลิ้มมาก”

“ให้ผมสระผมให้คุณบ้างดีมั้ย แลกกันไง”

“ผมเพิ่งสระไปเมื่อเช้า”

“ผมก็เหมือนกัน”

“อ้าว แล้วทำไมให้ผมสระให้อีกล่ะครับ”

“ก็อยากให้แฟนบริการให้บ้างไง”

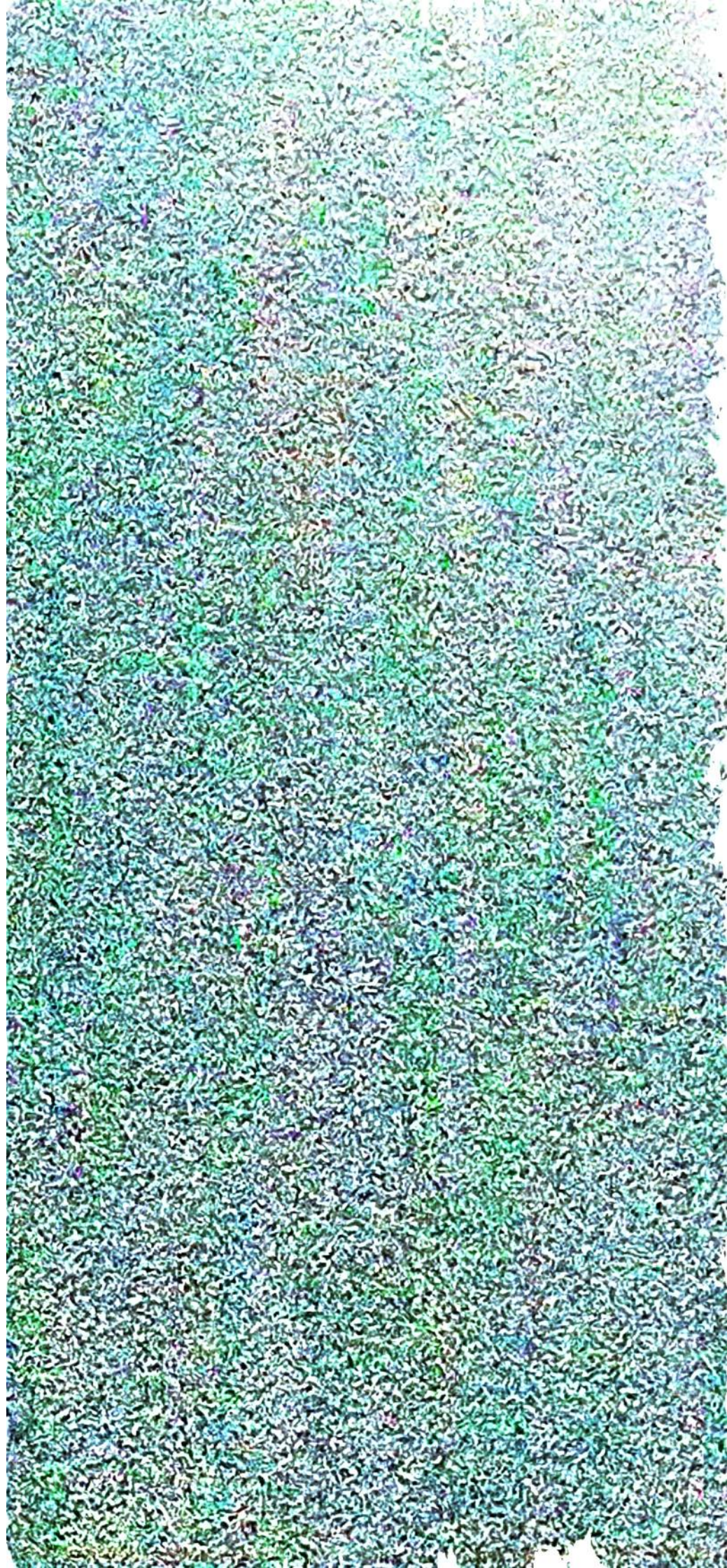
“เอาไว้วันหลังก็ได้ครับ ถ้าคุณขอ จะเมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น”

นาฏยะเปิดน้ำจากฝักบัวอีกครั้ง เขาเอามือไปจ่อเพื่อวัดอุณหภูมิว่าน้ำอุ่นที่เปิดไว้จะไม่ร้อนจนเกินไปนัก พอเห็นว่ามันพอดีจึงล้างฟองแชมพูออกให้คนตัวโต

ลลิตขยับตัวเล็กน้อยเพราะนั่งไม่ถนัด น้ำจากฝักบัวเลยเลอะไปตามแผงอก ไหลเรื่อยลงไปถึงกางเกงขาสั้นจนเปียกชุ่ม

“ผมตัวเปียกแล้ว”

“ก็คุณขยับ”

“อาบน้ำให้ด้วยได้มั้ยนะ”

“ไม่จบแค่อาบน้ำหรอก”

“แล้วได้มั้ยละ”

“ก็ได้” นาฏยะบอกเสียงอ่อน เขากัดปากล่างไว้นิดหน่อยเมื่อมองร่างกายของลลิต ตอนมีหยดน้ำเกาะพราว คนที่เขากำลังล้างฟองแชมพูออกให้ยิ่งดูยั่วชวนทางเพศ

ไม่เห็นจะเป็นเรื่องน่าอายที่พูดเรื่องแบบนี้ออกมาเสียหน่อยก็รัก...อยากสัมผัสก็เรื่องปกติมั้ยนะ

ไม่ได้หื่นกาม เรื่องหื่นๆ เก็บไว้ให้อื่นคนเดียวก็น่าพอแล้ว

“สระผมเสร็จแล้ว คุณถอดเสื้อผ้าสิครับ ผมจะได้อาบน้ำให้”

“ได้ไง ผมถอดคนเดียวมันไม่แฟร์”

“ผมต้องแก้ผ้าเป็นเพื่อนคุณด้วยเหวอ”

“ก็มาอาบน้ำพร้อมกัน”

“แล้วแบบนั้นมันจะเรียกว่าอาบน้ำให้คุณได้ยังไงครับ”

“ก็ลิตไม่ได้อยากอาบน้ำ อยากทำอย่างอื่น :)”

นาฏยะอยู่หน้าเหมือนกินของชม เขาวางฝักบัวลงไปใอ่างอาบน้ำ ไบหูยังได้ยินเสียงกรวโชกของพายุหิมะด้านนอก แต่ดูเหมือนว่าความปั่นป่วนข้างนอกนั้นจะเทียบกันกับในห้องน้ำเล็กแค่นี้ไม่ได้เลย

ลลิตลุกขึ้นยืนในอ่างอาบน้ำ ทางंगाขาสันเพียงตัวเดียวที่สวมอยู่ถูกถอดออกแล้วโยนทิ้งไปด้านข้าง สัดส่วนความเป็นชายชี้หน้านาฏยะ

หยาบค้ายว่ะ หน้านาฏยะร้อนพร้อมขึ้นริ้วสีแดง

“เจ้านายลามก”

“บ้า”

“ผมเห็นคุณมองมันแล้วกลืนน้ำลาย”

เริ่ม Dirty Talk กันเมื่อไร นาฏยะเป็นได้รู้สึกเสียเปรียบทุกทีเลย

“ทำไมวันนี้เป็นนาฏยะคนขี้อายล่ะ” ลลิตเข้าเหย่ ลดตัวลงไปนอนแช่ในอ่างอาบน้ำตามเดิม เขามองนาฏยะค่อย ๆ ถอดเสื้อยืดออกบ้าง จากนั้นก็ตามด้วยกางเกงขาสั้น

“เปล่า ไม่ได้อาย”

“แล้วนั้นจะไปไหน”

“เอ่อ...เอาแว่นไปวางที่อ่างล้างหน้าครับ”

ลลิตมองตามแผ่นหลังของนาฏยะ จับจ้องสะโพกขาวไม่วางตานาฏยะเอาแว่นไปวางไว้ที่อ่างล้างหน้าจริง เด็กหน้าหยิ่งเอี้ยวตัวหันมามองเขาเล็กน้อย ท่อนขาขาวบดบังส่วนน่ารักกลางกายเอาไว้ให้เห็นเพียงหมิ่นเหม่เท่านั้น

ลลิตเอนศีรษะลงฟังขอบอ่าง ฟันลมหายใจผ่านริมฝีปากหยักจนเกิดเสียงเหมือนผิวปากเล่น เขาเลิกมองนาฏยะเพราะอีกฝ่ายบิเบิลมาลูปไล่ช่องทางกันซึ่ง ๆ หน้า

มันจะไม่ไหวเอานะ...

นับเลขหนึ่งถึงร้อยในใจ แล้วก็...

ใช่ ลลิตลุกพรวดขึ้นจากอ่างอาบน้ำเพราะทนไม่ไหวอีกแล้ว นาฏยะจะรู้ตัวมั๊ยว่าการทำแบบนั้นมันยั่วยวนเขาแค่ไหน ใต้การป้ายเจลบิเบิลแบบเขินอาย น่ารักจนเขาคลังได้เลย

“อะ...เดี๋ยว”

สะดุ้งขึ้นเมื่อถูกโอบไว้จากทางด้านหลัง นาฏยะมองลลิตผ่านกระจกในห้องน้ำ พอเหลือบสายตาลงต่ำก็พบว่าสัดส่วนคึกแข็งติดตัวเต็มที่ แม้จะตกใจเล็กน้อยแต่แล้วก็...พร้อม

“ตะ...ตรงนี้เลยหรอครับ”

“อ้อ”

“ถอยไปหน่อยแบบนี้เข้าไม่ได้หรอก”

ลลิตยอมทำตามด้วยการขยับออกห่าง เขามองนาฏยะทาง
ขา โนมตัวไปเกาะเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้าด้วยสายตาพรวดเบลอ

มันก็เกินไปแล้วจริงๆ นั่นแหละ

“เข้ามาเลยครับ”

ลลิตก้มลงไปจูบปาก จูบขมับนาฏยะ ใช้นิ้วสัมผัสช่องทาง
อ่อนนุ่มเพื่อขยาย เด็กดีมักจะใจร้อนเกินไป มันยังไม่พร้อมถึงขั้นนั้น
เสียหน่อย

รั้งรอจนพรั่งพร้อม ครั้นแน่ใจว่านาฏยะพร้อมแล้วจริงๆ คน
ตัวโตเปลี่ยนท่าทาง ใช้มือหนาข้างหนึ่งกดต้นคอด้านหลังของเด็กดี
ไวแน่น จับส่วนนั้นชนชิดพร้อมฉุดไถ

ค่อยๆ ขยับแตะตัวเข้าไป ความสั่นจากเจลหล่อลื่นทำให้การ
ร่วมรักของทั้งคู่ไม่ติดขัด เขาชอบมีอะไรกับเจ้านายในห้องน้ำ ชอบ
เสียงครางที่ก้องสะท้อนไปมา ชอบฝ่าหนาที่เกิดจากอุณหภูมิร้อนๆ
เกาะติดไปตามกระฉก

และโคตรชอบเสียงกระแทกกระแทนที่ดังหยาบ

...กว่าจะออกมาจากห้องน้ำกันอีกครั้ง พายุหิมะก็สงบลง

ว่าจะชวนเจ้านายออกไปดูกองหิมะขาวโพลนเสียหน่อย แต่
ดูท่าแล้วเด็กดีคงจะเพลียจัด ปล่อยให้นอนซุกตัวไปกับผ้าห่มก่อน
ก็แล้วกัน ตื่นเมื่อไรค่อยว่ากันอีกที

พายุหิมะเนี่ย...มันก็มีข้อดีอยู่เหมือนกันนะ :)

Special 04

ปีที่ 5 ที่เราคบกัน

มันไม่มีอะไรมากเกินไปกว่าการเป็นคนรักที่ดีต่อกัน ความสัมพันธ์ของเราสองคนมันค่อนข้างจะธรรมดา ไม่ได้หวือหวาหรือมีเรื่องให้ตื่นเต้นหวาดเสียวเหมือนคู่อื่นๆ

แต่แน่นอนว่าเราต่างพึงพอใจให้มันเป็นอย่างนี้ แบบที่มีอะไรเราก็เปิดใจคุยกัน ถ้าอีกฝ่ายไม่ชอบก็จะไม่ทำ เป็นความรักที่ดีมากๆ เลยทีเดียว

ตอนนี้ยังมองไม่เห็นปัจจัยที่จะทำให้เราเลิกกันเลย มันก็ยังไปต่อเรื่อย ๆ แบบที่เรียกว่าไม่หวือหวาแต่มั่นคง

ทว่าในช่วงปีที่ 5 ที่คบกัน เรื่องราวรอบตัวกลับมีอะไรเกิดขึ้นมากมายเลยทีเดียว เรื่องที่ใหญ่ที่สุดก็น่าจะเป็นเรื่องของอินทະละมั้ง จอมเจ้าชู้ประจำกลุ่มประกาศแขวนถุงยาง...(มันบอกมาอย่างนี้จริง ๆ นะ) แล้วลงหลักปักฐานกับเจ้าของหัวใจตัวจริง

ตอนแรกก็คิดอยู่ว่าเป็นสาวน้อยแสนดีที่ไหน เพราะเจ้าตัว

เคยลั่นไว้ว่าผู้หญิงที่จะแต่งงานด้วยต้องเรียบร้อยอ่อนหวานเท่านั้น
พอเจอคนที่เป็นตัวจริงของอินทะครั้งแรกนาฏยะอดไม่ได้เลย
ที่จะขำ สเปกที่ต้องการกับความเป็นจริงไปกันคนละทิศละทางเลย
เงี้งจากร้านเดิมเชยนะ เอ็งเอ็งนะ จะให้เอาอะไรมา
เรียบร้อยวะ

แต่อย่างว่าคนศีลเสมอกันมารักกันนั้นแหละถูกต้องที่สุดแล้ว
“เด็กดี...คิดอะไรอยู่ จู้ ๆ ก็ยิ้ม”

“ครับ? อ่า...ถามว่าอะไรนะครับ” นาฏยะเลิกคิ้วขึ้นนิดหน่อย
เมื่อถูกศาสตราจารย์ลิตสะกิดที่ข้อศอก เขาส่ายหน้า ลมทะเลในช่วง
ช่วงสิบเอ็ดโมงทำเอาผมเขายุ่งไม่เป็นทรง แต่ผมลิตไม่ยุ่งเท่าไร อาจ
เพราะผมที่ยาวระดับคอถูกมัดรวบไว้ไม่ให้เกะกะ

เราชอบสลับกันไว้ผมยาว เพราะงั้นตอนที่ลิตผมยาวแบบนี้
นาฏยะเลยผมสั้น

“ผมถามว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่”

“คิดเรื่องไอ้อินครับ กำลังว่ามันในใจว่าทำไมมันมาซ้ำจ้ง
อากาศร้อนแล้วครับ กลับขึ้นไปบนบ้านกันดีกว่า ผมจะไปดูด้วยว่า
เพื่อนมาครบหรือยัง”

“ได้ ตามใจคุณ”

นาฏยะกับลิตอยู่ที่บ้านต้นหน เรานัดมาเจอกันที่นี่ในช่วง
หยุดยาวของสงกรานต์ทุกปีจนกลายเป็นธรรมเนียมไปแล้ว ไม่ว่าจะ
อยู่ใกล้หรือไกลแค่ไหนก็ต้องมา ดื่มน้ำแดงทำสัญญากันแล้วว่าต้อง
มาให้ครบแก๊งด้วย

บ้านต้นหนบรรยากาศดีมากเขียวละ เสียต้นเลือกสร้างบ้าน
ติตริมทะเล แต่เพราะมันใช้เป็นเรือนหอกับชลธิ บ้านหลังนี้เลยมี
สัดส่วนที่นาฏยะกับลิตลงความเห็นว่ามันน่ารักอยู่เต็มไปหมด

ลองนึกถึงบ้านหลังใหญ่ที่ข้างในตกแต่งสไตล์ลอฟท์ เน้นปูนเปลือยสีดำสุดดุดัน แล้วก็ตัดด้วยสีส้มของกองทัพตุ๊กตา ตัดกันแต่ก็อยู่ร่วมกันได้ไม่มีปัญหา นั่นแหละบ้านของต้นหนเลย

เขามาหลายปีแล้วไม่ตื่นเต้นอะไรหรอก แต่มีคนบางคนที่เพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก

ใช่...เป็นเจ้าเอ็งแห่งเดิมเซยอีกนั่นแหละ

นาฏยะเรียกบอกว่าเจ้าเอ็งจริง ๆ นะ ถึงอีกฝ่ายจะได้บอกว่าเขาเกือบสี่ปีก็ตาม

ตอนที่ขึ้นมาจากชายหาด อินทากับอคราก็มาถึงแล้วเช่นกัน ทั้งคู่มาในแพชั่นหน้าร้อน เสื้อลายดอกสะพายกระบอกปืนฉีดน้ำเด็กเล่นด้วย

“สวัสดีค่ะเจ้านาย สวัสดีค่ะอาจารย์” แล้วก็หันปากกระบอกปืนฉีดน้ำมาฉีดใส่ อารามบอยพอหันมาเห็นเขาก็เอาปืนมาฉีดเหมือนกัน

ไม่เปียกแต่คันปากอยากด่า เอ่อ...หน้ามีดินสอพองพอกไว้ด้วย

เอ่อ...

“สวัสดีนาฏยะ ภูเห็นรถพื้ลิตจอดอยู่ข้างนอก แต่เข้ามาในบ้านแล้วไม่เห็นมีง กำลังสงสัยว่าหายไปไหน ถ้ามไ้ต้นมันก็บอกไม่รู้เหมือนกัน”

“ไปเดินเล่นที่หาดมา คนอื่นล่ะไปไหนแล้ว”

“ไ้ไ้กับน้องชลอาสาทำมือเที่ยงอะ ไ้ไ้ัยกับไ้ต้นเลยไปอยู่ในครัวด้วย หนู...หนูจะเข้าไปในครัวด้วยมั้ย” ท้ายประโยคอินทะหันไปถามอครา คนถูกเรียกว่าหนูแต่ตัวไม่หนูสั้นหัวพริตปฏิเสธ

“น้องถนัดรอดอะ”

“รูดอใครจะ”

“อึ้ย พุดได้เหรอกะพีจี้”

นาฏยะกะพริบตา หันมองลลิตที่กลั่นขำ เขาไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่อินทะกับอคราพูดกัน และก็คิดว่าไม่อยากทำความเข้าใจด้วย

แต่ว่าจะแอบถามลิตอยู่เหมือนกัน ยังไม่ใช่ตอนนี้หรอกนะ เพราะเจ้าบ้านอย่างไธตันเดินมา หุ่นมันลีนจนน่าอิจฉาเลยละ ไธนี้แม่ง...ยิ่งโตยิ่งหล่อ

“พีตันมาแล้ว คือน้องจะบอกว่าบ้านคุณพีเจียบเกินไปอ่า น้องขอเปิดเพลงได้ปะ?” >> เอ็งเอ็ง

“ลำโพงอยู่นั่นอะ ต่อเอากับมือถือเลย ฟีลิตผลไม้ครับ” >> ตันหน

“ทำไมชวนแต่พีเขา แล้วกูล่ะ” >> อินทะ

“มาแดก มีตีนก็เดินมา” >> ตันหน

“ใช่ซี” อินทะค้อนขวับแต่ก็ยอมเดินมาใกล้จานแตงโมเย็นๆ ข้างสระว่ายนํ้าที่ยืนกันอยู่ บรรยากาศสงบเจียบเหมือนกับทุกปีนั่นละนะ นาฏยะทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาข้างสระนํ้ามุมประจำ จิ้มแตงโมกินพร้อมดื่มด่ำบรรยากาศ

ทว่าความสงบสุขโดนทำลายด้วยเพลงหมอลำ แตงโมที่กำลังจะเอาเข้าปากหยุดชะงัก ลลิตขำแบบไม่เก็บอาการ

ฝีมือเจ้เอ็งเขาละ อินทะแย่งแตงโมเขาไปกินหน้าตาเฉย จากนั้นก็ลุกไปหาเจ้เอ็งที่ยืนหน้าลำโพง...ไวยวายว่าเปิดไทบ้านหน่อยอะไรทำนองนั้น ตรงแก้อัโซฟาข้างสระเลยเหลือเขาก็กับลลิตแค่สองคน

“ดูไฮเอเนอจีเยอะดินะคุณั้น”

“อือ...ผมแค่มองยังเหนื่อย”

“เจ้าไฉ่ออกมาโวยวายอีกคนแล้ว”

“น่าจะมาขอเปลี่ยนเพลงแหละ เสียงดังซะแล้ว ว่าจะนอนสักหน่อย อดเลย” นาฏยะบ่นขณะเอนราบลงกับเบาะนุ่ม ลลิตเอนตัวลงนอนตาม เสียงที่ดังอยู่ไม่สามารถทำลายบรรยากาศหวานๆ ที่ช่วยกันสร้างขึ้นมาได้

ไม่แน่ใจว่าหมอนอิงไม่พอหรืออะไร ลลิตถึงได้ยื่นแขนไปให้นาฏยะนอนทับ เราเริ่มหันหน้าเข้าหากัน หน้าผากชนหน้าผาก

“คุณพ่อ! ไฉ่ นาย! หยุดพลอดรักกันเดี๋ยวนี้ ไปกินข้าวกัน เงิน ไฉ่ ทำเสร็จแล้ววว”

เจ้าของชื่อ เงิน ไฉ่ ตะโกนลั่นทั้งที่ยังอยู่ในผ้ากันเปื้อน ยกยิ้มสะใจเมื่อเห็นเพื่อนสะดุ้งแล้วรีบแยกตัวออกจากศาสตราจารย์

“ของดีวะ ได้เห็นมึงกอดๆ กับคุณพ่อ”

ปกติเรามักจะไม่แตะตัวกันในที่สาธารณะ

“เร็ดๆ เรื่องนี้ต้องถูกขยาย ดันหนนนนนน ยัยน้องเอ็งงง กูมีเรื่องจะเฝ้าท์”

จอมแหกปากโวยวาย นาฏยะส่ายหน้าแล้วหันมาทางอาจารย์

“ขอโทษครับ พาคูณมาวุ่นวายทุกปี”

“ผมขอบนะ สนุกดีออก”

“คุณชอบแก๊งไฉ่อินกับไฉ่อัยย์ แล้วพอพวกมันทำอะไรไม่ได้ก็มาลงที่ผม”

“ว้า โดนรู้ทัน”

“ไปแค้นอะไรขนาดนั้น”

“เปล่า ก็เอ็นดูไงเลยแห่เล่น”

“ไปกินข้าวดีกว่า”

“อ้วนอ้วนก็เป็นอ้วนอ้วนจริงๆ ด้วยละนะ เพิ่งกินมาตอน

สิบโมงไม่ใช่หรือไรงหรือนะ”

“ผมย่อยไว ไม่ใช่วิถีคนอ้วนอ้วนแบบที่คุณชอบว่า” ย่นจมูกใส่คนตัวโตกว่าไปหนึ่งที จากนั้นก็ลูกหนีไปทางโต๊ะอาหาร ลลิตลุกขึ้นเดินตาม ความวุ่นวายมันเพิ่งจะเริ่มต้นแคบทอินโทรเท่านั้นของจริงนะ มันต่อจากนี้ต่างหาก

‘มันเป็นกีฬาของกะเทย’

อคราบอกเอาไว้แบบนั้นก่อนลงสนาม ก่อนที่เราจะเล่นวอลเลย์บอลชายหาดแบบแบ่งทีมฝั่งละสี่คน เขาอยู่ทีมเดียวกับต้นหน คิดเอาไว้แล้วว่ามีนักกีฬาอยู่ในทีมยังไรงเราก็ต้องชนะ

แต่ว่าตอนเล่นจริง ๆ กลับถูกอคราตบบอลใส่หนัก ๆ เล่นกันอยู่เป็นชั่วโมง ผลมันก็ออกมาชัดอยู่แล้วว่าแพ้ราบคาบ

ถ้าดูรายชื่อผู้เล่นฝั่งที่เขาอยู่ก็อาจจะคิดว่าแพ้ได้ยังไง ทั้งต้นหน ลลิต ไอยเรศ นาฏยะ...

เอ็งเอ็งช่างเป็นคนที่มาเหนือเมฆจริง ๆ

“ไม่แฟร์ แพ้ได้ไงวะ” >> ต้นหน

“น้องกูบอกแล้วละ ว่ามันเป็นกีฬาของกะเทย เห็นมั๊ยคะ ทั้งน้องทั้งแจ้ชล ตบผัว ๆ แจ้ไนกับเฮียก็คือยืนกุมเป้าสวดมนต์ไปแล้วคะ” >> เอ็งเอ็ง

“ถูกแล้วโดนมือมึงอะเอ็ง ถ้าน้องตบพลาดมาโดนหน้ากูนี่ว่าสลบได้อะ” >> ไน

“หยาบคาย” >> เอ็งเอ็ง

“เล่นน้ำกันดีกว่า ไปมั๊ย” >> ไอยเรศ

“ฮับบี้ของเขาไอเดียดีเลิศ” >> ไน

“ผมไปเตรียมมือเย็นดีกว่าครับ พวกพี่ตามสบายเลย” >> ชลธิ

“เบ๊บ ไปด้วย ๆ” >> ตันหน

“คุณละนาย จะไปข้างบนหรือเล่นน้ำกับเพื่อน” ลลิตเดินเข้าหานาฏยะ หลังเดินไปหยิบเสื้อยืดที่พาดไว้ตรงชายหาดมาเช็ดเหงื่อบนหน้า

ผู้ชายอายุสามสิบแปดมันต้องดีขนาดนี้เลยหรอวะ กล้ามยังชัด ดูดีเกินไปแล้ว

“ที่จริงอยากตอบว่า อยากขึ้นห้องครับ แต่ถ้าขึ้นห้องพัก ได้ถูกเพื่อนแซวไม่เลิกแน่ ๆ

“นั่งพักก่อนครับ อีกเดี๋ยวคงลงเล่นน้ำมั่ง คุณละ”

“เหมือนคุณ เอาเบียร์เพิ่มมัย” ขวดเครื่องดื่มถูกยกขึ้นจากโต๊ะ เวลารวมตัวกันเราก็อำสิ่งที่เรียกว่าดื่มกันตั้งแต่หัววัน อครากับอินทะดื่มกันจนตัวแดงจัด ใส่น้ำก็เดินเซ ๆ ลงน้ำไปแล้ว

ส่วนนาฏยะเองก็กรึม ๆ นิดหน่อย เขาเองก็ดื่มไปไม่น้อยเหมือนกัน ส่วนลลิตดื่มไปพอกัน ตัวไม่แดง ดูไม่เมาแต่เหงื่อออกจนเนื้อตัวดูเหนอะหนะไปทั้งตัว

“พอก่อน เดี่ยวจมน้ำตาย” นาฏยะพูดติดขำ เดินไปหาจุดร่ม ๆ นั่งใกล้ชายหาด แดดก็ไม่ร้อนเท่าไรแล้วละ แต่เล่นกีฬามาลงน้ำเลยไม่น่าจะไหว

ไอ้พวกที่วิ่งลงน้ำไปมันนักกีฬากันอยู่แล้ว คงไม่เป็นอะไรหรอก แต่คนที่นั่งอยู่แค่หลังคอมพ์กับโต๊ะทำงานอย่างเขานี้สิ ลงน้ำตอนนี้ได้ใช้ขึ้นแน่ ๆ

“คุณไม่เห็นเหมือนคนเมา”

“กรึมแล้ว”

“ไม่อยากจะเชื่อ”

“มันก็มีเส้นบาง ๆ กันอยู่กับคำว่าไม่เมากับไม่แสดงออกนี่ครับ

ที่จริงผมก็ไม่เคยเห็นคุณเฒ่าเหมือนกัน”

“ผมแก่แล้วไง จะให้เฒ่าอ้วนเหมือนเด็ก ๆ ก็ไม่ไหวหรอก”

“ไม่เห็นแก่เลย ยังเท่อยู่ครับ” นาฏยะเขี่ยทรายเล่น หางตายกเฉียงเหลือบมองสำรวจคนด้านข้าง

“อย่ามาทำปากหวาน”

“รักคุณจังเลยลิต”

บรรยากาสมันพาไป การนั่งรับลมทะเลร้อน ๆ ยามบ่ายชวนให้อยากบอกรัก

กลิ่นไอเค็มกับสีครามของผืนน้ำกว้างสุดลูกหูลูกตา เขาเห็นเงิน ไน้ เกาะคอไอยเรศอยู่กลางน้ำ แล้วก็เห็นอินทรีดำรูปเจ้เอ็งที่เอาผ้าพันคอลายดอกทานตะวันมาพันเป็นเกาะอก ได้ยินเสียงชลธิตะโกนบ่นต้นหน จากนั้นก็เป็นเสียงหัวเราะคิกคัก

มองทางไหนก็มีแต่ความรัก

รวมถึงตรงที่เขากับลิตนั่งห่าง ๆ กันตรงนี้ด้วย

“รักเจ้านายเหมือนกัน”

“พร้อมลงน้ำยังครับอาจารย์?”

“ก็พร้อม...เสมอเลย”

เราก็แค่ค่อย ๆ ลุกขึ้นจากพื้นทรายที่เรา นั่ง ปิดเศษทรายที่ติดตามกันตามขาให้เบาบาง จากนั้นลิตก็ยื่นมือมาให้เขาจับ พาเดินลงทะเลอย่างช้า ๆ แต่มันคง

น้ำทะเลอุ่น แต่อาจน้อยกว่าหัวใจ

“เฮีย มึงห้ามฉีลงทะเลนะ”

“ใครเขาจะไปทำแบบนั้น”

“ถูกีท้วงไว้ก่อน ดักทางไง กลัวทำจริง”

“บ้า รักษโลกอย่างกูเหวอจะฉีลงน้ำทะเลให้เสียระบบนิเวศน์

ถ้าฉิไปฉิใส่น้ำสระดีกว่า”

นางยูยะทำหน้าที่อย่างไม่ปิดบัง เหลือบตาไปมองทางเพื่อนรักกับแฟนตัวเล็ก ๆ ของมัน บรรยากาศอ่อนหวานก่อนหน้ากระเจิงหมดแล้ว

“ทุเรศ!”

“กูบวทหนึ่งให้แก่นายคะ”

“อินายอย่ามายุ่ง! นี่มันเรื่องของผัวเมีย!”

บางทีนางยูยะก็คิดว่าเขามีเพื่อนอย่างนี้ได้ยังไง พอหันไปมองเงิน ไฉน...ฝ่ายนั้นก็ป็นขึ้นไปนอนกระดิกตีนอยู่บนห่วงยางรูปเปิด โดยมีไอเยเร่ร้องเพลงประกอบไปด้วย

ก๊าบ ก๊าบ ก๊าบ เปิดอาบนํ้าในคลอง...

เฮ้อ เหนื่อยใจ แต่เอาเถอะ ก็คบกันมาได้ตั้งหลายปี

“ไอ้ไน้ กูมีอะไรจะบอก เจ้เอ็งบอกไอ้อินเยียวลงนํ้า”

มันก็แค่นี้

“มึงหลอกกูแล้วไอ้นาย”

บางทีอาจจะดีที่ได้ทำตัวไร้สาระ

“คุณพ่อมึงเป็นพยานได้ ไซ้มั้ยครับลิต”

“จริงหรือคุณพ่อ แตกตื่นนะเอาดี ๆ”

“จริงก็ได้มั้ย”

“ขอร้องเลย ไอ้เหยอิน ไอ้นรกไม่ต้อนรับ มึงเยียวลงนํ้าได้ยังไง ถ้ากว่าย่นํ้าแล้วเพลอสล้าลักเข้าไปไม่เท่ากับแดกฉิมีงเหรอ”

“แดกเยียวรักษาทุกโรคไอ้เหย!”

นางยูยะหัวเราะไปกับการที่ได้เห็นเพื่อนถกเถียงกัน ตาเรียววิหิเล็กจนมองแทบไม่เห็น

“แกล้งเพื่อนนะนายนะ”

“นิดหน่อยเองครับ”

“เด็กดีจริงๆ” นางยุะหัวเราะเมื่อถูกต่อว่า หดคอเล็กน้อย
เมื่อมีอหนาๆ เอื้อมมายกกลุ่มผมที่เปียกขึ้นเล่น

“วันนี้สนุกจังครับ”

“รู้แล้วว่าสนุก คุณเล่นยิ้มซะน่ารักเลย :)”

Special 05

กินเหล้าที่ไหนเมาที่สุด...

คำตอบคือบ้านตัวเองแล้วก็บ้านเพื่อน

บ้านเพื่อนอย่างบ้านต้นหนก็ไม่มีช้อยกเว้นเช่นกัน นาฎยะ
พ่นลมหายใจร้อนผ่าวผ่านปลายจมูกโด่งพร้อมวางแก้วเครื่องดื่ม
กลืนจุนลงที่ใต้ริมฝีปาก การดื่มเหล้ากับบรรดาเพื่อนรัก แน่แน่นอนว่า
ไม่มีทางไหนเลยที่จะไม่เมา

เขาคอแข็งพอสมควร อย่างน้อยก็มากกว่าไต่กับต้นหนละนะ
ดูได้จากสภาพมันที่ลงไปนอนกลิ้งตัวอยู่บนพื้น และก็สภาพนั่งขี้น
พูดแต่ภาษาอังกฤษของต้นหน ไอ้ต้นเสยผมเหมือนพยายามนำ
ประชุมอะไรสักอย่าง แต่ขอโทษ ลื่นพันจนพูดววนไปหมด

เหลืออาการทรง ๆ อยู่ไม่กี่คนเท่านั้นคือ ลลิต ไอยเรศ อินทะ
อครา ชลธิที่ไม่ดื่ม

ส่วนเขานาฎยะ...เอาตรง ๆ ตอนนี้เอนี้วไปจึมน้ำแข็งก้อน
มาอมเล่นดับความร้อนในร่างกายเรียบร้อยแล้ว

Special 05

กินเหล้าที่ไหนเมาที่สุด...

คำตอบคือบ้านตัวเองแล้วก็บ้านเพื่อน

บ้านเพื่อนอย่างบ้านต้นหนก็ไม่มีช้อยกเว้นเช่นกัน นาฏยะ
พ่นลมหายใจร้อนผ่าวผ่านปลายจมูกโด่งพร้อมวางแก้วเครื่องดื่ม
กลืนจุนลงที่ได้ะริมหาด การดื่มเหล้ากับบรรดาเพื่อนรัก แน่แน่นอนว่า
ไม่มีทางไหนเลยที่จะไม่เมา

เขาคอแข็งพอสมควร อย่างน้อยก็มากกว่าไต่กับต้นหนละนะ
ดูได้จากสภาพมันที่ลงไปนอนกลิ้งตัวอยู่บนพื้น และก๊สภาพนิ่งขริ้ม
พูดแต่ภาษาอังกฤษของต้นหน ไอ้ต้นเสยผมเหมือนพยายามนำ
ประชุมอะไรสักอย่าง แต่ขอโทษ ลื่นพันจนพูดวกวนไปหมด

เหลืออาการทรงๆ อยู่ไม่กี่คนเท่านั้นคือ ลลิต ไอยเรศ อินทะ
อครา ชลธิ์ที่ไม่ดื่ม

ส่วนเขานาฏยะ...เอาตรงๆ ตอนนี้อาณั๊วไปจุ่มน้ำแข็งก้อน
มาอมเล่นดับความร้อนในร่างกายเรียบร้อยแล้ว

เสียงอ่อนโยนดังขึ้นข้างหู

“โหมมัย ไปนอนมัย” >> ลลิต

“นอนอะไรวะ อยู่กับเพื่อนใครเขานอน สัญญาอยู่กับเพื่อนไว้แล้ว ว่าจะรักกันจนวันตายย” >> นาฏยะ

“พูดดี ๆ ไอ่่นาย นั้นผิวมึง” >> อินทะ (ซ้ำในคอ)

“ไม่มี” >> นาฏยะ

“ไม่มีอะไรเจ้านาย” >> ลลิต

“ผิวไ้ ไม่มี โสด” >> นาฏยะ

ทั้งตัวพื้กับพนักโซฟา ลมหายใจติดขัดจนควบคุมไม่อยู่ เขายกมือขึ้นวางบนหน้าท้อง มองผู้ชายที่นั่งร่วมโต๊ะอีกสามสี่คนหัวเราะ

สมองมันตึง ๆ หลงลืมไปชั่วขณะ แต่ความรู้สึกหนึ่งที่ชัดเจนคือที่ท่อนขาเหมือนถูกมือของใครสักคนจับยึดไว้ จากนั้นไ้คนจับก็จับสูงขึ้นเรื่อย ๆ ใช้เป็นหลักพยุงตัวขึ้นมานั่งตัวติดกับเขา

ไ้รวะ

“ออกไป ร้อน!” >> นาฏยะ

“ฮับ อย่าไ้กู” >> ไ้

“ไ้ไ้ผิวใครด้วย อย่าไ้่อย” >> นาฏยะ

“รักคร้าบบบ จีบเหม่ง ๆ” >> ไ้

“อดอก ผิดผีสุดอะ น้องคือชนลูกอะคะ” >> อครา

“เราควรแยกพีไ้กับพีไ้นายออกจากกันมัยคร้าบ” >> ชลธิ

“เขาเมาแล้วชอบอารมณ์เสียเหรอ” >> ลลิต

“ไ้พี เมาแล้วหัวร้อน” >> อินทะ

ลลิตมองนาฏยะ มุมปากยังยกยิ้มเมื่อเห็นท่าทางไม่รู้เรื่องรู้ราวของเจ้านาย

แต่ว่าเมื่อกี้เด็กดีของเขาบอกว่าอะไรนะ...โสด
เดี่ยวเถอะ เดี่ยวจะโดน

“แยกเถอะพี่ เดี่ยวได้เสีย” ไอยเรศส่ายหน้าไปมาเล็กน้อย
ก่อนลุกจากเก้าอี้ที่นั่งไปจุดเทียน เฉิน ไน่ ที่กำลังหอมเทียนนาฏยะ
อยู่ออก

จากนั้นก็โยนเจ้าเป็ดเมาๆ ลงไปในสระว่ายนํ้า จากนั้นก็
กระโดดตามลงไป

“โหยยย พี่อัยย์จูบกับพี่ไน่ได้น้ำด้วย” >> ชลธิ

“ชลอย่าดู ปิดตาๆ” >> ต้นหน

“ตัดจรีตอะต้นต้น อีแจ้แค่จูบกับผัวปะ?” >> เอ็งเอ็ง

“ใช่ๆ แค่จูบกัันเอง” >> อินทะ

“ใครจูบ! อยากจูบด้วย” เสียงติดอกจะฉุนเฉียว นาฏยะ
เขวี้ยงก้อนน้ำแข็งที่เหลือติดนิ้วไม่มากลงบนพื้น ตายกเฉียงแข็งกร้าว
กวาดมองรอบตัว ก่อนจะหยุดที่คนตัวโตด้านข้าง

หล่อจัง มีขี้แมลงวันเม็ดเล็ก ๆ ตรงใต้ตากับปลายจมูกด้วย

“จะจูบผมหรือ” คนถูกจ้างถามเสียงพรวด ปลายจมูกโอบลง
ที่แก้มอิมสีแดงจัด นาฏยะตัวแดงไปทั่วร่าง หมดสภาพชัดเจน

“ไม่จูบ...เราไม่รู้จักกัน”

“...”

**“ผมไม่ได้ชอบคุณด้วยครับ มีคนที่ชอบแล้ว ผมมีคนใน
ฝันของผม”**

ลลิตก้มหน้าลงต่ำ ลอบยิ้มกับตัวเองเพราะคำตอบของ
นาฏยะ พร้อมๆ กับเสียงอินทะที่ตะโกนขึ้นว่า ไฉนนายโดนแน่!

อือ...ก็คงจะโดนแน่ๆ ละนะ

“แนใจนะว่าคุณจำผมไม่ได้”

“ครับ”

“อยากรู้จักมากกว่านี้มั้ยล่ะ”

มันเหมือนคำถามล่องใจ นาฏยะหลงไหลไปกับเสียงแหบ ๆ ที่ถามใกล้ใบหูขาว เหมือนถูกตะล่อมหลอกให้เคลิ้มตาม ต้องมนตร์เสน่ห์ประหลาดลึกลับจนยากเกินกว่าจะถอนตัว

อาจเหมือนเอวาทอนถูกงูร้ายเชื่อเชิญให้กัดกินแอปเปิ้ลแห่งเอเดน

หรือไม่ก็เหมือนสโนว์ไวท์ที่หลงเชื่อไปกับคำลวงของแม่มดร้าย

ผู้ชายตรงหน้าเขาเป็นแบบนั้น อันตราย ดูร้อน ดูร้าย ทว่าก็เย้ายวน

“อยาก คุณชื่ออะไร”

“อาจารย์ลิต” เป็นเสียงของต้นหนที่ตอบออกมา นาฏยะพยักหน้าหงิก ๆ มือหยิบแก้วเครื่องดื่มกระดกเข้าไปอีกอีกใหญ่

วันนี้คงไม่สร้างง่าย ๆ ลลิตยิ้มร้าย ในหัวมีบทลงโทษสำหรับเด็กที่จำเขาไม่ได้เรียบร้อยแล้ว

“อาจารย์? เป็นอาจารย์หรอ เหมือนคนนั้นเลย”

“คนไหน”

“คนในฝันของเจ้านายไง”

“คนในฝันคนนั้นเป็นยังไง ลองเล่าให้ผมฟังได้มั้ยครับ” ลลิตประสานมือวางไว้ตรงตัก ขายกขึ้นไขว่ห้าง ตายิ้มตอนที่นาฏยะยิ้มออกมาเหมือนกัน พอพูดเรื่องคนในฝันตานาฏยะเป็นประกายน่ารักจังเลย

“อ้อ...ไม่เคยเล่าให้ใครฟังหรอกนะ แต่เขาดีมาก ๆ อบอุ่นมาก ๆ หล่อมาก ๆ เขาน่ารักกับทุกคนบนโลกใบนี้ ใคร ๆ ก็ชอบเขา

ทั้งนั้น เขาเลี้ยงปลาทองด้วย ปลาทองชื่อว่าอะไรนะ...ชื่อว่า..."

"สี่คุณ"

"ใช่ๆ ปลาทองของเขาชื่อสี่คุณ"

"ผมว่าผมพอจะรู้จักเขาอยู่บ้างนะ แล้ว...คุณคิดว่าผมดูเป็นยังไงบ้าง" ลลิตพยักหน้าลงหงิกๆ มองนาฏยะนอนหอบหายใจถี่ๆ

"อันตราย ใจร้าย คนอย่างคุณ"

"พีลิตก็ไปแก๊งมัน มันพูดรู้เรื่องที่ไหนอะเวลาเมา" อินทะขำไว้เสียงจนตัวงอ มืออย่างที่ไหน พุดถึงคนในฝันที่ยังไงก็คือลลิตว่าดีแสนดี แต่พอถูกคนในฝันตัวจริงถามว่าดูเป็นยังไงดันบอกว่าใจร้าย

สุดยอดไปเลยครับท่าน ไม่มีอะไรมาลบล้างความเมาของคุณได้ในคำคืนนี้

คอนเกรททูละชีนนนนน โดนแน่ สิบดอก!!

"ผมไม่ใช่คนใจร้ายอย่างที่คุณกล่าวหา"

"พิสูจน์สิครับ"

"ลูกให้ไหว แล้วเดินตามมาแล้วกัน"

นาฏยะมองคนตัวโตลุกขึ้นยืนด้านข้าง ยังไม่เดินนำ คล้ายร้องขอให้เขาเดินตาม

"ผมลุกไหวอยู่แล้วหน้า" ปากเก่ง ท่าทีก็เก่งมาก ครั้นลุกขึ้นยืนกลับชวนเซจนลลิตต้องจับไว้ ศาสตราจารย์ส่ายหน้าให้แก่ นาฏยะตอนเมามาย จากนั้นก็หันมาบอกเด็กๆ ที่เหลือนบนโต๊ะ

คนที่ดูจะพูดด้วยแล้วรู้เรื่องเหลือแค่ชลธิ อินทะ และอครา

"พี่พานายไปนอนก่อนนะ เด็กดีน่าจะไม่ว่างแล้ว"

"ครับ ฝากเพื่อนผมด้วย" อินทะเอ่ยบอกแค่นั้นแล้วหันมา

จิบเบียร์ต่อ เขามองสภาพเพื่อนฝูงที่เมาคลั่ง

ยังอ่อนหัด เมาและทะเลมาก ไปฝึกมาใหม่นะไอ้พวกเหี้ย

“อภิชาติผัวที่น้องนั้นไหวพระขอพรกับเต่าจันทร์ในวันนั้น
ควรจะเป็นแบบฟิสิกส์” อคราผายมือไปทางคนที่เดินจากไปไกล
จนไม่เห็นตัวแล้ว จากนั้นก็เบี่ยงมือมาทางอินทะ “แล้วดูสิ่งที่น้องได้
มาสิคะ”

“หมายความว่ายังไงจะ เอ็งเอ็งที่รัก”

“จะให้ช้อยพูดความจริงหรือเจ้าคะคุณพรี”

“อี! นิ่งช้อย เอ็งมันวอนหาเรื่องซะแล้ว ไปขึ้นห้อง”

“จะทำอะไรเจ้าคะ”

“ยัดเยียดความเป็นผัวให้เอ็ง” อินทะพูดด้วยเสียงจริงจัง

“ว้าย ช้อยกลัวว” อคราก็กิริตร้องเหมือนกลัวจริงจังเช่น

กัน

แต่พริบตาเดียวทั้งคู่ก็เดินตามกันต๋อยๆ เข้าไปในบ้าน ไม่รู้
ว่าจะไปยัดเยียดอะไรกันจริงหรือเปล่า

บนโต๊ะจึงเหลือแค่ชลธิกับต้นหนแค่สองคนเท่านั้น ส่วน
ไอยเรศกับ เฉิน ไน ก็ลากกันขึ้นจากน้ำกลับไปห้องพักแล้วเช่นกัน

“เราก็ไปนอนกันบ้างดีกว่าต้นหน”

“ลากเราไป เราเดินไปไหนแล้ว”

“ตัวพี่เล็กมากเลยดิ ไม่ไหวครับ บอกกันตรงๆ ตั้งแต่ตอนนี่”

“งั้นเราอุ้มเธอก็ได้” ต้นหนเอาหัวไปดันแขนชลธิ สะบัดหัว
เรียกสติให้กลับเข้าร่าง จากนั้นก็อุ้มชลธิจนอีกคนตัวลอยหวิว “อุ้ม
ท่าเจ้าสาว”

“ไม่เอา เดี่ยวเพื่อนพี่มาเห็น ผมอาย”

“ไม่ต้องอายหรอก ไม่ได้จะยัดเยียดความเป็นผัวให้สักหน่อย”

“พื้ก็เป็นอยู่แล้วปะ? ผัวผมอะ”

“แต่วันนี้ไม่จับทำเมียหรือกนะ ขึ้นเตียงแล้วจะกรนเลย”

“กากสมเป็นพื้จริง ๆ”

“กูไม่ได้เมามากขนาดที่จะไม่รู้ว่าถูกด่านะ”

“พูดไม่เพราะอีกแล้ว”

“แน่นอนเพราะไม่กาก”

“ต้นหนคนกาก ต้นหนคนกาก ต้นหนคนกาก กากที่สุด
แหละ”

ต้นหนส่ายหน้าให้แกการถูกว่า จากนั้นก็ขยิบตาให้ชลธิ ถ้า
คนอื่นมาว่าเขาแบบนี้คงชกปากแตกไปแล้ว แต่ติดว่าเป็นชลธิง เลย
ก้มลงจูบปากหวาน ๆ แทนจนปากเล็กบวมซ้ำ

แต่อย่าคิดว่าพื้ต้นจะไม่กากนะ...กากจริง อาบน้ำเสร็จปุ๊บก็
ป็นขึ้นเตียงมาหลับเลย

แต่ชลธิที่ได้อาบน้ำก่อนนะ กอดยูนิคอร์นหลับปุ๋ยไปตั้งนาน
แล้ว

“ฮับ เขาอยากกินไข่ชั้นไส้จิ้งอะ” หน้าตาก็ยังงัวเงีย น้ำท่า
ก็ยังไม่ได้อาบ เฉิน ไน่ ในชุดนอนลายทาง เอาคางวางเกยไหล่
ไอยเรศที่เปิดตู้เย็นหาอะไรมาทำมือเช้า เขาตั้งใจจะทำเพื่อเพื่อนๆ
ที่ยังไม่ตื่นลงมดด้วย

“ได้อยู่ นะ แต่เปิดเน่าควรไปอาบน้ำก่อนรู้มั้ยะคะ”

“ก็ต้นมันบอกให้กูทำตัวเหมือนอยู่บ้านตัวเองอะ”

“ก็เลยไม่อาบน้ำแปรงฟัน?”

“แปรงฟันแล้วกินข้าวไม่อร่อย”

“จ้ะไปหุงข้าวไป”

“สบาย เมื่อวานก็ช่วยชลธิหุงข้าวไปแล้ว ไข่ชั้นจุงนะ...ไอ้ะ
พ่อลิตตื่นแล้ว ไอนายก็เดินลงมาด้วย”

เงิน ไน่ ชะงักตอนเห็นลิตเดินเข้ามาในครัว ดูท่าว่าอาจารย์
คงลงมาหาอะไรกินเหมือนกัน เงินนิดหน่อยก็ได้วะที่ยังไม่ได้อาบน้ำ
เพราะทั้งอาจารย์และไอนายอยู่ในชุดใหม่ตัวหอมฟุ้ง

ว่าแต่ว่า...

“มึงเป็นอะไรอะนาย ตาแดงเหมือนร้องไห้มาหนักเลย”

“เปล่า ไม่ได้ร้อง แค้นนอนน้อย ปวดหัว”

“แต่ตาบวมด้วยนะ แพ้อาหารอะไรเปล่า”

“ไม่ ไม่ต้องห่วงหรอก หลบดิจะหากาแฟกิน”

“กริดเลือดมากก็มีแต่คาเฟอีนแล้วมึงนะ”

“ไอ้ฮัยย์ทำอะไรกินวะ” นาฏยะผลึกเปิดไน่ แล้วชะงักหน้า
เข้าไปดูว่าไอยเรศกำลังทำอะไรอยู่

“ว่าจะทำไข่ชั้นกุง ไน่อยากกิน เอามั้ยจะได้ทำเผื่อ”

“เขาเรียกว่าจุงเถอะฮับ”

“เอาด้วย...ลิต กินได้มั้ยนะ”

“ได้ ฮัยย์พี่ช่วยแกะกุงมั้ยนะ” ลลิตถามแต่ยกกุงแก่งแข็งออก
จากตู้เย็นเรียบร้อยแล้ว ไอยเรศพยักหน้าก่อนหันมาสั่งนาฏยะกับ
เงิน ไน่

“พวกเมียออกไปรอข้างนอก”

“ของกูเอาชีสโรยหน้าด้วยนะ ห้ามลิม” ไน่รับคำสั่งท่าจะเดิน
ออกไปข้างนอก ส่วนนาฏยะยืนมองลลิตนิดหน่อยจนไอยเรศต้อง
หันมาแซว

“แล้วทำไมไม่ออกไป หรือไม่มีผัว”

“อย่าพูดมากไอ้ลลิต...กูจะไปรอข้างนอกอยู่แล้ว แค่งำลังรอ

น้ำเดือดจะชงกาแฟ”

“ยอมรับแล้วหรือว่ามีผัว แต่เมื่อคืนมึงบอกว่าไม่มีนะ”

นาฏยะทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ได้ ขอบตาแดงเรื่อตอนหันไปมองทางลลิต

“กูเมาไง”

“แล้วสรุปมึงมีหรือไม่มีนะ”

“อื้อ”

“อื้ออะไร”

“ก็มีไง...”

“คุณไปรอข้างนอกก่อนไป เดี่ยวผมเอากาแฟออกไปให้เอง”
ลลิตหันมาบอก เขามองหน้านาฏยะที่เหมือนคนจะร้องไห้ออกมาจริง ๆ

“ลิต...”

“นาย ออกไปรอข้างนอกก่อนนะ”

“ก็ได้ครับ”

ไอยเรศมองสลับ ดูเหมือนว่าอาจารย์ลลิตกับเพื่อนเขาจะทะเลาะกันอยู่ ไอนายหน้าเสียเลยตอนโดนไล่ให้ออกไปรอข้างนอก แต่ก็เชื่อฟังยอมเดินออกไปง่ายดาย

“ทะเลาะกันหรือครับ”

“เรื่องไม่เป็นเรื่องเลย”

“ผมไม่อยากเห็นเพื่อนผมเสียใจนะ”

“พี่ไม่กล้าทำเขาเสียใจหรอก” ลลิตล้างกุ่มจนสะอาด จากนั้นก็ลงมือแกะเปลือกกุ้ง

“เล่าให้ฟังได้มั๊ยครับว่านายเป็นอะไร มันเหมือนจะร้องไห้เลย มันไม่เคยเป็นแบบนี้ ผมไม่สบายใจ”

“อ้อ...เล่าได้ แต่ห้ามเล่าให้ใครฟังต่อนะ” ลลิตยิ้มซ้ำ พอ
ไอยเรศรับปากจะไม่เล่าให้ใครฟัง เรื่องราวเมื่อคืนหลังจากพ
นาฏยะขึ้นห้องก็ถูกเล่าทันที

ลลิตตั้งใจเล่าข้ามฉากความรักในห้องน้ำ ที่เขาทำจนนาฏยะ
ร้องไห้ตาบวมซ้ำ รวมถึงฉากที่มีอะไรกันบนเตียงนอนตอนที่อาบน้ำ
เสร็จแล้วด้วย เรื่องมันเกิดหลังจากศึกรักจบนั้นแหละ เจ้านายต่อว่า
ว่าเขาทำแรง จากนั้นก็เตะเขาลงมานอนที่พื้น

“นายเมามาก เตะพืลงไปนอนที่พื้น แล้วก็ชี้หน้าด่าว่าห้าม
ร่วมเตียงกัน เมื่อคืนพืก็เลยนอนที่พื้น ตอนเช้าตื่นก่อนก็ลุกมาอาบ
น้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วนั่งอ่านหนังสือรอนายตื่น”

“เมาละเลยสินะ...พืโกรธมันเหรือ”

“เปล่า แต่ปกติเวลาพืตื่น พืจะเกาหลังแล้วก็หอมแก้มนาย
เป็นการปลุก แต่เมื่อเช้าพอนายตื่นแล้วเห็นพืนั่งอ่านหนังสืออยู่เขา
ก็เจียบไป คงจะงอนแหละ แต่ก่อนลงมาข้างล่างก็ถามอยู่นะว่าพื
เป็นอะไร พืเลยบอกว่าให้เขาคิดเอง”

“มันจำไม่ได้เหรือ พืแกลังมันนี่หว่า”

“ใช่ๆ แกลัง เวลาเขางอนแล้วน่ารักดี”

“จะง้อเมื่อไรครับ”

“อัยยว่าเมื่อไรดี”

“ง้อได้แล้วมั่งเดี๋ยวกี้ได้ร้องไห้จริง”

“อ้อ” ลลิตรับคำ เขาก็คิดว่าจะง้อนาฏยะอยู่ตอนเอากาแฟ
ออกไปให้ น้ำก็เดือดได้ที่แล้วละ “งั้นเดี๋ยวกี้ไปง้อนายก่อนนะ”

“ครับ รักกันๆ”

“ห้ามเล่าให้คนอื่นฟัง”

“น่าาา ผมไม่ใช่ไอ้โน่ ไม่เล่า ผมสาบานเลย”

ลลิตขำกับท่าทางสาบานสามนิ้วของไอเยเรศ เขาล้างมือหลัง
แกะกึ่งไปได้ไม่มาก เพราะมีสิ่งที่สำคัญกว่าการแกะกึ่งให้ทำ อย่าง
เช่นการไปจ้องนาฏยะ

กาแฟหอมๆ กับการกอดน่าจะทำให้เด็กดีอารมณ์ดีขึ้น
แต่ยังไม่ทันที่จะก้าวออกจากห้องครัว เสียงเคียดของนาฏยะ
ก็ดังมาก่อน

“คุณ ผมขอคุยด้วยหน่อยครับ”

“...กำลังจะเอากาแฟออกไปให้คุณพอดี”

“ตามมาทางนี้”

นาฏยะสั่ง ลลิตทำหน้างแต่ก็เดินตามอีกคนออกไป เรา
หยุดกันที่ริมหาด ไม่มีคนอื่นเพราะนาฏยะอยากได้ความเป็น
ส่วนตัว

เขามีเรื่องสำคัญจะคุยกับลลิต แต่ยังไม่ทันได้พูดทำนบน้ำตา
ก็ทะลักออกมา

ไร้เสียง แต่แววตาเจ็บปวดจนลลิตยังตกใจ แก้วกาแฟถูกวาง
ลง คนตัวโตดึงคนร็องให้เข้ามากอดแน่น

“นาย เป็นอะไร”

“ลิต ผมขอโทษครับ”

“ผมไม่ได้โกรธคุณ”

“เราไม่เลิกกันได้มัย”

“อะ?! ว่าอะไรนะ”

“ผมบอกว่าผมไม่เลิกกับคุณไง”

“เดี๋ยว...นี่เรื่องอะไร ผมไม่เข้าใจ”

“ก็ผมนึกไม่ออกว่าเมื่อคืนผมทำอะไรลงไปบ้าง ผมก็เลยถาม
ไป ให้อิน...”

นาฏยะชะงักตอนพูดชื่อเพื่อน ปวดหัวตุบ ๆ เพราะแสงก็หนัก
ทั้งยังใช้ความคิดหนักมากอีกด้วย

“อินทะบอกว่ายังไง”

“มันบอกว่าผมขอเลิกกับคุณ แล้วเราก็กเลิกัน เราทะเลาะกัน
หนักมาก ผมป้าของใส่คุณ พูดจะเลิก ๆ จนคุณยอมเลิก ผมไม่ได้
ตั้งใจ ผมเมา ผมไม่รู้ตัวจริง ๆ ครับ ขออภัย...อย่าเลิกกัน”

“บ้าแล้ว”

“เมื่อคืนคุณก็นอนที่พื้น ผมเห็นหมอนกับผ้าห่มยังไม่ได้
เก็บ...ทั้งยังไม่ได้มากอดปลุกเหมือนทุกวันอีก...คุณเย็นชา ถ้าเรา
เลิกกัน...ผมรับไม่ไหว” นาฏยะรีบพูดจนลิ้นพัน มือกอดเอวสอบของ
ลลิต

“เดี๋ยว เมื่อคืนเราไม่ได้บอกเลิกกัน ส่วนเรื่องนอนที่พื้นก็
คุณนั่นแหละเตะผมลงมา...ผมแค่เคืองนิดหน่อยเมื่อเช้าเลยไม่ได้
ปลุก”

“...ผมเตะคุณ?” นาฏยะเข็ดน้ำตา กับเสื่อศาสตราจารย์ ที่
ร้องไห้หนักเหลือเพียงเสียงสะอื้นกับสีหน้าเกือเขินเท่านั้น

“ใช่ เเตะแล้วก็ไล่ ไหนตอบซิ ใครควรเสียใจมากกว่า”

“เราไม่ได้เลิกกันแน่นะ?”

“ใช่ ไม่ได้เลิก ไม่มีใครพูดคำนั้นออกมาเลยด้วยซ้ำ”

“ผมโดนไอ้อินหลอก”

“คงประมาณนั้น เสียน้ำตาฟรีเลย...”

“เพราะผมเสียใจมากครับ คิดไกลไปถึงตอนที่ไม่มีคุณแล้ว
ด้วย” นาฏยะถูกดึงมากอดแนบอก ความรักที่ผ่านมาไม่หวิวหว่า
ลลิตเลยไม่รู้ว่านาฏยะรักเขาแค่ไหน

แต่ดูท่าคำตอบจะอยู่ตรงหน้าแล้วว่าเด็กดีรักกันมากเท่าไร...

รักแบบไม่มีเผื่อใจ รักแบบที่ไม่รู้ว่าถ้าวันต่อไปไม่มีกันจะทำยังไง
ดี

“คนดี ห้ามร้องให้แล้วนะ ผมตกใจหมด นึกว่าน้อยใจผมจน
น้ำตาท่วมขนาดนั้น”

คนดีที่ถูกเรียกอ่อนโยนแล้วยิ่งทิ้งน้ำหนักตัวเข้าหา นาฏยะ
กอดลลิตแน่นมากเพื่อประคับประคองให้คงที่ เขาเตรียมคิดบัญชี
อินทะ...เตรียมไว้แล้วเรียบร้อย

เรื่องอะไรมาหลอกกันวะ

ดินะที่ยังไม่เลิกกัน ใจจะขาดเลยเมื่อ

“ผมรักคุณ”

“รู้แล้ว”

“รักผมมั๊ย”

“ผมรักคุณจนสุดความสามารถของผมแล้วนาย”

“ดีจัง ดีจังครับ”

“แต่เมื่อคืนคุณบอกคุณโสด ไม่มีผัว อันนี้เรื่องจริง”

“อย่าถือคนเมานะ”

“ตกลงว่ามีมั๊ย”

“มีแต่คนรัก”

“โอเค คนรักก็คนรัก หายใจเสียหรือยัง”

“หายแล้วก็ได้ครับ”

ลลิตลูบหัวนาฏยะ เด็กดีชอบตาแดงก่ำ ตาที่บวมช้ำอยู่แล้วดู
จะปูดขึ้นอีก

แก้วกาแฟที่ถูกวางลงเมื่อสักครู่เลยถูกหยิบมายื่นให้นาฏยะ
เด็กดีรับไปแล้วยกขึ้นจิบ

กาแฟหอมกรุ่น...

“ดีมีชะ อารมณ์ดีแล้วค่อยกลับไปข้างในบ้าน” นาฏยะพยักหน้าว่าง่าย หันตัวมองออกไปที่ทะเล สีครามระยิบระยับเพราะพระอาทิตย์ช่วงสาย

กาแฟ ทะเล คนรัก ความสบายใจ

“ช่วยผมคิดแผนเอาคืนไอ้อินหน่อยได้มั้ย”

ลลิตเลิกคิ้วใส่นาฏยะ พอเห็นตาอ่อน ๆ ก็ก้มลงไปกระซิบข้าง

หู

เขามั่นใจวางแผนการ แต่จะบอกแผนการให้เจ้านายรู้ได้ด้วยก็ได้

เด็กดีทำตาโตหลังฟังจนจบ ดูเหมือนอารมณ์จะดีขึ้นมากแล้ว

“เยี่ยมไปเลยครับ”

“ชอบก็ดี...แต่ไหนตอบก่อนว่าใครเป็นคนรักของนาฏยะ”

“อาจารย์ลลิตไงครับ”

“แล้วคุณรักผมมากแค่ไหน”

“จนสุดความสามารถของผมแล้วเหมือนกัน”

“เลียนแบบ” ลลิตยกมือขึ้นวางบนกลุ่มผมนุ่ม นาฏยะหลับตาปี๋นคอลงรับ อีกสิบนาทีกหลังจากนั้น เขาปรับอารมณ์จนคงที่แล้วกลับเข้าไปกินมื้อเช้า บอกเลยว่าเพลินตอนเห็นอินทะถูกอคราทูปัก ๆ ตอนดักไข่ชั้นเข้าปาก

สมน้ำหน้า อยากแกลังกันตินัก

ว่าแต่ว่าลลิตรู้ได้ยังไงนะว่าไอ้อินแอบสั่งซื้อน้ำมันพรายโดยไม่บอกเจ้เอ็งก่อน

พอโดนจับได้ถูกทุบก็เอามาเสนอขายต่อเขาอีกทอด

“เอาไปดัดใส่ฟิตเลินนะ ป๊ว ๆ รับรองรักหลงจนใจหัวไม่ขึ้นขออะไรได้ ชื่นกเป็นนก ชี้ไม้เป็นไม้ จะได้ไม่ต้องร้องห่มร้องไห้คิด

ว่าผมจะเลิก จะไม่รักอีก”

“เก็บน้ำมันพรายของหลวงพี่คืนไปเถอะค่ะ ลิตรัก ลิตหลงกัน
มากพอแล้ว...ใช่มั้ยครับ”

นาฏยะหาคนช่วยยืนยัน เขาแน่ใจว่าคำตอบจะไม่ผิดไปจาก
ที่คาด

“ครับ ทั้งรักทั้งหลงมาก ๆ เลย :)”

ได้รับความรักตั้งมากเท่านี้ นาฏยะเนี่ย ช่างน่าอิจฉาจริง ๆ

Special Gift

เด็กๆ ในวัยเฟรชชีหลายคนถูกด้อนให้เข้าแถวเรียงตาม
รหัสนักศึกษา แต่เพราะจำนวนคนที่มาก แถวจึงถูกตัดเป็นแถวสั้น ๆ
จำนวนสี่แถว

ใครบางคนอาศัยช่วงซุลมุนสลับตำแหน่งจากปลายแถวขึ้นมา
ก่อนไปยืนเกาะหลังคนที่มีส่วนสูงเด่นเกินคนอื่น

เกาะหมับจนคนตัวสูงหน้าโหดหันมาทำตาขวาง ตาสีเข้มรับ
กับจิตสีเงินบนคิ้วข้างหนึ่งขมวดเกร็ง มุมปากที่มีจิบบท่วงกระตุก
ดูเถื่อนแต่คนพุ่งมาเกาะไม่ได้กลัว

“อะไร” ปากหนาหยักมีห่วงสีเงินขยับ ทั้งยังสะบัดให้มือเรียว
หลุดออกไป คนวิ่งมาซื้อ เงิน ไม้ เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม
แล้ว

มัน...บ๊อง ๆ

“ต้นหนคนโง่ กูยืนตรงนั้นละกูเหงามากเลย มึงก็รู้ว่ากูคุยกับ
ใครไม่เก่ง...สวัสดิ์ครับ เงิน ไม้ คร้าบบบ” ท้ายประโยคหันไปพูดกับ

สาวที่นั่งด้านข้าง ต้นหนหรีตา เสียวหน้าหล่อเหลาไม่ปกปิดว่าเอื้อม
ระอาเต็มทน

“ต่อแหล สาวแถวนี้เด็ดก๊บบอก”

“สารระแนนั๊ก จะพูดเสียงดังทำไม อ้าวๆ ขนแขนสาวๆ นี่มันดี
จังวะ มึงๆ คนนั้นเด็ด”

“มึงก็เด็ดทุกคน”

ต้นหนไม่สนใจเพื่อนรักอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ เขาก็มองหน้า
มองพื้น เอาเท้าเขี่ยๆ พื้นเล่น

เปื้อน...

ไม่มีอะไรให้ทำเลยอะ

เพื่อนที่รู้จักตอนนี้ก็มีแค่ไอ้โน้เท่านั้น ทั้งยังถูกรุ่นพี่เขม่น
เพราะหน้าตากวนตีนเกินไป

ฮิ แน่จริงก็มาสิไอ้สัส พร้อมบวกรั้ว!

จับพลัน ตาคมที่มองเศษฝุ่นบนพื้นก็สะดุดเข้ากับรองเท้าของ
ใครบางคน

รองเท้าแตะแบบसानดูแปลกกว่ารองเท้าหนังรอบด้าน เหลือบ
ตาดูอีกทีก็สะดุดกับย៉ามพระ สูงขึ้นอีกหน่อยก็เห็นทางเกวณักศึกษา
เวยสูงแบบประหลาด เลื่อนนักศึกษาตัวโคร่งมากติดกระดุมถึงเม็ดบน
ใส่แว่นมิกروبแต่ไม่มีเลนส์ ใส่ที่คาดผม...หน้าขาวผ่อง สดส่วน
ไบหน้าได้รูป

หน้าตาดี...แต่

“โน้...มึงดูไอ้เหี้ยนั่นดิ มึงว่ามันแปลกๆ มั้ย”

“อ้อ...อินทะเง ที่ป็นเดือนคณะแทนมึงเพราะมึงต้องซ่อม
บาล”

“เดือนคณะคืออะไรวะ”

“คนที่หล่อที่สุดในคณะไง แต่ไม่ต้องห่วงนะดันเพื่อนรัก ใน
สายตากุมมิงหล่อที่สุดเสมอ อินทะได้เป็นเดือนเพราะมึงไม่มีเวลา
อย่าเสียใจไป”

“ไม่ต้องปลอบใจ กูหล่อสู้ไม่ได้ มันหล่อจริงวะ หน้าใครใคร
เลย แต่แค่รู้สึกแปลกๆ ใส่รองเท้าแตะมาประชุมเชียยได้เหวอะ”

“ไม่ได้ไงมึง เดียวพวกรุ่นพี่ก็เล่นมันเอง” เงิน ไน้ หมายถึง
รุ่นพี่ที่ยืนรายล้อมอยู่รอบวง

ไม่นานตามที่คาดหрок เพราะหลังถูกสั่งให้นั่ง เดือนคณะ
และในอนาคตจะกลายเป็นเดือนมหา’ลัยและอนาคตไกลกว่านั้นจะ
เป็นคนบาป ก็ถูกสั่งให้ลุกขึ้นยืนเพียงคนเดียวท่ามกลางเพื่อนๆ คน
อื่น

หน้าหล่อใสอมยิ้มมุมปากเล็กน้อย

พอถูกตะคอกใส่ว่า “ยิ้มทำไม!” ก็ป็นหน้าขริม

เงิน ไน้ ตาไม่กะพริบ ส่วนต้นหนเริ่มหงุดหงิดกับเหตุการณ์
รังแกคนไร้ทางสู้

หน้าอ่อนๆ จะสู้ใครได้เรื่อ...

“ทำไมคุณใส่รองเท้าคู่นี้มา” เสียงดุตันกดดันข่มขู่ คนถูกถาม
ประสานมือไว้ตรงเป้า หน้าอ่อนหน่อมแน่นแต่หูตาแพรวพราว เอ่ย
ตอบเสียงดังฟังชัดว่า...

“เป็นเล็บขบครับ”

เงิน ไน้ หลุดคำ พอจะมองออกกว่าเป็นการยียวนกวนสันติน
ทว่าต้นหนไม่คิดแบบนั้น คิ้วเข้มยิ่งขมวดเข้าหากัน เมื่อ
เหตุการณ์ในความคิดดูรุนแรงขึ้นทุกที

“อินทะ คุณอย่าทำเป็นเรื่องตลก ไปเปลี่ยนรองเท้าให้
เรียบร้อย”

“ไม่มีรองเท้าเปลี่ยนครับ มีผู้หญิงสวย ๆ ขโมยไป”

“คุณอย่ากวน!”

เสียงตวาดดังขึ้น ทัวบริเวณเจียบกริบ ก่อนที่ใครบางคนจะลุกขึ้นยืนตามอินทะ เป็นต้นหนที่หน้าตาหงุดหงิดงุ่นง่าน ท่าทางเอาเรื่องเอาราว

“เป็นไรกันอะ คนเป็นเล็บขบจะไปบังคับมันใส่รองเท้าทำไมวะ พวกพี่เป็นห่าอะไรกันเนี่ย”

ทุกคนดูจะอิงไปกับการลุกขึ้นเถียงของต้นหน รุ่นพี่ผู้หญิงที่ตะโกนปาว ๆ ถึงกับเหวอไปเลย

เป็นรุ่นพี่ผู้ชายที่ออกคำสั่งแทนเพื่อควบคุมสถานการณ์

“ต้นหนคุณนั่งลง หรือถ้าไม่พอใจก็ออกจากห้องเชียร์ไป... ไม่นั่งก็ออกไป พวกคุณก็ด้วย ถ้าไม่พอใจออกไปได้เลย”

ก่อนที่เหตุการณ์จะบานปลาย เสียงทุ้มห้าวของใครบางคนก็ดังขึ้นมา

“นาฏยะ รหัส 641 ขออนุญาตครับ”

ท่าขออนุญาตต้องยกแขนแนบหู แต่คนพูดไม่ทำ แค่ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วปิดฝู่นออกจากกัน

ดวงตาดกเฉียงกับมุมปากกดลึกทำให้ดูเย่อหยิ่ง ถือดี ดีอ้วน และเอาแต่ใจ

และใช่ เจ้าของชื่อนาฏยะหรือเจ้านายเอาแต่ใจมากจริง ๆ

“ผมขออนุญาตออกจากห้องเชียร์”

“เชิญ แต่คิดให้ดี คุณจะไม่ได้รุ่นถ้าเดินออกไป ไม่เอาเพื่อน ไม่เอาพี่แล้วใช่ไหม คิดดีแล้วนะว่าจากนี้จะเอาตัวรอดได้”

“ครับ เอาตัวรอดได้” นาฏยะขมวดคิ้ว สบตาคนพูดตรง ๆ เขาลุกขึ้นเพราะอึดอัดกับที่ที่มีคนเยอะมาก อยากออกไปจากที่นี่

เต็มทน แต่ยังรักษามารยาท ยืนรอฟังอยู่ว่ารุ่นพี่จะพูดอะไร

“มีเหตุผลอะไรที่จะออกไป”

“ไม่มีครับ แค่รู้สึกไม่ค่อยดี ส่วนไอ้อื่น...ศูนย์พยาบาลของ ม. น่าจะจัดการเล็บบได้นะ มึงลองไปให้หมดดู” ท้ายๆ จงใจพูดกับอินทะ แม้จะรู้ว่าอาการเล็บบไม่มีจริง ส่วนรองเท้านักศึกษาแบบถูกระเบียบก็ถูกยึดไปจากฝีมือรุ่นพี่สาวสวยที่ตะโกนด่ามันนั่นละ

เขาก็ก๊กกักกัน แล้วก็มาสวมบทพี่ว้ากกับเฟรชชีวัยใส

แม่ง...ไอ้อื่นเป็นมาไซคิสม์เปลววะ ถูกตะคอกแล้วหน้าตามีความสุข

อย่าถามว่ารู้เรื่องอินทะได้ไง ก็อยู่หอพักเดียวกัน ห้องก็อยู่ตรงข้ามกัน...ท่าทางดีม๊ๆ แต่เปลี่ยนสาวไม่ซ้ำหน้า

หน้าตา...ไม่ตรงปก

หมาป่าห่มหนังแกะ...แต่ก็เป็นเพื่อนคนแรกในมหา'ลัยของเขาละนะ

พอไม่มีใครพูดอะไรอีก นาฏยะก็ไม่สนใจอะไรอีกต่อไปแล้ว เขาคว่ำกระเป๋าเป้ขึ้นสะพานบาย่ เดินออกไปหาอากาศหายใจ ในห้องเชียร์ร้อนจนเกือบจะเป็นลม

ไม่ชอบเลย

แน่นอนว่าพอมมีคนนำย้อมมีคนตาม คนที่เดินตามคนต่อมาคือต้นหน จากนั้นก็ เฉิน ไน

คนสุดท้ายคืออินทะ

ต้นหนเดินตามหลังนาฏยะ เรียกไว้ก่อนที่เจ้านายจะออกนอกตัวตึก

“มึงชื่อนายเหร่อ กูตัน กูโคตรชอบความใจกล้าของมึงเลย มา

เป็นเพื่อนกันเถอะ” ลอบมองป้ายชื่อบนคอของนาฏยะ ก็เห็นเขียนไว้ว่า ‘นาย ปี 1’

“เปล่า ไม่ได้ใจกล้า ชื่อต้นหนเหรอ ที่แก่นักกีฬาหมา‘ลัย ไช้มัย”

“ใช่ ๆ นั้นแหละต้นเลย ส่วนเราไน้เป็นเพื่อนต้น มาฟอร์มทีมกันเถอะ ตั้งชื่อว่าแก๊งเด็กมีปัญหา คุณอินทะจะเข้าแก๊งกับเรามั้ย”

เฉิน ไ้ ยื่นหน้าไปใกล้นาฏยะ แล้วชี้นิ้วไปที่อินทะที่เดินตามมา

“หา?”

“ไม่หา เรารับคุณเข้าแก๊งแล้ว”

“คือกูแค่จะมาอธิบาย” อินทะทำหน้าที่เหลือกลาง งง ๆ กับการถูกมัดรวมเข้าแก๊ง “คือกูไม่ได้เป็นเลิบบบ พี่เขาแค่จัดฉากด่าไปงั้นเอง แต่ชอบคุณต้นมาก นายดูแบบ...เป็นคนดี”

“อ้าว” ต้นหนยกมือขึ้นเกาต้นคอ มองหน้าหล่อใสของอินทะ มีการสะอึกแสดงด้วยเหรออะ...

“กลับไปห้องเชียร์กัน ออกมาแบบนี้ไม่ดีเลย”

“ไม่เอา” สามคนตรงหน้าสั่นหัวพริต อินทะเลยพูดขึ้นมาอีกหน่อย

“คือ มันอาจจะมมีปัญหา...”

“ช่างแม่งกูไม่แคร์ กูต้องซ้อมบาส ไม่มีเวลาไปสนอย่างอื่น”

“ซ่าย ๆ กูตามไอ้ต้น”

“มึงกลับไปคนเดียวก็ได้ละ กูไม่แคร์เหมือนกันว่าจะไม่มีเพื่อนคอยช่วย กูเอาตัวรอดได้ กูไม่เคยพึ่งใคร”

“สรุปจะไม่กลับไป?”

“อือ”

“เฮอ งั้นไม่กลับด้วย...เป็นแก๊งเดียวกันแล้วสินะ ไป หา'ไร

กิน"

"คุณอินทะเลี้ยง! เย้!"

"...สัพเพ สัตตา"

หลายเดือนต่อมา

สีแสบไม่เห็นจะมีใครคบตรงไหนจากการเป็นแก๊งเด็กมี
ปัญหา เพราะอินทะได้ตำแหน่งเดือนมหาลัยมากครอบครอง และ
ร่วมกิจกรรมของทาง ม. อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง เขากลายเป็น
คนดังของคณะ พอๆ กับ เฉิน ไน่ ที่ได้ตำแหน่งขวัญใจช่างภาพ
รอยยิ้มสดใสเป็นเอกลักษณ์ใครๆ ก็อยากเข้าหา ส่วนต้นหนคนหน้า
โหดก็มีกระแสเช่นกัน เพราะเป็นนักบาสที่คว้าถ้วยรางวัลให้ ม.
หลายสิบถ้วย

ส่วนนาฏยะ ชื่อเสียงเรื่องหน้าตาหรือความสามารถพิเศษ
อาจไม่โดดเด่นมาก แต่ช่วงสอบชื่อเขามักจะเป็นที่รู้จัก ที่หนึ่งทุก
วิชา...

เป็นที่หนึ่ง เป็นที่หนึ่งมาตลอดเลย

"ไม่แฟร์ ไอ้นายคูแต่หนังขอมบี้ อ่านหนังสือจิตเดียว แต่ได้
คะแนนเยอะ" >> ไน่

"ติวให้ด้วย!" >> ต้นหน

"กุสวดมณฑ์รอกเรดออกกะไอ้สัส" >> อินทะ

"เงียบๆ ได้ปะ รำคาญ...จะดูทีวี" >> นาฏยะ

แก๊งเราก็...รวมตัวกันขึ้นมาได้เพราะแบบนี้แหละ :)

จบตอนพิเศษ

~ แบบเนียน ~

แนะนำตัว

นทกรมีพยัญชนะสี่ตัว

นทกรชื่อจริง ๆ ว่านัท

นทกรมีเพจชื่อ 'นทกร'

นทกรมีทวิตเตอร์ แวะมาทักทายกันได้

อยากให้มานะ ที่ @nuttgee

นทกรชอบเขียนนิยาย เรียกว่าคลังไคล้เลยก็ได้

นทกรอยากให้ทุกคนรักนทกรและลูก ๆ ของนทกร

นทกรขอบคุณสำหรับพื้นที่แนะนำตัว

นทกรรักทุกคน

ย้ำอีกครั้ง ว่ารักทุกคน...มาก...มากก...มากกก :)

Q : สวัสดีครับ รับบทสัมภาษณ์ครับ ตื่นเต้นจัง

ลลิต : ^-^

Q : คำถามแรก พ่อลลิตเป็นโมโครเวฟใช้หรือไม่

ลลิต : เดี่ยวก่อน...ไ้~ ทำไมคุณเรียกผมว่าพ่อ?

Q : ใครๆ ก็รู้กันครับ ว่าอาจารย์เป็นพ่อไ้นายอีกคน
พ่อที่ไม่ใช่พ่อจริงๆ อะครับ

ลลิต : อ้อ ผมเข้าใจแล้ว...

Q : แล้วสรุปว่าอบอุ่นเหมือนโมโครเวฟจริงเปล่าครับ

ลลิต : คุณคิดว่าเป็นแบบนี้หรือ...ผมก็แค่ดูแลเจ้านายเขาตามปกติ
แบบที่คนรักกันพึงกระทำ ก็แค่นั้นเอง

Q : มุมมองความรักของอาจารย์เป็นอย่างไรบ้างครับ
อาจารย์คิดว่าอะไรสำคัญที่สุดสำหรับคนรักกัน

ลลิต : ความเข้าใจนะ เราคุยกันได้ทุกเรื่อง
โดยที่ไม่มีใครอึดอัดเกินไป แต่ก็ไม่วังว้างเกินไป

Q : ผมไม่ต้องฝากเพื่อนผมแล้วเนอะ
อาจารย์ดูแลไ้นายดีมากแล้ว

ลลิต : ^-^ ครับ

เจ้านาย : ไ้...มีงคุยกับลลิตสุภาพจัง

ไ้ : เพราะคุณพ่อเป็นสุภาพบุรุษ

เจิน ไ้ จะสุภาพและสุขุมเหมือนคุณพ่อ คุณพ่อเป็นไ้ดอล!

เจ้านาย : เฮ้ออ~ ใครให้มันมารับบทนางสัมภาษณ์วันนี้กันล่ะเนี่ย

ลลิต

